

പ്രാർത്ഥന
പ്രാർത്ഥന

12

DR.

॥ॐ॥
॥ॐ॥

முதற் பதிப்பு : நவம்பர் 1994
மித்ர : 7
உரிமைப் பதிவு
விலை ரூ. 75-00

PANIYUM PANAIYUM

39 New Stories

by

Displaced Eelam Tamil
Writers from 9 countries

Compiled & Edited by :
INDRA PARTHASARATHI
S. PONNUTHURAI

First Edition :
18th November, 1994

Printers :
Kokila Sree Printers
Madras-600 094

Price :
Rupees Seventy Five Only

Pages :
400+4 = 404

Cover Design :
M. TROTSKY MARUDU
3/D, Old Tower Block,
Nandanam,
MADRAS-600 035.

Published by :
Dr. PON. ANURA

MITHRA PUBLICATIONS

375-10, Arcot Road
Madras-600 024 INDIA

அமைப்பு : இளம்பிறை எம். ஏ. சண்மான்

பதிப்புரை

அந்

‘தமிழுக்கு எல்லையில்லை’ கண்களுக்கு எல்லை யில்லை. தமிழின் புதுப்புனைவுகளுக்கு எல்லையில்லை. புது நாடுகளிலே வாழும் தமிழர்களுடைய கலை-இலக்கிய நேசிப்புகளும், ஆக்க முனைப்புகளும் கௌரவிக்கப்படல் வேண்டும்’ என்றும், ‘இந்தப் பதிப்பகம் இளம் எழுத்தாளர்களுடைய படைப்புகளைக் கௌரவிக்கும்’ என்றும், ‘‘தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெல்லாம் பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும்’ என்பது பாரதி வாழ்ந்த காலத்தில் ஓர் இலட்சியக் கனவு. ஆனால், இன்று தமிழ் உயர்ச்சியின் அவசிய இலக்கு’ என்றும் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ‘மித்ர வெளியீ’யின் முதலாவது நூலுக்குப் பதிப்புரை எழுதும் பொழுது என் ஆசைகளை வெளிப்படுத்தியிருந்தேன்.

இந்த ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் சரியான திசையிலே நமது இலக்கியப் பயணம் தொடருகின்றது என்பதற்கு ‘பனியும் பனையும்’ என்னும் இந்த நூல் சான்று. ஒன்பது நாடுகளைச் சேர்ந்த முப்பத்தொன்பது எழுத்தாளர்களுடைய சிறுகதைகள் இதில் உண்டு. பலர் புதியவர்கள்.

நமக்காக ‘கதைக் களஞ்சியங்கள்’ தயாரிக்கும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ள பேராசிரியர் இந்திரா பார்த்தசாரதியும் எஸ்.பொ.வும் அவற்றின் முன்னோட்டமாகவும், தமது பணிக்குச் சர்வதேசியப் படைப்பாளிகளின் ஒத்துழைப்பினை ஈர்க்கும் முகமாகவும் இதனைத் தொகுத்தமை பாராட்டிற்ருரியது.

ப.ப—1

எதற்கும் ஓர் ஆரம்பம் உண்டு. ஆரம்பம் முழுமையாக அமைவதும் சாத்தியமில்லை. ஆனால், சத்தியத்தை மூலதனமாகக் கொண்டுள்ள பணிக்கும், அதன் துவக்கத்துக்கும் தவணையிடலாகாது. இந்த ஆரம்பத்தில் தவறிப் போயிருக்கக்கூடிய புதிய பார்வைகள், புதிய கோலங்கள், புதிய சுருதிகள், புதிய படைப்புகள் ஆகியவற்றுடன் ஆரோக்கியமானதும், ஆக்கபூர்வமானதுமான தொடர்புகளை இந்தத் தொகுதி ஏற்படுத்திக் கொடுக்கும் என்று நிச்சயமாக நம்புகின்றேன்.

புலம் பெயர்ந்த நாடுகளிலே வாழும் தமிழர்கள், நம்ம வர்களுடைய படைப்புகளைக் காசு கொடுத்து வாங்கி ஆதரித்தல் வேண்டும். இஃது உந்நதமான தமிழ்ச் சேவை என்கிற உண்மையை அவர்கள் உணர்ந்தால், நமது புதிய படைப்பாளிகள் ஊக்கமுடன் படைப்புத் துறையில் ஈடுபடும் ஆர்வம் பெருகும்.

அன்புடன்,

டாக்டர் பொன். அநூர

Eastwood
Australia
14.11.94

நுழைவாயில்-1

1993 ஆகஸ்ட். நான் ஆஸ்திரேலியாவிலிருந்து திரும்பி இந்தியாவுக்கு வந்து கொண்டிருந்தேன். விமானத்தில் என் அருகில் ஆஸ்திரேலியாவைச் சேர்ந்த வெள்ளையர் ஒருவர். அவர் தம்மை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார். நானும் என்னை அறிமுகப் படுத்திக் கொண்டேன். இந்தியாவின் தென் பகுதியைச் சேர்ந்தவன் என்று, தமிழன் என்று.

அவர் ஆச்சர்யத்துடன் வினவினார்: 'இந்தியாவிலும் தமிழர்கள் இருக்கின்றார்களா?'

அவர் கேள்வி என்னை ஆச்சர்யத்துள்ளாக்கவில்லை. அந்த அளவுக்கு, இன்று ஆஸ்திரேலியாவில் குடியேறியுள்ள இலங்கைத் தமிழர்கள் தங்களை அங்கு அறிவித்துக் கொண்டுள்ளனர்.

இவர்கள் தங்கள் விருப்பத்தின் பேரில் வெளிநாடுகளுக்குப் புலம் பெயரவில்லை. அரசியல் அவர்களை அகதிகளாக அயல் நாடுகளுக்கு அடித்து விரட்டியுள்ளது. இச்சூழ்நிலையில் அவர்கள் தங்கள் இருக்கையைத் தங்களுக்குத் தாங்களே புலப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியது மிகமிக அவசியமாகிறது. கலாசாரப் பிரக்ஞைதான் இதற்கேற்ற 'ஆக்ஸிஜன்'. வேற்றுமுகங்களிடையே, பண்பாட்டுச் சூழலிலேயே அவர்கள் முகங்களை அவர்களுக்கே அடையாளப்படுத்திக் காட்டும் கண்ணாடி இலக்கியம். இது அவர்களுக்கு ஒரு வடிகால். கலாசார ஜீவிதப் போராட்டத்தின் உன்னத அறிகுறி. கம்யூனிஸ அமைப்பைப் புறக்கணித்து, அந்நாடுகளிலிருந்து பலர் வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று தங்களைக் கலை இலக்கிய விற்பன்னர்களாக வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருப்பதும் உண்டு. ஆனால், அவர்கள் நாட்டைத் தேர்ந்தெடுத்து விரும்பிச் சென்றவர்கள். இலங்கை

கையிலிருந்து சென்ற தமிழர்கள் தாங்களாகவே தேர்த் தெடுத்து இச்சிலுவையைச் சுமக்கவில்லை. அவர்களால் அகதிகளாய்ச் செல்வதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை. பனையை வேறோடு பறித்து, அதைப் பனி மண்ணில் வளர்த்தாக வேண்டுமென்று சரிப்பது போல.

அவ்வாறு 'சமிக்கப்பட்டால்', அது இலக்கியத்துக்கு ஆதாயம் * என்பதை இத்தொகுப்பிலுள்ள கதைகள் உணர்த்தும்.

எஸ்.பொ.வை நான் 1993-ல் ஆஸ்த்ரேலியாவில் சந்தித்தபோதுதான் 'சர்வதேசத் தமிழ்க் கதைத் தொகுப்பு' ஒன்றைப் பல பகுதிகளாக பல்வேறு போக்குகளை எடுத்துக் காட்டும் வகையில், வரலாற்றுப் பார்வையுடன் வெளிக் கொணர வேண்டுமென்ற ஆர்வம் எங்களுக்கு ஏற்பட்டது.

எந்தப் பணிக்கும் ஒரு தொடக்கம் வேண்டும். அதுவும் குறிப்பிடத்தக்க நல்லதொரு தொடக்கமாக இருத்தல் வேண்டும்.

அத்தொடக்கத்தை அறிவிக்கும் வகையில், முதற்கண் இத்தொகுப்பு நூலை, 'பனியும் பனையும்' என்று தலைப்பிட்டு வெளியிடுகிறோம்.

இது முழுக்க முழுக்க ஈழத்திலிருந்து புலம் பெயர்ந்த தமிழ் எழுத்தாளர்களுடைய படைப்புக்கள். பனைப் பகுதியிலிருந்து சென்றவர்களைப் பனி எப்படிப் பாதித்திருக்கின்றது என்று காட்டும் கலாசார அடையாளங்கள். இதில் ஆஸ்த்ரேலியாவிலிருந்து 9, ஐரோப்பாவிலிருந்து (பிரிட்டன், ஹாலந்து, சுவீட்ஸர்லந்து, நார்வே, ஃப்ரான்ஸ், டென்மார்க் ஜெர்மன் ஆகிய நாடுகள்) 20, வட அமெரிக்காவிலிருந்து 10, ஆக மூப்பத்தொன்பது கதைகள் உள்ளன.

இவர்கள் குடியேறிய அந்தந்த நாட்டுக்கும் ஒரு கலாசார சரித்திரம் உண்டு. அந்தச் சரித்திரத்துக் கேற்றபடி

நான் அந்தந்த நாட்டின் சமகாலத்தியச் சமுதாயம் அமைந்திருக்க முடியும். புதிதாக குடியேறுகின்றவர்கள், அச்சமுதாயத்தில் வாழ முற்படும்போது ஏற்படுகின்ற பாதிப்புக்கள் நாட்டுக்கு நாடு வேறுபடுகின்றன என்பதற்கான காரணத்தை, இவ்வரலாற்றுப் பார்வையுடன் அணுகினால்தான் புரிந்து கொள்ள முடியும். இப்பாதிப்புக்கள் மிக அழகாக இப்படைப்பாளிகளால் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

இக்கதைகள் எல்லாவற்றையும் இணைக்கும் ஆதார ஸ்ருதி; நேர்மை, எழுத்து நேர்மை. கலாசாரத்தின் பேரில் பலவகையான தளைகளை தங்களுக்கிட்டுக் கொண்டு காரணமற்ற குற்ற உணர்ச்சியால் கீழை நாடுகளில் அவதியுறும் இளைஞர்கள் கட்டுப்பாடற்ற சுதந்திரத்துடன் இருக்கும் மேற்கத்திய சமுதாயங்களை நேர் கொள்ளும் போது, அவர்களுக்கேற்படும் அதிர்ச்சிகள், கேள்விகள், தயக்கங்கள், மனச்சலனங்கள், உடன்பாடுகள், மறுப்புக்கள் எல்லாமே அழகாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

இத்தொகுப்பு ஒரு முன்னோட்டம். எங்களுடைய மகத்தான பணிக்கு ('சர்வதேசத் தமிழ்ச் சிறுகதைத் தொகுப்பு') முன் அறிவிப்பு. இது நிமிர்சன ரீதியாகவும், வணிக ரீதியாகவும் அடையும் வெற்றிதான் எங்களுடைய சீரிய இன்னோர் பணிக்கு உரிய உற்சாகத்தையும், மனஉறுதியையும் அளிக்க வேண்டுமென்று தொகுப்பாசிரியர்கள் என்ற முறையில் எஸ்.பொ.வும் நானும் கூறிக்கொள்ள விரும்புகின்றோம்.

இந்நூலுக்கு, அவருக்கே உரித்தான அணுகலுடன், மிக நேர்ந்தியான ஒரு முன்னுரை வழங்கியுள்ள எழுத்தாளர் சுஜாதா அவர்களுக்கு எங்கள் நன்றி.

இந்திரா பார்த்தசாரதி

3 'Ashwarooda'
248-A, T. T. K. Road,
MADRAS-600 018.
8-11-94.

நுழைவாயில்-II

நான் நிர்ப்பந்த வசத்தால் பரதேசியானவன். இதனால் நேர்ந்த இழப்புகள் அனைத்தையும் தமிழ் ஊழியத்தினால் ஈடு செய்யலாம் என்ற ஞானம் பெற்ற பரதேசி. இந்த ஞானம் போதிமர நீழலின் சகாயமல்ல. படைப்பு சரஸ். இறக்கும் வரை நான் வசப்படுத்திய சரஸ் ஊறிக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும் என்பதும் என் தவம். இதனாலும் புலம் பெயர்ந்த நாட்டிலும் தமிழ் ஊழியம் தொடர்ந்தது. புலம் பெயர்ந்த நாடுகளிலிருந்து வெளிவரும் சிறுசஞ்சிகைகளின் பரமார்த்த வாசகனும் நான். பல நாடுகளிலே வாழும் படைப்பாளிகளுடனும் ஞானப் பகிர்வினை யாசிப்பவனும். சிறு சிறு குழுக்களாய் நமது ரஸனையை எல்லைப்படுத்திக் கொள்ளுதல், நமது படைப்பு வீரியத்தினை சிதறச் செய்கின்றதோ என்கிற அச்சம் என்னுள் எழுந்தது. 'மறைவாகப் புதுக்கதைகள் பேசி' மகிழும் ஒரு போக்கு, தமிழின் ஆதாயமாகக் கனியாது என்கிற உண்மையும் உறைக்கலாயிற்று. நமது படைப்பு முயற்சிகள் ஒரு முகப்படுத்தப்படும் பொழுது புதியன சாதித்தல் சாத்தியம் என்ற ஞானம் விடிந்தது. இந்த ஞானத்தைச் செயற்படுத்தும் தலைமை ஊழியக்காரனாய் என்னை நானே நியமித்துக் கொண்டேன். இந்த ஊழியத்தின் நம்பிக்கைப் பேழையாய் இந்த நூல் அமைகின்றது.

'இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டின் தமிழ் இலக்கியம் சர்வதேச மயப்படும். அதற்குப் புலம் பெயர்ந்த நாடுகளிலே வாழும் ஈழத்தமிழரின் புதிய படைப்பாற்றல் தலைமை தாங்கும்' என்கிற சுவிசேஷத்தை என் இந்த யாத்ராவில் முன்வைத்தேன். பல வட்டங்களையும் சேர்ந்த இலக்கிய நேசர்களுடன் இது குறித்தும் பேசி

னேன்; விவாதித்தேன். என் கூற்றினை எண்பிக்க, புதிய படைப்பாற்றல்களின் கோலங்களின் வகையையும் வண்ணத்தையும் முன்வைக்கும் தொகுதிகளை வெளியிடுதல் அவசியம் என்பதையும் உணர்ந்தேன். இத்தொகுதிகளை வெளியிடும் முயற்சியின் முன்னோட்டமாகவும் பனியும் பனையும் அமைகிறது.

'பனியும் பனையும்' என்கிற தலைப்பே ஒரு குறியீடு தான். பனைமர மண்ணின் மணத்தையும், பண்பையும், உறவையும், தியானத்தை மறக்காத பரதேசிகள் நாங்கள். பனி பெய்யும் அந்நியச் சூழ்நிலைகளிலே, வாழ ஏர்வைப் பட்டுள்ளோம். புதிய நாடுகளிலே நமக்கு ஒரு தனித்துவ கலாசார Identity ஐத் தக்க வைக்கும் வேள்வியாகவும் நமது வாழ்க்கை அமைந்துள்ளது. எனவே, நமது படைப்புகளிலே பனையின் கலாசார வேர்களும், பனிக்குளிரின் புதிய நிர்ப்பந்தங்களும் சங்கமிக்கின்றன. புலம் பெயர்ந்து வாழும் ஈழத் தமிழர்களுடைய, சர்வதேசியப் பாங்கான இந்த முதலாவது தொகுதிக்கு இப்பெயர் நியாயமாகப் பொருந்தும். இத்தொகுதியைத் தொடர்ந்து, ஆண்டு தோறும் இலக்கியத்தின் அனைத்துத் துறைகளிலும் நாம் பூண்டுள்ள படைப்பு நேர்த்திகளைப் புலப்படுத்தும் தொகுதிகள் வெளிவருதல், அடுத்த நூற்றாண்டின் வாசகர்களைப் பதப்படுத்தவும் வசப்படுத்தவும் உதவும்.

இத்தொகுப்பு வேலைகள் என் படைப்பிலக்கியப் படைப்பு நேரத்தினை விழுங்கும் என்பது உண்மை. என் சொந்த இழப்புகள், என் இனத்தின் பெருமையையும் மகிமையையும் உயர்த்துமானால், அஃது இனிதே. ஓர் இனத்தினது கௌரவம் என் பிரபலத்திலும் பார்க்க மகத்தானது. அந்த இனத்தின் வீரார்ந்த பணியிலே நான் செயலாக்கமுள்ள ஊழியனாய்ப் பிணைவதினால், இழப்பு என்று சொல்லவும் ஏலாது. இதனாலும் இனிமை என்றேன்.

என் புகழையும் வித்துவத்தையும் பிரசித்தப்படுத்தும் ஓர் உபாயமாக, என் இலக்கிய ஊழியத்தை நான் என்றும் தரிசித்ததேயில்லை. என் அனுபவங்களை இளைய படைப்பாளிகளுடன் பகிர்ந்து கொள்வதை இலக்கிய சகாயத்திற்கு உதவும் ஒரு சல்லாபமாகவும் மதிக்கின்றேன். இதனை ஒரு போஷகமாகவும் நான் நினைக்கவில்லை. என்னைச் சதா இளமைப்படுத்துவதற்கு இந்தச் சல்லாபம் ஓர் ஊக்கியும். இதனைப் புதியவர்கள் விளங்கிக் கொள்ளுதல் என் பேறு.

இத்தொகுதிகள் தனிமனித முயற்சிகளாக அல்லாமல், கூட்டு முயற்சியாகக் கனிதல் வேண்டும். இதற்குத் தற்பற்றைத் துறக்கும் மனசுந் தேவை. குழு விசுவாசங்களை நெகிழ்த்தும் இலக்கியப் பக்தி வேணும். ஞானத்தைப் படைப்பதிலும் பகிர்வதிலும் ஆத்மார்த்த ஈடுபாடு அவசியம். தமிழ் இனத்தின் தனித்துவ முகத்தையும் அடையாளங்களையும் பேணும் உயர்வேள்வியின் ஆகுதியாக நம் எழுத்து ஏற்றம் பெறல் வேண்டும் என்கிற பக்குவம் தேவை.

அத்தகைய மனசர்கள், பக்தர்கள், பக்குவர்களுடைய சகல ஒத்துழைப்பையும் யாசிக்கின்றேன். நமது படைப்பின் வீறையும் விருந்தையும் ஒவ்வொரு தமிழ்க்குடும்பத்திற்கும் எடுத்துச் செல்வோம்.

9-11-1994

எஸ். பொ.

கோபுர வாயில்

இலங்கையிலிருந்து புலம் பெயர்ந்தவர்களின் சிறுகதைகளின் மகத்தான இந்தத் தொகுப்பின் கதைகளைப் படித்து ரசித்தேன். சிறுகதை எழுதுவது மேல்நாட்டில் குறைந்து கொண்டதான் வந்திருக்கிறது. உலகயுத்தத்திற்குப் பிறகு ப்ரெஞ்சு எழுத்தாளர்களில் மிகச் சிலரே சிறுகதைத் தொகுப்பு வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். அதே போல் குந்தர்ஃக்ராஸ், பீட்டர் ஹாண்டே, மாக்ஸ் ஃப்ரிஷ் போன்ற ஜெர்மானிய எழுத்தாளர்களுக்கும் கதைத் தொகுப்புக்கள் இல்லை. பிரிட்டிஷ் எழுத்தாளர்களிலும் சிறுகதைத் தொகுப்புக்கள் வெளியிடுபவர்கள் அரிதே. எல்லோரும் பெரிய பெரிய நாவல்கள் தான் எழுதுகிறார்கள். இந்த சூழ்நிலையில் ப்ரான்சு ஜெர்மனி இங்கிலாந்து ஆஸ்திரேலிய கனடா நாடுகளில் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களின் மிகப்பெரிய சிறுகதைத் தொகுப்பு வெளிவருவது நமக்கெல்லாம் பெருமை தருகிறது. சிறுகதைக் கலை இறந்து விடவில்லை. இந்த அவசர யுகத்திலும் நன்றாக எழுதப்பட்ட சிறுகதைகள் ஒரு உணர்ச்சி பூர்வமான, எளிதில் மறக்க இயலாத அனுபவத்தைத் தருகின்றன.

இலங்கைத் தமிழர்களின் புலப்பெயர்ச்சிக்கு அந்த நாட்டில் நிகழ்ந்த வன்முறைச் சம்பவங்களும், மறுக்கப்பட்ட உரிமைகளும், நேர்ந்த சில சமூக அனியாயங்களும் காரணங்கள் என்பது நமக்குத் தெரியும். எந்தப் பிரிவிலும் துக்கம் இருக்கிறது. எந்த இழப்பிலும் தனிமையிலும் கனிதை கலந்த சோகமும் நல்ல சிறுகதைக் கான விஷயமும் இருக்கிறது. அதை மிகை தவிர்த்து எழுதத் தெரியவேண்டும். அவ்வளவே. இதில் பலர் சிறப்பாகவே எழுதியிருக்கிறார்கள். சிறுகதை எழுதிவதில் அனுபவமின்மை சிலரிடம் தென்பட்டாலும்

அவர்கள் சொல்லும் ஆதாரக் கருத்தில், யோக்கியம் கதைகளைக் காப்பாற்றி வருகிறது.

புலம் பெயர்தல் மட்டுமே நல்லகதைக்குப் போதுமான கருப்பொருளாகாது. தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்களும் தான் பலர் பலவகையில் புலம் பெயர்ந்திருக்கிறார்கள். படிப்புக்காகவும் உத்தியோகத்துக்காகவும் மற்றமாளிலங்களுக்கும் நாடுகளுக்கும் குடியேறியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் இந்தத் தொகுதியில் உள்ளது போன்ற சிறப்பான சிறுகதைகள் (நாஞ்சில் நாடன் போன்ற ஒரு சிலரைத் தவிர) எழுதவில்லை. இதற்கு முக்கிய காரணம் அவர்கள் விரும்பிச் சென்றவர்கள்; விட்டுச் சென்றவர்கள். அப்படி விட்டுச்சென்ற தாய்நாட்டின் பால் அவர்களுக்கு ஏக்கமும் அதிகம் இல்லை. மேலும் தமிழ்நாட்டில் ஈழம் போல உயிர்வாழத் தவிப்புக்களும் சஞ்சலங்களும் இல்லை. வாழ்க்கையின் திசையை தீர்மானித்துப் புலம் பெயர்ந்து வெளிநாடுகளுக்கு சென்றவர்கள் தமிழ் நாட்டுத் தமிழர்கள். அவர்கள் எழுதும் கதைகளில் எல்லாம் ஒரு விதமான குற்ற உணர்ச்சியும் திரும்பிவந்து நம்மூர் அவலங்களுடன் சமரசம் செய்து கொள்வதில் உள்ள சங்கடங்களையும் தான் காண்கிறேன். தீவிரமான தேச நேசம் இல்லை.

ஈழத்தமிழர்கள் அப்படி இல்லை.

‘யாழ்நகரில் என் பையன்
கொழும்பில் என் பெண்டாட்டி
வன்னியில் என் தந்தை
எள்ளாத வயதிலிலே
தமிழ் நாட்டில் என் அம்மா
சுற்றம் ப்ராங்போட்டில்
ஒரு சகோதரியோ ப்ரான்ஸ் நாட்டில்
நானோ

வழிதவறி அலாஸ்கா வந்து விட்ட ஒட்டகம்போல்
ஒஸ்லோவில்!’

என்று ஜெயபாலன் சொல்வதுபோல் ‘‘காற்றில் விதிக் குரங்கு கிழித்தெரியும் பஞ்சுத் தலையணைபோல்’’ உலகெங்கும் சிதற அடிக்கப் பட்டவர்கள். அன்னியநாட்டில் வேற்றுமுக வெறுப்புகளின் மத்தியில் இரவும் பகலும் குளிரும் மழையும் கருதாது ரெஸ்டாரண்டுகளிலும் ரயிலடிகளிலும் உழைத்து இயக்கத்துக்கும் குடும்பத்துக்கும் பணம் அனுப்பி பெரும்பாலும் தனிமையில் வாழும், அறைக்குவந்து சேர்ந்தபின் தாய்நாட்டின் பழமரங்கள் நட்டு வைத்த தோப்புக்களை அழியவிட்டுத் தொலை தூரம் வந்ததை எண்ணி ஏக்கப்படுகிறவர்களிடம் உக்கிரமான கவிதையும் கதையும் பிறப்பதில் வியப்பில்லை. ‘பனியும் பனையும்’ என்று தற்செயலாகப் பொருந்தும் தலைப்புக்கு உண்டான இரண்டு சிறுகதைகளும் சிறந்து விளங்குகின்றன. ஒன்று ஆஸ்திரேலியக் கதை. மற்றது ஜெர்மனி. ஒன்று கம்ப்யூட்டர் அலுவலகத்தில் நிகழ்வது மற்றது சிறையில்.

ஆஸ்திரேலியாவில் கம்ப்யூட்டர் திறமை இருந்தும் பொருளாதார அனிச்சியத்தால் எப்போதும் வேலையிலிருந்து நீக்கப்படும் அபத்திரத்தில் வாழும் தமிழன் உடன் பணிபுரியும் போத்துக்கீசியனின் தைரியமான கருத்துக்களையும் தாய்நாட்டு ஏக்கத்தையும் வியந்து தன் விதியை எதிர்க்காமல் ஒப்புக்கொள்ள, நண்பன் வேலை இழந்து நாடு திரும்பும் போது இவன் செய்யக் கூடிய ஒரே ஒரு தீர காரியம் கணிப்பொறித் திரையில் தன் தாய்நாட்டின் பனை மரத்தை வரைந்து பார்ப்பது தான் (சந்திரிகா ரஞ்சன்-‘பனையும்’). ஜீவமுரளியின் ‘பனியும்’ என்கிற கதை தமிழ் மொழிக்கு இதுவரை பரிச்சயமில்லாத சூழ்நிலையை அறிமுகப்படுத்துகிறது. ஜெர்மனியில் ஒரு சிறை. அதில் நான்கு ஆப்பிரிக்க ஒரு

இதாலியக் கைதிகளுடன் ஒரு இலங்கைத் தமிழன் கொலம்பஸ் அமெரிக்காவை கண்டு பிடித்து ஐநூறு ஆண்டுகளுக்குப்பின் தாங்கள் ஜெர்மனியை கண்டு பிடித்தாகக் கடுப்புடன் தொனிக்கும் இந்தக் கதை அந்த நாட்டின் நாஜி மிச்சங்கள், கருணையற்ற இன வெறி, சமுதாய அநீதிகள் இவைகளின் எதிரொலிகளை பெரும் சுற்று மதில் கொண்ட இட்லர் காலத்துச் சிறையில் உணர்கிறார்கள். நேற்றும் இன்றும் நாணயும் உருளைக் கிழங்கு உண்டு தினத்தில் இருபத்து மூன்று மணிநேரம் சிறையில் அடைப்பட்டுக் கிடக்கிறார்கள். 'நான் வீட்டுக்குப் போகவேண்டும், தைஜீரியா எனதுவீடு' என்று பத்து அத்தியாயங்களில் சிலதலைப்புக்களை மட்டுமே கொண்ட ஜப்பான் கடவுள், இனவெறி அகதி புத்தகம் எழுதும் ராஸ்தா போன்ற பாத்திரங்கள் கொண்டு முற்றிலும் புதிய சர்வதேச பரிமாணம் தமிழக் கதைக்கு கிடைக்கிறது.

“எங்களின் செல்வங்கள் எங்களின் கோதுமை எங்களின் அரிசி எங்களின் ஆடைகள் எங்களின் உழைப்பு எல்லாம் கொள்ளை கொண்டு மலையாக ஐரோப்பாவில் குவித்து வைத்த இந்த தேசத்தில்” சிறைக்கைதியின் உக்கிரமான கதை இது. இவ்விதத்தில் தமிழ் சிறுகதைக்கு புதிய பின்னணிகள் கிடைப்பதுதான் இந்தத் தொகுப்பின் முக்கியமான சாதனையாகக் கருதுகிறேன். கலா மோகனின் “குளிர்” போன்ற கதைகள் ஐரோப்பாவின் கடுங்குளிரால் நாசித் துவாரத்து மேற்பரப்பில் முள்ளால் கீறப்படுவதுபோன்ற உணர்வு ஏற்படுவது தமிழ்க் கதைக்குப் புதிது.

மாத்தளை சோமுவின ஒரேஇனம் கதையில் ‘இவர்கள் அகதிகளாகப் பிறக்கவில்லை. அகதிகளாக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் மத்தியில் மேதைகள் முகிழ்வார்கள்’ என்கிற நம்பிக்கை தருபவனும்

ஆஸ்திரேலியன் ‘These Fu...Refugees’ என்று திட்டுபவனும் ஆஸ்திரேலியன்தான்.

‘மழை’ என்கிற கதையில் நான்காண்டுகளுக்கு மேலாக புருஷனின் ஸ்பரிசம் இன்றி உடல் சுகம் கிட்டாமல் துப்பாக்கி வேட்டுகளுக்கும் வெடல் அடிகளுக்கும் பயந்து கொண்டு தாய்நாட்டில் போராடும் மனைவியை தக்க சமயத்தில் நினைவு கொண்டு ஆஸ்திரேலிய பெண்ணின் சரசத்தை மறுக்கும் தமிழன் சொல்லும் காரணம் “என் மனைவியும் அங்கே இந்த சுகத்துக்காக உன்னைப்போல் ஒருவனைத் தேடிப் போகலாம் இல்லையா” என்பதே. இதுவும் புலம் பெயர்ந்தவர்களுக் குண்டான தனிப்பட்ட குற்ற உணர்ச்சிதான். யாழ் பாஸ்கரின் ஓய்வு நான் மெல் போர்னில் ஒரு சனிக்கிழமையின் தனிமையையும் அலுப்பையும் சிறப்பாக சித்தரிக்கிறது.

யோகனின் ‘கதையின் கதை’யில் உறைமழையும் சுழல்காற்றும் என்கிற கதையை எழுதத் துவங்கிய நடா அதைப்பற்றி ஆத்ம விசாரங்களில் ஈடுபட்டு கடைசியில் கதையை எழுத தான்பட்ட அவஸ்தைகளையே கதையாக எழுதிவிடுகிறான்.

‘விருந்து’ ஒரு சிறப்பான நடுத்தர வர்க்கக் கதை. நண்பர்களும் மனைவியரும் ஒரு விருந்துக்காகக் கூடி ஆஸ்திரேலிய சுகவாசம் கொடுத்த குடிப்பழக்கம் போன்ற சலுகையில் பேச்சுவாக்கில் நாக்கு தடித்து நட்டபுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தவர்கள் கடுமையான வாக்குவாதத்தில் இறங்கி விருந்தின் சந்தோஷம் அத்தனையும் துறந்து கடமைக்கு சாப்பிட்டு முடித்து விட்டு விளக்கை அணைக்கும் இந்த கதையின் பின்னணியில் அவர்கள் ஆதாரமான கோபத்தின் காரணம் அவர்கள் இடப் பெயர்ச்சியும் தாய்நாட்டை

விட்டு வந்த சோகமுமே என்பது மிக இயல்பாக அமைந்திருக்கிறது.

குறிப்பிடத்தக்க மற்றொரு கதை அருட்குமாரனின் 'சபிக்கப்பட்டவர்கள்'. தாலிக்கொடி உட்பட சகல நகைகளையும் விற்று மகனை லண்டனுக்கு அனுப்பி வைத்த தாய் அவனுக்கு ஊறு விளையாமல் இருக்க பழனிக்கு நேர்ந்து கொண்டது நிறைவேறாமல் போக இவனை வருஷத்துக்கு ஒரு முறையாவது லண்டனில் கோவிலுக்கு போய் வருமாறு வேண்டுகிறாள். நாத்திகத்தனமான எக்சிஸ்டென்ஷியலிஸ்ட் சோக சிந்தனைகள் உள்ள மகனுக்கு லண்டன் கோயிலின் முரண்பாடுகள் உறுத்துகின்றன. சேலையணியாப் பெண்கள். பூணுலுக்கு மேல் ஸ்வெட்டர் போட்ட ஐயர், ப்ளாஸ்டிக் பாட்டில்களில் அபிசேஷகப் பால், அர்ச்சனைக்கு கார்னேஷன் பூக்களும் ஆப்பிள் பழங்களும் இவ்வாறான வினோதங்களை புரிந்து கொள்ள முயலாமல் 'பப்'புக்கு போய் பியர் அடிக்கிறான். இரு காலாசார முரண்பாட்டை பின்னணியில் சிவனை எதிர்த்த நக்கீரனின் சங்கடத்தை அலிகொரியாக கொண்டு சிறப்பாக எழுதப்பட்ட கதை இது.

இந்தத் தொகுப்பில் உள்ள தமிழர்கள் வசிக்கும் உலகம் தனியானது. இவர்களுடன் பழகும் வெள்ளைக்காரர்களுக்கு நாம் எல்லோருமே கருப்பாக இருக்கும்போது ஏன் ஒருவரை ஒருவர் கருப்பு என்று சொல்லிக்கொண்டு வரதட்சிணையை கூடுதலாக கேட்கிறோம் என்பது புரியவில்லை. மேல்நாட்டு வெளிப்படைக் கலாசாரத்துடன் இவர்கள் ஆழ் மனதில் யுகயுகாந்திரமாக பதிந்திருக்கும் அடையாளங்களின் மோதல் தொகுதியின் பல கதைகளின் உட்கருத்தாக அமைந்திருக்கிறது.

கனடா தேசத்துக் கதைகளில் 'முகமிழந்த மனிதர்கள்' (பவான்) குறிப்பிடத்தக்க கதை. வீட்டிலே சாப்பிட்ட கோப்பை கழுவாத அண்ணன் கனடாவில் டாய்லெட்டுக் களையும் நாய்க்கழிவுகளையும் கழுவும் நிலைமை ஏற்பட்டு நிறையப் பணம் கிடைத்தாலும் இந்த வேலைக்குப் போனால் நானும் அடிமை வாழ்வுக்குப் பழகிவிடுவேன் என்று ஏதோ ஒரு ட்ரெயினில் ஏதோ ஒரு திசையை நோக்கி புதியதோர் வாழ்வைத் தேடிப் புறப்படும் 'முகமிழந்த' தம்பியின் இந்தக் கதை தொகுதியின் சிறப்பான கதைகளில் ஒன்று.

'பிரசவம்' சுதந்திர ஈழ நாட்டின் பிறப்பையும் ஒரு குழந்தையின் பிறப்பையும் பிரசவ வலியில் மட்டும் ஒப்பிடும் புதிய உத்திக்கதை.

'க. குழம்பும் க. வேறுபாடும்' அயல்நாட்டுக்கு வந்தாலும் நம் கருத்து வேறுபாடுகளுக்குள்ள சகிப்பின் எல்லை மிகக் குறுகலானது என்பதை எளிய கதை மூலம் சொல்கிறது. ஜெயபாலனின் 'செக்குமாடு' ஒரு நாவலின் கதைச் சுருக்கம் போல அத்தனை அடர்த்தியாக இருக்கிறது. இருப்பினும் நாம் எல்லோரும் ஒரு விதத்தில் நம்மைத் துரத்தும் 'பேய்'களை அடையாளம் தெரிந்து கொள்ளத்தான் முழு வாழ்நாளையும் செலவிடுகிறோம்.

பொதுவாகவே இந்த எழுத்தாளர்களிடம் தங்கள் வட்டார வழக்கைத் தொடர்ந்து பயன்படுத்தும் பிடிவாதம் இருக்கிறது. இதனால் சில சமயங்களில் கதைகள் மற்ற நாட்டுத் தமிழர்களுக்குப் புரிவதில் சிரமமிருந்து அவைகளின் சர்வதேசத் தன்மையை இழந்து விடுகின்றன. வட்டார வழக்கு கதைக்கு ஒரு நம்பத்தக்க நிலையை அளிக்க மட்டும் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பது என் கருத்து.

அதிகப்படியான ஆங்கில வாக்கியங்களின் பிரயோகமும் இவர்கள் தங்கள் கதைகளை சொல்வதில் உள்ள அவசரத்தைக் காட்டுகிறது. இவர்கள் எல்லோருமே எழுத்தாளர்கள் அல்ல; புலம்பெயர்ந்துபுகல்நாடிச் சென்றவர்கள். இவர்கள் முதல் கவலை சம்பாதிப்பதும் உயிர் பிழைப்பதும் தான். பெரும்பாலும் தனிமையைத் துரத்தவும் தாய் நாட்டு ஏக்கத்தை நீக்கவும் எழுதப்பட்ட கதைகளாதலால் சிறுகதைக் கலைக்குரிய உத்திரீதியான குணாதிசயங்களை எதிர்பார்ப்பது நியாயமல்ல. இருந்தாலும் அத்தனை கதைகளிலும் உள்ள ஆதார உணர்வுகள் மிக மிக உண்மையானவை.

இந்த மகத்தான பணியை முடித்து சாதனை படைத்த நண்பர் எஸ்.பொ. அவர்களுக்கு பாராட்டுக்கள். அவருடைய பணிகளுக்கு இந்திரா பார்த்தசாரதி அவர்கள் உறுதுணையாய் நின்றல் மகிழ்ச்சிக்குரியது.

சென்னை-18

தீபாவளி நாள் 1994.

சுஜாதா

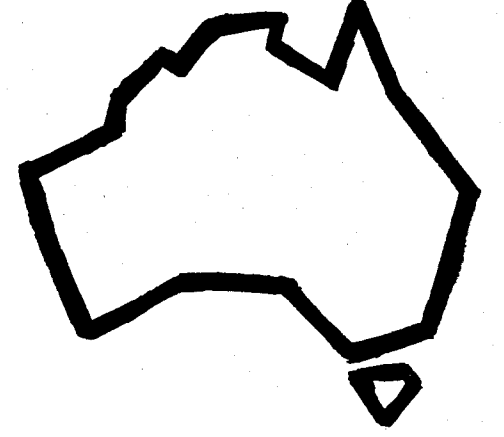
நண்பர்

தியாகேசன்

அன்னை

திருமதி ஆறுமுகம் ஆச்சிமுத்து

நினைவுகளுக்கு

அவுஸ்ரேலியக் கதைகள்

ஒன்பது

ப.ப—2

கதைஞர்

சந்திரிகா ரஞ்சன்
மாத்தளை சோமு
மாவை நித்தியானந்தன்
முருகபூபதி, லெ
யாழ் பாஸ்கர்
யோகன்
ரதி
வாகதேவன், ச
விஜயராணி, அருண்

...பனையும்

சந்திரிகா ரஞ்சன்

அந்தக் கந்தோரில் நான் ஒருவனே வெள்ளையன் அல்லாதவன். தமிழன். சொந்த நாட்டின் பிரச்சினைகளை அந்நியர்களுக்குச் சொல்லி அநுதாபம் பெற வேண்டும் என்ற ஏக்கம் எனக்கு ஆரம்ப நாள்களில் இருந்தது. மற்றவர்களுக்கு என்னைப்பற்றி அறிய ஆர்வம் இல்லை என்பதை விரைவில் புரிந்து கொண்டேன். இந்த உலகம்

20 □ பனியும் பனையும்

வேறு. திங்கள் காலையில் வேலையைத் துவங்கும் போதே, வெள்ளி மதியத்துக்கு அப்பாலுள்ள ஓய்வையும் களியாட்டங்களையும் நினைவுபடுத்திக் கொண்டு வேலையில் ஒன்றி விடுவார்கள். வேலை எது, இவர்கள் எது என்று பிரித்துப் பார்க்க இயலாத அத்தவைதிகள். ஓர் ஆண்டுக்கு முன்னர்தான் சிட்னி வாசியாகிய நான் விரைவில் இசைவாக்கம் பெற்றேன். மற்றவர்களைப் போலவே நானும் வேலையாக மாறினேன். அப்பொழுது தான் ரொனி எங்கள் கந்தோரில் வேலைக்குச் சேர்ந்தான்.

சிலமாதங்களுக்குப்பின்னர், ரொனியின்வர்த்தமானத்தை நேச்சல் ஒரு சந்தர்ப்பத்திலே சொல்லக் கேட்டேன்.

1974இல் போத்துக்கலில் ஏற்பட்ட புரட்சியினால் பாசில ஆட்சி வீழ்ந்தது. அத்துடன் டி மில்கெய்ராவின் வசந்த காலமும் அஸ்தமித்தது. விஸ்பனிலிருந்து ஐநூறு கிலோமீட்டர் தூரத்திலுள்ள அத்தலயா என்ற கிராமத்தில் அவருடைய மாளிகை இருந்தது. அங்கு நூற்றுக்கும் அதிகமான அரசு விருந்தினர்கள் ஏக காலத்தில் தங்கிக் களியாட்டங்களில் ஈடுபடுவார்களாம். நானாறு வருடப் பழம் பெருமை பேசிய அந்த மாளிகை அவர்கள் முன்னாலேயே எரிக்கப்பட்டது. இந்த இடிபாடுகளின் நிழலிலேயே அவர் படுத்த படுக்கையானார். வக்கிரபுத்தி கொண்ட உறவினர் மத்தியிலே வாழப் பிடிக்காதவனாய், பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், அவருடைய மகனான ரொனி சிட்னியிலே குடியேறினான்.

ரொனி என்னிலும் இளையவன். உருவத்திலும் சின்னவன். வெள்ளையருக்குரிய சராசரி தோற்றங்கூட இல்லை. ஆடம்பரமான உடைகள் மூலம் அதைச் சரிக் கட்டிக்கொள்ளலாம் என்று நினைப்பவன். இருப்பினும்,

அவன் வந்த பிறகுதான் கொம்பியூட்டரிலும் கொஞ்சம் மனித வாடை வீசத் துவங்கியது. அவனுடைய அடிநாபியிலிருந்து வரும் ஆங்கில உச்சரிப்பு விளங்காது. ஆனால் ரஸிக்கக் கூடியதாக இருக்கும்.

காலையில் வரும்போதே, ஏதாவது ஒன்றைப் பற்றிக் குறைகூறி அலுத்துக் கொள்ளாவிட்டால், ரொனியால் திருப்தியாக வேலையைத் துவங்க ஏலாது. அப்படி ஒரு வாடிக்கை. கீழ் Unit-இல் வசிக்கும் கிழனி, அவுஸ்ரேலியாவின் முன்னாள் நிதி அமைச்சர் போல் கீற்றிங், பின்னால வந்த கெரின், போத்துக்கலில் வாழும் உறவினர், இப்படிப் பலர் அவனிடம் absentee ஆக திட்டு வாங்குவதுண்டு. வளைகுடா யுத்த சமயத்தில் 'Good Morning' பெரும்பாலும் இப்படித்தான் இருக்கும். 'சதாம் ஒரு முட்டாள். இன்னொரு ஹிட்லர். அவன் கொல்லப்பட வேண்டும். நீ என்ன நினைக்கிறாய்?'

நான் என்ன நினைப்பது? அப்பொழுதெல்லாம் நேச்சல் தான் தடுத்தாட் கொள்வான். மூன்றாம் தலைமுறையைச் சேர்ந்த அவுஸ்ரேலியப் பெற்றோருக்குப் பிறந்தவன். இருபத்திரண்டு வயசு. சிறுமி போலவும் தோன்றுவான். அப்படித்தான் சிலவேளைகளில் நடந்துகொள்ளுவான். ரொனியை எதிர்த்து, விட்டுக் கொடுக்காமல் வாதாடுவது அவன் மட்டுமே! வளைகுடா யுத்தத்தில் அவுஸ்ரேலியாவின் ஈடுபாட்டைக் கண்டித்து சிட்னியில் நடந்த சமாதான ஊர்வலங்களில் முன்னணியில் பங்கு பற்றியிருக்கிறான். இருவருக்கும் நடக்கும் விவாதங்களில் தனது பக்க வாத்தியமாக ரொனி என்னை அழைத்துக் கொள்வான். இந்தச் சந்தர்ப்பங்களிலே ரொனிக்கு 'ஆமாம் சாமியாக' இருப்பது புத்திசாலித் தனமானது என்று நான் நினைப்பதுண்டு.

‘சிட்னி சீவிக்க முடியாத இடமாகி வருகிறது’ என்ற பிரகடனத்துடன், ஒரு நாள் ரொனி கந்தோருக்குள் நுழைந்தான்.

‘ஏன்? என்ன விஷயம்?’ என்று கேட்டேன். கேட்கா விட்டாலும் சங்கடம்.

‘இந்த வியட்நாமியர்கள் படுமோசம். இன்று காலை கார் எடுக்கப் போனபோது அது தன்னுடைய இடத்திற்குள் நின்றதாக அவன் குறை கூறுகிறான். இத்தனைக்கும் அவனிடம் காரகூட இல்லை.’

‘பிறகு?’

‘பிறகு என்ன பிறகு? இனிவேறு இடம் பார்க்க வேண்டியதுதான்! ஒரு வருடத்திற்குள் நாலாவது இடம். நல்ல இடம் என்று இங்கு வந்தால், இங்கேயும் வந்து விட்டான்கள்...’

‘ஒருவனோடு ஏற்பட்ட பிரச்சனைக்கு முழு இனத்தையும் ஏன் சண்டைக்கு இழுக்கிறாய்?’ என்று ரேச்சல் சம்பாஷணைக்குள் நுழைந்தான்.

‘முந்தி ஒரு முறை, கார் ஓட்டத் தெரியாமல், என் காரைப் பின்னால் அடித்து நொருக்கியவனும் ஒரு வியட்நாமியன்தான். என் நண்பன் ஒருவனின் காரை அடித்தவங்களும் அவங்கள்தான். உனக்குத் தெரியாது. அவங்கள் அப்படித்தான்.’

‘அவர்கள் எல்லாரும் வியட்நாமியர்கள்தான் என்பதை எப்படி உன்னால் கண்டு பிடிக்க முடிந்தது? ஏசியர்கள் எல்லோரும் எனக்கு ஒரே மாதிரியாகத்தான் தோன்றுகிறார்கள்.’

‘எனக்குந்தான்...ஆனால் பிரச்சினை தருபவங்கள் வியட்நாமியன்கள்தான். அது சரி ரேச்சல், நீ எப்படித்தான் அந்த இடத்தில் சீவிக்கிறாய்?’ என்று ரொனி கேட்டான். பல இனமக்கள் வாழும் ஒரு புறநகர்ப் பகுதியிலே ரேச்சல் வசிக்கிறாள்.

‘ஏன்? அது நல்ல இடந்தானே?’

‘இடம் நல்லதுதான். அயலவர்களை எப்படிச் சமாளிக்கிறாய்?’

‘உன்னையே உன் அயலவர்கள் சமாளிக்கவில்லையா? நல்ல காலம். நான் இருக்கும் அயலில் நீ வாழவில்லை’ என்று ரேச்சல் புன்னகையுடன் சொல்ல, அவனிடமிருந்து நழுவி, ரொனி என்னில் தொற்றினான்.

‘ஏசியர்கள், குறிப்பாக வியட்நாமியர்கள், நாகரீக மற்றவர்கள். மற்ற இனத்தவர்களுடன் பழகமாட்டார்கள். நீ என்ன சொல்லுகிறாய்?’

‘இருக்கலாம். எனக்கு அவ்வளவாக அனுபவம் இல்லை...’ என்று சமாளிக்கப் பார்த்தேன். அவன் விடுவதாக இல்லை.

‘யுவான் உன்னைப் போலவா? ஏன் வேலை போயிற்று? மற்றவர்களை மதிக்க மாட்டார்கள். தாங்கள்தான் எல்லாம் தெரிந்தவர்கள் என்கிற இறுமாப்பு.’

இப்படி அங்கு வேலை செய்பவர்களையும் தனிப்பட்டவர்களையும் ரொனி தாக்கத் துவங்கும்போது, ரேச்சல் தனது வேலையில் நுழைந்து விடுவான். நான் வழக்கமாக ‘ஆமாம் சாமி’ தான். யுவான் தொழில் விஷயத்தில் அதுபலஸ்தன். அவனிடம் நானும் ஒரு தடவை ‘வாங்கிக் கட்டிய’தால், இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே ஆமாம் டோடுவது அவ்வளவு சிரமமாக இருக்கவில்லை. அவன் ஏசியர்களைச் சகட்டுமேனிக்கு ஏகவது என் மனசைச் சங்கடப்படுத்தியது. இவர்கள் எங்களை ஏசியர்களாகக் கருதுவதில்லை என்பது உண்மை. சவுத் ஏசியர்கள் எல்லாரும் இவர்களுக்கு இந்தியர்களே! இருந்தாலும், நான் ஆசியாக்காரன் என்கிற நிதர்சனத்தையும் என்னால் உதற முடியவில்லை.

தர்க்கத்துக்குரிய விஷயங்களை அவுஸ்ரேலியக் கந்தோர் ரண்பர்கள் எந்தக் காலத்திலும் தவிர்த்துக்

கொள்வார்கள். ஆனால், ரொனி எந்த விதத் தயக்கமும் இன்றித் தனது இனவாதக்கருத்துக்களைச் சொல்லி விடுவான். நானும், அவனுடன் சேர்ந்து சீனர்களின் சின்னத் தனங்களைப் பற்றிக்கதைப்பதன் மூலம் பிழைத்துக் கொள்ளுவேன். எதையும் ஒரு புன்னகையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது பற்றிக்கின் சுபாவம். ஒப்பந்த அடிப்படையில் எங்கள் கந்தோரில் வேலை பார்க்கும் பற்றிக், பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், இங்கிலாந்திலிருந்து குடியேறியவன். வாயைத் திறக்காமலே பேசும் வல்லமை இவனுக்கு உண்டு. எந்த விவதங்களிலும் முகத்தில் நிரந்தரமாக ஒட்டி வைத்திருக்கும் அந்தச்சிரிப்பை உதிர விட்டு, பக்கஞ் சாராத பக்குவவாதியாகத் தன் வேலையில் தியானித்து விடுவான். நிமிடங்களை அவன் டாலர்களாகவே மதிப்பீடு செய்பவன். விதண்டா வாதங்களிலே அதை வீணடிக்க முடியாது. வளைகுடா யுத்தத்தில் மட்டும் அவனால் வாயை மூடிக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை. சமாதானத்திற்கான நேச்சலின் கூக்குரல் எவ்வளவு பிற்போக்கானது என்று நிரூபிக்க ரொனியைப் பார்க்கிலும் பற்றிக்தான் அதிக பிரயாசைப்பட்டதாக ஞாபகம்.

நாளாவட்டத்தில் ரொனி ஒரு Male Chauvinist என கந்தோர் பெண்களாலே வர்ணிக்கப்பட்டான். அவன் தனது கொம்பியூட்டரை 'This woman' என்று அழைப்பதும், கொம்பியூட்டரில் ஒரு நிர்வாணப் பெண் நடமாடும் தோற்றத்தை வரவழைத்துப் பெண்களுக்குக் காட்டுவதும் இதற்குக் காரணங்களாக இருக்கலாம்.

பின்னர் நடந்த ஒரு சம்பவத்தான் என் மிகவும் தர்ம சங்கடத்திற்கு உள்ளாக்கியது. தகவல்களைக் கொம்பியூட்டரில் ஒழுங்கு படுத்தும் முறை பற்றி இப்பகுதருக்கும் ரொனிக்கும் இடையில் கருத்து வேறுபாடு. நான் ஏற்பாடு செய்த முறையே வழக்கத்தில் இருந்தது.

அதனைப் பின்பற்றும்படி இயக்குநர் சொன்னதை அவன் ஏற்கவில்லை.

‘ஏன்? இப்படியும் செய்யலாம் தானே? இதில் என்ன தவறு? இலகுவில் விளங்கக் கூடியதாகவும் இருக்கிறது’ என்று தன் கட்சி பேசினான் ரொனி.

‘என்றாலும் ஒரே அலுவலகத்தில் இருவேறு முறைகளைப் பயன்படுத்த ஏலாது.’

‘அப்படி என்றால் இந்த முறையை நடைமுறைப்படுத்தலாம். இதில் வேறுபடுத்துவது இலகுவாகும்.’

‘எது எப்படி இருந்தாலும் இங்கு ஏற்கனவே உள்ள முறைப்படியே செய்யும்’ என்று இயக்குநர் விவாதத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தார். இயக்குநரின் கருத்திலுள்ள நியாயத்தை நான் எடுத்துச் சொல்ல எத்தனித்தது வீண்.

‘அவர்களுடைய கொம்பனி. எனக்கென்ன? அவர்கள் சொன்ன மாதிரியே செய்கின்றேன்!’ என்று அலுத்துக் கொண்டான்.

பல சந்தர்ப்பங்களிலே அவனுக்கும் மேலதிகாரிகளுக்கும் இடையே விவாதங்கள் ஏற்பட்டன. தொழில் நுட்ப விஷயங்களில் ரொனி அவர்களைப் பார்க்கிலும் அனுபவ முடையவனாகக் காணப்பட்டான். அவனே பல விஷயங்களில் சரி போலத் தோன்றியது. சுற்றிச் சுற்றி வந்து கடைசியில் ரொனியே சரியென்று கண்ட சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. இந்த நேரங்களில் அவன் கடுஞ் சினத்திற்குள்ளாவான்.

பற்றிக்கின் ஒப்பந்த காலம் முடிந்தது. பொருளாதாரத் தேக்கம் காரணமாக, அவனுடைய சேவையை நீடிக்கத் தக்கதாக கம்பனிக்கு வேலை கிடைக்கவில்லை. அவன் செல்லும்போது ரொனி மிகுந்த விசனப்பட்டான். பற்றிக் அது பற்றி அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. ஏற்க

னவே இங்கிலாந்து திரும்புவதாக அவன் முடிவெடுத்திருந்தான். சில நாள்களில் பற்றிக் இங்கிலாந்து சென்று விட்டதாகத் தகவல் கிடைத்தது.

கையிலிருந்த வேலையை அன்றே முடித்துவிட வேண்டும் என்ற தேவையினால், மதிய இடைவேளைக்கும் வெளியிற் செல்லாமல் நானும் ரொனியும் வேலையில் முழுகியிருந்தபோது, ரொனியை இயக்குநர் அழைத்தார்.

‘இந்த நேரத்தில் இவர் வேறு’ என்று அலுத்துக் கொண்டே சென்றான். சென்றவன் வேறொரு முகத்துடன் மெதுவாக வந்தான். அவசரமான நேரங்களில் பாய்ந்து நடக்கும் பழக்கமுள்ள ரொனி ஆறுதலாக வருவது ஆபத்தின் அடையாளம் என்னுணர்ந்த நான், ‘ஏதாவது பிரச்சினையே?’ என்றேன்.

‘இவங்கள் எல்லாம் Bastards!’— அவன் வெடித்தான்.

‘என்ன நடந்தது?’

‘Recession and retrenchment. இது தானே சாட்டு?’ இன்னும், ஒரு வாரத்திற்குத்தான் இங்கு எனக்கு வேலை.’

சென்ற மாதந்தான் நமது கந்தோரில் வேலை செய்து எட்டுப் பேர் வீட்டுக்கு அனுப்பப்பட்டார்கள். ஏனைய ஊழியர்களுடைய சம்பளத்தில் பத்து வீத வெட்டும் அமுலாக்கப்பட்டது. இருபது வருஷங்களிலே அவுஸ்ரேலியா அனுபவித்த மிக மோசமான பொருளாதாரத் தேக்கம் இதற்கு உபயமளித்தது. மிகவும் அவசியமான வர்களே எஞ்சியிருந்தனர். இனி, ஆட்குறைப்புக்கு அவசியம் ஏற்படாது என்று உத்தரவாதமும் தரப்பட்டது. ஆனால் இன்று...

இது ரொனிக்கு ஒரே வருடத்தில் ஏற்பட்ட மூன்றாவது வேலை வெட்டு!

அடுத்த நாள் வந்த ரொனி, ‘நான் போத்துக்கலுக்குப் போகிறேன். உனக்கு ஒன்று சொல்லுகிறேன். இவர்கள் இனவாதிகள். நீயும் நானுந்தான் எஞ்சியிருந்த அந்நியர்கள். இப்பொழுது எனக்கு அடுத்தது உனக்கு. இப்பொழுதே வேறு வேலை ஒன்று தேடு!...’ என்றான்.

‘நீயும் வேறு வேலைக்கு முயலலாமே!’

‘இனிப்போதும். என்னால் தாங்கேலாது!’

உழைப்பைப் பண்டமாக விற்று வாங்கும் வர்த்தக உலகத்தில் மனித நேயத்தை ரொனி எப்படி எதிர் பார்க்க முடியும்? அதை ஏற்கனவே பிறந்த மண்ணிலே தொலைத்துவிட்டு, இங்கு கிடைக்கும் என்று தேடி வந்தானா?

‘போத்துக்கல் போய் என்ன செய்வாய்? உனக்குத்தான் அங்குள்ளவர்களைப் பிடிக்காது என்று சொல்வாயே?’

‘நான் அத்தலயாவுக்குப் போகவில்லை. லிஸ்பனுக்குப் போகிறேன். எனக்கு உறவினர்களைப் பிடிக்காது. ஆனால், என் மண் மிகவும் அழகானது, எங்களுடைய மொழியைப் போலவே!’ பெருமையாகப் சொல்லிக் கொண்டான்.

மௌனமாக இருந்த கொம்பியூட்டரை முடுக்கினேன். ‘நொய்’ என்ற இரைச்சலுடன் அது உயிர்த்தது. ரொனி நிர்வாணப் பெண் நடமாடும் தோற்றத்தை வரவழைப்பான். என் மண்ணான காலையடியின் நிலவளத்தையும், அதன் வளத்தை எடுத்துச் சொல்வது போன்று வான்நோக்கிய உயர்ந்த பனை மரங்களையும்—அவுஸ்ரேலியாவுக்குகங்காரு போல, என்மண்ணின் உயிர்ச் சின்னமாக நிலைத்துள்ள பனைகளையும்—

28 □ பனியும் பனையும்

கொம்பூட்டரிலே தோற்றுவிக்க என் மனம் தைரியத்
தைத் தேடுகிறதா?

‘என் மண் மிகவும் அழகானது, எங்களுடைய மொழி
யைப் போலவே’ என்று கொம்பூட்டர் வசனம்
பேசுகிறதா? அல்லது பனைகள் பேசுவதான மனக்
குறளியா?...வேலையில் மூழ்கினேன்.

ஒரே இனம்

மாத்தளை சோழ

ரீயில் வந்து நின்றதும், காந்தன் அவசரமாக ஏறிக்
கொண்டான். அவுஸ்ரேலியாவில் அகதிகளாகக் குடி
யேறியுள்ள ஈழத் தமிழர்களுள் அவனும் ஒருவன்.

இதற்காக பெரியப்பாவுக்குத்தான் அவன் நன்றி
சொல்ல வேண்டும். என்ஜினியரான அவர் கைநிறையச்

சம்பளத்துடன் கொழும்பில் வேலை பார்த்தார். விதியோ, அன்றேல் தரகர் கணபதிப்பிள்ளையின் திருவிளையாடலோ? கொழுத்த சீதனத்துடன் 'டமிள்' பேசும் பணக்காரியை மணம் முடித்து, அவரையும் 'கொழும்பானா' க மாறிவிட்டார். 1983 ஆம் ஆண்டின் இனப் படுகொலையின் போது கூட, அதிட்ட தேவதை அவர் பக்கலிலே நின்றாள். இழப்புகள் எதுவும் இல்லை. 'கொழும்பான்' என்று கொக்கரிக்க முடியாத அவதி மட்டுமே! மனைவியின் அண்ணன் அவுஸ்ரேலியாவில் குடியேறி வாழ்ந்தார். அவருடைய தூண்டுதலினாலும் Sponsor-ship இனாலும், குடும்பத்துடனும் 'மூட்டை முடிச்சு' களுடனும் குடியேறி, மெல்பனில் வாழத் தலைப்பட்டார். வசதி வழிந்தது. பெரியப்பாவுக்கு உடம் பெல்லாம் மச்சம் என்று சொல்வார்கள்!

அவனுடைய அப்பா பல்கலைக் கழக புகுமுக வகுப்பு மாணாக்கனாய் இருந்த காலத்திலேயே, செங்கொடி தூக்கி சமத்துவ-சமதர்மக் கொள்கைகள் பேசத் துவங்கியவர். கொள்கைகளை வாழ்ந்து காட்ட வேண்டும் என்ற வெறியுடன் கலப்புத் திருமணஞ் செய்து, புரட்சி கண்டவர்! சொந்த உறவுகள் அறுந்த தனிவழி! மிடிமை கண்டு சிரித்தார். வீரம் மிகுந்த மேடைப் பேச்சுகள் தொடர்ந்தன. தமிழ் ஈழ அரசியலில் மேடைப் பேச்சுகள் குறைந்து, 'துப்பாக்கிகள்' பேசத் துவங்கின. காந்தனின் அண்ணன்மார் இருவர் ஒருநாள் 'காணாமற்' போய் விட்டார்கள். 'அப்பாவின் வழியில், அவருடைய புரட்சியை முன்னெடுத்துச் செல்வ தற்காகவும், தமிழ் இனத்தின் விடுதலையைக் காண்ப தற்காகவும் போராளிகளாகி விட்டோம்' என்று கடிதம் வந்தது. அம்மா அழுது பிரலாபித்தாள். அப்பா அழவும் இல்லை; சிரிக்கவும் இல்லை. 'அவங்கள் என்றை பிள்ளைகள்' என்று மட்டும் சொன்னார். ஒரு நாள் அப்பா ராணுவ 'ஜீப்' பில் ஏற்றப்பட்டார். அவர்

அதுவாக, உடல் வீடு வந்து சேர்ந்தது. 'உண்மையை சொல்ல மறுத்துத் தற்கொலை செய்து கொண்டார்' என்று விளக்கம் தரப்பட்டது. சிங்கள ஆதிக்க வெறியின் குக்குமங்களை அறியாத காந்தனின் தாய், கைம் பெண்ணாக, அவனையும் அவன் தங்கையையும் கஷ்டங்களுக்கு மத்தியில் வளர்க்கத் தலைப்பட்டாள். அவர்கள் படும் கஷ்டங்களினால், 'மழுவராயர் பரம்பரையின் மானம் கப்பலேறுவதாக அவதிப்பட்ட உறவினர் ஒருவர் அவர்களுக்குப் பெரியப்பாவின் உறவை புதுப்பித்துக் கொடுத்தார். பெரியப்பாவின் சகாயத்தினால், காந்தனின் குடும்பம் அவுஸ்ரேலியாவில் அகதிகளாகக் குடியேறி, நிரந்தர வசிப்பிட அந்தஸ்தைப் பெற்றுக் கொண்டது.

'டமிள்' பேசும் பெரியம்மாவுக்கும், 'புறோக்கின் இங்கிலீசு' பேசும் அம்மாவுக்கும் ஆரம்பத்திலிருந்தே ஒத்துப் போகவில்லை. காந்தன் குடும்பத்தின் 'தமிழ்' பழக்க வழக்கங்களினால், தன் பிள்ளைகளின் aussie வளர்ப்புச் சோரம் போவதாகப் பெரியம்மா நச்சரிப்பாள். பெரியப்பாவுக்கு உயர் ஜாதி வேளாள 'அரிப்பு' எப்பவும் உண்டு. குடும்ப முரண்பாடுகளுக்குத் தீர்வு கஷ்டமானதல்ல. காந்தன் குடும்பம் சிட்னியில் குடியேறியது. 'டோல்' பணத்துடனும், 'இரண்டு பேரும் உழைக்கும்' தமிழ்க் குடும்பங்களின் 'ஈழத்துணவு'ப் பரிமாறல்களுக்கு உதவி செய்வதால் கிடைக்கும் மேலதிக வருமானத்துடனும் காந்தனின் குடும்ப காலட்சேபம் நடக்கின்றது. பெரியப்பாவும் யோக்கியன்! மாதத்திற்கு ஒரு முறையாவது தொலைபேசியிலே தொடர்பு கொண்டு, இவர்களுடைய சேம லாபங்களை விசாரித்துக் கொண்டிருப்பது எவ்வளவு பெரிய ஆறுதல்? 'என்றை ராசா, நீ ஊக்கமாக படிச்சாத்தான் எங்கடை குடும்பமும் விளங்கும்!'—இதுதான் அம்மாவின் அழகை - கெஞ்சல் - பிரார்த்தனை சகலமுமாக இருந்தது.

ரயில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. பெளதிக புத்தகத்தைப் புரட்டினான். படிப்பில் மனம் ஒன்றவில்லை. பார்வையை ரயிலுக்கு வெளியே எறிந்தான். கரையிலே குத்திட்டு நின்ற மின்சாரக் கம்பங்களும், உயரிய பைன் மரங்களும், ஏனைய கறாளை மரங்களும் நெடிதும்— குள்ளமுமான கட்டடங்களும், தெருக்களும், அவற்றிலே விரைவு பயிலும் வாகனங்களும் எதிர்த் திசையிலே ஓடுவது போன்ற ஜாலம்.

நேற்றைய சம்பவங்கள்— எதிர்த் திசையில் ஓடுவன வற்றைப் போன்று—காந்தனின் மனத்திலே வலம் வந்தன.

காந்தனும், அவன் நண்பன் வான் அங் ஹோவும், விளையாட்டுத் திடலுக்குக் குடை விரித்த மரம் ஒன்றின் கீழ் நின்று பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஹோ ஒரு வகுப்பு மூப்பு; பன்னிரண்டாம் வகுப்புப் படிக்கிறான். இருவரும் அவுஸ்ரேலியாவுக்கு அகதிகளாக வந்து சேர்ந்தவர்கள். பேச்சிலும் பார்க்க, மௌனமான பார்வைகள் இருவருக்குமிடையில் நட்பை வளர்த்திருந்தது. அந்த நேரத்தில் அஹமட் அங்கு வந்தான். அவன் லெபனானைச் சேர்ந்தவன். எப்பொழுதும் சத்தம் போட்டுப் பேசுவான். பிரின்சிபலோடும் அதே உரத்த குரல்தான். அது அவனுடைய ஆயுதம். அவனுக்கு நாற்று நட்பு போல மீசை. வயசையும் மீறிய வாலிப உணர்ச்சிகளுடன் நடந்து கொள்வதும் அவன் சுபாவம்.

பிரின்சிபல் கந்தோரில் 'கிளார்க்' ஆக இருக்கும் ஜூலி என்கிற வெள்ளைக்காரி அந்தப் பக்கமாக வந்தாள். அதீத ஒப்பனைகள் அவள் வயதினை விழுங்கும். இளமை 'டாட்டா' காட்டுவதற்கிடையில், இன்னொரு 'கணவ'னை இழுத்துவிட வேண்டும் என்பது போல அலை பாயும் பார்வை. வளைவுகளை மேலும் வளை

வாக்கி, தசைப் பிரதேசங்களிலே இளமைத் துள்ளலைச் செயற்கையாக அப்பிக் கொண்டு நடப்பாள். அவளுடைய 'ஓயி'லில் அஹமட் 'கிக்' பெற்றிருக்க வேண்டும். அவன் விரசமாக விசிலடைத்து வரவேற்றான்!

காந்தனின் மனம் அடித்துக் கொண்டது. ஹோ முகத்தைச் சுழித்தான். ஜூலி திரும்பிப் பார்த்து முறைத்தாள். இருவரும் மெல்ல நழுவினார்கள். You guys are silly என்று சொல்லிச் சிரித்த அஹமட், வேறு பக்கமாகத் திரும்பி நின்றான்!

எதிரிலே புயல் போன்று வந்த ஹரிஸன், வெள்ளைத் தோலின் பெருமையைப் பாதுகாக்கும் தத்துவக்காரன் என்ற மிடுக்குடன், நடந்து கொண்டிருந்த காந்தனையும் ஹோவையும் வழி மறித்தான். 'You dirty blacks ... You want to rape a white women' என்று கத்திக்கொண்டே, ஹரிஸன் காந்தனின் சேட்டைப் பற்றினான்.

ஹோவுக்குக் கோபம் வந்தது. அதனை அடக்கிக் கொண்டு சொன்னான்: 'Learn to talk nicely There is a saying: Give respect and get respect...'

'You Asian worm. Are you trying to teach me?' என்று ஆக்ரோஷத்துடன் கூறிய ஹரிஸன், காந்தனை விலத்தி, ஹோ மீது பாய்ந்து, தன் பலம் முழுவதையும் முஷ்டியில் ஏற்றி, அவன் தாடையில் இரண்டு குத்துகள் விட்டான். தாடையில் இரத்தம்...

அவன் சிந்தனை அறுந்தது. எதிரில் அமர்ந்திருந்த இரண்டு சீனப் பெண்கள், உலகை மறந்து குறிப்பிட்ட ஒரு பதார்த்தஞ் செய்வது பற்றி சீன மொழியில் 'தாளித்து'க் கொண்டிருந்தார்கள்.

தனக்காகப்பேசி அடிபட்டு நின்றஹோவுக்கு உதவிக்குப் போகாது மௌனியாக நின்ற அந்தக் கோழை நிலை அவனுடைய உள்ளத்தை அரித்தது... 'ஹோ, நீ எவ்வளவு இனிமையானவன்... சோகத்திலும் இனிமை

சிந்தும் மலர் நீ...' ஹோவைப் பற்றிய நினைவுகள் அவன் மனதைப் பிசைந்தது... அந்தப் பிசைதலிலே, ஹோ தொட்டம் தொட்டமாகச் சொன்னவை, ஒரு வரலாறாக முகிழ்ந்தது.

ஹோ ஒரு கம்போடியன். பெற்றோர்களைப் பற்றி அவனுக்கு மங்கலான நினைவுதான் உண்டு. அவர்கள் அரசியல் பற்றி அறியாதவர்களாக வாழ்ந்த விவசாயிகள். 'நீங்கள் ஏகாதிபத்தியத்தின் கைக் கூலிகள்; வாழத் தகுதியற்றவர்கள்' என்று கூறிக் கொண்டு விட்டார்கள். சாவு பிள்ளைகளுக்கு எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டிய சமிக்ஞையுமாம்! மூன்று மகன்களை தம்முடன் அழைத்துச் சென்றார்கள். அண்ணன் இருவரும் அவர்கள் நடத்திய வேலை முகாம்களில் அரைகுறை வயிற்றுடன் உழைத்தும்... செத்துப் போனார்கள். அந்தக் குடும்பத்தில் மிஞ்சியது வான் அங் ஹோ மட்டுமே. கம்போடியாவில் பல போராட்டக் குழுக்கள் எது எதற்காகப் போராடுகின்றது என்கிற நியாயங்களையே மறந்து விட்டனவாம். சாவு அவனைப் பலசந்தர்ப்பங்களிலே பயமுறுத்தியது. எப்படியும் சாவு தான் என்கிற தைரியத்தில் தாய்லாந்துக்குத் தப்பி யோடிய ஒரு சிறிய குழுவுடன் ஒட்டிக் கொண்டான். தாய்லாந்து அகதி முகாமிலே மூன்று ஆண்டுகள் வாழ்ந்து, அவனுடைய மாமா ஒருத்தர் அவுஸ்ரேலியாவில் இருப்பது தெரிய வந்து, ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இங்கு வந்து சேர்ந்தான்.

மாமாவின் தையல் கடையிலே அவன் ஓயாது உழைக்க வேண்டும். பாடசாலையிலே கொடுக்கப்படும் வீட்டு வேலைகளைச் செய்வதற்குக்கூட நேசும் கிடைக்காது. ரயில் பயணத்தின் போது, லஞ்ச் நேர ஓய்வின போது என்று அவன் எப்படியோ படித்துக் கொண்டிருந்தான். மரத்தடிக் கற்கையின் போதுதான் ஹோ காந்த்

னுக்கு அறிமுகமாகி நண்பனுமானான். 'எனக்கு இருக்கும் ஒரேயொரு உறவினரையும் என் எதிரியாகிக் கொள்ள நான் விரும்பவில்லை. அவரை விட்டுப் போனால் என் குடும்பத்திற்கு நான் அவமானத் தேடித் தந்தவனாவேன்' என்று சொல்லுவான். சோகங்களின் மத்தியிலும் பண்பை பாதுகாக்கப் பழகிக் கொண்டான். ஓடிக்கொண்டிக்கும் ரயிலுக்குள், தூரத்தில், யன்னல் ஓரத்தில், ஒருத்தி அமர்ந்திருந்தாள். அவள் சுடிதார் அணிந்திருந்தாள். நெற்றியில் திலகம். அவள் ஓர் இந்தியப் பெண்ணாக இருக்கவேண்டும். இங்குள்ள ஈழத் தமிழ்ச்சிகள் பொட்டைத் துறந்து, 'ஸ்கேட்' 'பாண்ட்' ஆகிய புறக் கிருத்தியங்களால் விரைவாக 'ஓஸி'களாகும் பிரயத்தனத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். மயிலை நினைத்துச் சொந்தப் பாவனையையும் இழந்துவிட்ட வான்கோழிகள்! அந்தத் திலகம் இரத்த நிறத்தில்...

தாடையில் இரத்தம் வழிய நின்ற ஹோவின் உருவம் மீண்டும் காந்தனின் மனதில் எழுந்தது. குறுக்கிழையில் அப்பா- அண்ணன்மார்களின் உருவங்களும் வலம் வந்தன. 'நான் மட்டும் எப்படிக் கோழையானேன்?' காந்தனின் மனம் புழுங்கியது. ஆனால், ஹோ...? அவன் தன் சுள்ளி உடம்பிலே உம்பாரப் பலம் சுமந்தான். அகதி முகாமிலே அவன் 'கராத்தே' கற்ற வனாம்.

தாடையில் வழிந்த இரத்தத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு, 'If you understand only the language of violence, then come...' என்று ஹோ தயாரானான். இந்தப் பிரதி பலிப்பை ஹரிஸன் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

யாரும் எதிர்பார்க்காத சடுதியில் மத்பு இடையிலே புகுந்தான். அவனுடைய தந்தை அகதிகள் புனர்வாழ்வுப்பணியிலே பெரிதும் ஈடுபட்டுள்ள பத்திரிகையாளர்.

மத்யு இன-நிற வேறுபாடுகள் பாராட்டாதவன். மனித-நேயத்தின் பக்தன். இதனாலும், இனங்களுக்கு அப்பாற்படவும், அவன் எல்லா மாணவர்களுடைய மரியாதையையும் சம்பாதித்தவன்.

‘Harison, see sense...’ என்று அவனைப் பிடித்து உலுக்கிய மத்யு ‘கடகட’வென்று பேசினான்: ‘வன் முறை வன்முறையைத்தான் பெருக்கும். இது ‘அபோக்கள்’ என்றழைக்கப்படும் பூர்வீக இனமான கறுப்பர்களின் நாடு. அவர்களுடைய உரிமைகளை அநியாயமாகப் பறித்துத்தான் நாங்கள் இந்த நாட்டிலே ஒரு வெள்ளை அவுஸ்ரேலியாவை உருவாக்கினோம்... நமது மூதாதையர் செய்தபாவங்களுக்கு பிராயச்சித்தம் தேடுவதற்கு ஆண்டவன் நமக்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் தந்திருக்கிறான்...அதனை நமுவ விடாதே...’

‘These fu... are refugees’ என்று ஹரிஸன் வெடித்தான். அவன் வெறி இன்னமும் தணியவில்லை. மத்யு தன் நிதானத்தை இழக்கத் தயார் இல்லை. பொறுமையாக ஒவ்வொரு சொல்லையும் அழுத்தி உச்சரித்தான்: ‘இவர்கள் அகதிகளாகப் பிறக்கவில்லை... பிறருடைய ஆதிக்க ஆசைகளினால் அகதிகளாக்கப்பட்டவர்கள். இதில் வெட்கப் படுவதற்கு எதுவும் இல்லை. அகதிகள் மலையனைய இடர்களைத் தாங்கும் வீரர்கள். இவர்கள் மத்தியில் மேதைகள் முகிழ்வார்கள். இந்த நூற்றாண்டின் சிந்தனைகளை மாற்றி அமைத்த விஞ்ஞான மேதை ஈன்ஸ்டீன்கூட ஓர் அகதி என்பதை மறக்காதே. எங்களுடைய மூதாதையர்களைப் பார்த்து விக்டோரியா மகாராணி காலத்து ஆங்கிலேயர்கள் எப்படி அழைத்தார்கள் தெரியுமா? சிறைப் பறவைகள் என்று... சிறைப் பறவைகள்!’ சமர் நிலத்திலே கீதோபதேசம் வித்தப்பட்டதைப் போன்ற ஒரு சுகம்...

‘நான் நம்புகின்றேன். சிறைப் பறவைகளின் வாரிசுகள் என்பதிலும் பார்க்க, அகதிகள் என்று அழைக்கப்படுவது கௌரவமானது...’ என்று அமைதியாகவும், ஆழ்ந்த விசுவாசத்துடனும் மத்யு சொன்ன இறுதி வார்த்தைகள், காந்தனின் நெஞ்சக் குகையிலே எதிரொலித்தன.

ஹரிஸனை உருவாக்கிய அதே சமூகத்தினால் எப்படி மத்யுவையும் உருவாக்க முடியும்? ‘ஏசு பிறந்த இனத்திலேதான் யூதாஸும் பிறந்தான்; காந்தியும் கோட்சேயும் ஒரே மண்ணின் அவதாரங்கள்’ என்றெல்லாம் பிரசங்கித்தவருடைய மகனான காந்தனுடைய புத்தியின் பிடிமானத்திற்குள் இந்த வினாவுக்கான விடை சிக்குப் படவில்லை.

ரயில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது... கரையிலே குத்திட்டு நின்ற மின்சாரக் கம்பங்களும், உயரிய பைன் மரங்களும் ஏனைய கறாளை மரங்களும், நெடிதும் குள்ளமுமான கட்டடங்களும், தெருக்களும், அவற்றிலே விரைவுபயிலும் வாகனங்களும் எதிர்த் திசையிலே ஓடுவது போன்ற ஜாலம்...

ரயிலுக்கு சேர்விடம் உண்டு. இடையில் தரிக்கும் ஸ்ரேசன்களும் உண்டு.

அகதிகளுக்கு...

அடுத்த தரிப்பிலே காந்தன் இறங்க வேண்டும். ஹோவும், மத்யுவும் மட்டுமல்ல, ஹரிஸன்களும் அவனுக்காகக் காத்திருக்கலாம்... புத்தகங்களை மீண்டும் அடுக்கி, தன் ‘ஸ்கூல் பேக்’கைக் காந்தன் சரி செய்து கொண்டான்! □

சுப்பர் மார்க்கெட்

மாவை நித்தியானந்தன்

‘சுப்பர் மார்க்கெட்’ என்றதும் சந்திரசேகரத்தின் மனத்தில் படமாகத் தோன்றுவது தண்ணீர்ப் போத்தல்தான்.

சந்திரசேகரம் கொழும்பில் அரசாங்க உத்தியோகத்தில் இருந்த காலத்தில் தான், அங்கு முதன்முதலில் இரண்டு சுப்பர் மார்க்கெட்டுகள் திறந்தன.

பொருட்காட்சி, கார்னிவல், சினிமாப்படம் எதையும் முதலாம் நாளே போய்ப் பார்த்துவிடும் வழக்கமுள்ள அவன், அதுபோலவே சுப்பர் மார்க்கெட்டுக்கும் போனான்.

எல்லாம் கவர்ச்சியாகத்தான் இருந்தன. அவன் சீவியத் திலேயே கண்டிராத வகை வகையான வெளிநாட்டு உணவுப் பொருட்கள்-அழகான பெட்டிகளில், தகரங்களில், போத்தல்களில்... ஒரு பொருட்காட்சியைப் பார்ப்பதுபோலப் பார்த்துக்கொண்டு வந்தான். மனைவியையும் கூட்டிக் கொண்டுவந்து காட்டவேண்டுமென்று யோசித்தான்.

கடைசியில் அமேரிக்காவிலிருந்து இறக்குமதியாகி, தட்டுகளில் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த தண்ணீர்ப் போத்தல்களைக் கண்டதும் ஆச்சரியத்தால் கொஞ்ச நேரம் அவனுக்கு மூளையே வேலை செய்யவில்லை. அது உண்மையில் ‘பச்சைத் தண்ணீர்தான்’ என்பதை அங்கிருந்த ஒரு உதவியாளரிடம் கேட்டு உறுதி செய்துகொண்ட பின்னர் அவனால் அங்கு நிற்கவே முடியவில்லை. உடனே ஓடிப்போய் இந்த அதிசயத்தை மனைவிக்கும், காணுகிற எல்லாருக்கும் சொல்லிவிட வேண்டுமென்று ஒரு ஆசைத் துடிப்பு... இந்தத் துடிப்பாலும், ஆச்சரியத்தாலும் திக்குமுக்காடிக் கொண்டு சந்திரசேகரம் வெளியே நடையைக் கட்டினான்.

முதலில் தனியான ஒரு இடத்தில் போய் நின்று வேண்டிய மட்டும் வயிறு குலுங்கக் குலுங்கச் சிரிக்கவேண்டும் போலிருந்தது. சுற்றிவர ஆட்கள்.

இதற்குப் பிறகு சுப்பர் மார்க்கெட் என்றவுடன் எப்பொழுதும் தண்ணீர்ப் போத்தல்தான் அவனுக்கு ஞாபகம் வரும்.

சுந்திரசேகரம் வெளிநாட்டுக்குக் குடிவந்தபிறகு, முதன் முதலாக சுப்பர் மார்க்கெட்டுக்குப் புறப்பட்ட போதும், அந்தத் தண்ணீர்ப் போத்தல்தான் முன்னால் வந்து நின்றது. நாகரிகமான புது உலகத்துக்கு வந்துவிட்ட பிறகு இப்படித் தண்ணீர்ப் போத்தலை நினைத்துச் சிரிப்பது அசிங்கமென்று தன்னைத்தானே ஒருமுறை கடிந்து கொண்டான்.

அவன் எதிர்பார்த்தது போலவே, கொழும்பு சுப்பர் மார்க்கெட்டும், இதுவும் எலிக்குஞ்சும் யானையும் போலிருந்தன. சங்கிலியால் கோர்த்திருக்கும் தள்ளு வண்டிகளை மற்றவர்கள் நாணயம் போட்டு எடுக்கும் விநோதத்தை ஒரு பக்கமாக நின்று கொஞ்சநேரம் அவதானித்தபிறகு, தானும் அதுபோலவே ஒரு நாணயத்தைப் போட்டு வண்டிவை எடுத்துத் தள்ளிக்கொண்டு கம்பீரமாக நடந்தான்.

மனைவி எழுதிக் கொடுத்த பொருட்களின் பட்டியலை எடுத்துப் பார்த்தான். முதலாவது பொருள் கோப்பி என்றிருந்தது. கோப்பி எந்தப் பக்கத்தில் இருக்குமென்று தெரியவில்லை. ஒரு திசையில் நடந்து பார்த்தான். எவ்வளவோ நேரம் தேடியும் கோப்பியை இன்னும் கண்ட பாடில்லை. எரிச்சல் ஏற, ஓரிடத்தில் ஸ்தம்பித்துப் போய் நின்றபோது, விரக்தியால் கண்கள் ஒருமுறை மூடின. மீண்டும் அவை திறந்தபோது, என்ன ஆச்சரியம்! கோப்பிப் போத்தல்கள் நேரெதிரே தட்டில் மின்னலடித்தன. “எட, பாரன். முன்னாலை நின்றுகொண்டு தேடுறன்” என்று சொல்லித் தனக்குள் ஒருமுறை சிரித்துக் கொண்டான் சுந்திரசேகரம். அமேரிக்காவைக் கண்டுபிடிக்க கொலம்பஸ் எவ்வளவு கஸ்டப்பட்டிருப்பான் என்ற யோசனையும் ஒருமுறை வந்துபோனது.

கோப்பி இருந்த தட்டை ஆராயத் தொடங்கினான். இதுவரை அவனுக்கு ‘நெஸ்கபே’யைத்தான் தெரியும்.

இங்கு எத்தனையோ விதமான பெயர்களில் கோப்பி இருந்தது. எதை எடுப்பது? எதை விடுவது? பெரிய சிக்கல்.

அரசாங்கம் தரும் உதவிப் பணத்தில் வாழ்க்கை நடத்த வேண்டியது நினைவுக்கு வந்தவுடன், சிக்கல் தானாகத் தீர்ந்துவிட்டது. விலை குறைந்த கோப்பி எதுவென்று தேடத் தலைப்பட்டான். ஒவ்வொரு போத்தலும் ஒவ்வொரு நிறையிலும், ஒவ்வொரு விலையிலும் இருந்தது. 500 கிராம், 250 கிராம், 175 கிராம்... மீண்டும் சிக்கல்.

ஒவ்வொரு கோப்பியிலும் ஒரு கிராம் என்ன விலை என்பதைக் கணக்குப் பார்ப்பதென்று தீர்மானமெடுத்தான். ‘ஒருமைக்குக்கண்டு பன்மைக்குப் பெருக்கென்று’ அடிச் சடிச்சுப் படிப்பிச்ச மணியம் மாஸ்டரும் ஒருமுறை ‘பளிச்’செனத் தோன்றி மறைந்தார்.

எல்லாவற்றையும் மனதில் வைத்துக் கணக்குப் பார்ப்பது இயலாத காரியம். மனைவி பட்டியல் எழுதிக் கொடுத்த குட்டிக்கடதாசியில் சொட்டு இடமும் இல்லை. பக்கத்திலிருந்த தேயிலைப் பக்கற்றை எடுத்து, பின் பக்கத்தில் எழுதிக் கணக்குப் பார்த்தான். 500 கிராமுக்குப் பார்ப்பது சுகமாக இருந்தது. 175 கிராமுக்கு நெடும் பிரித்தல் செய்யவேண்டியிருந்தது.

கடைசியில், கோப்பிக்குக் கோப்பி இருக்கும் பெரிய விலை வித்தியாசம் சந்தேகத்துக்கிடமின்றி நிரூபணமாயிற்று. ‘ஹ!’ என்றான் ஒருவித இறுமாப்புடன். தெரிந்தெடுத்த போத்தலைத் தள்ளுவண்டிலுக்குள் தூக்கிப் போட்டான். ஆனால் இது இந்த அளவில் முடிகிற சங்கதியல்ல என்பது புலப்பட அவனுக்கு அதிக நேரம்

எடுக்கவில்லை. பற்பசை வகைகளைத் தேடிப்பிடித்த போது, மீண்டும் அதே பிரச்சினை.

ஒரு 'கல்குலேற்றர்' இல்லாமல் இது சரிக்கட்டக்கூடிய விஷயமில்லை என்று பட்டது. அன்றே ஒரு 'பொக்கெற்கல்குலேற்றர்' வாங்கிவிட வேண்டுமென்று தீர்மானித்துக்கொண்டான். கல்குலேற்றரின் விலைக்கு மேலால் சுப்பர் மார்க்கெட்டில் மிச்சப்படுத்தும் பணமே வந்துவிடுமென்று பொருளாதார ரீதியில் செலவை நியாயப்படுத்தினான்.

மனைவி எழுதிக் கொடுத்த பட்டியலில் இருந்த ஒழுங்கின்படி ஒவ்வொரு சாமானாகத் தேடிக்கொண்டு திரிந்ததில் கால்கள் வலித்தன. சுப்பர் மார்க்கெட்டின் ஒவ்வொரு ஓடைக்குள்ளாலும் இதுவரை குறைந்தது பத்துப் பதினைந்து தடவைகளாவது நடந்து முடிந்திருப்பான் சந்திரசேகரம். எதிர்காலத்தில் மேலும் நன்கு திட்டமிட்டுச் செயற்படவேண்டுமென நினைத்தான்.

சிவப்பு வெளிச்சமொன்றைச் சுற்றி ஆட்கள் குவிந்து நிற்பதைக் கண்டு அங்கே ஓடினான். Expiry date நெருங்கிவிட்ட ஜாம் போத்தல்களும், பிஸ்கட் பக்கற்று களும் குவித்திருந்தன. எல்லாம் அரைவிலை. சந்திரசேகரம் ஒரு கணம் யோசித்தான். "எங்கடை ஊரிலை வாங்கித் திண்டதெல்லாம் என்ன? Expiry date முடியாத சாமான்களே? அங்கை date முடிஞ்சாலும் சொல்லான்", என்றபடியே நாலு ஜாம்போத்தல்களையும், நாலு பிஸ்கற் பக்கற்றுகளையும் தூக்கி வண்டிலுக்குள் போட்டுக் கொண்டான்.

மனைவி தந்த பட்டியலின்படி எல்லாம் வாங்கி ஆயிற்று. சந்திரசேகரம் வந்து க்யூவில் நின்றான். கவுன்ரரில் ஒரு அழகான பெண் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்

தாள். அவனுடைய முறை வந்ததும், "ஹவ் ஆர் யூ ருடே?" என்று கேட்டு ஒரு புன்னகையையும் உதிர்த்தாள். கடையில் இப்படி அறியாத ஒருத்தி சுகம் விசாரிப்பாள் என்று அவன் கொஞ்சமும் நினைத்திருக்கவில்லை. "ஐ ஆம் வெரி வெல், தாங்க் யூ. அண்ட் யூ?" என்று நண்பன் நவரத்தினம் சொல்லிக் கொடுத்த வாசகங்களைக் கச்சிதமாக ஒப்புவித்தான். இறுதியில் பல 'தாங்க் யூ' பரிமாற்றங்கள்.

காலை ஒன்பது மணிக்கு உள்ளேபோன சந்திரசேகரம் வெளியே வந்தபோது நேரம் ஒரு மணியைக் கடந்தாகி விட்டது. கால்கள் இயந்திர உதயில் இயங்க ஆரம்பித்தன.

வீட்டை வந்தடைந்தபோது, மனைவி வாசலில் காத்துக் கொண்டு நின்றாள். "சமையலுக்குச் சாமானுக்குச் சொல்லிவிட, எங்கை போய்க் கிடந்திட்டு வாறியன்?" அவளுடைய குரல் தூரத்திலேயே கேட்டது.

சந்திரசேகரம் தன்னுடைய திறமைகளையும், பணம் மீதப்படுத்திய விதங்களையும் ஆரவாரமாகச் சொல்லியபடியே, சாமான்களைப் பைகளிலிருந்து ஒவ்வொன்றாக எடுத்து வெளியே அடுக்கினான்.

திடீரென்று, தேள் கொட்டியவளைப் போல் மனைவி துள்ளி எழும்பினாள். "உதென்ன பேய் வேலை செய்திருக்கிறியன்? உந்த 'நோ நேம்', 'ஹோம் பிராண்ட்' சாமான்களெல்லாத்தையும் அள்ளிக் கொண்டந்திருக்கிறியன்.

"ஏன், அதுக்கு இப்ப என்ன?"

"உதெல்லாம் குப்பையெண்டு தெரியாதே? மிசிஸ் நவரத்தினம் சொன்னவ, தான் ஒருநாளும் உந்தம் பேரில்லாத சாமான்களை வாங்கிதேல்லையெண்டு."

44 □ பனியும் பனையும்.

“ வெள்ளைகாரரெல்லாம் உதுகளைத்தான் வாங்கிக் கொண்டு போறாங்கள். பாத்திட்டுத்தான் வாங்கினான்.”

“எங்கை வாங்கிறாங்கள்? கொண்டு போங்கோ. போய்க் குடுத்திட்டு வாங்கோ. இஞ்சை வைக்க விடன்” என்று இரைந்தாள் மனைவி.

இப்படி ஆரம்பித்த சுப்பர் மார்க்கெட்விஜயங்கள் சந்திர சேகரத்துக்கு மிகவும் ‘இன்ரஹெஸ்டிங்க்’ ஆகவே இருந்தன. மனைவி எத்தனை முறை கேட்டாலும், முகம் சுளிக்காமல் போய்ச் சாமான் வாங்கி வந்தான்— புதிதாகச் சைக்கிள் ஓடப்பழகிய சிறுவன் போல.

பணம் கொடுக்கும் கவுன்டர்களில் உள்ள பெண்களின் தேக சுகம்பற்றிய விசாரிப்புகள்தான் அவனுக்கு என்னவோ அசௌகரியமாக இருந்தன. சொல்லிப் பரிச்சயப்படாத முகமன் வார்த்தைகள். போலியாகவும் பட்டன. அத்துடன், சந்திரசேகரம் கொஞ்சம் பதட்டப்படும் சுபாவமுள்ளவன். கவுன்டர் பெண்ணின் வழமையான கேள்வியை எதிர்பார்த்து, பதிலை எப்பொழுதும் வாய்க்குள் தயார் நிலையில் வைத்திருப்பான். இதனால் கேள்வி வரமுன்பே அவசரப்பட்டு “வெரி வெல், தாங்க் யூ” என்று மறுமொழி சொன்ன நாள்களும் உண்டு.

எங்கெங்கே என்னென்ன சாமான் மலிவு என்ற விபரமெல்லாம் அவனுக்குத் தண்ணீர்பட்டபாடமாகிவிட்டது. வீட்டுத் தபாற்பெட்டியில் போடப்படும் விளம்பரங்களுக்கெல்லாம் அவன் ஒரு விசுவாசமான வாசகனாக இருந்தான். நண்பர்களும் அவனுடைய சேவையை நன்றாகப் பயன்படுத்தினார்கள். ரெலிபோன் செய்பவர்களுக்கெல்லாம், தகவல்களும் ஆலோசனைகளும் சொல்வதில் அவனுக்கு ஒரு தனிப்பெருமை.

ஆனால் வீட்டில் ‘அரசியல் நிலைமை’ இப்படித் திடீரென்று மாறுமென்று அவன் எண்ணியிருக்கவில்லை. மனைவியின் சொற்களாமல் தொடர்ந்தும் மலிவான சாமான்களையே வாங்கிக் கொண்டு வந்ததால், சந்திரசேகரம் பதவி இறக்கம் செய்யப்பட்டான். இனிமேல் தானும் கூடப்போகவேண்டுமென்று மனைவி தீர்மானம் எடுத்துவிட்டாள். இதற்குப்பிறகு சந்திரசேகரம் செய்த தெல்லாம் வண்டில் தள்ளும் வேலை ஒன்றுதான். அவன் எந்தப் பொருளையாவது தூக்கிப்போட்டால், அவன் உடனே திரும்ப எடுத்து வைத்துவிடுவான். அவனுடைய ஆலோசனைகளையும் ஒருபொழுதும் கேட்டதில்லை. அவ்வளவு சந்தேகம் அவனில். இருந்தாலும் பொருட்கள் குவிந்திருக்கும் வண்டிலுக்குள், ஒழித்து மறைத்து தான் விரும்பும் எதையாவது திணித்து விடுவதில் பரம திருப்தி அவனுக்கு. இரண்டு மூன்று நாட்கள் இதனை அவதானித்துவிட்ட பிறகு, அவன் கவனமாக இருக்கத் தலைப்பட்டான். கவுன்டருக்குப் போகமுன், தான் போடாத பொருள் எதுவும் வண்டிலுக்குள் இருக்கிறதா என்று கிண்டிக் கிளறிப் பார்த்து, எடுத்து வெளியே வைத்துவிட்டுக் கெட்டித்தனமாக நிற்பான்.

என்ன நடந்த போதிலும், சுப்பர் மார்க்கெட்டில் நிறைவிலை ஆராய்ச்சிகளில் நேரத்தைச் செலவழிப்பது சந்திரசேகரத்துக்கு இப்பொழுதும் விருப்பமான பொழுது போக்குத்தான். இப்படி அவன் எங்காவது தரித்து நிற்கும் நேரங்களில் மனைவி எங்கோ போய்விடுவான். பிறகு ஆளையாள் கண்டுபிடிக்க இருவரும் படும் கஷ்டத்துக்கு அளவில்லை. அதிலும், வண்டிவைத் தள்ளிக் கொண்டு அவளைத் தேடித் தேடித் திரிவது அவனுக்குப் பெரும் எரிச்சலாயிருக்கும்.

காலம் போகப்போக சுப்பர் மார்க்கெட்டில் சாமான் வாங்குவதில் இரண்டு பேருக்குமே ஆர்வம் கெட்டுவிட்டது.

46 □ பனியும் பளையும்

஁து. இரண்டு பேரும் தொழில் பார்த்ததால், நேரத்துக் குப் பெரும் தட்டுப்பாடு. “஁ப்பர் மார்க்கெட் நேரமெல் லாத்தையும் குடிக்குது” என்று கத்தினான் சந்திர சேகரம்.

மனைவி ஁ப்பர் மார்க்கெட் பக்கம் போவதை முற்றாக நிறுத்திவிட்டாள். சாமான் பட்டியல் மட்டும் தயாரித்துக் கொடுத்தாள். அதையே பெரும் வேலையென்று முறை யிட்டாள்.

சந்திரசேகரமும் அவள் விரும்பாத நோ நேம், ஹோம் பிராண்ட் சாமான்கள் வாங்குவதை நிறுத்திவிட்டான். விலை ஆராய்ச்சிகளையும் நன்றாகக் குறைத்துவிட் டான். ஁ப்பர் மார்க்கெட்டுக்குள் நுழையும் போது, வெளிக்கிட்டால் போதும் என்றிருக்கும்.

□

மழை

முருகபூபதி

மழை தூறிக்கொண்டே இருந்தது.

‘பப்’இன் ஒரு மூலையில் பியர் கிளாஸுடன் அமர்ந்து கண்ணாடி யன்னலூடாக மழையை ரசித்தான் சந்திரன். ஃபிளட்டினுள் முடங்கி டி. வி.யை ரசித்துக் கொண்டே பியர் குடிப்பதைவிட இப்படி இயற்கையை அனுபவித்து

போதையில் மூழ்குவதும் நல்ல ரசனையாகவிருப்பதை சந்திரன் உணர்ந்தான்,

‘பப்’புக்குள் சுவர்களை அலங்கரித்த அரை நிர்வாண அழகு மங்கைகளின் பெரிய உருவப் படங்களோ, அங்கு ஆக்கிரமித்துள்ள மேற்கத்தைய இசை வெள்ளமோ, சிகரட் புகையை கக்கிக் கொண்டு போதையில் பேசிச் சிரித்து மகிழும் குடிப்பிரியர்களான ஆண்களும், பெண்களுமோ சந்திரனைக் கவரவில்லை.

வெளியே பொழிந்து தள்ளிக் கொண்டிருக்கும் மழையே அவன் கண்களையும், கருத்தையும் கவர்ந்து இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தது.

இப்படி ஒரு மழை நாளில்தானே வீட்டில் பயணம் சொல்லிக் கொண்டு கிளம்பினான். வடிந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டே “கவனம்...ஒழுங்கா சாப் பிடுங்கோ... வருத்தங்களை தேடிக் கொள்ளாதையுங்கோ...கடிதம் போடுங்கோ...” இந்த எதிர்பார்ப்புகளுடன் விடை கொடுத்த மனைவி, “என்னவேண்டும்” எனக் கேட்டதற்கு “சொக்கலேட், பொம்மை, விளையாட்டுச் சாமான்” என முத்தமிட்டு வழியனுப்பிய செல்வங்கள்.

இப்பொழுதும் அங்கே மழை பெய்யுமா! மழை பெய்தால் ‘பங்கருக்குள்’ எப்படி இருப்பார்கள்?

சந்திரன் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு நிமிர்ந்து அமர்ந்தான்.

இப்படியே குடித்து போதை தலைக்கேறியதும் ஃபிளட்டுக்குத் திரும்பி, இருப்பதை அள்ளி வாயில் போட்டுக் கொண்டு உறங்கி விட்டால் எல்லாம் மறந்து போகும். நாடு, ஊர், வீடு, மனைவி, பிள்ளைகள், சொந்தம்,

பந்தம், பாசம் அனைத்தும் ஆக்கிரமித்து தன்னையும் மறந்து உறங்கி விடலாம்.

பிரிவுத் துயரத்திலிருந்து மீட்சிபெற இதுவும் ஒரு உபாயம்தான். நிரந்தர மீட்சியற்ற ஒரு தற்காலிக சுகம்.

‘இன்னும் இப்படி எத்தனை நாட்களைக் கழிக்கப் போகிறேன்?’ என எண்ணிய மற்றுமொரு விடுமுறை நாளின் மாலைப் பொழுதிலேயே அவன்-‘அஞ்ஜெலா’-சந்திரனுக்கு அறிமுகமானான். பலதடவைகள் அவனை அந்த பப்பில் அவன் நேருக்கு நேர் கண்டபோதிலும், “ஹவ் ஆர் யூ” என்ற சம்பிரதாய புன்னகையுடன் தனக்குரிய மூலையின் ஆசனத்தில் போய் அமர்ந்து கொள்ளும் சந்திரன், அவளுக்கு வியப்புக்குரிய பிராணியாக தென்பட்டிருக்கலாம்.

“இங்கே நானும் அமரலாமா?” எனக் கேட்டுக் கொண்டே பியர் கிளாசும், சிகரெட்டுமாக அவன் முன்னால் அமர்ந்தான்.

“நான் அஞ்ஜெலா...நீங்கள்?” கையை நீட்டிக் கொண்டான்.

“சந்திரன்.”

“அஞ்ஜெலா...என்ற பெயருக்கு அர்த்தம் கேட்காதே. உனது பெயருக்கு ஏதும் அர்த்தம் இருந்தால் சொல்” அவளது பேச்சை அவன் ரசித்து சிரித்து “மூண்” என்றான்.

“ஓ...மிஸ்டர் moon என்று இலகுவாக இனி அழைக்கலாம்.” அவளது நகைச்சுவையை ரசிக்கும் மனநிலையற்ற போதிலும், “தாராளமாக...” என்று சந்திரன் சிரித்தான்.

சனி, ஞாயிறு, திங்களில் தொடர்ந்த மாலைப் பொழுதுகளில், அந்தப் ‘பப்பின்’ மூலை ஆசனங்களில் அவர்கள் இருவரும் அமரப் பழக்கப்பட்டுக் கொண்டனர்.

“உனக்கு மழையை பிடிக்குமா?” சந்திரன் கேட்டான்.
 “ஏனில்லை? மழை இனிமையானது. ரசிக்கக் கூடியது. அதில் நனைந்து ஓடுவது ஆனந்தமானது. முன்பு எனது காதலனுடன் மழையில் பல தடவைகள் ஓடி மகிழ்ந்திருக்கிறேன். ஆனால் மழை அவனுக்கு பிடித்த மில்லை” என்றான் அஞ்ஜெலா.

“அவனை ஏன் அழைத்து வருவதில்லை?”

“அவனை விட்டுவிட்டேன் என்று சொல்வதா அல்லது அவன் என்னைக் கைவிட்டு விட்டான் என்று சொல்லுவதா என்பது புரியவில்லை மிஸ்டர் மூண்.”

“ஏதும் பிரச்சினைகளா?”

“ஆமாம்...எனக்கு பிடித்த மில்லாத ஒரு செயலை செய்யப் போனான். ‘போகாதே’ என்றேன். ‘போவேன்’ என்று போய் விட்டான். நானும் குட்பை போட்டுவிட்டேன்.”

“விளங்கவில்லை அஞ்ஜெலா...”

“என்னிடம் மழையைப் பிடிக்குமா எனக் கேட்டாய். நான் உன்னிடம் கேட்கிறேன்...உனக்கு யுத்தம் பிடிக்குமா?” ஏழாவது ‘டன்ஹில்’ சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு அஞ்ஜெலா கேட்டாள்.

“புதிரான கேள்வி இது.”

“எனக்குப் பதில் தேவை. உனக்கு யுத்தம் பிடிக்குமா? பிடிக்காதா?”

“இல்லை; எனக்குப் பிடித்தமே இல்லை. யுத்தம் எனது நாட்டில் தொடர்வதனால்தான் எனது மனைவி, பிள்ளைகளை பார்க்கப் போக முடியாமல் தவிக்கிறேன்...” சந்திரனின் சிவந்த கண்களை அஞ்ஜெலா பரிதாபத்துடன் பார்த்து தலை குனிந்து சில வினாடிகள் மௌனமானாள். பின் எழுந்து சென்று மேலும் இரண்டு கிளாஸ்களில் பியர் நிரப்பி வந்தாள். “எனக்குப் போதும்.” சந்திரன் மறுத்தான்.

“குடிமகனே...இதில் ஒன்றும் இல்லை... இறுதியில் யாவும் சிறுநீராக கழிந்துவிடும்...வெறும் தண்ணீர் தான்...”

சந்திரன் வாய் விட்டுச் சிரித்தான். அவரும் சிரித்து சிகரெட் புகையை அவன் முகத்துக்கு நேரே ஊதி விட்டான். சந்திரன் முகம் சுளித்து, புகையை கையால் ஒதுக்க முயன்றான்.

“ஓ...மன்னித்துக்கொள்...உனக்கு சிகரெட் பிடித்த மில்லையல்லவா...?” அரைவாசியில் கன்னுரு கொண்டிருந்த சிகரெட்டை ‘ஆஷ்றேயில்’ அழுத்தி அணைத்தாள்.

தனது சௌகரியம் கருதி அவள் சிகரெட்டை அணைத்தது நாகரீகமாகப் பட்டது அவனுக்கு.

அவள் தன் காதலைப் பற்றிய கதையைத் தொடர்ந்தாள்.

“லூயிஸ்...அவன்தான் இராணுவத்தில் இருந்தான். சதாம் ஹுசைனிடமிருந்து குவைத்தை பாதுகாத்துக் கொடுக்க போய்விட்டான். யுத்தம் மிகவும் கொடியது மிஸ்டர் மூண். அமெரிக்காவின் நட்பு இந்த நாட்டுக்கு தேவை. ‘நானும் வருகிறேன், சதாமுக்கு பாடம் படிப்பிப்போம்’ என்று போனான். அப்படிப் போனால் என்னை மறந்துவிடு என்றேன். ‘அமெரிக்காவுக்கு ஆதரவு இல்லையா?’ எனக் கேட்டான். ‘யுத்தத்துக்கு ஆதரவு இல்லை’ என்றேன். என்னைவிட, என் அன்பைவிட, என் காதலைவிட, அவனுக்கு அந்த யுத்தந்தான் முக்கியமாகப் பட்டது.” அஞ்ஜெலாவின் கண்களில் மினுக்கம் போதையினாலும் இருக்கலாம் என நினைத்தான் சந்திரன்.

“எங்கள் நாட்டிலும் இப்படித்தான் யுத்தம், தொடர் கிறது அஞ்ஜெலா...என் குடும்பம் எப்படி இருக்

கிறதோ தெரியவில்லை. நீண்ட காலமாக கடிதங்களும் இல்லை.” உதட்டைப் பிதுக்கியவாறு சந்திரன் தலை குனிந்தான்.

“உன்னிடம் ஒரு வேண்டுகோள்...எனக்கு மன நிலை சரியில்லை... இன்று உன்னுடன் தங்கப் போகிறேன்... ஏதும் ஆட்சேபனை இருந்தால் சொல்லிவிடு.”

சில வாரங்களாக இப்படி சந்தித்துப் பேசி பியரோ, விஸ்கியோ குடித்துப் பிரிந்தாலும், அவள் இப்படி ஒரு வித்தியாசமான வேண்டுகோளை இதுநாள் வரையில் விடுத்ததில்லை. இன்று இப்படி கேட்கிறாள் என்றால், அவளுக்கு லூயிஸின் நினைவு வந்து விட்டதாகத்தான் அர்த்தம்.

தலை குனிந்திருந்த சந்திரனின் நாடியை விரலால் உயர்த்தி உற்றுப் பார்த்தாள் அஞ்ஜெலா...அவள் கண்களில் இனம் புரியாத தாபம் மேவிப் படர்ந்திருக்கின்றதா அல்லது எனது பார்வையில்தான் ஏதும் கோளாறா என்பது புரியாமல், “அஞ்ஜெலா, கவலைப்படாதே! வேண்டுமானால்...நான் உன்னுடன் வந்து உன் வீட்டில் விட்டுத் திரும்புகிறேன். எனக்கு இதனால் எந்தச் சிரமமும் இல்லை.”

“முட்டாள் தனமாகப் பேசாதே...நீயா இவ்வளவு நாளும் எனது வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றாய்...? எனக்குப் போவதற்கு டாக்ஸி இருக்கிறது...உன் துணை தேவையில்லை.”

அவளுக்கு கோபம் வந்திருக்கவேண்டும். வார்த்தைகள் வேகமாக வந்தன. அவளுடன் பழகியதிலிருந்து அவளுக்கு drug-இல் நாட்டமில்லை என்பது சந்திரனுக்கு ஆறுதலாக இருந்தபோதிலும், தனது ஃபிளட்டுக்கு அவளை அழைப்பதில் தயக்கம்.

காதல் தோல்வியின் விரக்தியை தன்னுடன் பகிர்ந்து கொள்வதற்கு இன்று அவளுக்குத் தனது பேச்சுத் துணை அவசியமாகவும் இருக்கலாம்.

பெண் அற்புதமான படைப்பு. ஆணின் சிறு துளி விந்தணுவை ஜீவனாக்கும் ஆய்வுகூடம். அந்த மகா சக்தி எவ்வளவு வேதனைக்குரியதாயிருப்பினும் அச்சக்திக்கு வாரிசானவள். அத்தகைய சக்தி தம்மிடம் மட்டும்தான் உள்ளது என்பதை எத்தனை பெண்கள் உணர்ந்திருப்பார்கள்.

அந்த அத்தனை பேரில் இவளும் ஒருத்தியா? எந்த கட்டுக் காவலும், வேலியும் அற்ற சுதந்திரப் பறவையா?

அவளது வேண்டுகோள் அவனுக்கு சங்கடமானது. வெளியில் காட்டிக் கொள்வதும் அநாகரீகமானது.

“கோபப்படாதே அஞ்ஜெலா...உனது வரவு நல்வரவாகட்டும்...” அவன் கை குலுக்கி அழைத்தான். அவள் ஆனந்தமாக எழுந்து அவன் கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள். இதனையும் அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. காற்றில் கால் பரப்பி நடப்பதைப் போன்ற உணர்வு சந்திரனுக்கு.

‘பப்பை’ விட்டு வெளியேறும் போது அஞ்ஜெலா அவளது கரத்தை தனது கரத்துடன் கோர்த்து ‘தன்றி’ சொன்னாள்.

தெருவில் இறங்கி அவளது ஃபிளட்டை நோக்கி நடக்கும் போதும் அவளே உற்சாகமாக பேசிக்கொண்டு வந்தாள். அவளது வாதங்களை ஏற்பதாக, அவனும் ஆமோதித்துக் கொண்டு உற்சாகமாக நடந்தான்.

“மிஸ்டர் மூண்...இப்பொழுது உலகம் எல்லாம் பிரச்சினைதான். வீட்டில் பிரச்சினை...” வீதியில்

பிரச்சினை...நாட்டில் பிரச்சினை... வேலைத்தலத்தில்...
பிரச்சினை...எங்கும் பிரச்சினை தான்.”

“உனக்கென்ன பிரச்சினை?”

“எனக்கு வாழ்க்கையே பிரச்சினையாகி விட்டது. லூயிஸ் என்னை ஏமாற்றி விட்டான். அவன் இப்போது என் முன்னே தோன்றவேண்டும்...உன்னை அவனுக்கு அறிமுகப்படுத்த வேண்டும்...அப்படி ஒரு குருமான ஆசை இப்பொழுது எனக்கு.”

“அவன் வெகு இயல்பாக எடுத்துக் கொண்டு, ‘ஹலோ... எப்படி சுகம்?’ என்று கேட்கலாம் தானே? அவன் எம்மிருவரையும் பார்த்து பொறாமைப்படு மளவுக்கு நான் ஒன்றும் உனது காதலன் இல்லையே... ‘பப்பில்’ கிடைத்த அறிமுகம்...என்று நானே அவனுக்கு சொல்லி உன்னை அவனுடன் சேர்த்து வைப்பேன். அதை எனது நல்ல கடமையாகவும் கருதுவேன்.”

“ஓ...நீ மிகமிக வித்தியாசமானவன்...உன்னை எனக்கு மிகவும் பிடித்திருக்கின்றது. மிஸ்டர் மூன்! இங்கே இப்பொழுது ஒரு முக்கியமான நிலைமையை அவதானித்தாயா?” அவள் நின்று நிதானித்தாள். “சொல்.”

“வீதிகளில் எங்கு பார்த்தாலும் மூடப்பட்ட நிலைமையில் கடைகள், கட்டிடங்கள், தொழிற்சாலைகள், நிறுவனங்கள்... வாடகைக்கு, விற்பனைக்கு, குத்தகைக்கு இப்படிப் பெரிதாக எழுதப்பட்ட அட்டைகளை தாங்கிக் கொண்டு அவை பரிதாபமாகக் காட்சி யளிக்கின்றன. எங்கள் பொருளாதாரம் படுபாதாளம் நோக்கி போய்க் கொண்டிருக்கிறது என்பதற்கு இக் காட்சி நல்ல சான்று. விபசாரிகளுக்கும் இப்பொழுது வருமானம் குறைந்து விட்டதாம். டெலிவிஷனில் கூட இப்பொழுது விபச்சாரத்து விளம்பரம், அழகிய இதழ் விரித்து தொலைபேசி இலக்கம் சொல்லி...‘என்னை’

அழையுங்கள்’ என விளம்பரம்...என்னை மன்னித்துக் கொள். நான் சொல்லவேண்டிய விடயத்தை சொல்லாமல் வேறு எங்கேயோ போகிறேன்.”

“பரவாயில்லை...கேட்க சுவாரஸ்யமாக இருக்கிறது... சொல்...”

“இத்தனை கட்டிடங்களும், கடைகளும், நிறுவனங்களும், தொழிற்சாலைகளும் வருவாய் இன்றி உற்பத்தி இல்லாமல் மூடப்பட்டு காட்சி அளித்த போதிலும்... இந்த மதுச்சாலைகள் ஏதாவது மூடப்பட்டிருக்கிறதா... பார்!... சந்திக்கு... சந்தி... தெருவுக்கு... தெரு... ‘பப்புகள்!’ அவை மூடப்படவில்லை. உற்சாகமுடன் இயங்குகின்றன. எவ்வளவு பொருளாதார உற்பத்தி வீழ்ச்சியிலிருந்த போதிலும், இதற்கு மட்டும் எந்தக் குறையும் இல்லை.”

அஞ்ஜெலா இப்பொழுது அவனுக்கு ஒரு சராசரி பெண்ணாக தோன்றவில்லை... விவரம் தெரிந்த உலகப் பொது நிலவரம் புரிந்தவளாகவே, அவள் மீதான கணிப்பை சற்று உயர்த்துவதாகவே தோற்றம் காட்டினாள்.

“ஆமாம்...நீ சொல்வதை ஏற்கிறேன்... இதற்கு காரணம் என்ன...?”

“இன்னுமா... புரியவில்லை. மக்களுக்கு பிரச்சினைகள் அதிகமாகி விட்டன. அதிலிருந்து மீட்சி பெறுவதற்கு நன்றாக குடித்து போதையில் மூழ்கி உறங்குகிறார்கள். பிரச்சினைகள் பெருகப் பெருக மதுச்சாலைகளும் அதிகரிக்கப் போகிறது... வேண்டுமானால் இருந்து பார். புதிது புதிதாக குடிப்பிரியர்கள் அதிகமாகிறார்களே தவிர யாரும் குடியை விட்டதாக தெரியவில்லை.”

அவளது வாதத்தை ஏற்பதா விடுவதா எனப் புரியாமல்...ஃபிளட்டின் படிக்கட்டுகளில் ஏறி...கதவைத் திறந்து... ‘நல்வரவு கூறி’ வரவேற்றாள் சந்திரன்.

இரவு பத்துமணி கடந்து விட்டது. இன்றைய இரவுப் பொழுது இவளுடன் வாதிப்பதில் கழிந்துவிடுமோ... அல்லது...அவனுக்கு வீட்டு நினைவு வந்தது.

அஞ்ஜெலா களைத்துப்போய் ஹோலில் இருந்த குஷன் செட்டில் 'தொப்' பென விழுந்து அமர்ந்து சாய்ந்தான். அவள் அமர்ந்த தோரணையிலிருந்து குடித்த தனாலோ... நடந்து வந்ததனாலோ... அவள் களைப் புற்றிருக்கலாம் எனப் பட்டது சந்திரனுக்கு.

“உனக்கு இந்தத் தனிமை பிடித்திருக்கா மூண்...”

“அஞ்ஜெலா... ‘சந்திரன்’ என்றே கூப்பிடு...அதென்ன மூண்... மூண்...”

“ஓ... மன்னித்துக் கொள்... நாம் இப்போது மிகவும் நெருக்கமாகி விட்டோம் இல்லையா?”

“அந்தக் கருத்துப்பட சொல்லவில்லை அஞ்ஜெலா... நாம் நண்பர்கள். பல விஷயங்களையும் அறிவுபூர்வமாக விவாதிக்கின்றோம்,” என்று சொன்ன போதிலும் இவளுடனான இந்த நட்பு எப்போதோ கிட்டியிருக்க வேண்டும். இவளை மணந்து, இந்த அந்நிய மண்ணில் நிரந்தர வதிவிட அனுமதி பெற்று, பின்பு இவளை ஏதும் பணம் கொடுத்து விவாகரத்து செய்துவிட்டு ஊரிலிருந்து மனைவி, பிள்ளைகளை ‘ஸ்பொன்ஸர்’ மூலம் அழைத்திருக்கலாம். அது சாத்தியமானதா?

விண்ணப்பத்தில் மணம் முடித்தவன்; குடும்பம் இலங்கையில் என்றல்லவா எழுதினேன். அப்படி இருக்க இங்கு இப்படி ஒருத்தியை திருமணம் செய்யச் சட்டத்தில் இடமில்லையே... அப்படித்தான் செய்வதாயிருந்தாலும் ஊரில் மனைவியிடம் விவாகரத்துப் பெற்றதாக அத்தாட்சி வேண்டுமே...

ஓ... எனக்கென்ன நடந்து விட்டது. மனம் ஏன் இப்படி பேதலிக்கிறது? இப்படி விபரீதமாக சிந்திக்க மனம் தூண்டுகிறதா...

சந்திரன் கண்களை மூடி மௌனமாக இருந்தான்.

அவன் எழுந்து வந்து அவன் கழுத்தைக் கட்டிப் பிடித்த வாறு நெருக்கமாக அவன் அருகில் அமர்ந்தான். சந்திரன் கண்களைத் திறந்து அவளது கைகளை விடு வித்தான்.

சந்திரனுக்கு அவளது காதலோ, அன்றி காமம் மீதுறிய செயல்களோ, பிடித்தமில்லாததாயினும் அந்த கைத்தை ஏற்பதா நிராகரிப்பதா எனப் புரியாமல் தவித்தான்.

“சந்திரன்... இந்த பாலியல் உறவு கூட ஒருவகை யுத்தம் தான்.”

“லூயிஸ் உனக்குச் சொல்லித் தந்தானா?”

“அவன் முட்டாள்... அவனைப் பற்றி பேசாதே... அவனுக்கு துப்பாக்கி ஏந்த மட்டும்தான் தெரியும்... அதன் மூலம் எவரையும் சுட்டுக் கொல்ல மட்டும்தான் தெரியும்.”

“அப்படிச் சொல்லாதே அஞ்ஜெலா... எங்கள் நாட்டில் மக்களை பாதுகாப்பதற்காகவும் துப்பாக்கி ஏந்தியவர்கள் இருப்பதாக சொல்லுகிறார்கள்.”

“சொல்லுவார்கள்தான்... களத்தில் இல்லையல்லவா? மக்களை அழிப்பதற்காக துப்பாக்கி ஏந்திய இராணுவப் படைகளும் இருக்கின்றன. இவன் குவைத்தை மீட்கப் போனானாம். எது எப்படி இருந்தபோதிலும் யுத்தங்களினால் ஆயுதம் விற்கும் வியாபாரிகளுக்குத்தான் தன்மை... லாபம்... அப்பாவிக்கு ஒன்றும் இல்லை... உயிரிழப்பு மட்டும் தான். நான் இங்கே ஒருத்தி எத்தனை ஏக்கங்களுடன் இருக்கிறேன் என்பது அந்த முட்டாளுக்குத் தெரிய

வில்லையே... அவன் இனிமேல் என்னை மீட்க வர மாட்டான் சந்திரன்...நியாவது என்னை மீட்கப் பார்... தயவு செய்து... என்னை மீட்கப் பார்...' அவள் கதறியழுது அவனை மூர்க்கமாக கட்டிப் பிடித்து அணைத்தாள். ஆ... எவ்வளவு பலம். சந்திரன் அவளை தேற்றினான்.

“வா... நாங்களும் யுத்தம் புரிவோம்... இந்த யுத்தத்தில்... எமக்கு வெற்றி தோல்வி இல்லை. ஒருவருக் கொருவர் விட்டுக் கொடுத்து... அவரவர் பலத்தை சமமாகப் பிரயோகித்து...களைத்து சமாதானப்படும் யுத்தம் இது. இங்கே ஆயுதங்கள் இல்லை... உனது குடும்பப் பிரிவுத் துயரை நீ தணிக்கவும் இந்த யுத்தத்தை நாம் இன்று பிரகடனம் செய்வோம். நான் தயார்...நீயும் தயாராகு..."

அவள் தனது சிவந்த கண்களை இறுக மூடி அவனுக்கு முத்தமிட இதழ்களைத் திறந்தாள். சந்திரன் அவளை உதறித் தள்ளிவிட்டு எழுந்து நின்றான். அவளும் கோபத்துடன் சுட்டெரித்து விடும் பார்வையுடன் பார்த்தாள்.

“ஆண் வர்க்கமே இப்படித்தான்..."

“வாயை மூடு அஞ்ஜெலா... நான்காண்டுகளுக்கும் மேலாக என் ஸ்பரிசம் இன்றி...எனது உடல் சுகம் கிட்டாமல்...துப்பாக்கி வேட்டுகளுக்கும்...செல் அடிகளுக்கும்...பயந்து கொண்டு என் மனைவி, என் செல்வங்களுடன் உயிரைப் பாதுகாக்க அங்கே போராடிக் கொண்டிருக்கிறாள். உனது வாதம், வேண்டுகோள் நியாயமானதாகப் பட்டால் என் மனைவியும் அங்கே... இந்த சுகத்துக்காக உன்னைப் போல் ஒருவனைத் தேடிப் போகலாம் இல்லையா..."

“ஓ... அப்படி பேசுகிறாயா... அவள்மீது உனக்குள்ள அபார நம்பிக்கைக்கு எனது வாழ்த்துக்கள் நண்பனே..."

நீ வித்தியாசமான பூமியிலிருந்து வந்திருக்கிறாய். நீ இன்னும் பச்சை மண்தான்... நான் சுட்ட மண். இரண்டும் ஒட்ட வழியில்லை. என்னை மன்னித்துக் கொள். எனக்குக் குடிக்க ஏதாவது வேண்டும்... குடித் தால்தான் நித்திரை வரும்... ஏதும் வீட்டில் வைத்திருந்தால் தா...நண்பனே...! அவன் லூயிஸ் முட்டாள்... அயோக்கியன்... சதாம் ஹுசைனுடன் படுக்கப் போய் விட்டான்... பொண்ணையன்... ஆண்மை அற்றவன்... சந்திரன் நீ வீரன். நீதான் இனி எனக்கு உண்மையான நண்பன்... போ... எனக்கு ஏதும் கொண்டுவா.பியர் இல்லை யெண்டால்பிரண்டி அல்லது விஸ்க்கி...ம் எனக்கு உறக்கம் வேண்டும்... உறக்கம் வேண்டும்."

அஞ்ஜெலா வாய் பிதற்றியபடியே சோர்ந்து சரிந்து விட்டாள். அவளைத் தூக்கி உடையை சீர்படுத்தி, அந்த குஷன் செட்டியிலேயே உறங்கவைத்து 'பெட்ஷீட்' எடுத்து வந்து போர்த்தி விட்டான்.

அறையினுள் புளுக்கம். யன்னலைத் திறந்தான்.

மழை வெளியே பெய்து கொண்டிருந்தது...

ஒய்வு நாள்

யாழ் பாஸ்கர்

தூக்கம் கலைந்தும் கலையாத கோலம்.

நன்றாக விடிந்து விட்டது. 'இண்டைக்குச் சனி தானே?...' என்கிற நினைவிலே, சோம்பல் முறிக்கக் கூடப் பஞ்சிப்பட்டான்.

'மச்சான் எழும்படா நேரம் எட்டாகுது. களக்க வேலையள் கிடக்கு... உனக்கு ரீ போடவே?'

'போடு மச்சான்... இவன் சிவா எழும்பிட்டானே?'

'அவனை எழுப்பிப் போட்டுத்தான் வாறன்...'

சாந்தனின் திருப்பள்ளி எழுச்சிக்கு, இளையராஜாவின் இசையமைப்பு வாகாக உதவியது.

'மச்சான் ரீயைக் கெதியிலை குடியுங்கோ... ஆறப் போகுது...' முரளி துரிதப்படுத்தினான்.

'இண்டைக்கு என்ன மச்சான் எங்கடை புறோகிறாம்?'

'முதலிலை சொப்பிங்... போன கிழமையும் வடிவாச் செய்யேல்லை... இண்டைக்கு விட்டால் பிறகு வாற கிழமைதான்.'

'இண்டைக்கு நல்ல வெதர்... நானும் சொப்பிங் வாறன்...' என்றான் சிவா டியை மிட்டு முறித்தவாறு.

'ஒவ்வொரு கிழமையும் புறோகிராம் எண்டு ஒடுவாய்...'

'இப்ப சமர்தானே?... சவுத்லண்டிலை சோக்கான ஷோ அல்லோ? உந்த வெள்ளைத் தோல்காரியள் உள்ளுக்கை அவியுதெண்டு காட்டிக் கொண்டு வருவினம்... மூண்டு வரிசமா நாங்கள் இங்கைகிடந்து காயிறது ஆருக்குத் தெரியும்?' சில ஆசைகள் சப்புக்கொட்டின.

'அதுக்குப் பேயா அலையிறதே?... ஒண்டைக் கொழு வுறதுதானே?'

'உதுகளுக்குப் பொசிப்பு இருக்கவேணும். புறோ கிறாம் ஒண்டும் தவறவிடுறேல்லை...'

'பேந்து?'

'இவளவையனை முடிச்சுப் போட்டு ஆரால் கட்டு அவிழ்க்க ஏலும்? எனக்கு மச்சான் இங்கிலீசு கத்திப் பிடி. இவளுகள் தமிழ் தெரியாதைபோலை இங்கிலீ சிலையல்லே புழுத்துகினம்...'

'வெள்ளைக்காரங்கடை ஊத்தையனை எல்லாம் ஸ்டை யில் எண்டு நினைச்சுக் கொப்பியடிப்பினம்... மத்த-

விஷயங்களிலை முதேசியள் பாத்தியிலை போட்ட பனங் கொட்டையள்...

‘எங்கடை சனங்கள் வெள்ளைக்காரரைக் கலியாணம் செய்துகொண்டால் ஒரு பிரச்சினையும் இல்லை...’

‘உதுதான் ஆகப் பேய்க் கதை. தமிழனாய்ப் பிறந்தவன் சாதியைக் கைவிட்டிட்டால், பேந்து லெவல் அடிக்கிற துக்கு எங்களிட்டை என்ன இருக்குது?... Student Visa விலை வந்து P.R.ருக்காக வெள்ளைக்காரியனைக்கட்டி, பேந்து Divorce எண்டெல்லாம் சீரழிஞ்சதைக் கேள்விப் படேல்லையே...’

‘இதுகும் ஒண்டு. தமிழன் வலு சுழியன். போற போற இடத்தில் புதிய சாதியனை உண்டாக்கிப் போடுவான். 83 அமளிக்கிள்ளை Open Visa விலை அள்ளப்பட்டு வந்தவை, இப்ப தமிழ் தெரியாது எண்டு கெப்பர் அடிக் கினம். இவை ஒரு புதுச்சாதி...’

‘ஓமோம்...இவை கொழும்பிலை அடி வாங்கேக்க ‘‘மகே அம்மே...’’ எண்டு கத்தியிருப்பினம்...’

‘உப்பிடிப் பேய்க் கதையள் கதைச்சுக் கொண்டிருந் தால்...எட, நேரம் பனிரெண்டாகுது. பேந்து இறைச்சி யும் முடிஞ்சு போகும். கதையை விட்டிட்டுப் புறப் படுங்கோ...’ என்று முரளி துரிதப்படுத்தினான்.

‘சொல்லச் சொல்லக் கேளாமல் வழிஞ்சு திரிஞ்சியள். இப்ப என்ன நேரம்?... மச்சான் கெதி கெதியாச் சமைப் பம்... சாந்தன் நீ இந்தக் கோழியை வெட்டு. சிவா, நீ மரக்கறியையும் வெங்காயத்தையும் வெட்டு. நான் சோத்தைப் போட்டிட்டு கறியனைச் சமைக்கிறன்...’

‘அது சரி மச்சான். இண்டைக்கு மூண்டு பேரும் ஒண்டாய் வீட்டிலை நிக்கிறம். போத்தில் ஏதாவது எடுப்பமே?’

‘உதென்ன Refugee Application னோ? எடுத்தாப் போச்சு.’

‘வெயிலுக்கு பியர்தான் நல்லது...’

‘சிவா பியர் வேண்டாம். அது சும்மா அம்மிக் கொண் டிருக்கும். பெரிசிலை எடுப்பம்.’

‘நெட் லேபலோ...பிளாக் டக்ளஸோ?’

‘எதெண்டாலும் எடுத்துக் கொண்டு வாவன். உன் னெட்டைக் காசு இருக்குத்தானே? கொம்பனிக் கணக் கிலை போடுவம்.’ சிவா புறப்பட்டான்.

டெலிபோன் மணி கிணுகிணுக்கிறது.

‘மச்சான் டெலிபோனை ஒருக்கா எடு...’

‘ஹலோ...’

‘.....’

‘...ஸ்பீக் டு சாந்தன்... Who is Speaking there? மீரா?... From where... Preston... OK Just a minute...’ பேசு முனையைக் கையால் பொத்திக் கொண்டு, ‘சாந்தன் உனக்குத்தான்...’ என்றான் முரளி.

‘ஆரடா?... நான் அறைக்குள்ளை போய் எடுக்கிறன்.’

‘பேரை மாத்திச் சொன்னாப் போலை, உவன் ஆரெண்டு எனக்குத் தெரியாதாக்கும்’ என்று முனு முனுத்துக் கொண்டே போனை வைத்தான்.

‘மச்சான் சமையல் எந்த அளவில் கிடக்கு?’ சிவா போத்தலுடன் வந்தான்.

‘எங்கை மச்சான்? அவன் போனோடை கொஞ்சிக் கொண்டிருக்கிறான்... கறியள் கொதிக்கட்டும்... நீ போத்திலை உடையன்...’

‘பொறு மச்சான்... அவனும் வரட்டும்...’

‘நீ கடைக்குப் போன கையோட போனிலை குந்தி னவன்... இன்னும் பேசி முடிக்கேல்லை... நாங்கள் அதுக்குள்ளை ஒரு ரவுண்ட் எடுப்பம்.’

சிவாவும், முரளியும் ஒவ்வொரு 'சிப்' எடுத்துக் கிளாஸை வைச்ச பொழுது, கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்கிறது. 'மச்சான், உதுகளை எடுத்து மறைச்சவை. ஆரும் பொம்பிளையள் வந்தாலும்...'

'ஆரடா எங்கடை வீட்டுக்குப் பொம்பிளையள் வரப் போகுது?' சிவா கதவைத் திறந்தான்.

'அண்ணையே... வாருங்கோ... கண்டும் கனகாலம்..'

'எங்கையடா தம்பி நேரம்? இப்பிடித்தான் எப்பவாவது இருந்திட்டு வெளிக்கிறது.' தர்மா அண்ணர் உள்ளே வந்ததும், கதவு மீண்டும் சாத்தப்படுகிறது.

'அண்ணைக்கும் ஒரு கிளாஸ் எடுத்துக் குடு... எப்பிடியண்ணை வேலைப்பாடுகள்?'

'கிடக்கிறம்.'

'ஓவர் டைம் இல்லையோ?'

'இருந்திட்டுத்தான் கொத்தும். கையிலை நாலு காசு மிச்சம் பிடிப்பம் எண்டால் வலுவில்லங்கமாகக் கிடக்கு.'

'கிழமைக்கு Tax போக 500 டொலர் எடுத்தும் வில்லங்கமாம். வந்த புதிசிலை 150 டொலர் கிடைச்சாலே, கிழமைக்கு 4500 ரூபாயல்லோ? பொல்லாலை அடிச்ச காசு எண்டு வாயைப் பிளந்தவர்'' என்று நினைத்தவாறே, இன்னும் இரண்டு கிளாஸுகளிலே உரிய சடங்குகளுடன் மதுவைக் கலந்த முரளி, 'டேய் சாந்தன்! கதைச்சது போதும்... பொட்டையள் எண்டால் போனுக்குள்ளாலை வழிவானுகள்' என்று குரல் கொடுத்தான்.

'அப்பிடியான வயசுதானே தம்பி?'

'என்னண்ணை வயசு? உவன்ரை வயசுக்கு உவன் சுழுட்டப் பாக்கிற பொடிச்சியள் உவன்ரை பிள்ளையள் மாதிரி.'

'என்னடா, நான் கிழவனே? முப்பத்திரெண்டு, ஒரு வயசே?' என்று கேட்டவாறே சாந்தனும் வந்து கலந்து கொள்ள 'சமா' களை கட்டத் துவங்கியது.

'தீ சொன்னது சரி' என்று தர்மா அண்ணர் சொன்னார்.

'அவன்ரை தலைமயிரை ஒருக்கா முன்னாலை தூக்கிப் பாருங்கோ. அரைவாசியும் நரை.'

'இங்கத்தைய சுடுதண்ணிக்கும் ஸம்போவுக்கும் நரைக் கிறதுதான். என்ர தலையைப்பாரும். ரெண்டு காதோரமும் நரைக்கேல்லையே?' தர்மா அண்ணர் தன் தலைமயிர்க் கறுப்பை வைத்துத் தமது இளமையைப் பறைசாற்றுவது வழக்கம்.

'நாங்கள் படுகிற பாடு எங்கடை அப்பன் ஆத்தைக்குத் தான் விளங்கேல்லை எண்டால், இந்த இமிகிரேஷன் காரங்களுக்கும் விளங்குதில்லையே! இப்பிடியே கிடந்து காலத்தைக் கடத்திப்போட்டு மண்டையைப் போடத் தான் சரி.' சாந்தன் அலுத்தான்.

'மச்சான், ஒரு சோக்கான ஐடியா. உன்ரை நரைச்ச முடியைக் கொஞ்சம் வெட்டி கடிதத்துக்குள்ளை வைச்சு, இது நல்லூரானுக்கு நேந்தது எண்டு அனுப்பிப் பாரன். அப்ப எண்டாலும் பொடியனுக்கும் வயசாப் போச்சது எண்ட அறிவு அவையனுக்கு வருமோ பார்.'

'உந்த விசர்க் கதையனை விட்டிடு... மச்சான் கறியைக் கிளறிவிட்டு, கொஞ்சம் எலும்பிச்சம் புளியை விடு.'

'உப்புப் போட்டனியே? பேந்து வெறியிலை மறந்து போவாய்.'

'எல்லாம் சரி. மழைக்கால் இருட்டெண்டாலும் மந்தி கொப்பிழக்கப் பாயாது. ஒரு ரவுண்ட் எடுக்கேல்லை.

அதுக்குள்ள எனக்கு வெறியே? உந்தா, எல்லாக் கிளாஸும் காலியாக் கிடக்கு.' அவன் எல்லாருடைய கிளாஸையும் நிரப்பினான்.

மறு ரவுண்ட் இறங்கிக் கொண்டிருக்கும் போதே, 'அது தர்மா அண்ணை... உங்களைப்பற்றி ஒரே கிசுகிசு நடக்குது. நீங்க அந்தப் பொட்டையைக் காரிலை கொண்டு திரியிறியளாம். ஒரு சின்ன வீடு செட்டப்போ?' என்று சிவா ஒரு குண்டைத் தூக்கிப் போட்டான்.

'எட, அம்மாவாணை... சனியங்களை, அப்பிடி ஒண்டும் இல்லை. அது தனியா வேறை இருக்கு. காரும் இல்லை. உதவி எண்டு கேட்டால், நேரம் இருந்தால் செய்யிறதுதானே? சகோதரி மாதிரி...'

'ஓம் அண்ணை. சகோதரம், சகோதரம் எண்டுதான் முதலிலை பழகவேணும்!...' என்று சாந்தன் இழுத்தான்.

'டேய், நீ எப்ப பாத்ராலும் விசர்க்கதைதான் கதைக்கிற. அடுப்பை நிப்பாட்டு.' தர்மா அண்ணருக்குக் கோபம் வராமல் முரளி சமாளித்தான்.

'ஓமோம்.. கொஞ்சமா ஊத்து மச்சான்.

'எங்கடை ஆக்கள் யாரா இருந்தாலும் உதவி எண்டு கேட்டாச் செய்ய வேணும்.'

'எங்கடை ஆக்கள்... எங்கடை ஆக்களுக்கை ஒரு நாளும் ஒற்றுமை வராது. வெள்ளைக்காரங்கடை குண்டியைக் கழுவுவம். எங்கடை ஆக்கள் எண்டோடனை அந்தப் ப... தெரியாதோ எண்டு நாக்கு வழிப் பம். ஊரிலை என்ன நடக்குது? என்னத்துக்கோ வெளிக் கிட்டவங்கள் எங்கேயோ போய் நிக்கிறார்கள். தானும் செய்யானாம் தள்ளியும் படுக்கானாம் எண்ட கதை. செய்யிறவங்களையும் விடுறார்கள் இல்லை.'

ஊர் வம்புகளை விடுத்து, வேதாளங்கள் அரசியல் என்ற முருங்கையில் தாவுவது கண்டு, முரளி சாப்பாடுகளைப் பரிமாற எடுத்து வைத்தான்.

'எங்கடை அரசியல் தலைவர்கள் பார்லிமேந்து கதிரைக் காக எங்களை வித்தவங்கள். ஆனால், புத்திசீவிகள் எண்டு தம்பட்டம் அடிக்கிறவங்கள் என்னத்தைச் செய்து கிழிச்சவை? செமியாக்குணத்திலை தத்துவம் பேசினது தானே மிச்சம்? சாதியையும் சீதனத்தையும் இப்பவும் கட்டிப் பிடிச்சுக் கொண்டுதானே இருக்கினம்? தங்க ளுடைய சொந்தத் தொப்பையையும் சொகுஸையும் பார்த்துக் கொண்டு தத்துவம் பேசிற உதுகளை... எனக்கு வாற விசரிலை, லைட் போஸ்டுகளிலை கட்டித் தூக்க வேணும்.'

'அவசரப்படாதை மச்சான்! உதுகளும் நடக்கும். கனடாவிலை கத்திக்குத்துக் கொலை நடக்கேல் லையோ? சிநேகிதனின்ரை அம்மாவைக் கூட்டிக் கொண்டு போற கிவிசகேடு நடக்கேல்லையோ? உந்த நாகரிகம் எல்லாம், எங்கடை ஆக்கள் இருக்கிற எல்லா நாடுகளுக்கும் பரவும் எண்டுதான் நான் நினைக்கிறன்.'

'இங்கையும் செட்டியார், விதானையார், தர்மகர்த்தா சேட்டை விடப் பாக்கிறவை இல்லையோ? சீதனம் டொலரிலை தரவேணும் எண்டு சொல்லத் தரக்கள் பிடிக்கேல்லையோ?' என்று சொல்லிக் கொண்டே சிவா எலும்பைப் பக்குவமாகக் கடித்து நொருக்கினான்.

'நீங்கள் என்ன சொன்னாலும், படிச்சவன் படிச்சவன் தான்.' இவ்வளவு நேரமும் தாம் சாப்பாட்டிலே கவனமாக இருந்ததை மறைப்பதற்காக தர்மா அண்ணர் இடையில் புகுந்தார்.

‘நீங்கள் மெடிக்கல் போய் வந்திட்டியள். பேந்தென்ன? இவன் முரளியைப் பாருங்கோ. ஐஞ்சு வருஷமாகப் போகுது. பெண்டில் பிள்ளையை விட்டிட்டுத் தனியா இருக்கிறான். படுத்தால் Medicare இல்லை. ஆனால், படிச்சவங்கள் தலைவர் பதவிக்காக ஒவ்வொரு சங்கமாக உருவாக்கிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். பிள்ளைப் பேறு பார்க்க அம்மா வருவா. பிறகு Dole காசும் கிடைக்கும். அம்மம்மா பிள்ளையைக் கெடுத்துப் போடுவா எண்டு, வெள்ளைக்கார ‘சையில்’ மயிண்டிங்.’’ நாவிதன் குப்பையைக் கிளறினால் மசிர் தான் வரும். உதுகளை விட்டிட்டுச் சாப்பிடுங்கோ. முரளியே சமைச்சவன். அவன் உங்கினை ஒரு Sri Lankan Restaurant துவங்கினால் யாவாரம் புழையில்லாமல் போகும்.’

‘மெய்யண்ண. கணேசு அவிட்டிருக்கிற கார் என்ன மேக்காம்.’

கார் பற்றிய அறிவு ஞானத்தைப் பறைசாற்றியவாறு தங்கள் சாப்பாட்டினை மிகவும் விமரிசையாக முடித்துக் கொண்டார்கள்.

சாப்பாட்டுப் பிங்கான்கள் கழுவிக்கொண்டிருக்கும் போது, ‘நீங்கள் உதுகளை ஒதுங்கவையுங்கோ. நான் கனடாவுக்கு ஒரு போன் எடுக்க வேணும். எடுத்திட்டு ‘டக்’ கெண்டு வாறன்.’

‘ஓ, நீ உந்தத் தண்ணியிலை போன் எடுத்திட்டு டக்கெண்டுதான் வரப்போறாய். மாடு மாதிரி உழச்சு டெலிபோனுக்குக் குடு’

ஹாலுக்கு வந்தார்கள். Spice Centreல் எடுத்து வந்த ‘ரேயட்’ படத்தை, டெக்கில் முரளி போட்டான்.

‘ரேயட்டோ? நல்ல கொப்பியோ?’

‘கமரா கொப்பிதானாம். ஆனால், பிழையில்லையாம்.’

‘அப்ப நான் வரட்டே?’ என்றார் தர்மா அண்ணர்.

‘இரவைக்கு ஒரு இடத்தில் சாப்பாட்டுக்கு வரச்சொன்னவை. எனக்குக் கொஞ்சம் கூடியும் போச்சுது. நேரை வீட்டை போய்க் கொஞ்சம் கண் அயருவம்.’

‘உங்களுக்கு என்ன அண்ணை? ஒவ்வொரு கிழமையும் எங்கையாவது காப்புக் கையாலை சாப்பாடு விழும்.’

‘உதுக்கெல்லாம் ஒரு கொடுப்பனவு வேணும் தம்பி. அது கிடக்க, இரவைக்கு உங்கடை புரோகிராம் என்ன?’

‘சிவாவுக்குக் கூத்துக் கட்டுற வேலை. இண்டைக்கு கறுவல் வீட்டில் ட்ராமா பற்றி டிஸ்கஷனாம். சாந்தனுக்கு சனிக்கிழமை இரவு புரோகிராம் என்ன எண்டது தெரியுந்தானே?’

‘அவருக்கு எங்கேயடா உதுகள் விளங்கப் போகுது? அவற்ற வயசுக்கு உதுகள் சரி வருமே?’

‘தம்பி, வயசு ஒரு பிரச்சினையில்லை. இந்த இங்கீலிசு தான். அது மட்டும் வடிவாவந்தா, சிலரைப்போல நான் டிஸ்கோ எண்டெல்லாம் அலையமாட்டன். உங்கடை வயசிலை நாங்கள் ஆடாத ஆட்டமே.’

‘ஓமோம். இப்ப கொஞ்சம் ஆட்டமா இருக்கிறியள் அண்ணை. இங்கை படுங்கோ. இப்ப கார் ஓடுறதும் வடிவில்லை. Fine கட்டினாப் பறவாயில்லை points அல்லோ வெட்டிப்போடுவான்.’

‘மச்சான், முரளி வீடியோவை நிப்பாட்டு. நல்ல சாப்பாடு. பேசாமல் கொஞ்சம் நித்திரை கொண்டு எழும்புவம். பொழுது சாயட்டும். எழும்பினாப் பிறகு, மற்றப் புரோக்கிராமுகளைப்பற்றி யோசிப்பம்.’

‘அண்ணை, நீங்கள் என்ற கட்டிலிலை சரியுங்கோ.. நான் இந்த செற்றியிலை கொஞ்சம் சரியிறன்.’

அவுஸ்ரேலியாவின் மெல்பேர்ன் நகரிலே பூத்த அந்த சனிக்கிழமை, இரவு நோக்கி நீளுகின்றது.

கதையின் கதை

யோகன்

நீண்ட நாட்களாக ஒரு கதை எழுத வேண்டும் என்று யோசித்திருந்தான் நடா. அது இலகுவான காரியமல்ல என்பதும், இப்போது குடும்பஸ்தனாகிவிட்ட அவனுக்கு இயலாத காரியமாகவும் தோன்றத் தொடங்கியது. தேனீக்கள் கூடு கட்டுவதுபோல சிறுகச் சிறுக விஷயங்களைச் சேமித்து ஒரு கதையை உருவாக்கிவிடலாம்

என்ற நம்பிக்கையுடன் செயற்பட்டான். நடா கதைகள் எழுதி அனுப்பப் பட்டவனல்லன். நல்ல கதைகளைப் படிப்பதில் விருப்பமிருந்தது. இதனாலோ என்னவோ எழுதும்முயற்சியை அவ்வப்போது பின்போட்டு வந்திருந்தான். இதற்கு இரண்டு காரணங்களும் இருந்தன. தனது கதை வாசித்த கதைகளின் தரத்தை எட்ட வேண்டுமே என்ற பயமும், மேற்படி கதைகளின் சாயலில் அமைந்துவிடக் கூடாதே என்ற பயமுமே அக்காரணங்களாம். எனினும் விதிவசத்தால் எழுதப் போகும் இக்கதையே தன்னை இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தும் என விசுவசித்தான் நடா.

இது ஒருபுறமிருக்க, போன மாதத்தின் கடைசி வாரத்திலிருந்து நடா அமைதியிழந்து காணப்பட்டதை அவன் மனைவி மனோ கவனித்தாள். வேலையில் ஏதாவது தகராறு இருக்கலாம் என்று ஆரம்பத்தில் நினைத்தாள். ஏனெனில் அவளுடனும் மனக்கசப்பு என்று குறிப்பிடத் தக்கதாக இல்லை. பாத்ரூம், டொய்லட்களில் நடா நீண்ட நேரம் செலவழிப்பதை மனோ அவதானித்து வந்தாள். எதேட்சையாக பாத்ரூமிற்கு வந்தபோது ஷவரைத் திறக்காமல் நடா ஏதோ தியான நிலையில் நிற்பது போல ஷவரின் கீழே நின்றதையும், அவளுடன் உரையாடும்போது எல்லாவற்றிற்கும் 'ம்' 'ம்' என்று ஆமோதிப்பதையும், இடையே தான் கேட்ட கேள்விகளுக்குப் பதிலளிக்காமல் சில கணங்களில் பின் 'என்ன கேட்டீர்?' எனத் திருப்பிக் கேட்பதையும் வைத்து அவளால் எதையும் ஊகிக்க முடியவில்லை.

மேலும் நடாவுக்கு மறதி அதிகமாகிக் கொண்டு வந்தது. உதாரணமாக இருவருமாகச் சாப்பாட்டு மேசையில் உட்கார்ந்து சாப்பிடுவார்கள். சாப்பிட்டு முடிந்து கை கழுவுகையில், 'மனோ நீர் இன்னும் சாப்பிட வில்லையா?' என்று கேட்பான். கார்ச் சாயியையும்,

அதனுடனிருந்த வீட்டுச் சாவியையும் காருக்குள் மறந்து போய் வைத்துப் பூட்டி விட்டதாக நினைத்து வீட்டுக்கு வெளியே இருந்த பப்ளிக் போன் மூலம் காரக் கதவைத்திறக்க RACV ஐக் கூப்பிட்டான். கடைசியில் பொக்கட்டின் ஒரு மூலையிலேயே சாவிக்கிடந்தது. தெருச் சந்திகளில் பச்சை விளக்குக்காக காத்து நிற்கையிலும் ஏதோ சிந்தனையிலாழ்ந்து விடுவான். பச்சை விளக்கு விழுந்தபின் ஒவ்வொரு முறையும் மனோ ஞாபகப்படுத்த வேண்டியிருந்தது. இவ்வறிகுறிகளை வைத்து நடா கதை எழுதுவதாக எப்படி அவளால் ஊக்கி முடியும்? நடாவோ கதையை இரகசியமாக எழுதி முடித்துவிட்டு பிரசுரிக்கப்பட்டபின் மனைவியிடம் காட்டி அவளை ஆச்சரியப்படுத்தலாம் என எண்ணியே பேசாதிருந்தான்.

நடாவின் சொந்த வாழ்வு குறிப்பிடத்தக்கதாகவில்லை. ஆமை தலையை உள்ளிழுத்துக் கொள்வதுபோல ஒதுங்கியும், அவ்வப்போது நகர்வதும் போல வாழ்க்கையைச் செலுத்துவது அவனுக்கு உசிதமாகப்பட்டது. இதற்கிடையில் நடா வேலை பார்த்து வந்த தொழிற்சாலையின் களஞ்சிய அறையில் அவனுக்கு வேலை கிடைத்தது. முன்பு பார்த்த வேலையைவிட கொஞ்சம் மூச்சுவிட நேரம் கிடைத்தது. தொழிற்சாலையின் உற்பத்திக்குத் தேவையான பொருட்களை டிறக்குகளிலிருந்து அல்லது லொறிகளிலிருந்து இறக்குதல், களஞ்சிய அறையில் அடுக்கி வைத்தல், விநியோகித்தல் போன்ற வேலைகளுக்கிடையில் அபூர்வமாக ஓய்வு கிடைத்தது. எழுதத் தீர்மானித்திருந்த கதைக்கான குறிப்புகளை இடைக்கிட குறித்துக் கொள்ளுவதற்கு இந்நேரத்தைவிட வேறெந்த நேரமும் வாய்ப்பாக இல்லை. வீட்டில் மனைவிக்கு, பிள்ளைகளுக்கு, டி.வி.க்கு என்று தனது ஓய்வு நேரத்தைப் பாகப்பிரிவினை செய்து கொடுத்து விட்டான். இல்லை; அவர்களாகவே பறித்துக் கொண்டனர்.

டி.வி.இல் செய்திகள் பார்ப்பதற்காக செற்றியில் அமர்ந்துவிட்டால் அதினின்றும் மீளமுடியவில்லை. இரண்டாம் ஆட்டம் சினிமா பார்த்த நித்திரைக் களையோடு படுக்கையில் தடக்கி விழுந்து எழும்பி ஓடினான் வேலைக்கு. இந்த டி.வி.இல் ஆழ்ந்து, செற்றியில் புதைந்து வாழும் வாழ்க்கை கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சலிக்கத் தொடங்கியது நடாவுக்கு. அந்தோ! அவனது வாழ்வின் பெரும் பகுதியை இந்தச் செற்றிகளில் புதைத்தன்றோ கழித்து விட்டான்! டி.வி.ஐயும் அதன் சகபாடியான செற்றிகளையும் தொலைத்து விட்டால் அவனது வாழ்வில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்களன்றோ ஏற்பட்டிருக்கும்! இந்தப் நோக்கில் சிந்தித்ததின் விளைவுகளில் ஒன்றுதான் நடாவைக் கதை எழுதத் தூண்டியது என்றால் அது மிகையாகாது.

ஒரு அதிகாலையில் எழுந்து விளக்கைப் போட்டு ஒரே மூச்சில் கதையை எழுதி முடித்துவிட முனைந்த முயற்சி தோல்வியடைந்தது. அதிகாலைத் தூக்கத்தைக் கெடுத்துக் கொண்டதும், மின்சாரத்தை செலவழித்ததுந்தான் மிச்சம். நடாவால் ஒரே மூச்சில் கதை எழுத முடியவில்லை. கதைக்கு தலையங்கம் மட்டுமே வைக்க முடிந்தது. 'உறைமழையும் சுழல்காற்றும்'.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கதைக்கான சம்பவங்களையும் உரையாடல்களையும் குறிப்புகளாகச் சேகரிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டான். நடா மனதில் நினைத்ததை உடன் குறித்துக் கொள்ள வேண்டும். இல்லையெல் கடலில் தொலைத்துவிட்ட கூழாங்கல்லைப் போல தனது மூளையின் எப்பகுதியிலிருந்தும் அதனை மீட்டெடுக்க முடிவதில்லை. குறிப்புகளை வெள்ளைத் தாளில் எழுதி எட்டாக மடித்து பொக்கட்டினுள் வைத்துக் கொண்டு வேலைக்குப் புறப்படுவது வழக்கம்.

மாகிவிட்டது. 'உறைமழையும் சுழல்காற்றும்' கதை, குடும்பத்தில் கணவன், மனைவி, பிள்ளைகளின் உறவு நிலைகளைச் சித்தரிப்பதாக அமையவிருந்தது. குடும்ப வாழ்வில் ஈடுபட்டுள்ள தன் நேரடி அநுபவங்களை உடனுக்குடன் குறித்துக் கொள்ளுவது கதைக்கு உயிரோட்டத்தைக் கொடுக்கும் என்று நம்பினான். மூளையில் நினைப்பதை அப்படியே பதிவு செய்து கொள்ளும் இயந்திரமொன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டால் தனக்கு எத்துணை உதவியாகவிருக்கும் என்றும் இக்காலத்தில் ஏங்குவதுண்டு.

நடாவுக்கு வேலை காலை ஏழு மணிக்கு ஆரம்பமாகும். ஒன்பது மணிக்கு அவனது Supervisor வேலைக்கு வருவார். இந்த இடைப்பட்ட இருமணி நேரத்தில் லொறிகளிலிருந்து இறக்கும் வேலைகளோ, அன்றி நாளாந்த உற்பத்திக்கு விநியோகம் செய்யவேண்டிய வேலைகளோ குவிந்திருக்கும். அபூர்வமாக சில நாட்களில் லொறிகள் வராது விட்டால் இந்த நேரம் கொஞ்சம் ஓய்வாக இருக்கும்.

இன்று அப்படியான ஒரு அபூர்வமான நாளென நடா நினைத்தான். பெருமழை பெய்யப்போவது போல வானம் 'வெருட்டி'க் கொண்டிருந்தது. நனையாமல் பாதுகாக்க வேண்டிய பொருட்களை உள்ளே கொண்டு வந்து சேர்த்தான். இதனால் நடா நனைந்து போனான். வேலையில் மூழ்கிப்போனவனுக்கு இடையறுபட்டது போல போன வாரம் நடந்த இலக்கியக் கூட்டம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. கலாசார அவையினரால் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட அக்கூட்டத்திற்கு குறிப்பிடத்தக்க இலக்கியவாதிகள் வந்திருந்தனர். நடாவும் போயிருந்தான். அங்கு பேசப்பட்ட இரண்டு கருத்துக்கள் நடாவைப் பெருங்குழப்பத்தில் ஆழ்த்தி விட்டன.

முதலாவது கருத்து 'எதிலிருந்து தொடங்குவது' என்ற கேள்வியை எழுப்ப வல்லதாகும். நிகழ்ச்சியிலிருந்தா? அல்லது பாத்திரங்களிலிருந்தா? என்பதே அதன் உட்கிடையாகும். எழுத்தாளனுக்கு மனப்பாதிப்பை ஏற்படுத்திய நிகழ்ச்சியை மையமாக வைத்து, பாத்திரங்களை பின்னர் கற்பனையில் தேடிக்கண்டுபிடித்து கதை எழுதுதல் ஒரு வகை என்றும், நாளாந்த வாழ்வில் சில பாத்திரங்கள் ஏற்படுத்திய ஈர்ப்பினால் நிகழ்ச்சி யொன்றை கற்பனை பண்ணி கதை எழுதுதல் இரண்டாம் வகை என்றும் நடா விளக்கிக் கொண்டான். அப்படியானால் நிகழ்ச்சி, பாத்திரம் இதில் ஏதாவது ஒன்று கற்பனையாக அமைந்து விடுவது தெரிந்தது நடாவுக்கு. அன்றியும் படைப்புகளில் கொஞ்சமாவது கற்பனை இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்துடையவன் நடா. உண்மையையும் கற்பனையையும் எந்த விகிதத்தில் கலப்பது என்கிற இரசாயனம் புரிந்து கொள்ள ஒரு எழுத்தாளனுக்கு நீண்ட காலம் எடுக்கும் என்று ஒரு பிரபல எழுத்தாளர் எழுதியதை அடிக்கடி நினைத்துக் கொள்வான். நிகழ்ச்சி, பாத்திரம் இரண்டும் ஒரு படைப்பில் உண்மையாக இருக்க முடியாதென நடா உய்த்தறிந்தான். அப்படி அமைந்தால் கதை உண்மைச் சம்பவமாகிவிடும்.

நிகழ்ச்சி, பாத்திரம் பற்றிய தனது ஆய்வில் கடைசியாக எஞ்சியிருந்த இரண்டும் கற்பனையாக இருத்தல் என்ற Combination நடாவுக்கு ஏற்புடையதாக இல்லை. முழுக்க முழுக்க கற்பனையாக கதையை எழுதிவிட்டு அடியில் 'யாவும் கற்பனை' என்பதை அடைப்புக் குறிக்குள் போட்டுவரும் மரபை அடியோடு வெறுத்தான். தனது உ.ச. கதையின் அடியில் 'யாவும் உண்மையல்ல' என்ற வாசகங்களை அடைப்புக் குறிக்குள் இடவே எண்ணியிருந்தான்.

பிறிதொரு வகையில் தனது ஆய்வு அபத்தமாகத் தோன்றியது நடாவுக்கு. நிகழ்ச்சியின்றி பாத்திரங்களில்லை. பாத்திரங்களின்றி நிகழ்ச்சியில்லை. அவ்வாறாயின் எதிலிருந்து தொடங்குவது?... மேலும் ஒரு நிகழ்ச்சி நடைபெறுவதற்கு பாத்திரங்களே காரணிகளாகவுள்ளன. இவ்விரண்டும் ஒன்றிலொன்று தவிர்க்க முடியாது தங்கியிருக்கையில் இரண்டையும் வேறுபிரித்து ஆராய்வது பொருத்தமாகத் தெரியவில்லை நடாவுக்கு. நிகழ்ச்சி, பாத்திரம் ஆகியவற்றை வைத்து உண்மை, கற்பனை குறித்து ஆராய்ந்த ஆய்வு, கணிதத்தில் இருபடிச் சமன்பாட்டின் மெய், கற்பனை மூலங்களைப் பற்றிய ஆய்வை ஒத்தது போல அமைந்தது ஆச்சரியத்தையும், அதேநேரம் களைப்பையும் ஏற்படுத்தியது. தொடர்ந்து யோசித்ததனால் நடாவின் மூளை கொதிப்படைந்தது. தலைக்குள் சுடுகூளையொன்று இயங்கு நிலையில் இருப்பதாக தோன்றியது.

வெளியே மழை தூறத் தொடங்குகிறது. கட்டையாகவும், மொட்டையாகவும், தாடி மீசையுடனும் தோன்றிய ஒருவன் இப்போ களஞ்சிய அறையைக் கடந்து சென்றான். சலிப்பும் இதனாலேற்பட்ட துயரமும் கலந்த முகச்சாயல் அவனில் காணப்பட்டது. விரைவாகவும், ஆனால் நேர்த்தியாகவும் கைகள், கால்களை அசைத்து நடந்ததனால் அவனது நடை சுறுசுறுப்பாகவும் அதேநேரம் வினோதமாகவும் தோன்றியது.

நடாவோ மேற்படி ஆராய்ச்சியின் முடிவுகாலாகத் தான் பெற்றதை தனது கதையான உ.சு. இற்குப் பிரயோகித்துப் பார்க்க விரும்பினான். இக்கதை குடும்பத்தில் கணவன், மனைவி, பிள்ளைகளின் உறவு நிலைகளில் ஏற்படும் மாறுதல்களையும், அதன் மீளாய்வுகளையும் பற்றியதாகும். சில நிகழ்ச்சிகளை கற்பனையில் வரைந்து கொண்டு பொருத்தப்பாடான பாத்திரங்களையும்,

அவற்றின் விபரணங்களையும், உரையாடல்களையும் சித்தரிக்கவேண்டும். தனதும் தனது மனைவியினதும் குணவியல்புகளை ஒத்த பாத்திரங்களுடன் வேறொரு தண்பரின் குடும்பத்தினரின் பாத்திரங்களையும் புனைபெயரில் கதையில் இணைக்க விரும்பினான். தண்பரின் குடும்பம் தூர தேசத்திலிருந்தாலும் அவர்கள் ஒரு காலத்தில் அநுபவித்த பிரச்சினைகளுடன் கதையின் கரு ஒத்துப் போவதால் அவர்களது பாத்திரங்கள் இக்கதைக்கு அதிகப் பொருத்தப்பாட்டை உடையதாக இருந்தன.

ஆனால் என்ன துரதிர்ஷ்டம்! இலக்கியக் கூட்டத்தில் தெரிவிக்கப்பட்ட இரண்டாவது கருத்து அவனது இந்த எண்ணத்தை ஒரு புயல் காற்றுப் போல உலுப்பி விட்டது.

ஓர் எழுத்தாளனுக்கு தனது உட்கிடக்கையை வெளிப்படுத்தும் உரிமையுண்டே தவிர பிறருடைய சொந்த வாழ்க்கையையோ, அவர்தம் அநுபவங்களையோ பெயர் குறிப்பிடாவிட்டாலும் வெளிப்படுத்தும் உரிமை கிடையாது என்பதே கூட்டத்தில் தெரிவிக்கப்பட்ட இரண்டாவது கருத்தாகும். இதைச் சொன்னவர் உரிமை கிடையாது என்ற கடைசி வசனத்தை கோபா வேசத்துடன் சொல்லி மேசையில் வலக்கையால் குத்தி தனது பேச்சை முடித்து விட்டார். இருக்கையில் அமர்ந்து இரு கிளாஸ் தண்ணீர் குடித்தபின்பே அவரது கோபம் ஆறிற்று. பலர் கரகோஷமும், சிலர் விசிலும் அடித்துப் பாராட்டினர். அவரது பேச்சு சபையில் எல்லோராலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டமைக்கு அதுவே அடையாளம் என எல்லோரும் எண்ணினர்.

அப்படியானால், நடாவின் உ.சு. கதையில் வரும் நிஜமான பாத்திரங்களின் குணவியல்புகளையோ, அவர்

தம் வாழ்வில் நடந்த அநுபவங்களையோ வெளிக் கொணரும் உரிமை நடாவுக்கு உண்டா? இவ்வாறு தன்னைத்தானே கேட்க முனைந்ததில் நடா மேலும் சோர்வுற்றான். தொலைதூரத்திலிருக்கும் நண்பரின், அவரது குடும்பத்தவரின், ஏன் தன்னுடனே கூட விருக்கும் மனைவியின் பாத்திரத்தை கடதாசியில் எழுத தனக்கு உரிமையுண்டா? சிலரின் அநுபவங்களின் தாக்கத்தைப் பலருக்குச் சொல்லி விழிப்படைய வைக்கும் உரிமை அவனுக்கு உண்டா? இந்தச் சிலரைப் பெயர் குறிப்பிடாவிடினும், சமூகத்திலுள்ள பல மனிதரின் பலத்தின் அல்லது பலவீனத்தின் மாதிரி களாகக் காட்ட முடியாதா? நீர்ச்சூழலில் அகப்பட்டவன் அதினின்றும் மீளமுடியாமல் சுழலுதல் போன்று நடா இந்தக் கேள்விகளுக்கிடையில் சுழற்றப்பட்டான். எந்த முவுக்கும் உடனே வரமுடியவில்லை.

குழப்பகரமான நிலையில் மேற்படி உ.சு. கதையை தொடர்வது சாத்தியமற்றதாகத் தோன்றியது. எனவே உ.சு. கதையை தற்காலிகமாக கைவிடுவது என்று தீர்மானித்தான் நடா. மேலும் இப்போதுதான் குடும்பஸ்தனாகி இருக்கும் தனக்கு குடும்ப வாழ்வு பற்றிய போதிய அனுபவம் கிடைக்கும் வரை இக்கதையை எழுதுவது நல்லதல்ல என்று தன் மனதிற்குத் தானே சமாதானம் சொன்னான்.

இப்போது நடாவுக்கு மனதில் ஆழ்ந்த அமைதி ஏற்பட்டது. காலையில் நித்திரையினின்று எழுந்த புத்துணர்ச்சி போலவும், பீடித்திருந்த காய்ச்சல் நீங்கி விட்டது போலவும் உணர்ந்தான்.

இப்படியாக நடாவின் முதலாவது கதை நின்று போனது. ஆயினும் இப்பொழுது நடாவின் மனதில் புதிய எண்ணமொன்று தோன்றியுள்ளது. இந்த உ.சு.

கதையை எழுதத் தொடங்கியதிலிருந்து தான் பட்ட அவஸ்தைகளை இன்னொரு சிறுகதையாக எழுதினா லென்ன என்பதே அவ்வெண்ணமாகும். நாலு மாதமாக தீர்மானித்து வைத்திருந்த கதை சிதைந்து போனது பற்றியும், இரண்டு மணிநேரத்தில் உதயமான இந்தப் புதிய கருவைப் பற்றியும் அதிகம் ஆச்சரியப்படவில்லை நடா. கழுதை தேய்ந்து கட்டுறும்பானது போல தனது கதை தேய்ந்து கட்டுரையாகும் ஆபத்தைத் தவிர்ப்பது எப்படி என்பதே அவன் முன்னேயுள்ள பிரச்சினை என உணர்ந்தான். மேலும் இந்தப் புதிய கருவை சிறுகதை வடிவத்திற்கு எப்படிக் கொண்டு வருவதென்று இப்பொழுது தீவிரமாகச் சிந்திக்கத் தொடங்கியுள்ளான் நடா. மீண்டும் தலைக்குள் வெப்பம் அதிகரிப்பதாக இருந்தது. மீண்டும் இன்னொரு அவஸ்தைக்குள் அகப்படப்போகிறோமே என்பதை உணராமல், எழுதப்போகும் அச்சிறுகதைக்கு பின்வரு மாறு பெயர் வைக்க உடனே தீர்மானித்தான்: ஒரு கதையின் சிதைவு. □

‘...நிறமில்லை’

ரதி

Tram ஆல் இறங்கி சும்மா கால் போன போக்கில் நடந்தாள் சாந்தி. மெல்போனில் Sales நடக்கும் காலம். கடைகளில் இருக்கும் பல வர்ண துணிகளை நோட்டிட்டுக்கொண்டே போனாள். மனம் மட்டும் மீண்டும் மீண்டும் பெற்றோருக்கு அன்று காலை எழுதிய கடிதத்தையே வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

இரவைக்கு ஜேம்ஸ்டன் Restaurant போக இருக்கிறாள். கலியாண ஏற்பாடுகள்தான் main menu item கதைப்பதற்கு... ஜேம்ஸ் இந்து முறையில் கலியாணம் நடக்க வேணும் என்று முன்பே சொல்லியிருந்தார்.

பல நிமிடங்கள் நடந்தபின் ஒரு Snack Barக்குள் புகுந்தாள். ஒரு கப் cappaccino வும் கேக்கும் ஓடர் பண்ணி விட்டு யன்னல் வழியே வெளியில் ஆள் நடமாட்டத்தை நோட்டமிட்டாள். மெல்பேர்னும் இப்போ பல சாதி ஆட்கள் வாழும் multi cultural society ஆகிவிட்டது. கறுப்பர்கள் உட்பட உலகின் பல நாடுகளிலிருந்து மக்கள் இங்கு வந்து வாழ்கிறார்கள். கப்பச்சீனோ வந்தது.

ஒவ்வொரு முறையும் நாக்கை அள்ளியதையும் மறந்து, இன்றும் கப்பச்சீனோவைச் (சூட்டோடு) குடித்து வாயில் சூடு வாங்கிக் கொண்டாள். ஏனோ அந்தச் சூடு மீண்டும் பெற்றோருக்கு எழுதிய கடிதத்தை ஞாபகம் ஊட்டியது. கேக்குடன் கடிதத்தையும் அசை போட்டாள்.

அன்புள்ள அம்மா, அப்பா அறிவது,

உங்கள் கடிதம் கிடைத்தது. மிகவும் மகிழ்ச்சி. எனக்கும் படித்து முடித்தது பெரிய ஒரு சாதனையாகத்தான் தோன்றுகின்றது. சாந்தி M.Sc முடித்து விட்டாள் என்று நீங்கள் எல்லோரிடமும் சொல்லித் திரிவீர்கள். இங்கு படிப்போ, வேலையோ முழு நாளையும் விழுங்கி விடும். வேறு யோசனைகளுக்கு இடமில்லை. இப்போ வேலை தேடும் படலம்.

நீங்கள் மீண்டும் எனது கலியாண விஷயமாக எழுதியிருப்பதாக மாமா சொன்னார். இனிமேல் நீங்கள் அதைப்பற்றி எழுதத் தேவையில்லை. நான் இப்பொழுது எழுதுவது உங்களுக்குப் பெரும் அதிர்ச்சியையோ, ஆத்திரத்தையோ, கவலையையோ உண்டு

ப.ப-6

பண்ணலாம். ஆனால் நான் நன்றாக யோசித்துத்தான் ஒரு முடிவு எடுத்தேன். என்னால் எந்த விதத்திலும் உங்களை ஆறுதல் படுத்த ஏலாது. சாதி, சனம், நிறம், மொழி, மாகாணம் என்று எத்தனையோ பேதங்களாகப் பிரிந்து தாங்கள் போட்ட வட்டத்துக்குள் பிள்ளைகளை வளர்ப்பது எங்கள் சமுதாயம். பிள்ளைகள் வளர்ந்த பின்னும் குழந்தைகளாகப் பாவிப்பதும் எங்கள் வழக்கு. எனக்கு இப்போ இருபத்தி ஒன்பது வயசு. உங்கு பல்கலைக்கழகப் படிப்பு முடித்து வேலையில் இருக்கும் போது எனக்குக் கலியாணம் பேசத் துவங்கி நானும் நீங்களும் பட்ட அவமானங்களை நினைத்துப் பார்க்கிறேன். படிப்பில், விளையாட்டில், பாட்டில், சமையலில் இவை யெல்லாவற்றிலும் திறமைசாலியாக இருந்த என்னை— உங்கள் ஒரே ஒரு பெண்ணை— கலியாணம்செய்ய ஒருவரும் முன் வரவில்லை. ‘பொடிச்சி சாங்கமாக இருந்தாலும் நிறம் குறைவு பாருங்கோ. இதுக்கே ஒரு இரண்டு லட்சம் டொனேஷன் கேட்பினம்’ என்று சொன்னவர்களும், ‘கறுப்பு...இரண்டாம் தாரமாகச் செய்ய விருப்பமே?...’ என்றவர்களும், ‘வெளியில் இருக்கும் பெடியளும் tall, slim & fair என்று கேட்கிறார்கள்’ என்று தட்டிக்கழித்தவர்களும்...

பக்கத்து வீட்டு ராசமாக்கா, தனது மகன் ராகவனுக்குச் செய்யலாமென்றும், டொனேஷன் ஒரு லட்சம் தந்தால் சரி, ஆனால் நகை எல்லாம் போடவேணும் என்று சொல்லிவிட்டு, ராகவன் வெள்ளைக்காரியைக் கட்டிக் கொண்டுவந்து நிற்க, நகை நட்டில்லாமல் மருமகள் இருக்கிறாள் என்று தன் செலவிலேயே அந்த குண்டான—வடிவென்று சொல்ல ஒன்றுமில்லாத—வெள்ளை மருமகளுக்கு நகை செய்து போட்டதையும் நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

என்னுடைய மனதில் கலியாணம் என்றாலே கசப்பு என்ற எண்ணத்தையூட்டிய நிகழ்ச்சிகள் இவை. என்னில்

பிழையா? எங்கள் சமுதாயத்தில் பிழையா? வெள்ளைக் காரன் எங்களை ஆண்டது பிழையா? ஏன் எங்கடை ஆட்கள் வெள்ளையைப் பூஜிக்கின்றார்கள்? எப்போ தொடக்கம் இந்த வழக்கம்? இக்கேள்விகளுக்கு விடை கிடைக்காமல் இருக்கும் போதுதான் மாமாவின் அழைப்பு வந்து, மேற்படிப்பிற்காக அவுஸ்ரேலியா விற்கு வந்தேன்.

இங்கும் மாமா சும்மா இருக்கவில்லை. பலரிடமும் கேட்டுப் பார்த்தார். கறுப்பென்றால்தொட்டால் பாவம் என்ற மாதிரி, மரியாதைக்கு ஏதோ சாக்குச் சொல்லிப் போய்விட்டார்கள். முருகன் தெய்வானை கறுப்பென்று தானாம் வள்ளியைச் செய்தவன். அப்படி ஒரு நிலமை எனக்கும் வரலாம் என்றும் சொன்னாள் ஒரு மாமி.

இந்த நேரத்தில்தான் எனக்கு ஜேம்ஸ் என்னும் ஒரு அவுஸ்ரேலியருடன் பழக்கம் ஏற்பட்டது. பல்கலைக் கழகத்தில் அவருடன் சேர்ந்து ஒரு project செய்ய நேர்ந்தது. எங்களுடைய பாரம்பரியத்திலும், சாப்பாட்டிலும் மிகுந்த விருப்பம் கொண்ட ஜேம்ஸ், இரண்டு வருட பழக்கத்திற்குப்பின், தான் என்னைக் கலியாணம் செய்துகொள்ள விரும்புவதாகப் போன கிழமை சொன்னார்.

அவருடைய நினைவாக நான் என்றும் போட்டிருக்க வேணும் என்று ஒரு வைர மோதிரமும் தந்து... அந்த மோதிரத்தை எனது விரல் அலங்கரிக்கும் என்றும் சொன்னார். வைரத் தோடும் வேறு நகைகளும் அவற்றை அணியும் பெண்ணால்தான் அலங்கரிக்கப் படுகின்றன என்று நாம் எப்போதாவது நினைப்பதுண்டா?

ஒரு கிழமை கண்விழித்து பலதையும் யோசித்தபின் நேற்று நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன்; என்னை எனக்

காக விரும்பும் ஒரு ஆடவனை ஒரு வித பாகுபாடும் காட்டாமல் எனது கணவனாக ஏற்பது என்று. ஏன் இவ்வளவு காலமும் கலியாணம் செய்து கொள்ளவில்லை என்று ஜேம்ஸ் கேட்டார். நான் எனது நிறத்தைக் காரணம் சொன்னதும் நம்பமுடியாமல் சிரித்தார்... நான் பொய் சொல்லுவதாக... 'after all you are all different shades of brown' என்று சொல்லி, 'உங்களுக்கும் இப்படி ஒரு பாகுபாடா?' என்று கேட்டார்.

இவ்வளவு நாளும் நான் ஜேம்ஸைக் காதலிக்க எனது கட்டுப்பாடுகள் விடவில்லை. ஆனால் இன்று தொடக்கம் காதலிக்க, கலியாணம் செய்து கொள்ள இருந்த கட்டுப்பாடுகளை உடைத்தெறிந்துவிட்டு, எனக்கு நானே சுதந்திரம் வாங்கித் தந்துவிட்டேன். மாமா விற்கும் இதில் சம்மதம். உங்களிடமிருந்து என்ன பதிலை எதிர்பார்ப்பது என்று தெரியவில்லை. நீங்கள் உங்கள் உடல் நிலைகளைக் கெடுக்காது என்னை ஆசீர்வதிக்கும்படியும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். நீங்கள் விரும்பினால் கலியாணத்தை எங்கள் ஊரிலேயே வைக்கலாமென்று ஜேம்ஸ் சொல்கிறார். உங்கள் அனுமதி கோருகிறோம்.

இப்படிக்கு உங்கள் அன்பு மகள்,
சாந்தி.

Waitress bill கொண்டுவந்து வைக்க, அவளது நினைவலைகளும் துண்டிக்கப்பட்டன.

'The ring looks lovely on your finger' என்று சொன்னாள் waitress.

'Thank you.' என்று சொல்லி billலை settle பண்ணிவிட்டு பதினாறு வயதுக் குமரிபோல் ஒரு துள்ளுடன், காதல் வசப்பட்ட பெண்ணுக்கேயுரிய பூரிப்புடன் சிரித்துக் கொண்டு எழுந்தாள். Tram stopஐ நோக்கி அவளது கால்கள் நடந்தன. □

விருந்து

ச. வாகதேவன்

வசந்தன் வீட்டு வாசல் விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது.

யாராவது விருந்தாளிகளை விருந்துக்கு அழைத்தால் 'வீட்டுக்காரர் ரெடி', என்பதை விளம்புவது இந்த -வினக்கின் கடமை.

ஒருவர் எத்தனை பேரை விருந்துக்கு அழைத்தார், அல்லது எத்தனை விருந்துக்குப் போகிறார் என்பதை வைத்தே ஒருவரது சமூக அந்தஸ்தை அளந்து கொள்வது இங்கு குடியேறியுள்ள வயிற்றுப்பாட்டுக் கும்பலின் வழக்கம்,

குமரன் இப்படியான விருந்துகளை விலக்கிக் கொள்வது நல்லது என்பதை தனது ஆறு வருட அவுஸ்ரேலிய வாழ்க்கையில் அறிந்து கொண்டு, அதற்கிணங்க ஒழுக்கி வந்தான். ஆனாலும், இந்தப் பாழாய்ப் போன பழைய நண்பன் வசந்தன் 'வாடா மச்சான்' என்று அழைத்ததை இவனால் மறுக்க முடியவில்லை.

வசந்தனும் குமரனும் யாழ் மத்திய கல்லூரியில் வகுப்புத் தோழர்கள். வசந்தன் அவுஸ்ரேலியாவுக்கு வந்து ஆக ஒரு வருஷந்தான் ஆகிறது. வந்து இறங்கியதும் white pagesல் குமரனின் பெயரை ஜெய் குமரன் என்று கண்டதும், 'எட! இது எங்கடை ஜெய்சிங்கத் தாரின்ரை மகன் குமரனல்லே...இஞ்சை வந்து இப்பிடிப் பேரை மாத்தியிருக்கிறான் போல கிடக்கு... எதுக்கும் ஒருக்கா அடிச்சுப் பாப்பம்...' என்று தொலைபேசியைச் சுழற்றியபோது, 'Jey here' என்று மறுமுனையிலிருந்து பதில் வந்தது.

வசந்தன் ஊருக்குப் புதிது என்பதால் சிறிது நிலை குலைந்து போனாலும், ஓரளவு தெம்பை வரவழைத்துக் கொண்டு, 'I am sorry, I am looking for one Mr. Jeyasingam kumaran' என்றான்.

'Yes speaking' என்று அடுத்தமுனை ஆணித்தரமாக பதில் சொன்னது,

பிறகென்ன?

வசந்தன் வழமையான மச்சான் தோரணையோடு ஆரம்பித்து, அடுத்து கல்லூரி அம்பிகா கலியாணம் முடித்த கதை, இந்தக் கதை என்று ஒரு அலசு அலசி, தான் வந்த நாள், இருபிடம், தொழில் தேடும் படலம் என்று விலாவாரியாக விளக்கி, குமரனை அடுத்த நாள் வருமாறு வலிந்தழைத்து முதல் நாள் பேச்சை முடித்துக் கொண்டான். இப்படியாகப் புதுப்பிக்கப்பட்ட சினேகிதம் இன்று, 'இல்லை' என்று சொல்லாமல், இரண்டு கறிச் சட்டிகளைக் காவிக் கொண்டு இங்கு வரவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளி விட்டிருக்கிறது.

பழைய நண்பன் என்ற உரிமையில் விருந்துக்கு முன்னரே போக வேண்டும்; வசந்தன் மனைவி மாதுரிக்கு உதவிகள் செய்யவேண்டும் என்ற கடமையோடு குமரனும், அவன் மனைவி அனுஷாவும் தங்கள் இரண்டு குழந்தைகளோடும் வேளைக்கே பிரசன்னமாகி விட்டார்கள்.

மாதுரியும், அனுஷாவும் பிளேட், சலட் என்று பிஸியாகி விட்டார்கள். குமரனின் குழந்தைகளை வசந்தனின் குழந்தை தனது அறைக்குள் அழைத்துச் சென்று தன் ஆசைப் பொம்மைகளின் அர்த்தங்களை விளக்கிக் கொண்டிருந்தது.

நேரஞ் செல்லச் செல்ல ஒவ்வொருவராக வந்தார்கள். இன்னமும் மணியம் குடும்பம் வராததால் தட்டில் கை வைக்கும் நேரம் தள்ளிப் போடப்பட்டது. நேரத் தள்ளிப் போடப்படுவது 'தண்ணிப் பாட்டி'க்குத் தாராளமான நேரத்தை ஒதுக்கியது.

வசந்தனும் மாதுரியும் எதையும் அனுபவிக்க முடியாமல் ஓடியாடிக் கொண்டிருந்தனர். வந்தவர்கள் தங்கள் குழந்தைகள் கதிரைகளில் ஏறி, 'காப்பெட்' டில் புரண்டு

களைபரப்படுத்துவதைக் கவனியாமல் கதையிலும், ஊர் வம்பிலும் கரைந்து போயினர். இந்தப் பிள்ளைகள் செய்யும் அட்டகாசம் வசந்தனின் 'முட்டைக் கண்ணை' மேலும் மேலும் உருள வைத்தது.

'நேரமாகுது, பிள்ளையளுக்குப் பசிக்கும். முதல் அவையைச் சாப்பிடப் பண்ணுவமே?' அனுஷா ஆபத்தாந்தவர் போல் சொன்னதும், மாதுரி இதுவே தருணம் என்று குழந்தைகள் அனைவரையும், அழுக்கிப் பிடித்து விட்டாள்.

ஆண்கள் பக்கம் பேச்சும் சிரிப்பும், போதை கலந்த உளறல்களும் மிதந்து கொண்டிருந்தன.

ரமணன் தள்ளாடியபடி எழுந்து, 'லேடீஸ், வைன் ஏதும் குடிக்கேல்லையே?... ' என்று பெண்களை உபசரிக்கப் போனான். தனது மனைவிக்கு வைன் பிடிக்கும் என்பதை தனியாகச் சொல்லிக் மாட்டிக் கொள்ளாது, பக்கத்து இலைக்குப் பாயாசம் பரிமாறச் சொல்லும் பாணியிலே 'பிள்ளையார் சுழி' போட்டது அவனுடைய மனைவிக்குப் பிடித்திருந்தது.

'Come கமலா...என்ன அருந்ததி நீரும் எழும்புமன்...' என்று ரமணனின் மனைவி மற்றவர்களையும் வைன் 'அடிக்' கப் பரிந்தழைத்தாள்.

வழமையான நெளியல்கள், முகச் சுழியல்களையெல்லாம் வீசி, நாணிக்கோணி நாரியர் கூட்டமும் கிளாசுகளை கையில் ஏந்தியது.

மணியம் குடும்பம் வந்து சேர்ந்தது.

மணியம் எல்லோருக்கும் அறிமுகம் செய்து வைக்கப் பட்டார். 'சூட்டோடு சூட்டாக' அவர் கையிலும் ஒரு கிளாஸ் திணிக்கப்பட்டது,

மணியம் அருகில் கலாதரன் வந்து அமர்ந்தார்.

'So when did you come to Australia'—இது கலாதரன்!.

'I came in 1985...' மணியம் தாழ்ந்த குரலில் பதில் சொன்னார்.

'What do you do for living?' கலாதரன் விடுவதாகத் தெரியவில்லை.

மணியத்தின் மண்டைக்குள் குடு ஏறியது.

'What do you do' என்று கொஞ்சம் உரத்த குரலில் திருப்பிக் கேட்டு வைத்தார் மணியம்.

மணியத்துக்கு முன்பே விருந்துக்கு வந்து மூன்று கிளாஸ் விஸ்கியை முடித்திருந்த கலாதரனின் மண்டைக்குடு, மணியத்தின் அரைக் கிளாஸ் சூட்டை விட அதிகமாக இருந்ததால், விட்டுக் கொடுக்கும் மனப்பான்மை மறைந்து போயிருந்தது.

'I am asking you!' என்று மேலும் அரைக்கட்டை சுதியை அதிகரித்துக் கேட்டான், கலாதரன்.

'Who are you to ask these sort of questions' என்று மணியம் உச்ச சுருதியில் கேட்டதும், 'சுதி' பண்ணிக் கொண்டிருந்த மற்ற ஆண்கள் something wrong என்று புரிந்து கொண்டார்கள்!

மணியத்தின் மனைவி எழுந்து, 'என்னப்பா, உங்களுக்குப் போற இடத்திலை சும்மா இருக்கத் தெரியாதே?' என்று கன்னத்தருகில் சென்று கண்ணியமாக எச்சரித்தாள்.

'கலாதரன் எங்கைபோனாலும் இப்படித்தான்!' ரமணனின் வாயிலிருந்து வந்த வார்த்தை கலாதரனின் காதில் விழுந்து விட்டது.

‘என்ன சொன்னனர்? உம்மைப் பற்றி எனக்குத் தெரியாதே!’ கலாதரன் அக்குவேறு ஆணிவேறாக அலசத் தொடங்கிவிட்டான்.

வசந்தனின் மனைவி மாதூரி, கணவனை முடுக்கி விட்டாள். வீட்டுக்காரன் என்ற முறையில் வசந்தன் தலையிட வேண்டியதாயிற்று.

‘Enough is enough... வாருங்கோ சாப்பிடுவம்!’ வசந்தன் அறைந்தது போலச் சொன்னதும் விருந்துக் கலகலப்பு மௌனத்தில் ஒளித்தது.

எல்லோரும் அவரவர் தட்டில் ஏதேதோ பொறுக்கிக் கொறித்து, சுமுகமான சூழலை விட்டு விலகி வெகு தூரம் போய், எதையோ பறிகொடுத்த பாவனையில் நடமாடினர்.

கலாதரன் மனைவியை மணியத்தின் மனைவியும், ரமணனின் மனைவியை கலாதரன் மனைவியும் சாத்தான்களின் மனைவிகளாகவும்— ஏன்?— எதிரி களாகவும் பார்த்தவாறு, ஆத்திரம் தீர அப்பளத்தை நொருக்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

நேரஞ் செல்லச் செல்ல ஒவ்வொருவராக வசந்தனுக்கு மட்டுமே சொல்லியும், சொல்லாமலும் Bye என்று பொதுவாகச் செல்லியும் பிரிந்து கொண்டனர்.

குமரனும் மனைவியும் முதல் வந்தது போலவே கழுவி அடுக்கிச் சுத்தம் செய்த பின், கடைசியில் செல்லத் தயாராகினர்.

போகுமுன் குமரன் வசந்தனிடம் ‘இதுக்குத்தான் நான் இந்தப் பாட்டியை வைக்கிறதில்லை. போறது மில்லை. ஏன் வீண் வம்பு...’ என்று சொன்னான்.

‘நல்லாச் சொன்னாய் மச்சான்! இது இனி எனக்கும் ஒரு பாடம். தங்கள் தங்கள் ஈகோவைக் கொண்டு வந்து கழுவ இந்தப் பாட்டியைப் பலபேர் பயன்படுத்து கினம்! இனிமேல் நானும் உன்னைப் போல் இருந் திடுவன்.’

‘சரியப்ப வாறம்!’ குமரனின் கார் விரைந்தது.

வசந்தன் வீட்டு வாசல் விளக்கும் அணைந்தது. இனி இந்த விளக்கு பாட்டிக்கு வீட்டுக்காரர் ரெடி என்பதை விளம்பரது! □

ரகசிய ரணங்கள்

அருண் விஜயராணி

“அக்கா... இதுதான் நான் எழுதுற கடைசிக் கடிதம். இனிமேல் ஸ்பொன்ஸர் லெட்டருக்காகக் கெஞ்சமாட்டன். உன்னுடைய உறவும் இதோட சரி”.

சாரதா அவளுக்கு எதிரில் நின்று பேசுவது போலிருந்தது வீணாவுக்கு.

அவள் எப்பவுமே அப்படித்தான். படபடப்பும், துடிதுடிப்பும் இயற்கையாகவே அவளுக்கு அமைந்து விட்டது. அந்த அந்த நிமிஷங்களுக்காக வாழ்பவள். எதிர்காலத்தை சிந்தித்து...சிந்தித்து நிகழ்காலத்தை வீணடிக்காத புத்திசாலி...

கடிதத்தை மடிக்கக்கூடத் தோன்றாமல் அப்படியே அதனை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் வீணா. குண்டு மல்லிகைகளை ஒன்றாகச் சேர்த்துக் கொட்டிவிட்டதைப் போன்ற கையெழுத்து...கண்ணில் எடுத்து ஒற்றிக்கொள்ளலாம் போன்று. கையெழுத்து மட்டுமல்ல... அவள்கூட அத்தனை அழகுதான். இளைஞர்களை அலைக் கழிக்கும் அழகு. வீட்டுக்கு வந்து விட்டுப் போகும் எந்த இளைஞனும் போன் பண்ணி I love you என உளற வைக்கும் அழகு..

‘சாருவின் கடிதம் வந்து ஒரு கிழமையாகிவிட்டது. இன்னும் பதில் எழுதவில்லை. கட்டாயம் இண்டைக்கு முடிவு எடுத்துப் போடவேணும்...’

‘வ்வாக்...வ்வாக்’

விழுந்தடித்துக் கொண்டு பாத்ரூமிற்குள் ஓடினாள் வீணா.

நேற்றுக் குடித்த அத்தனை ‘விஸ்கி’யும் நாற்றத்துடன் வெளியேறிக் கொண்டிருக்க.. நிற்க முடியாமல் தள்ளாடிக் கொண்டு.....

வலை நனைத்து இதமாக முகம் முழுவதையும் இலேசான சுடுதண்ணீரினால் துடைத்து விட்டவள்... கைத் தாங்கலாகக் கொண்டு வந்து இருத்தினாள். குடான கோப்பியை அவன் முன்னால் நீட்டிய பொழுது தான்... பிரதீப் சுயநினைவுக்கு வந்தான்.

94 □ பனியும் பணையும்

'Office ஸுக்குப் போகேல்லயோ...வீணா?'

'இல்லை.'

'எனக்குத் தலையிடிக்குது... படுக்கப்போறன்...'

அவன் பின்னே சென்றவன்... அறையின் மது நெடி தாங்காமல் Air Freshnerஐ அடித்தான். ஜன்னல் கேர்ட்டினை விலக்கிய பொழுது சூரியஒளி பாய்ந்து அறையின் இருட்டுப் பளீரெனத் தகர்ந்தது.

'கடவுளே...பளீரென இருந்த என்னுடைய வாழ்க்கையை நானே இருட்டாக்கிக் கொண்டு விட்டேனா?'

மடிப்புக் கலையாத உடுப்போடு...டிரைவர் கார் ஓட்ட... பிரதீப் கந்தோருக்குப் போய் வந்த அழகு..அவனுடைய திறமையும்.. உழைத்த உழைப்பும்...

எதில் குறைவைத்தான் பிரதீப்? அவளைக் கொஞ்சுவதிலா... அவளுக்குத் தேவையானதை வாங்கித் தருவதிலா...

யோசிக்க..யோசிக்க முளையெல்லாம் வலித்தது,

Foreignற்குப்போக வேண்டுமென்ற ஆசை எப்படி என் மனதில் வந்தது?

'வீணா...இது என்னுடைய Sister Londonஇலிருந்து அனுப்பினது...அங்க இப்ப latest fashion ஆம்...''.

'வீணா... என்னுடைய Broker family Next week... Americaty இல இருந்து வாறார். Partyஒன்று organize ஆகிறது. கட்டாயம் வாரும்...''

அத்தகைய Partyகளிலே அவர்கள் வெளிநாட்டுப் பெருமைகளைக் கதை கதையாக அளக்கும் போதும்.. வெளிநாட்டில் வாழ்பவர்கள் எல்லாம் அதிர்ஷ்டசாலி

களாக மகிழ்வதும் வெளிநாட்டுக்குச் செல்வதே பெரிய ஒரு தகுதியாகப்பாராட்டப்படுவதும்..வீணாவின் மனம் ஏக்கப் பெருமூச்சு விடும்.

மெல்ல மெல்லமாக வீணாவின் மனதில் துளிர்விட்ட ஆசை.. வளர்ந்து, பெரிய மரமாகி, Foreign போகா விட்டால் வாழ்க்கையே அர்த்தமற்றது என்பது போல...

'பிரதீப் நாங்கள் ஒஸ்ரேலியாவுக்குப் போனால் என்ன?'

'வீணாவுக்கு ஏன் இந்தத் திடீர் ஆசை? இங்கே என்ன குறை?'

'எனக்கென்னவோ.. ஒரு Changeக்கு வெளிநாட்டில் போய் இருக்க வேணும்போல இருக்குது. என்னுடைய friends கனபேர் போட்டினம் பிரதீப்.. அங்கபோய் நல்லாய் உழைத்து... வசதியாக இருக்கினமாம்'.

'அதில என்ன பிழை வீணா?நாங்கள் இங்கை எவ்வளவு வசதியாக இருக்கிறம்? வெளிநாட்டுக்குப் போய் உழைத்துத்தான் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்றில்லை.. இங்கை உழைக்க முடியாதவை அங்கை போய் உழைத்து நல்லாக வரட்டுமன். வெளிநாட்டுக்குப் போன எத்தனையோ பேர் கஷ்டப்படுகினம் என்றும் நான் கேள்விப்பட்டனான்.

'அதெல்லாம் படிக்காதவை தான் கஷ்டப்படுகினம். நீங்கள் ஒரு PhD. இங்கையே உங்களுக்கு எவ்வளவு பெயர். ஒஸ்ரேலியாவுக்கு போன உடனே வேலை கிடைக்கும்.'

'இங்கை மாதிரி servantsயை வைத்துக் கொண்டு சொகுசாக அங்கை வாழ ஏலாது..'

'எதுக்கு machines உண்டு. மற்றவைபோல manage பண்ணலாம் தானே? ஒஸ்ரேலியாவுக்கு migrate பண்ணுவம்.'

96 ப பனியும் பனையும்

கொஞ்சிக் கொஞ்சி, வீணா கெஞ்சியபொழுது பிரதீப் சம்மதித்து விட்டான்.

ஆனால் பிரதீபின் அப்பாவிடம் கேட்டபொழுது அவர் திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தார்.

‘மகள் Yor are making the Wrong Decision

‘இல்ல மாமா.. இங்க பிரச்சினைகளுக்குப் பயந்து கொண்டிருக்காமல் நாங்கள் போகப் போறம்.’

‘பிரச்சனை எண்டைக்கும் உங்களைப் பாதிக்காது. உடன டிக்கட் புகப் பண்ணி.. சிங்கப்பூருக்கோ.. இந்தி யாவுக்கோ.. உங்களை அனுப்பி போடுவன்..’

‘வீட்டை விட்டு Airport போற மட்டும் நாங்கள் உயிரோடு இருந்தால் தானே மாமா?’

அவர் வீணாவிடம் தோற்றுப்போனார். அவள் முடிவெடுத்துவிட்டது அவருக்கு நன்றாகப் புரிந்தது.

‘வீணா.. Business விஷயமாக.. நான் வெளிநாடுகளுக்குப்போய் வந்தனான். நீ நினைப்பது போல் வெளி நாடு சொர்க்கபூமி.. வசதியில்லாதவர்களுக்குத்தான். உங்களுக்கு அல்ல. பிரதீப்பை எனக்குத் தெரியும். அவனுக்கு ஞாயமான superiority complex. யாருக்கும் பணியமாட்டான், அவனைவிட நான் மற்றப்பிள்ளைகளைப் புகழ்வதையே தாங்கமாட்டாதவன். அப்படிப்பட்டவனை ஒஸ்ரேலியாவுக்கு கூட்டிப்போக நினைக்கிறாய்... நீ மனைவி. எதுவானாலும் இனி அனுபவிக்க வேண்டியவள் நீ...’ என்று முத்தாய்ப்பு வைத்தார்.

ஆரம்பத்தில் அவுஸ்ரேலியா வாழ்க்கைதான் எவ்வளவு இனிமையாக இருந்தது? பிரதீப்புக்கு வேலை கூட உடனே கிடைத்தது.

‘...How can he boss me around... என்னுடைய Qualifications இல கால்வாசி கூட இல்லை. என்னை டிக்டேட் பண்ணிக் கொண்டு...’ முணு முணுக்க ஆரம்பித்தவன் ஒரு நாள் வேலையைத் தூக்கி எறிந்து விட்டு வந்து நின்றான்.

அடுத்தடுத்த வேலைகளும் அதேபோல! எந்த வேலைக்குச் சென்றாலும் அவனால் நிலைத்து நிற்க முடியவில்லை. தனக்குக் கீழ் பல பேரை அதிகாரம் செய்து வேலை வாங்கிய மனது... இங்கே அடிபணிய மறுத்தது.

‘வெள்ளைக்காரர்கள் எண்டால் கொஞ்சம் அப்படித்தானாம்...’

‘அவன்ட தோல் வெள்ளையெண்டால் எனக்கென்ன? முதல் மூளைக்குள்ள விஷயத்தை தெரிந்து வைச்சுக் கொண்டு பிறகு என்னை Boss பண்ணச் சொல்லு...’

பிரதீப்பிற்குள் உள்ள Superiority complex விஸ்வரூபம் கொண்டது.

வேலையில்லாம் குடும்பம் டோலில் ஆடியது.

அவனுடைய ஆரம்ப வேலையைக் கொண்டு Loan எடுத்து வாங்கிய வீடு Mortgage கட்ட முடியாமல், விற்று விட்டு வாடகை வீட்டுக்குப் போகவும் தன்மானம் இடம் கொடுக்காமல், பிள்ளைகளின் சினுங்கல் அதிகமாக, வாழ்க்கையின் தரம் குறைய ஆரம்பிக்க, பிரதீப் எல்லாவற்றிலிருந்தும் விடுபடக் குடிக்க ஆரம்பித்தான். ‘திரும்பக் கொழும்புக்கே போய் விடலாமா பிரதீப்?’

‘நோ...அப்பா என்ன சொல்லுவார்? Friends எப்படிச் சிரிப்பார்கள்? Children cant adjust...’

தானும் adjust செய்வதுதான் வீணாவுக்கு வழியாக இருந்தது... குடும்பத்தில் கஷ்டம் நாளுக்கு நாள் மோசமாக...

‘ஏன் அம்மா, அப்பா வீட்டிலே இருக்கிறார்? வேலை கிடைக்கும் வரை ஏதாவது factory இல் Work பண்ணுகிறது தானே?’

பதினைந்து வயது மகன் கேட்ட ரோஷத்தில் பிரதீப் வேலைக்குப் போகவில்லை. அவள் தான் படித்த படியையும் ஒதுக்கி விட்டு Factory இல் வேலை செய்ய ஆரம்பித்தாள்.

அவள் வேலைக்குப் போய் இரண்டு மாதங்கள் தான். பிரதீப்புடன் படித்தவன், தன் பிள்ளையின் பிறந்த நாள் partyற்கு கூப்பிட்டான்.

Dinner முடிந்து ஆட்டமும் பாட்டமும் தொடங்கின. பிரதீப்பும் வீணாவும் நேரத்துடன் நண்பர்களிடம் விடை பெற kitchenற்குள் நுழைந்த பொழுது... ‘பெரிய பணக்காரன்... Ph.D என்டங்கள், அவருக்கு வேலையில்லையாம். அவ factory, இல் work பண்ணுகிறவாம், இவையள் எல்லாரையும் கூப்பிட்டு... ஏன் எண்டமானத்தை வாங்குறீங்கள்’ என்று வீட்டுக்காரி அலுத்துக் கொள்ளவும், ‘இல்ல மீரா அவன் Ceylon இல் Ph.D. தான். நல்லாத் தெரியும்...’ என்று பிரதீப் நண்பன் சமாதானம் சொல்லவும்...

சொல்லிக் கொள்ள வந்தவர்கள் சொல்லிக் கொள்ளாமலே வீடு திரும்பினார்கள்.

‘This is Rubbish.., How can they respect people by their work and wealth!’ என்று பூகம்பமாக வெடித்து நிறுத்தியவன்தான்.

அதன் பின் சத்தமே இல்லாமல் போய்விட்டான்.

வேலைக்குப் போவதில்லை. நண்பர்களிடம் போவதில்லை. யாருடனும் கதைப்பதில்லை. சிரிப்பதில்லை.

சரியாகச் சாப்பிடுவது கூட இல்லை...

விடிய ஆரம்பிக்கும் குடி இரவு வரை நீண்டு... மயக்கமும் விழிப்புமாக...

அவனை ஆறுதல் படுத்த வீணாவால் முடியவில்லை. திருத்தவும் முடியவில்லை.

வீட்டு Mortgage, பிள்ளைகளின் பள்ளிக்கூடச் செலவு, சாப்பாடு எல்லாமே ஒரு Factory சம்பளத்திற்குள் அடங்கிவிடுமா?

அவள் Public Exam எடுத்துப் பாஸ் பண்ணி வேலைக்குப் போகத் துவங்கினாள்.

‘I don’t know... how... you sleep next to him... he stinks’

மகள் ராது, முக்கைப் பிடித்து, அபிநயம் காட்டிச் சிரிப்பாள்.

‘My friend’s dad who worked as a Doctor in China is working as a Taxi driver... here. I don’t know... why he is making such a big fuss?’

மகன் முரளி பெரிய மனிதன் போல் பேசிப் பிரதீப்பை நோக்கிப்பான்.

கொஞ்சிக் கொஞ்சிப் பாசமழை பொழிந்த அப்பா... எல்லாம் அவர்கள் வரையில் கனவாகி... குடித்து விட்டுச் சதா படுத்துக் கிடக்கும் அப்பாதான் நிஜமாகிப் போனார்.

அவர்களுக்குப் பிரதீப்பைப் பிடிக்கவேயில்லை.

‘He doesn’t work...’

‘He doesn’t take you anywhere...’

‘He doesn’t do anything...’

‘Do you still need him Amma...?’

‘Why don’t you divorce him?’

பிள்ளைகள் ஆத்திரத்துடன் கத்தும் பொழுது...

'I still love him... I still love him...'

அவள் விம்மிக் கொண்டே கூறுவாள். அம்மாவின் அழகை பிள்ளைகளுக்கு வியப்பாக இருக்கும்.

பிரதீப் அவள்மீது வைத்த ஆழமான அன்பை, அவளால் அவர்களுக்கு விளங்கப்படுத்த முடியாது. வேலையும் வீடும் மட்டும் வாழ்க்கையாகப் போய்விட்டபின்பும் கூட, அவன் குடித்தால் கூட, உயிரோடு தன் அருகே இருக்கிறான் என்ற சின்னச் சந்தோஷத்தில்தான் அவன் இயங்கிக் கொண்டு இருக்கிறான் என்பது அவர்களுக்குப் புரியுமா?

அவர்களுக்கு மட்டுமென்ன...? அவளுடைய அப்பா அம்மா...சாருக்குக்கூடத் தெரியாது. அதனால்தானே, சாருவும் ஆஸ்ரேலியா வரத் துடிக்கிறான்? அவளுடைய sponsor letter இனால் கிடைக்கும் pointsற்கு ஏங்கிக் கொண்டு...

Engineeringஇல் 2nd yearஇல் இருந்தவன். ஒரே நாளில் படிப்பை தூக்கி எறிந்துவிட்டு வந்து நின்றான். 'அப்பா நான் இனிமேல் படிக்கேல்ல.'

'ஏன்மா?'

'நான் ஜனனை மர்ரி பண்ணப் போறன்.'

'கல்யாணத்துக்கும் நீ படிக்கிறதுக்கும் என்ன சம்பந்தம்?'

'நான்Loveபண்ணுகிற ஜனன்...அவ்வளவு படிக்கேல்ல. Commercial Bank இல் cashier work பண்ணுகிறார்.'

'சாரு'!

'அப்பா...நீங்கள் எவ்வளவு கத்தினாலும் உங்களுடைய விருப்பத்தோட்தான் நான் ஜனனைக் கல்யாணம் செய்வன்.'

அப்பா எவ்வளவு கெஞ்சியும் சாரு மேலே படிக்க மறுத்து விட்டான்.

அப்பாவுக்கு ஒன்றுமே செய்ய முடியவில்லை.

முத்த மருமகன் ஒரு Ph.D

இரண்டாவது மருமகன் ஒரு cashier.

பேசாமல் தன்னுடைய companyஇல் அவனை Manager ஆக்கிவிட்டு... Wedding Invitationsயை அடித்தார்.

Wedding Receptionஇல் சாருவும்... ஜனனும் கை கோர்த்து நடந்தபோது ஊர்க் கண்ணை பட்டுவிடும் போலிருந்தது.

'எனக்காக தன் படிப்பையே தூக்கி எறிந்தவனாகும்!' ஜனனின் முகத்தில்தான் எவ்வளவு கர்வம்!

வசதியான வாழ்க்கையில் அவர்கள் அடித்த கும்மாளங்கள்... கொண்டாட்டங்கள் தான் எத்தனை?

அந்த சொகுசான வாழ்க்கை இங்கு கிடைக்காமல் போய் விட்டால்?

Ph.D. என்ற பட்டத்துக்குரியவனே இன்று ஏமாற்றம் தாங்காமல் குடிகாரனாகி விட்டபிறகு, சாதாரணமான ஜனன்...

அப்பாவைப் போல Company Managerஆக அவனைத் தூக்கிப் போட இங்கு யார் இருக்கிறார்கள்?

அவனைப் போல ஜனன் இடத்துக் கேற்பத் தன்னை மாற்றிக் கொண்டாலும், பிரதீப்பைப் போலத்தானே சாருவும்? நினைத்ததெல்லாம் தனக்குக் கிடைக்க வேண்டு மென்று, தான் நினைத்த வாழ்க்கை தனக்கு அமைய வேண்டுமென்று தன் வாழ்க்கை அழகை மற்றவர்கள் பார்த்து வியந்த வண்ணம் இருக்க வேண்டு மென்று...

இப்படியெல்லாம் எதிர்பார்த்து வருபவளுக்கு ஒன்றுமே கிடைக்காமல் போய்விட்டால்?

102 □ பனியும் பனையும்

Foreign வாழ்க்கையும், உடுப்புக்களும், holidayற்கும் போய் நின்றால் சொந்தக்காரர்கள் எல்லோரும் வாயைத் திறந்து பார்ப்பதில் கிடைக்கும் போலியான சுகமும் என்னைப் போலவே உன்னையும் மயக்க வேண்டாம் சாரு...

இந்த Australiaஇல் இன்னொரு பிரதீப்பும் வீணாவும் உருவாக வேண்டாம். □

ஐரோப்பியக்
கதைகள்

பத்தொன்பது

கதைஞர்

இங்கிலாந்து

அருட்குமாரன், எம்
ராஜேஸ்வரி பாலசுப்ரமணியம்

ஒல்லாந்து

சார்ன்ஸ்
லோகா

சுவிற்ஸர்லாந்து

செல்வ மதிந்திரன்

டென்மார்க்

ஆதவன்
கரவை தாசன்
முல்லைபூரான்

நோர்வே

சந்திராதேவி
தேவகி இராமநாதன்

பிரான்ஸ்

கலாமோகன்
கலைச்செல்வன்
சுகன்
புவனன்

ஜேர்மனி

கருணாகரமூர்த்தி
சிறீரங்கன்
சுசீந்திரன்
தேவா
ஜீவமுரளி

சபிக்கப்பட்டவர்கள்

அருட்குமாரன், எம்

சிவபெருமானால் தண்டிக்கப்பட்ட நக்கீரருக்குக்
குளத்தில் முழுகி எழுந்தும் உடல் உபாதை தணிய
வில்லை. தான் மதுரை மாநகரை விட்டு அகற்றப்

பட்டது நியாயமா என்று அவருக்குள் இருந்த ஐயம் இன்னுந் தீரவில்லை. 'குற்றங் குற்றமே' என்று சொன்னது எவ்வகையிலும் குற்றமென்று அவரால் இன்னும் ஏற்க முடியவில்லை. புலமை இல்லாத ஒருவன் தனக்கே விளங்காத இரவற் கவிதை வாசித்துப் பரிசு பெற்றதையிட்டுத் தன் மனதில் ஏற்பட்ட கொதிப்பு முதற் கண் தன் ஆணவத்தின் பாற் பட்டதா அல்லது நியாய உணர்விற்பாற் பட்டதா என்ற கேள்விக்கும் அவரால் முடிவு காண முடிய வில்லை. வீடு, வாசல், மனைவி, பிள்ளைகள், நண்பர்கள், அரச சபை, எல்லாவற்றையும் ஒரு வாக்கு வாதத்திற்காக, சபையோர் நடுவே விட்டுக் கொடுக்கக் கூடாது என்ற வீம்புக்காக, வரட்டுக் கௌரவத்திற்காக இழந்து, பரமசிவனாருடைய கோபத்துக்கு ஆளாகிய முதலாவது சாதாரண மனிதன் என்று வருந்துவதா, இல்லைப் பெருமைப் படுவதா என்று கூட அவருக்கு நிச்சயமில்லை. நெற்றிக்கண் பட்ட அவரது தேகத்தின் தகிப்பு அதிகமா அல்லது அநியாயமாக அவமதிக்கப்பட்டுத் தண்டிக்கப் பட்டோமே என்ற மனத்தின் தகிப்பு அதிகமா என்றும் அவருக்குத் தெரிய வில்லை. நெடுங் காலமாகத் தன்னை அறிந்த பாண்டியன்கூடத் தனக்காகப் பரிந்து பேசவில்லையே என்ற ஏமாற்றம் மனதைக் குடைந்தது. துதி கேட்டே பழகிவிட்ட செவிக்குத் தன் மனைவியின் கூந்தல் இயற்கை மணம் கொண்டது என்று சொன்னவனின் புகழுரையைவிட இல்லையென்று நெற்றிப் பொட்டில் அடித்த மாதிரிச் சொல்கிறவனுடைய சத்திய வசனமா பிடிக்கும்? கற்புள்ள பெண்களின் கூந்தலில் எல்லாம் இயற்கை மணம் இருக்குமென்றால், பாண்டியனின் பட்டத்தரசியை விட்டால் மற்ற எல்லாப் பெண்களும் கற்பில்லாதவர்களா?

பாண்டியனுக்காவது அதிகாரத்தால் வந்த அகந்தை நியாயத்தைக் காணாதவாறு கண்ணை மறைத்தது. மற்றப் புலவர்கள்? இப்படியும் ஒட்டு மொத்தமான கோழைத்தனமா? பாண்டியனின் பண முடிச்சும் பரமசிவனாரின் கோபமும் ஒன்று சேர்ந்து நிற்கும்போது துணிந்து எதிர்க்கும் நெஞ்சுறுதி எத்தனை பேரிடம் உண்டு என்று நினைத்தபோது, நக்கீரரின் எரிமலை நெஞ்சுக்குள் விளைந்த கணநேரப் பெருமிதம் சில்லென்று குளிருட்டிச் சிலிர்க்க வைத்து மறைந்தது.

என்ன பயனற்ற நடைமுறைக்கு ஒவ்வாத யோசனைகள். வாழ்நாள் முழுவதும் 'குற்றங் குற்றமே' என்று சொன்ன வீம்பை மட்டுமே நினைத்துக் கொண்டு திருப்திப்பட முடியுமா? இதற்காக நாளை ஒருநாள் உலகம் பாராட்டவுங்கூடும். ஆனால் இன்றைக்குச் சோறு போடுவது யார்? சிவபெருமானே சீற்றம் தணிந்து நடந்தவை நடந்தவையா யிருக்கட்டும் என்று மன்னித்ததோடு மட்டுமன்றி விமோசனம் பெறப் பாதையும் காட்டி விட்டார். அடுத்த காரியத்தைக் கவனிக்க வேண்டியதுதான். சிவபெருமானே வந்து தன் துணியை மெச்சினாலொழிய அரச சபையில் உள்ள பிச்சைக்காரப் பட்டாளம் தன்னுடன் உறவு கொண்டாடத் துணியாது. புகழ்பாடும் கும்பல் உள்ள வரைக்கும் பாண்டியனுக்குத் தன் அவையில் நக்கீரர் இருந்தாலென்ன, போனாலென்ன? அவனுடைய தேவியின் கூந்தலின் இயற்கை மணத்துக்கு ஈடாக ஊரில் ஒரு மலருக்கும் மணமில்லை என்று வாயுளையப் பாடப்போகிற கூட்டத்தின் நடுவே 'குற்றங் குற்றமே' என்ற நிலையினின்று பின்வாங்கிய நக்கீரன் இருந்தாலும் வெற்றி; தன் நிலைப்பாட்டைக் கைவிடாமல் அல்லற்பட்டு அழிந்தாலும் வெற்றி. பாண்டியனுக்கு எத்த வகையான மகிழ்ச்சியை மறுப்பது என்று மனம் தடுமாறியது. மனைவி, குடும்பம், மதுரை

மாநகர் என்று மாறி மாறி எழுந்த நினைவுகள் சாப விமோசனத்தை நோக்கி நக்கீரரை உந்தின. மனதை ஒரு நிலைப்படுத்தித் தியானத்தில் ஆழ்வோம் என்ற முடிவுடன் நக்கீரர் குளத்தில் இறங்கி முழுகியெழுந்து ஈர வேட்டியுடன் குளக்கரை மரநிழலில் சப்பாணி கொட்டியவாறு மனதை ஒடுக்க முற்பட்டார். அப்போது...

இளங்கீரனுடைய தூக்கம் கலைந்தது. “மச்சான், கீரன் எழும்படா! ஊராலை கடிதம் வந்திருக்குது” என்ற பிரகடனத்துடன் கதவைத் தட்டவென்று தட்டினான் அடுத்த அறையிலிருக்கும் சுரேன் எனப் படுகின்ற சுரேந்திரகுமார்.

“மூதேசியன்! சனி. ஞாயிரெண்டாலும் ஆறுதலாய்ப் படுக்க விடாதுகள். ஒண்டில் ஆரேன் ஒருத்தன் மாறி மாறி மணியடிப்பான். இல்லாட்டி அறைக்குள்ளை வந்து குழப்புவான்.” முனகியவாறே தலையணையி லிருந்து தலையை வெகு சிரமப்பட்டுப் பிய்த்தெடுத்து நிமிர்த்தி வைக்கு முன்னமே கதவைத் திறந்து கடிதத் தைக் கட்டிலில் வீசிய சுரேன் அறையை விட்டுப்போக மனமில்லாமல் நின்றான்.

கீரனுக்கும் அவனைப் போகச் சொல்ல மனம் வர வில்லை. மனம் வந்தாலும் சுரேன் இலேசில் போகப் போவதில்லை. 1990க்கு முதலே எவருக்கும் ஊரி லிருந்து கடிதங்கள் வருவது குறைவு. இப்போது கடிதம் வருவதே அபூர்வம். யாரிடமாவது கையிற் கொடுத்தனுப்பிக் கொழும்பில் போட்டால் வந்து சேரும். அதுவும் நிச்சயமில்லை. ஒரு மாதம் இரண்டு மாதம் பிந்தி வருகிற கடிதத்தில் எதுவும் பெரிய புதினம் இராது. நீண்ட காலமாகவே இயக்கங்களுடைய செய்திப் பிரச்சாரங்களுக் குள்ளிருந்தும் வதந்திகளி லிருந்தும் கண் காது முளைத்து வரும் தகவல்களி

லிருந்தும் ஊர் நடப்புகளை ஒவ்வொருவரும் அவரவர் மனவிருப்புக் கேற்றபடி விளங்கி, வியாக்கியானஞ் செய்யப் பழகிவிட்டாலும், ஊரிலிருந்து கைப்பட எழுதின கடிதத்துக்கு ஒரு மதிப்பு இருந்தே வந்தது. சுரேனும், கீரனும் அடுத்தடுத்த ஊர்க்காரர்கள். சுற்றி வளைத்துச் சொந்தமும் உண்டு. சுரேனுக்குக் கடிதம் வந்து ஆறேழு மாதமிருக்கும். மனத்துக்குள் இருக்கிற கவலையை பிறரறியாமல் ஆர்ப்பாட்டமான பேச்சாலும் அட்டகாசமான சிரிப்பாலும் மூடப் பழகிவிட்டான்.

“அம்மாவே எழுதியிருக்கிறா?” சுரேன் ஆவலை அடக்க முயலவில்லை.

“ஓம்” என்று சொல்லி, உறையைத் திறந்து கடிதத்தை வாசிக்கத் தொடங்கிய கீரனுடைய மௌனத்தைக் குலைக்க வழி தெரியாத சுரேன், “மச்சான். கோப்பி ஒண்டு ஊத்தட்டா?” என்று கேட்டுவிட்டுக் கீரனுடைய மறுமொழிக்குக் காத்திராமல் அறையை விட்டுப் போனான்.

கீரன் கடிதத்தை வாசித்து முடித்தபோது அறை யிலிருந்த மற்றக்கட்டிலில் கோப்பியை உறிஞ்சியபடி சுரேன் இருந்தான். கீரனுடைய கட்டிற் தலைமாட்டுக்கு அருகே கம்பளத்தின் மேல் கீரனுடைய கோப்பி வைக்கப்பட்டிருந்தது.

“கோப்பையைச் சரியாய்க் கழுவினியா?” என்ற கீரனுடைய கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாமல் “அம்மா என்னவாம்?” என்று கேள்வி எழுப்பினான் சுரேன்.

“நீ ஒரு நாளும் கோப்பை சரியாய்க் கழுவமாட்டாய்.” “சோம்பேறித் தடியனுக்கு கோப்பி கொண்டந்ததுங் காணாமல்...”

“உன்னை ஊத்தச் சொன்னானே?”

“பாவமெண்டு கொண்டுவந்தால் அறுவான்ற வாய்க் கொழுப்பு...”

“பாவம் பார்த்தே கொண்டந்தனீ? கடிதம் பார்க்க வெல்லோ உன்ரை இரக்கமெல்லாம்?”

“சரிசரி, என்னவாம் புதினம்?”

“எல்லாம் தெரிஞ்சு கதைதான். புதிசாஒண்டுமில்லை.” ஒரு நிமிஷ நேரத் தயக்கத்தின் பின், “இந்தா வாசி” என்று கடிதத்தை நீட்டினான் கீரன்.

“எப்ப கோயிலுக்குப் போறாய்?”

“ஏன் போகவேணும்?”

“அம்மா என்னவோ கெஞ்சி மண்டாடிக் கோயிலுக்குப் போ எண்டு எழுதியிருக்கிறா. ஒருக்காப் போனா மூதேசியாருக்குத் தேஞ்சு போகுமே?”

“இதுதான் உன்னட்டைக் கடிதத்தைக் காட்டினா வாற வினை. உங்கை கோயில்வளிய யாவாரமெல்லோ செய்யினம்.”

“ஊரில் எண்டா யாவாரம் இல்லையோ?”

“இந்தளவு மோசமில்லை. எண்டாலும் அங்கேயே போகாமல் விட்டிட்டன்.”

“ஓ! அதுதானே அம்மா இவ்வளவு தெண்டிக்கிறா. கும்பிடாட்டிலென்ன, பகல் சாப்பிடவெண்டாலும் போகலாம்.” கடிதம் வாசித்த திருப்தியுடன் சுரேன் வெளியேறினான்.

கீரன் கோயிலுக்குப் போவதை நிறுத்திய காலத் தொடங்கி அம்மாவுக்கு பெருங் கவலை. அரச படை யினர் இளைஞர்களைச் சந்தேகத்தின் பேரில் பெருந் தொகையிற் பிடித்துச் சென்று விசாரணையின்றி மறிக் கவும் வதைக்கவும் தொடங்கிய பிறகு கீரன் கடவுளைப் பகைத்துக் கொண்டு என்ன கஷ்டப்படப் போகிறானோ

என்று அம்மாவுடைய மனக் கவலை மேலும் அதிகரித்தது. யார் யாரை ஏன் எப்போது எவ்வாறு கொல்வார்கள் என்றே தெரியாத காலம் வந்துங்கூடக் கீரன் நாட்டை விட்டு வெளியேற முயலவில்லை. 1987-இல் அமைதி காக்கும் படையின் வருகைக்குப் பிறகு நடந்த சம்பவங்களை அடுத்து அவனாற் தொடர்ந்தும் ஊரில் இருக்க முடியாது என்ற முடிவுக்கு வந்த அம்மா தாலிக்கொடி உட்படக் கையிலும் கழுத்திலும் இருந்த சகலத்தையும் விற்று அவனை அனுப்பி வைக்க ஏற்பாடு செய்தாள்.

கீரன் விக்கனமில்லாமல் பத்திரமாக இங்கி லாந்து போய்ச் சேர்ந்தால் எப்படியும் பழனி முருக னுக்குக் காவடி எடுப்பேன் என்று அம்மா தன் மனதிற்குள் வேண்டிக் கொண்டாள். அது எப்படிச் சாத்தியப்படும் என்றெல்லாம் அப்போது யோசிக்க அவகாசம் ஏது? கீரனுக்கு லண்டன் பிழைப்புப் பழகி விட்டாலும் இயந்திர கதியில் நடக்கும் உழைப்பும் சாரமற்ற வாழ்க்கையும் மனதை வாட்டின. இது பற்றி வீட்டிற்கு, எழுதிய கடிதங்களிற் குறிப்பிட்டது அம்மா வின் அபிப்பிராயத்தை மேலும் உறுதிப்படுத்தியது. அப்பாவுக்கும் மெல்ல மெல்ல அந்தக் கருத்துடன் உடன்பாடு ஏற்படத் தொடங்கிவிட்டது. அம்மாவுக்கோ முன்பின் யோசியாமல் பழனிக்கு நேர்ந்துவிட்டோமே என்ற புதிய கவலையும் சேர்ந்து கொண்டது. கீரன் வருஷத்துக்கு ஒரு முறையாவது கோயிலுக்குப் போய் முருகனுக்கு ஒரு அர்ச்சனை செய்தாலும் தெய்வம் பொறுத்துக் கொள்ளும் என்ற நப்பாசையை ஒவ்வொரு கடிதத்திலும் தவறாமற் தெரிவிப்பான். மொழிப்பிரச்சனை, இனக்கலவரம், அரசபடைகளின் அட்டோழியம், இயக்கங்களின் மோதல், போர், கொலைகள், வதைகள் இவை யெல்லாம் தெய்வச் செயலா? தமிழர் எல்லாருமே ஒருமுறை பழனிக்குப்

படையெடுத்தால் நாட்டில் முழுப் பிரச்சனையும் தீர்ந்து விடுமா? மூடநம்பிக்கைகளும், வரட்டு ஆசாரங்களும் அறியாமையும் அம்மாவுக்கும் அப்பாவுக்கும் மட்டும் தானா இருக்கிறது? கடவுளை நம்புகிறவன் முட்டாள் என்றால், முட்டாள்களின் உலகத்தில் அறிஞன் வாழ முடியுமா? அறிஞன் தான் கடவுளை நம்பவில்லை என்பதை முட்டாள்களுக்கு நிரூபிக்க என்ன அவசியம்? அம்மாவுக்காக கோயிலுக்கு ஒரு தடவை போனால் அவனது கொள்கைப் பிடிப்பு எங்கே போவது? சிநேகிதர்கள் சிரிக்க மாட்டார்களா? சிநேகிதர்களின் சிரிப்புக்குப் பயந்தா அவன் நாத்திகத்தைக் கடைபிடிக்கிறான்? அம்மாவுக்கும் மேலாக ஒரு தெய்வம் இல்லையென்றால் அம்மாவுக்கும் மேலாக என்ன நாத்திகம்? நீண்டநேர மனக்குடைச்சலுக்குப் பிறகு கோயிலுக்குப் போய் ஒரு அர்ச்சனை செய்வது என்ற முடிவுக்கு வந்தான்.

மரத்திலிருந்து ஓர் இலை குளநீரில் விழுந்தது. விழுந்த இலை திடீரென்று ஒரு பாதி பறவையாகி மேலே பறக்க முற்பட்டது. மறுபாதி மீனாகி நீருள் முழுக முயன்றது. தியானத்தில் இறங்கு முன்னிருந்த நக்கீரரின் மன நிலையின் படிமந்தானோ அது? நிச்சயமின்மை, சஞ்சலம், சபலம், சலனம், முடிவின்மை, ஐயங்கள், கேள்விகள், மேலுங் கேள்விகள், மனதின் தத்தளிப்பு, தவிப்பு, பதட்டம், துடிப்பு, வேதனை, குமுறல். கொதிப்பு, ஓய்வற்ற இயக்கம், இழுபறி...

அந்த இலை ஏன் மரத்திலிருந்தபடியே இருந்திருக்கக்கூடாது? விழுந்தாலும் ஏன் தரையில் விழுந்து சருகாகவோ நீரில் மிதந்து நாளடைவில் அழுகியே போயிருக்கக்கூடாது? பாண்டியன் அவையில் மற்றப் புலவர்கள்போல், மரத்தில் பாதுகாப்பாக இருக்கிற இலைகள்போல் இல்லாமல் இதுமட்டும் ஏன் இப்படித் தவிக்க வேண்டும்? பறவையாகி இழுக்கிற பாதி மேலே

முந்து மரத்தில் அமர்ந்து ஏதோ வகையில் மரத்துடன் உறவு கொண்டாட முனையும் நக்கீரரின் நப்பாசையா? மீனென்ன அரச சபையுடன் உறவு துண்டிக்கப்பட்ட நிலையிலும் தான் தானாகவே இருக்க முனைகின்ற நக்கீரரின் ஆணவமா? நீரில் விழுந்தாலும் நீருக்குள் னேயே ஓர் இருப்பைக் காணமுடியுமென்ற தைரியத்தின் வெளிப்பாடா?

நக்கீரர் கண்ணை மூடித் தியானத்தில் ஆழ்வதற்கு முன்னமே இலையாக விழுந்து விளைந்த அந்த வினோத சிருஷ்டி நக்கீரரின் பார்வையில் விழுந்தது. இது நிசமா அல்லது கற்பனையா? நீரில் இறங்கி அதை நெருங்கிப் பார்க்கலாமா? மீனையும் பறவையையும் பிரித்து அந்த அவஸ்தையை முடிவுக்குக் கொண்டு வரலாமா? பிரித்தால் இரண்டுமே அழிந்து அந்த இருப்பே முடிவுக்கு வந்து விடுமா? மதுரை மாநகரில் பாண்டியனின் அவையில் நடந்தவை யாவும் மனதில் நிழலாடின. மரத்தோடு மரமாக மறுபடியும் ஓர் இலையாக ஒட்டிப்போய் மற்ற ஊமைப் புலவர்களைப் போல சடவாழ்க்கை வாழ்வதற்குத்தானா இந்தத் தியானம்? நக்கீரரின் நெஞ்சுரத்தை மீண்டும் பரீட்சிப்பதற்குத் தான் அந்தப் பரம்பொருள் அவரைத் தவறுக்கு வருந்தி இரங்கித் தியானத்தில் ஈடுபடுமாறு கூறியதா? உணர்வு கடந்த அந்தப் பரம்பொருளுக்கு நக்கீரரைத் தண்டித்து என்ன பயன்? நக்கீரரை மன்னித்து என்ன பயன்? தன் நெஞ்சைப் பொய்த்து ஒரு தியானமா?

மேலும் ஐயங்கள், மேலும் நிச்சயமின்மை, மேலும் மனக்கொதிப்பு, மேலும் உடற்கொதிப்பு. இம்முறை தன்னிரக்கத்தாலோ துன்பத்தாலோ அல்ல. அறிவே கூடராக எழுந்து விநிந்து நக்கீரரை உள்ளும் புறமும் தகித்தது.

கோயிலுக்குப் போனபோது பூசை தொடங்கிவிட்டது. கீரனுக்குக் கடைசியாக ஊர்க் கோயிலில் பார்த்த வற்றிலிருந்து பலதும் வித்தியாசமாக இருந்தது. பெண்கள் எல்லாருமே சேலையுடன் வரவில்லை. ஆண்கள் எவருமே வேட்டியுடன் காணப்படவில்லை. ஐயர் பூனா லுக்கு மேலே சட்டையும் ஸ்வெற்றரும் அணிந்திருந்தார். பூசையின் முடிவில் பஜனைப் பாடல்கள் கேட்டன. கஸெற்பெட்டி மேளவாத்தியம் ஒலித்தது. பிளாஸ்றிக் போத்தல்களில் அபிஷேகத்திற்குப் பால் வந்தது. பூக்கள் இலையுந் தண்டுமாக பூச்சட்டிகளிலும் தட்டங்களிலும் கிடந்தன. ஆனை வாழைப்பழங்கள் நுனி வெட்டாமல் படைக்கப்பட்டன. காணேஷன் பூக்களும், சிவப்பு அப்பிள் பழங்களும் சுண்ணைப் பறித்தன. இதெல்லாம் காலத்துடும் இடத்துக்கு மேற்ற மாற்றங்களா? நாம் செய்யும் மாற்றங்கள் பிரதியீடுகளுடனேயே நின்று விடுகின்றனவா? கோயிற் தரையை மூடிய கம்பளத்தைச் சுத்தமாக வைத்திருக்காமல் மனிதன் விழுந்து கும்பிடலாமா? கோயிற் சுவரில் கேளிக்கை நிகழ்ச்சி விளம்பரங்களும் அரசியல் விளம்பரங்களும் காணப் படலாமா? எல்லாமே மாற்றத்துக்குரியன என்றால் சடங்குகளையும் ஏன் மாற்றக்கூடாது? மாட்டைப் போக விட்டுக் கயிற்றை மேய்க்கிற காரியமா பார்க்கிறோம்? கீரனுடைய மனத்தில் எழுந்த கேள்வி அலைகள் முடிவின்றி நீண்டு வளர்ந்தன. கீரனுக்கு அம்மா செய்யச் சொன்ன அர்ச்சனை நினைவுக்கு வந்தபோது பூசை முடிந்து விட்டது. ஐயரிடம் போய் அர்ச்சனைக்குக் காசை நீட்ட அவர் துண்டு வாங்கிக் கொண்டு வரும்படி சொன்னார். துண்டு வாங்குமிடத்தைக் கண்டுபிடித்துக் கணக்கப்பிள்ளை வரும்வரை காத்திருந்து வாங்கித் திரும்பி வந்தபோது ஐயர் வேறு அலுவலில் இறங்கி விட்டார். அர்ச்சனைத் துண்டை மடித்துச் சட்டைப்

பையில் வைத்துக்கொண்டு வெளியில் வந்து சப்பாத்தை மாட்டித் தெருவில் இறங்கினான்.

“என்ன மச்சான் கீரன், கோவிலுக்கே வந்தனீ?” என்று கேட்ட குரல் பெற்றோல் ஷெட்டில் பழக்கம் பிடித்த தம்பிராசாவுடையது.

“இல்லை...சும்மா...” என்று கீரன் இழுத்து முடிக்கு முன்னே, “கண்டு கனகாலம், வாடா ‘பப்பு’க்குப் போய் ஒரு பியர் அடிப்பம்” என்றவாறே தம்பிராசா கையைப் பிடித்து இழுத்துச் சென்றான்.

தியானங் குலைந்த நக்கீரரைப் பூதமொன்று தன் குகைக்குள் சுமந்து சென்றது. □

அரங்கேற்றங்கள்

ராஜேஸ்வரி பாலகப்பிரமணியம்

அம்மாவுக்கும் அப்பாவுக்கும் அவர்களின் குழந்தைகளாகிய எங்கள் மூவரிலும் கோபம். பெரியண்ணா வீட்டுக்கு வருவது குறைவு. வேலை செய்யுமிடம் எங்கள்

வீட்டிக்கு அதிக தூரத்தில் இல்லை என்றாலும் அவன் எங்களுடன் இருக்காமல் தன் சினேகிதர்களுடன் வீடு எடுத்துக் கொண்டு போய்விட்டான்.

எனக்கு இரவெல்லாம் சரியாகத் தூக்கமில்லை. ஆனாலும் அந்த ரெயினில் கால் வைத்ததும் வழக்கம் போல் ஒரு புத்தகத்தைக் கையில் எடுக்கிறேன். 'ஏதோ ஒரு' புத்தகமில்லை. கொஞ்சம் நாள்களாக Freud தியறிகளில் ஒரு விருப்பம். எனது சிநேகிதி சைகோலஜி செய்வதும் அவள் விழுந்து விழுந்து Freud ஐப் பற்றிப் படிப்பதும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். ரெயின் முழுவதும் மனித முகங்கள். ஒருத்தரை ஒருத்தருக்குத் தெரியாது. ஒவ்வொரு தரமும், அல்லது எனக்கு மனதில் சோகமான நேரங்களில் என்றாலும், என்னை இந்த மனிதர்களுடன் பிணைத்து ஏதோ ஓர் உறவைத்தேட யோசிக்கிறேன்.

நாங்கள் எல்லாம் 'வெற்று மனிதர்களாய்' அந்த ரெயினில் குவிந்து கிடப்பது போன்ற பிரமை. ஒவ்வொருத்தரும் எங்கள் மனதுக்குள் ஒவ்வொரு உலகத்தில் உறவாடிக்கொண்டிருப்போம். ஒரே ஒரு உறவு, இவர்களுடன் நான் ஒவ்வொரு நாளும் காலை 7.45 ரெயின் எடுத்து 8.30 மணிக்கு யூஸ்ரன் ஸ்ரேசனுக்குப் போகிறேன். அதன் பின் ஒவ்வொருத்தரும் ஒவ்வொரு திசைகளில் பிரிந்து போகிறோம். பின்னேரங்களில் 6.05 ரெயினுக்கு நான் ஓடிவரும்போது பெரும்பாலான மனிதர்களை மீண்டும் பார்க்கிறேன். ஒரு கூட்டத்துடன் என்னைப் பிணைத்துக் கொள்கிறேன்.

ஒருதரம் யூஸ்ரன் ஸ்ரேசனில் ஐ.ஆர்.ஏ. காரர் குண்டு வைத்திருப்பார்கள் என்ற சந்தேகத்தில் எங்களை ரெயினால் இறக்கி விட்டபோது ஒரு அரை மணித்தியாலம் ஸ்ரேசனுக்கு வெளியில் நாங்கள் காத்திருந்தோம். ஒருத்தருடன் ஒருத்தர் பேசிக் கொள்ளவில்லை. ஒரு நாடக மேடையின் ஊமை நாடகங்களா?

ரெயின் ஒடத் தொடங்கியதும் நான் Freud இன் Psychoanalysis இல் கண்களைப் பதிக்கிறேன். மனம் மட்டும் வீட்டுக்கு ஓடிப் போய்விட்டது. புத்தகத்தில் கவனம் செல்லவில்லை. முன்னிருக்கும் வெற்று மனிதர்களில் முகம் பதிக்காமல் கண்களை மூடிக் கொண்டால் அம்மாவின் கலங்கிய கண்களும் அப்பாவின் தொங்கிய முகமும் தெரிகிறது.

அக்கா ஒன்றிரண்டு நாள்களாக வீட்டுக்கு வரவில்லை. அண்ணா கிழமைக் கடைசியில் எப்போதோ எட்டிப் பார்ப்பான். என்னை மட்டும் ஹாஸ்டலில் இருந்து படிக்காமல் வீட்டிலிருந்து போகச் சொல்லி விட்டார்கள்.

ஒவ்வொரு நாளும் இரண்டு மணித்தியாலத்துக்கு மேல் பிரயாணத்தில் போகிறது. அந்த நேரத்தைப் படிப்பில் செலவிடலாமென்றால் அம்மாவுக்கு அது பிடிக்கவில்லை. 'படிக்கவேண்டிய பிள்ளை எப்போதும் வீட்டிலிருந்து படிக்கும்தானே' என்று சொல்லி விட்டாள்.

அம்மாவுக்கு நானும் அக்கா மாதிரிப் போய் விடுவேனோ என்ற பயமும். அக்காவை அசல் தமிழ்ப் பெட்டைகள் போலத்தான் அம்மா வளர்த்தாவாம். அவள் இப்படிச் செய்யலாமோ என்று அம்மா முக்கைச் சீறிக்கொள்கிறாள்.

'உங்களின் நல்ல வாழ்க்கைக்காக நாங்கள் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டோம்?' அம்மா இப்படித்தான் நேற்று என்னைப் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். வீட்டுக்குப் போகவே சிலவேளை மனம் எரிச்சல்படுகிறது.

கொஞ்ச நாட்களாக அப்பா சரியாக சாப்பிடவில்லை. அது ஒரு விதத்தில் அவர் உடம்புக்குச் சரிதானே என்று சொல்ல நினைக்கிறேன். அப்பாவுக்கு நல்ல உடம்பு. High Blood Pressure என்று டாக்டர் சொல்லிவிட்டாராம். அதனால் அப்பா உடம்பு மெலிந்தால் நல்லதென்று நினைக்கிறேன். ஆனால் அப்பா சாப்பிடாமலிருப்பது

டாக்டர் Hypertension என்று சொல்லி விட்டாரென்றல்ல. அவருக்கும் அம்மாவுக்கும் பிடிக்காத ஒருத்தனை அக்கா கல்யாணம் செய்யப் போகிறாளாம். அம்மா அடிக்கடி மூக்கைச் சீறி அழுதபடி எங்களைத் திட்டிக் கொண்டிருக்கிறாள். அப்பா தன் அறைக்குள் அஞ்ஞாத வாசம் செய்து கொண்டு 'எங்களைச் சரியாக வளர்க்கவில்லை' என்று அம்மாவைத் திட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்.

அப்பாவைப் பார்க்க அவரின் சிநேகிதர்கள், அதாவது எங்கள் குடும்ப நண்பர்கள், வந்தார்கள். லண்டனில் பிள்ளைகளை வளர்க்கும் கஷ்டங்களைப்பற்றி ஒரு குட்டி மாநாடு நடத்தினார்கள். 'எங்கள் குழந்தைகளுக்காக எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டோம்? இந்தக் குழந்தைகள் தங்களுக்கு வயது வந்ததும் எங்கள் கலாச் சாரத்தை—பண்பாட்டை மறந்து தங்கள் விருப்பப்படி ஆட வெளிக்கிடுதுகள்.' மஞ்சளா மாமி இப்படித்தான் போன கிழமையிலிருந்து சந்தம் போட்டா. மஞ்சளா மாமியின் ஒரு மகள் கல்யாணமே வேண்டாம் என்று சொல்லி விட்டாளாம். அதற்கான காரணத்தை மஞ்சளா மாமி போனபின் அம்மாவும் சத்தியா மாமியும் குசுகுசுத்துக் கொண்டார்கள். என்னைக் கண்டதும் பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டார்கள். 'இதெல்லா வற்றையும்' தெரிந்து கொள்ளும் வயது எனக்கில்லையாம்.

எனக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது. அதை நினைத்ததும் என் முகத்தில் அதன் பிரதிபலிப்புத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். நினைவிலிருந்து கண்களைத் திறந்ததும் முன்னாலிருந்த பிரயாணி என்னை உற்றுப்பார்த்தார். இந்தப் பிரயாணிக்கும் அம்மாவுக்கும் என்ன வித்தியாசம்? என்னைப் பற்றி இவர்களுக்கு என்ன தெரியும்? எனக்கு இருபது வயது. லண்டன் யூனிவெர்சிட்டியில் Biology செய்கிறேன். இந்த வருட Projects மிக கஷ்ட

மானது. Sexual Practices and HIV Injection என்றகட்டுரை ஒன்றை போன வாரம்தான் எழுதி முடித்தேன். அந்தக் கட்டுரை எழுத நான் எவ்வளவு தூரம் ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டியிருந்தது; என்னென்ன அறிந்து கொண்டேன் என்று என் தாய்க்குத் தெரியாது.

அவளுக்கு நான் அவளது செல்ல மகள். மூன்றாவது சின்ன மகள். அம்மா பாவம். நிறையச் சீதனம் கொடுத்து மிகப்படித்த அப்பாவைக் கல்யாணம் செய்திருப்பாள். லண்டனுக்கு வந்து நாங்கள் எல்லாம் பாடசாலைக்குப் போகத் தொடங்க வீட்டிலிருக்கப் பயந்து 'செயின்ஸ்பரி'யில் வேலை எடுத்துக் கொண்டாளாம்.

கவுண்டரில் ரில் அடிக்கத் தெரிந்து கொண்ட அம்மா, தன் வளரும் குழந்தைகளின் வாழ்க்கையின்மாற்றத்தை உடல் வளர்ச்சியை எடைபோடுவதுடன் மட்டும் தானாகக் கொண்டாள்?

அடுத்த ஸ்ரேசனில் எனக்கு முன்னாலிருந்த பிரயாணி இறங்கிவிட இன்னொருத்தர் வந்து உட்கார்ந்து கொள்கிறார். இவ்வளவு தூரமும் பச்சைப் பச்சேலென்று தெரிந்த இடங்களை அடிக்கடி சந்தித்த கண்கள், இனி எதிர்வரும் லண்டன் கட்டிடங்களைச் சந்திக்க வேண்டும்.

நான் திரும்பவும் கண்களை மூடிக் கொள்கிறேன். அண்ணா வந்து சேர்கிறான் என் கண்களுக்குள். அண்ணா ராஜேந்திரன் வாட்ட சாட்டமானவன். எனக்கும் அவனுக்கும் எட்டு வயது வித்தியாசம். அவனைப்பற்றிய முதல் நினைவு எனக்கு மூன்று வயதாக இருக்கும் போது என்று நினைக்கிறேன். நாங்கள் அப்போதுதான் லண்டனுக்கு வந்திருந்தோமென்று ஞாபகம். வாங்கிய வீட்டுக்குப் பின்னால் ஒரு பெரிய ஊஞ்சல் இருந்தது. அண்ணா என்னை ஊஞ்சலில் ஏற்றி ஆட்டிக் கொண்டிருந்தான். நான் தவறி

விழுந்து அடிப்பட்ட போது ஆவென்று அலற, அப்பா அலறிப்புடைத்துக் கொண்டு ஓடிவந்தார். அப்பா அண்ணாவைத் திட்டினார்.

அண்ணாவுக்குச் சரியான அடி. அப்பா மிகவும் பொல்லாதவர். அடியாத மாடு படியுமா? என்று அண்ணாவுக்கு அடிப்பார். "மாடு மாதிரி வளர்ந்திருக்கிறாய்; ஒரு சின்ன பெண் பிள்ளையைப் பார்க்கத் தெரியவில்லை." அப்பா அண்ணாவை அடித்ததை என்னால் மறக்க முடியாது. அப்போது அண்ணாவுக்குப் பதினொரு வயது. அம்மா அளவுக்கு வளர்ந்திருந்தான். அம்மா வின் உயரம் ஐந்தடி.

அப்பா அண்ணாவை அடிக்க, நாங்கள் ஓலமிட, அம்மா இடையில் ஓடிவந்து விழ, பக்கத்து வீட்டுக்கார வெள்ளைக்காரன் வேலியால் எட்டிப் பார்க்க... அந்த நாடகம் என்மனதைவிட்டு அகலவில்லை. "இந்தப் பேயன் என்னென்று பெண் பிள்ளைகளைப் பார்ப்பான்? அவளவை யாரோடும் ஓடினாலும் இவன் ஆவென்று நிற்கப் போறான்."

அப்பா இப்படி எத்தனையோ தரம் அண்ணாவைப் பேசியிருக்கிறார். தகப்பன்-மகன் உறவை Freud தியறி மூலம் எனது சிநேகிதி ரேச்சல் போன கிழமை விளங்கப்படுத்தத் தொடங்கியபோது அண்ணாவையும் அப்பாவையும் நினைத்துக் கொண்டேன்.

அண்ணா அப்பா சொன்னது போல் அவனின் தங்கைகள் யாரோடாவது ஓட முதல் தானே வீட்டை விட்டுப் போய்விட்டான். யூனிவர்சிட்டியால் அண்ணா வெளிக்கிட்டு லண்டனுக்கு வெளியில் ஒருவேலை கிடைத்தபோது, எப்போது இந்தச் சந்தர்ப்பம் என்று காத்திருத்தவன்போல் தன்னோடு வேலை செய்யும் சிநேகிதர்களுடன் ஒரு வீட்டெடுத்துக் கொண்டு போய் விட்டான். "வீட்டிலிருந்து பிரயாணம் செய்திருக்

கலாம்.” அப்பா உறுமினார். அண்ணா இப்போது அப்பாவைவிடக் கூட வளர்ந்திருக்கிறான். அம்மா வழக்கம்போல் கண்களைத் துடைத்தாள். “சாப்பாடு எப்படியோ?” அம்மா வடையும் மீன் பொரியலும் செய்து கட்டிக் கொடுத்தாள்.

அக்கா அந்த வருடந்தான் யூனிவர்சிற்றிக்கு எடுபட்டிருந்தாள். அவள் இந்த நாடகத்தில் அதிகம் பங்கெடுக்கவில்லை. அக்காவில் அம்மாவுக்கு ஒரு பெருமை. அக்கா பார்க்க அழகாக இருப்பாள். ஒரு நல்ல தமிழ்ப்பிள்ளையாக வளர்க்க எத்தனையோ முன்னேற்பாடுகள். அந்தக் காலத்தில் லண்டனில் நடன அரங்கேற்றம் செய்தவர்களில் அக்காவும் ஒருத்தி. எங்களுக்குத் தெரிந்த மாமாவின் பெண்ணொருத்தி நடன அரங்கேற்றம் வைத்ததைவிட ஆடம்பரமாக வைக்க வேண்டுமென்று அப்பா வங்கிக் கடனும் எடுத்தார். அக்கா அரங்கேற்றம் நடந்தபோது மிகமிக அழகாக இருந்தாள். நடனத்தின் பாரம்பரியம் தெரிந்ததோ இல்லையோ பரதநாட்டிய அரங்கேற்றம் நடந்தது.

அப்பாவும் அம்மாவும் மிகப் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டார்கள். தமிழ்ப் பண்பாட்டைத் தாங்கள் தங்கள் குழந்தைகளுக்குப் படிப்பிக்க வேண்டிய அவசியத்தை அப்பா தன் சிநேகிதர்களுடன் ‘விஸ்கி’ ஊற்றியபடி விளக்கினார். அப்பா இரண்டு, மூன்று கிளாஸ் விஸ்கி எடுத்துக் கொண்டதும் தமிழ்க் கலாச்சாரம் பற்றி மிக ஆவേശமாக பேசினார். சேர்ந்திருந்த மாமாக்கள் சந்தோஷத்துடன் தலையாட்டிக் கொண்டனர்.

அம்மா கத்திரிக்காய்க் குழம்பு வைத்து இட்லியும் வடையும் செய்ய, அப்பா எம்.எஸ். சுப்பலட்சுமியின் பாடலைப் போட்டுக் கேட்டுக் கொண்டு விஸ்கிப் போத் தல்களைக் காலி செய்வார். எனக்கென்னவோ தமிழ்க்

கலாச்சாரம் குழப்பமாகத்தான் தெரிந்தது. அம்மா மேல் வீட்டில் கோயில் வைக்க அப்பா Drink Bar கீழ் வீட்டில் வைத்திருக்கிறார். அக்கா யூனிவர்சிற்றி ஹாஸ்டலில் படிப்புக் காரணமாக நிற்கப் போகிறேன் என்று சொன்னபோது அம்மா தயங்கினாள். அப்பா எத்தனையோ கேள்விகள் கேட்டார். கடைசியில் அக்கா தான் வென்றாள். யூனிவர்சிற்றி முடிந்து பெட்டி படுக்கைகளுடன் வீட்டுக்கு வந்தபோது அக்கா தன்னுடன் ஒரு வெள்ளையனையும் அழைத்துக் கொண்டு வந்து தன் சிநேகிதன் என்று அப்பாவுக்கும் அம்மாவுக்கும் அறிமுகம் செய்துவைத்தபோது நான் A Level சோதனைக்கு விழுந்து விழுந்து படித்துக் கொண்டிருந்தேன். வீட்டில் பெரிய நாடகம். பரதநாட்டியத்தைவிடப் பெரிய அரங்கேற்றம்.

ரெயின் இன்னொருதரம் நின்றது. என்னை அறியாமல் இடது பக்கத்து ஜன்னலைத் திரும்பிப் பார்த்தேன். எப்போதும் போல ‘அவன்’ ரெயின் நிற்பதைக் கண்டதும் பேப்பரை மடித்து வைத்துக்கொண்டு ரெயினில் ஏற வந்தான்.

அவன் ஒரு இலங்கையனாக இருக்கலாம். அல்லது இந்தியனாகவோ பாகிஸ்தானியாகவோ இருக்கலாம். என்னைவிட நாலைந்து வயது வித்தியாசமிருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். அவன் லண்டனில் Stock & Share இல் வேலை செய்பவன் என்று நான் நினைத்ததற்கு ஒரு காரணமுண்டு. சில வேளைகளில் எனக்கு முன்னால் இருக்கும் இருக்கையில் அமர்ந்ததும் தன் சூட்கேசைத் திறந்து பைல்களைப் புரட்டுவான். தற்செயலாக நான் பார்க்க நேரிடும்போது அவன் பைல்கள் Stock & Share பற்றிய தகவல்களைக் கொண்டிருப்பதை அவதானித்தேன்.

அவன் இன்றும் எனக்கு முன்னால் உட்கார்ந்தான். நான் ஒரு Biology Student என்று அவன் தெரிந்திருப்பான் என்று நினைக்கிறேன். ஏனென்றால் ஒருநாள் ரெயினால் இறங்கியபோது எனது புத்தகங்கள் தவறி விழ அவன் பறந்துபோன சில பேப்பர்களைப் பொறுக்கித் தந்து உதவி செய்தான். நான் Viruses களையும் Bacteriaக்களையும் படித்துக் கொண்டிருப்பதை அவன் கட்டாயம் அவதானித்திருப்பான்.

அவன் முன்னால் உட்கார்ந்ததும் வழக்கம் போல் நான் நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு குனிகிறேன். அதுதான் எங்கள் 'ஹலோ.' அதற்கு மேல் ஏதும் பேசுவதற்கு இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை.

அவன் பெயர் பரமசிவமாகவோ, ரஹீமாகவோ, சமரக் கொடியாகவோ இருக்கலாம். எனது பெயர் வனிதா என்பது அவனுக்குத் தெரியாமலேயே இருக்கலாம். Miss மயில்வாகனம் என்று சொல்லி அலுத்துவிட்டேன். வனிதாவுடன் நிற்பது மனதுக்குச் சுகமாயிருக்கிறது. இப்போது ரெயின் லண்டனுக்குள்ளால் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. உடைந்த கட்டிடங்கள், உடைபடும் கட்டிடங்கள், வானளாவும் கோபுரங்கள், வாழத் தெரியாத முடியா மனிதர்கள்; நான் Freud ஐ மூடிவைத்துவிட்டு ஜன்னலால் வெளியில் பார்க்கிறேன், வீட்டை விட்டுப் போன அக்காவைத் தேடுகிறேன். எனது அக்கா இங்கேதான் எங்கேயோ தன் வெள்ளைக்கார 'போய் பிரண்டுடன்' சீவிக்கிறாள். அக்கா கெட்டிக்காரி. எந்தச் சூழ்நிலையிலும் வாழ்ந்து கொள்வாள். அக்காவை ஏன் பெற்றோர்கள் விளங்கவில்லை?

அம்மாதான் துடிக்கிறாள். அப்பா தன் அறையில் புகுந்து படுத்திருக்க, தெரிந்த மாமாக்கள் வந்து ஏதோ 'செத்த வீடு' நடந்ததுபோல் துக்கம்விசரிக்கிறார்கள். இவர்களில் பலர் உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று

பேசுபவர்கள். அந்தப் பிள்ளை இப்படிச் செய்திருக்கக் கூடாது. வைத்தியநாதன் மாமா தன் ஊதிய வயிற்றைத் தடவிக்கொண்டு அம்மாவிடம் சொன்னார். இவர் ஒருகாலத்தில் தான் காதலித்த சிங்கள செக் ரெட்டரியை கைவிட்டு விட்டு மாமி சீதாலட்சுமியை சீதனத்துக்காகச் செய்து கொண்டவர் என்று அம்மாவும் மஞ்சளா மாமியும் வடைக்கு உழுந்து அரைத்த போது அலட்டிக் கொண்டார்கள்.

“என்னதான் இருந்தாலும் எங்கள் கலாச்சாரத்துக்கு நாங்கள் கௌரவம் கொடுக்கவேண்டும்.” இன்னொரு மாமி ஒப்பாரி வைத்துக் கொண்டார். அவள் மூன்றாம் கிளாஸ் விஸ்கி போக முதல் வாய் திறந்து நான் கண்ட தில்லை. ஒரு சாதாரண சம்பாஷணைக்கு மூன்று விஸ்கி எடுப்பவள் வாழ்க்கையின் பிரச்னைகளை தீர்க்க எவ்வளவு விஸ்கி எடுப்பாள்?

அக்கா கடந்த இரண்டு, மூன்று வருடங்களாக அவளின் Boy Friend உடன் தொடர்பு வைத்திருக்கிறாள். அவனைத் தமிழ்க் கலாச்சாரத்துக்காக 'தியாகம்' செய்து விட்டு முன்பின் தெரியாத இன்னொருத்தனைத் தாலிக் கயிற்றால் பிணைத்துக் கொண்டு கோயிலுக்கும் சந்தன குங்குமத்துக்கும் அவன் மனச்சாட்சியை அழித்துக் கொள்ளவா சொல்கிறாள்? தமிழ்க் கலாச்சாரம் என்பது பொய்மையின் மறு பெயரா?

“எக்ஸ்கியூஸ் மீ”

முன்னாலிருந்தவன் முதல் தரமாக என்னைப் பார்த்துக் கதைக்கிறான். நிமிர்ந்து பார்க்கிறேன். அக்காவைப் பற்றி இவனிடம் சொல்லி அழவேண்டும் போல் இருக்கிறது.

அவன் கண்கள் அழகானவை. தலைமயிர் சுருண்டு நேர்த்தியாய் வாரப்பட்டு, முகம் செழுமையாய்ச் சவரம் செய்யப்பட்டு...நான் அவனை அளவிடுவதை அவன்

தர்மசங்கடத்துடன் தாங்கிக் கொண்டான். அவன் கையில் 'Whats on' இருந்தது. Bethovan Piano Concert இல் என் பார்வையைப் பதித்துக் கொண்டேன். அவன் என்ன சொல்ல வந்தானோ தெரியாது. நான் அவன் சொல்வதைக் கேட்பதற்குத் தயாராய் இருப்பதாகக் காட்டிக் கொண்டேன்.

“கொள்கைக்குப் போக இரண்டு ரிக்கட் வாங்கி னேன். தங்கச்சிக்கு வர முடியாதாம். எனக்குத் தனியாகப் போக விருப்பமில்லை...” அவன் தயங்கினான். என்னை வாழ்க்கை முழுக்கத் தெரிந்தவன்போல் அவன் பேசினான். கையில் இரண்டு ரிக்கட்டுகள் இருந்தன.

அவன் என்ன சொல்கிறான்? முன் பின் தெரியாத என்னைத் தன்னுடன் 'Bethovan Piano Concert' க்கு வரச் சொல்கிறானா?

வருடக்கணக்காக அக்கா பழகிய தன் அன்பனைக் கல்யாணம் செய்து வைக்காமல் அம்மாவும் அப்பாவும் நாடகம் அரங்கேற்றுகிறார்கள். இவனுடன் நான் இசைவிழா பார்க்கப் போனால் அம்மா இட்லிக்குப் பதில் ஏதும் விஷத்தை விழுங்கிவிட மாட்டாளா?

நான் அவனைப் பார்த்தேன்.

“ரிக்கட் வீணாகிவிடும்.....” அவன் மென்று விழுங்கினான்.

முன் பின் தெரியாதவனுடன் Concert க்குப் போகக் கூடியவளாகவா நான் தெரிகிறேன்? எங்கனையாரென்று இருவருக்கும் தெரியாது. இந்த ரெயினில் ஒவ்வொரு நாள் காலையிலும் பிரயாணம் செய்யும் பிரயாணிகள் என்பதைத் தவிர வேறென்ன தெரியும்?

“நீங்கள்...” அவன் இன்னும் தயங்குகிறான். அவனுக்குப் பெயர் என்னவாக இருக்கலாம்? எனது அப்பாவின் பெயர் மயில்வாகனம். அந்தப் பெயர் இல்லாமல் வேறேதாகவும் இருக்கட்டுமே!

“உங்களுக்குத் தேவையானால் இதைப் பாவியுங்கள்.”

அவன் ஒருபடியாகச் சொல்லி முடித்துவிட்டான். ஒரு சில நிமிட நேரத்தில் எனது மனதில் நடந்த நாடகத்துக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி.

என்னவெல்லாம் எண்ணிவிட்டேன்? அவன் ‘எக்ஸ் கியூஸ் மீ’ சொன்ன நேரத்திலிருந்து இந்த விநாடி வரை அவனை எத்தனை கதாபாத்திரங்களாக்கி என் மனதில் அரங்கேற்றி விட்டேன்? இவனிடம் எனது அக்காவைப் பற்றி நிறையச் சொல்ல வேண்டும்போல் இருக்கிறது.

“தாங்ஸ், எனக்கு நிறையப் படிக்கக் கிடக்கிறது” நான் உண்மையான காரணத்தைச் சொல்கிறேன். என் மனதில் அம்மா, அப்பா, அக்கா, அவள் Boy Friend எல்லாரையும் விட Bacteria வும் Viruses உம் முன் நிற்கின்றன. எனது படிப்பு சிந்தனையை அழுத்துகிறது. அக்காவுக்காக அம்மா, அப்பா நடத்தும் நாடக அரங்கேற்றத்தை நான் மனதிலிருந்து அகற்றவேண்டும். வாழ்க்கை ஒவ்வொரு நிமிடமும் மாறிக் கொண்டிருக்கிறது. அதற்கேற்ப நான் என்னை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். ரெயின் நின்றுவிட்டது. நாங்கள் அவசரப் பட்டு இறங்கிக் கொண்டோம். நான் ஒரு நாளைக்கு அவன் பெயரைத் தெரிந்து கொள்வேன். □

இன்று....

சுளஸ்

அது ஏப்பிரல் மாதம். முதல் வாரத்தின் கடைசிநாள்.
'வினர்ர்' முடிந்தது போல் 'ருல்பன்' கிழங்குகள்
மண்ணைப் பிளந்து தண்டுகளை வெளியே தள்ளி
இளவேனிற் பூக்களை விரிக்கத் தொடங்கி விட்டன.

கடந்த சில நாள்களாய் வெப்பநிலை உயர்வு அதிசய
மாய் இருந்தது.

'இது வழமைக்கு மாறானது' என்றே எல்லோரும்
பேசிக் கொண்டு 'சம'ரை அனுபவிக்கத் தொடங்கி
விட்டனர்.

நாங்கள்...

இன்று அவளது ஆறாவது பிறந்த நாள். மிக நேர்த்தி
யாய் நீல சைனிங் துணியில் அந்த இந்தியன் கடைக்
கவுண். முன்பக்க கொலரில் வெள்ளை முத்துக்கள் அடுக்
காய் மினுங்கின. குறைத்து வெட்டிய தலைமயிரை
நாலாய் வகிடு பிரித்து உச்சியில் கட்டிய முடி, பிரிந்து
கிடக்கும் தென்னம் பாளையாய் தெரிந்தது. தாயிடம்
அடம் பிடித்து பொட்டும், பூச்சும் அப்பியிருந்தாள்.

தன் வகுப்பில் சிறுவர்கள் கீறிக் கொடுத்த வர்ணப்
படங்ளை ஒவ்வொன்றாய் தூக்கி வைத்து தன் கரிய
விழிகளால் நளினம் காட்டி எடுப்பாகக் கதை சொல்லிக்
கொண்டிருந்தாள்.

அங்கும் இங்கும் 'பிஸியாய்' நடப்பதும், வெளியே
தோட்டத்தில் 'ருல்பனுக்' கிடையிலே ஓடுவதும்,
பின்னர் 'பொம்மி'க் கொண்டிருக்கும் சட்டையை
ஒதுக்கிக் குந்துவதும், அடிக்கடி வாசலைப் பார்ப்பது
மாக அவள்...

தன் முதலாம் வகுப்பில் தனக்குப் பிடித்த ஆறு தோழி
களும், தன்னைக் கேலி செய்யாத ஒரு தோழனும்
அவளது சொந்த விருப்பத்தின் பேரில் அழைக்கப்பட்ட
விருந்தாளிகள்.

அவளது இன்றைய நினைவுகள் அவர்களுடன் விளை
யாடுவதும், அவர்களது பரிசுகளும்.

நானும் மனைவியும் அடிக்கடி அவளைப் பார்த்து எங்க
ளுக்குள் சிரித்துக் கொண்டோம்.

ப.ப—9

அவர்களுக்கான பானங்கள், சிற்றுண்டிகள், மாலைச் சாப்பாட்டுக்கான 'பிறிகண்டேல்', 'பொற்றாற்', 'கொம் கொமர்' எல்லாமே எடுத்து வைத்து விட்டோம்.

நேரம் இரண்டு மணி. தாய்மார்கள் பிள்ளைகளுடன் வரத் தொடங்கி விட்டனர்.

'அப்பா-அம்மா கதவைத் திறவுங்கோ...

'கத்தத் தொடங்கிற்றாள்'—தாய்

'அவசரப்படாதே! அவர்கள் பெல்லை அமத்தட்டும்' என்றேன் அதட்டலுடன்.

தலையைச் சிறிதாய் கவிண்டு மேற்கண்ணால் முறைத்தாள்.

கேலி செய்தால், கோபமாய் அதட்டினால்-தன் எதிர்ப் புனர்வை இப்படிக் காட்டுவாள்.

'அவவிட மன்னையும் முழியும்'—நான்.

பிள்ளைகளைக் கூட்டி வந்த தாய்மார்கள் வாசலில், அவளுக்கு வாழ்த்துக்கள் சொல்லிக் கைகுலுக்கி, அவள் பேரில் எமக்கும் கை தந்து மிக இயல்பாய்...

'மாலை ஆறு மணிக்கு நாங்களை கூட்டிவந்து வீட்டில் ஒப்படைக்கிறோம்'—வாக்களித்து அவர்களை அனுப்பி விட்டோம்.

இப்போது அவள் மிகக் குதூகலமாகிவிட்டாள். பெரிய மனுஷியாய் வளவளவென்று டச்சில் அவர்களுடன் பேசினாள்.

பரிகப் பொருள்களைப் பக்குவமாய் பிரித்து மேஜையில் பரப்பினாள். விதம் விதமாய் ஒரு சிறுமியின் களவுகளுக்கும், விருப்புகளுக்கும் உகந்ததாய்... கலர் பென்சில்கள், மிருகங்கள்- பறவைகளின் படங்களுடன் புத்தகங்கள். வண்ணம் தீட்ட கோடிட்ட புத்தகங்கள்,

பார்பி பொம்மைகள்... எல்லோருக்கும் நன்றி சொன்னாள்.

நாங்கள் அவர்களை இருக்க விட்டு பானங்களையும், சிற்றுண்டிகளையும் பரிமாறினோம். சாப்பிடாமலே விளையாடத் துடித்தனர்.

ஒளித்துப் பிடித்தல், கெந்துதல், கயிறடித்தல், பலூன் நடனம். அன்னமரி கூக்கூ...அந்த எட்டுப் பேர்களுடன் இரண்டு வயது மூத்தவனான அவன் அண்ணனும்.

பள்ளிப்பாடல்களை சத்தமாய் பாடினர். இன்று அவர்களுக்கு மிக இன்பமாய் கழிந்து கொண்டிருந்தது பொழுது.

நேராய் எந்தக் கூச்சமுமற்றுத் தேவையானதைக் கேட்கவும் சேர்ந்து விளையாடும் எந்த ஒளிவு மறைவில்லாத தனி உலகம் அவர்களுடையது. எந்தப் பேதங்களும்ற்ற வாழ்க்கை, கறுப்பு, வெள்ளை, இனப்பிரிப்பு, ஏற்றத் தாழ்வுகள் எதுவுமே அறியாத பருவம்.

வளர வளர எத்தனை ஆயிரம் வேற்றுமைகளில் ஊறிப் போய்... ஒன்றுக்கு ஒன்று குரோதமாய்...

இந்த உலகம் சிறுவர்களுக்காக மட்டும் சிந்திப்பதாய் இருந்திட வேண்டும்.

வயது வந்த 'முட்டாள்கள்' உலகத்தின்மீது சுமத்தி யிருப்பது எத்தனை ஆயிரம் குரோதங்களும்... கொடூரங்களும்... 'எதிர்காலம் சிறுவர்களுடையது' என்று ஏமாற்றிக் கொண்டு...

'நீங்கள் விளையாடி முடித்தீர்கள் என்றால் நாம் வெளியே சிறிது தூரம் நடக்கலாம்' என்றேன்

'எங்கே?' ஆவலாய்க் கேட்டனர்

'ஆற்றங்கரையிலுள்ள சிறுவர் பண்ணைக்கு.

இரட்டை ஆளந்தம் 'யுப்பி, யுப்பி' சொல்லி கைகளைத் தூக்கிக் கொண்டு துள்ளினார்கள்.

நாம் எல்லோரும் வெளியே நடக்கத் தொடங்கினோம். நெதர்லாந்தின் மத்தியிலமைந்த ஒரு சிறுகிராமம் இது. ஐரோப்பாவை அரவணைத்து வரும் றயின் நதியில் கிளை பிரிந்து 'குறோமறயின்' என்ற பெயரில் ஒரு குட்டி ஆறு—இக்குக்கிராமத்தைச் சுற்றி இதன் மூன்றில் இரண்டு பகுதிகளை முத்தமிட்டு தண்ணீர்ப் பாம்பாய் நீள்கின்றது. கரையெங்கும் நீண்டு வளர்ந்த 'அய்க் கென்' மரங்களும், அந்த நிழல் மரக்குகைகளை ஊடறுத்துச் செல்லும் நடைபாதையும், இருமருங்கும் பூத்துக் குலுங்கும் காட்டுச் செடிகளும் உள்ளே புருந்து 'பிறாம் போஷன்' பழங்களைப் பிடுங்கித் தின்ன அவர்கள் நுழைவதும், எனக்கு என் இளமைக்கால வன்னிக்காடுகளின் நினைவுகளை மீட்டது.

எம் குடியிருப்புக்கு வெளியே விரியும் அப்பின், பியர்ஸ், திராட்சை, கேர்சன், செரி மரத்தோட்டங்களும்-அவை நிரையாய்ப் பூத்து இலைதெரியாமல் காய்த்துநிறைந்து கிடப்பதும் பார்க்க கொள்ளை ஆசை தரும்.

ஆபிரிக்க நாடுகளிலிருந்தும், ஸ்பெனிலிருந்தும் 'சமர்' வந்துவிட்டால் இங்கு கூட்டமாய்ப் பறந்து வந்து இந்தக் கூடல்மரங்களைத் தமதாக்கிக் கொண்டு, அந்தப் பழத் தோட்டங்களில் 'கெரில்லா' போர் நடத்துகின்ற அந்த சிறு 'ஸ்பிறால் குருவிகள்' எவ்வளவு சுறுபு பானவை.

'தேசங்கள் முழுவதும் எமக்குமுரியன' என்று ஆக்ரோஷமாய் பாடுகின்றன அவை.

எரிச்சலும், வாழ்வில் வெறுமையும், பயமும் பதட்டமும் ஒரு அரை குறை மனநோயாளியாய் வாழத்தலைப்பட்ட ஒரு அகதியின் நம்பிக்கைக்குரிய பாடல்களை இந்தச்சிறு குருவிகள் 'தேசங்கள் முழுவதையும் உனக்காக்கிக் கொள்' என்று இசைப்பதாய் எனக்கொரு கனவு.

பூமியால் மறைக்கப்பட்ட சூரியன் சிவந்து தன் கோபக் கதிர்களைப் பரப்பியிருக்கும் அந்த மாலைப் பொழுதில் அந்த ஸ்பிறால் குருவிகளின் பாடல்களில் லயித்துக் கிடக்க பேரார்வம்...

அந்த நடைபாதையில் மேலும் மூன்று நிமிடங்கள் நடக்க அந்தச் சிறுவர் பண்ணை. மயிலிலிருந்து லவ்பேட்ஸ் வரையிலான பறவைகள். பரந்த கம்பிக் கூடுகளிலும், திறந்த பகுதிகளிலும்! ஆடுகளிலிருந்து எலிவரையிலான சிறு சிறு மிருகங்கள். சிறுவர்கள் தடவவும், உணவு வழங்கவும் தக்கதாய் தலையைத் தூக்கி, கழுத்தை நீட்டி பயமில்லாமல் நிற்கின்றன. அவர்கள் மிகச் சந்தோசமாய் தடவி, கதைபேசி, குட்டிகளையும், குஞ்சுகளையும் தூக்கி உற்சாகமாயிருந்தனர். உயிர்களை நேசிக்கின்ற பண்பை இந்தச் சிறுவர்களிடம்தான் நாம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். கள்ளம் கபடமற்ற பொய்மையில்லாத அன்பு...

நாம் பெரியவர்கள் என்ற திமிரில் எல்லாவற்றையும் விற்றுக் கொண்டிருக்கிறோமா?

அவர்களுக்கு நாம் எம் குரோதம், பாகுபாடு, இனவெறி, கொலைவெறி எல்லாவற்றையும் கற்பித்துக் கொண்டு வருகிறோமே! ஏன்?

அதட்டுதல், அதிகாரம் செலுத்துதல், அடித்தல் எல்லாமே எம்மில் ஊறிப்போன வன்முறையின் அல்லது ஆற்றாமையின் பிரதிபலிப்புக்கள்.

என் நினைவுகளிலிருந்து விடுபட்டு, பொய்மையற்ற அந்தச் சிறுவர்களின் முகங்களைப்பார்த்து என் மகளின் தகப்பனாய் அடிக்கடி சிரித்துக் கொண்டேன்.

அங்கிருந்து திரும்பும் பொழுது ஆட்டமும் பாட்டும் ஒருவர் பின் ஒருவராய் நெயின் விளையாட்டும் நடத்தி விடு

வந்த போதும் அவர்களிடம் துள்ளுகின்ற குதூகலம் குறையவே இல்லை.

மாலை நெருங்க நண்பர்கள் உறவினர்கள் என்று சிலர் வரத் தொடங்கிவிட்டனர். எம்மீதும் எம் குழந்தைகள் மீதும் உரிமையோடு பங்கெடுத்துக்கொள்ளும் அவர்கள் அழைப்புகள் இல்லாத விருந்தாளிகள். அவளுக்கு ஆளுக்கு ஒரு பரிசுப் பொருளுடன். அவர்களின் வருகையை அவதானித்த சிறுமியொருத்தி, 'உனது ஓமாவும், ஓப்பாவும் வந்திருக்கிறார்களா?' என்று வினித்தாள். நெதர்லாந்தில் சிறுவர்களின் பிறந்த நாள் களில் அவர்களின் பேரன் பேத்திகளின் வருகையும், அவர்களின் பரிசுப் பொருட்களும் மிக முக்கியமானது என்பதுபோல் இருந்தது அக்கேள்விகள்.

'இல்லை அவர்கள் சிறிலங்காவில்.'

'சிறிலங்கா தூரமா? காரில் வர முடியாதா?'

'இல்லை பிளேனில்தான் வரவேண்டும்.'

தொடர்ந்தும் அவர்களது உரையாடலைக் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தோம் நாம் எல்லோரும்.

'என்ர தாத்தா செத்துப் போனார். அம்மா நெடுக அழுது கொண்டிருப்பா. அவர்தான் அது' சுவரில் தொங்கும் அந்தப் படத்தை கைளைத் தூக்கி ஒற்றை விரலால் சுட்டினாள்.

'இலங்கையில் யுத்தம். அதில்தான் அவர் செத்தவராம்.. என்ர பெரியப்பாவும் காணாமல் போயிட்டாராம்...'

'ஏன் யுத்தம் நடக்குது?' என்றாள் அந்தச் சிறுமிகளில் ஒருத்தி.

'அது எனக்குத் தெரியாது. என் பெற்றோருக்குத்தான் தெரியும்...' என்றாள் இவள்.

இந்தக் குழந்தைகள் இக்கேள்விகளை என்னிடம் கேட்டால் என்ன பதில் சொல்வது நான்? உங்களுக்கு இது

வெல்லாம் தேவையில்லை என்று மழுப்புவதா? அதுவும் சரியில்லை. கதையை வேறு வழிக்குத் திருப்புவதா?

ஏன் யுத்தம் நடக்கிறது?

அந்தக் கதை அத்துடன் துண்டுபட்டு வேறு விளையாட்டில் அவர்களின் கவனம் திரும்பியிருந்தது.

அந்தச் சிறு சிட்டுக் குருவிகளுக்கு உணவளித்து வீடுகளில் சேர்ப்பிக்க நேரமாகிவிட்டது. □

அடுத்த தரிப்பு

லோகா

‘நித்திரையும் விழிப்பும் யாருக்கு வேண்டியிருக்கிறது? இந்தியாவில் இரண்டு வருட அகதி வாழ்க்கையில் எத்தனை அனுபவங்களை...

இந்தப் பயணங்கள் நளினிக்கு என்றுதான் முடியுமோ? இன்றைய காலை நளினிக்கு பஞ்சாப்பில் விடிகிறது. நேற்றைய பயணத்தின் அசதியில் படுத்திருக்க சுகமாகத்தானிருக்கிறது. எதிரே லதா படுத்திருக்கிறாள்.

‘எழும்புவமே?’

‘இப்ப எழும்பினா ரொயிலற்றுக்கு கியூனிலதான் நிக்கோனும். ராத்திரி வந்த அவ்வளவு சனமும் இப்ப எழும்பி நிற்கும்.’

‘அம்மாவிற்கு கடிதம் ஒன்று எழுதோனும்...’

எத்தனை நாளைக்கெண்டு பொய்யைப் பொய்யை எழுதுவது? இரண்டு நாளில் போயிடலாம் எண்டுதான் ஏஜென்ஸி நம்பிக்கையூட்டினார். இப்ப மூன்று மாதமாய் டெல்ஹி, பம்பாய் என்று இழுபட்டாச்சு. ஆனாலும், ‘எங்கு நிண்டாலும் கட்டாயம் கடிதம் போடுபிள்ளை’ என்று அம்மா சொல்லி விட்டது...

அம்மாவை நினைக்கப் பரிதாபமாக இருக்கிறது.

அந்த அறையின் ஒரு மூலையில் அவர்கள் கொண்டு வந்திருந்த சூட்கேசுகள் திறப்பாரற்றுக் கிடந்தன. கையோடு விட்டிற்குக் கடிதம் எழுதவெனக் கொண்டு வந்த ‘ஏரோக்கிராம்’களும் கசங்கிய இந்திய ரூபாய்களும் மேசைமீது கிடந்தன.

சுவரில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த கலண்டரில் பஞ்சாபி உடையில் தண்ணீர்அள்ளிக் கொண்டிருந்த ஒரு அழகிய பெண்ணின் காட்சி. நேற்றிரவு இந்த ஹோட்டேலுக்கு வந்தபோது அந்தக் கலண்டரில் இருந்தவன் பார்த்த பார்வை, இன்னும் ஏதோ சந்தேகமாகவும் பயமாகவும் இருந்தது.

டெல்ஹியில் நின்ற போது அவளின் முன்னும் பின்னும் திரிந்த ஏஜென்ஸிக்கு காசு கட்டிய பொடியன்களின்

பாடல்களும், நக்கல் கதைகளும். சிலவேளை ஏஜென்ஸிக்காரனின் ஒருவித பார்வையும் பெரும் நரகம். ஒரு பெண்ணின் விருப்பு வெறுப்புக்களை அறியாது அவளைக் கட்டிலுக்கு அழைக்கும் ஆண்களின் வெட்கமற்ற தனமும் அவளை அருவருக்க வைத்திருக்கின்றன.

தொடர்ந்து வரும் அவமானங்களினால் பெட்டி படுக்கைகளை எறிந்துவிட்டு சென்னைக்கு அம்மாவிடம் ஓடி விட வேண்டும் போல் இருந்தது. பயணம் புறப்பட்டபின்னர் ஒவ்வொரு இரவுகளும் பயத்துடன் தான் கழிகின்றன. எங்களோடு வந்த பொடியன்களும் சரி, ஏஜென்ஸியும் சரி, இவர்களுடன் போய்த் தங்கும் இடங்களின் ஆண்களும் சரி, எல்லோருமே வெறும் இச்சைக்கு அலையும் ஆண்களாகவே தெரிகின்றனர். தாய்க்குலம், தாய்க்குலம் என்று வாய்கிழியக் கத்தும் இந்திய மண்ணிலும் இந்த ஆண்களின்...

நேரம் இரவு பதினொன்று ஆகிவிட்டது. லதாவும், நளினியும் இந்த மூன்று மாதகாலங்களில் இருவர் பற்றிய தங்கள் அனைத்து செய்திகளையும் பரிமாறிக் கொண்டனர்.

ஜேர்மனி, பிரான்ஸிலிருக்கும் அண்ணன்மார்கள், அந்த இடங்களில் கலியாணம் பேசியிருக்கும் பொடியன்கள் பற்றிய தெரிந்த தகவல்கள் இன்னும், இன்னும்...

ஆனால் பேசிக்கொள்ள இன்னும் ஏதோ இருந்து கொண்டதான் இருக்கிறது.

அடுத்த தரிப்பு பாகிஸ்தானாம்...

வெளியே யாரோ கதவை அண்மிக்கும் சத்தம் கேட்கிறது. மிக மெதுவாக இவர்களின் அறைக் கதவு தட்டப் படுகிறது. இருவருக்கும் என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை.

ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக்கொள்ள மட்டும் முடிகிறது.

கதவை யார் தட்டினாலும் திறக்க வேண்டாம் என்று ஏஜென்ஸி வேறு சொல்லியிருக்கிறார்.

இவர்களின் ரிக்கற் விடயம் சரிவந்தால் இரவு வந்து சந்திப்பதாக ஏஜென்ஸி சொல்லி விட்டிருந்தார். அவராயிருக்குமோ?

‘ஏஜென்ஸி’ என்று லதாவைப் பார்த்து வாயசைத்தாள் நளினி.

‘ஊகும், ஊகும் பொடியன்’ என்று மெல்லியதாக மறுதலித்தாள் லதா.

ஏஜென்ஸி, அல்லது பொடியன் என்றால் கட்டாயமாகப் பேர் சொல்லிருப்பார்கள்...

நீண்டநேர இடைவெளிக்குப்பின் மீண்டும் கதவு தட்டப் படுகிறது.

‘‘யார்’’ எனக் கேட்டாள் நளினி. எதுவித பதிலும் இல்லை. ஆனால் தொடர்ந்து தட்டப்பட்டது கதவு.

ஒருவித துணிவை வரவழைத்துக் கொண்டு கதவைத் திறந்தாள் நளினி.

அதே பஞ்சாப்காரன் அதிகாரத்துடன் அறைக்கதவைப் பூட்டினான்.

தொல்லை இரவுகள் மீண்டும் தொடர்கின்றன. இவனிடமிருந்து தப்பித்துக் கொண்டு இன்னும் எத்தனை எத்தனை இரவுகளும் தப்பித்துக் கொள்ளலும்? □

அகதி அ...

செல்வமதீந்திரன்

நான் சுவிஸ் வந்து ஐந்து நாள்சுக்கூட முழுமையாக முடியவில்லை. அதற்கும், இன்னும் சில மணிநேரங்கள் பாக்கியிருக்கிறது. சுவிஸ் வந்தவுடன் முதல் வேலையாக

மறக்காமல் மனைவிக்கொரு லெட்டர் எழுதினேன். அதுவும் முகவரியில்லாமல்தான் எழுதினேன். ஏனென்றால், இன்னமும் எனக்கு முகவரி தரவில்லை. எனது முகத்தை யவர்கள் முழுமையாக நம்பவில்லை. நம்ப வைப்பதில்தான் நான் இங்கு இன்னும் சிலகாலம் நிரந்தரமாக இருப்பது உறுதியாகும். அதன் பின்னர் மனைவியைப் பற்றிய முடிவினை மறுபரிசீலனை செய்ய முடியும்.

எதெப்படியிருந்தும், இப்போது அரை மணித்தியாலத்துக்கு முன்னர், தற்காலிக முகவரி கொடுத்து 'அகதிகள் திணைக்களம்' எனக்கு அனுப்பியிருந்த கடிதத்தின் வாசகம் மனதுக்குள் ஒரு சின்ன அதிர்ச்சியையும், மறைக்க முடியாமல் முகத்திலொரு முனகலையும் ஏற்படுத்தியது. என்றாலும் அகதியந்தஸ்து வழங்கி ஏற்றுக் கொள்வார்கள் என்ற நம்பிக்கை தளரவில்லை. ஏனென்றால், என்பக்கம் நிஜங்களை நிறுத்தியிருக்கின்றேன். அவற்றை நிரூபிப்பதுதான் எனது பொறுப்பு. இதில் பொறுமையும் தேவை. அறிவை அதிகளவு பயன்படுத்த வேண்டிய அவசியமும் உள்ளது. வந்துள்ள கடிதத்தின்படி, 'நாளை காலை 9.20க்கு அகதியந்தஸ்து வழங்கும் அதிகாரியை நான் சந்தித்தேயாகவேண்டும்! குறிப்பிட்ட நேரத்துக்கு நேர்முகப் பரீட்சை நடைபெறும். அதில் எந்தவித மாற்றமுமில்லை. எப்படித்தான் இரவு தூக்கம் வந்ததோ தெரியாது. தூங்கிவிட்டேன்.

காலையில் எழுந்து கடிகாரத்தை பார்த்தேன் 9.05. இன்னும் பதினைந்து நிமிடத்தில் அகதிகள் திணைக்கள அதிகாரியின் அலுவலகத்துக்கு முன்னால் நின்றேயாக வேண்டும். பஸ்சில் போனால் ஐந்து நிமிடத்தில் போய்விடலாம். ஆனால் பஸ்சில் போகுமளவுக்கு மொழி தெரியாது. பரட்டைத் தலைவளர்த்த பழைய 'காய்கள்' தான் (முதல் வந்த தமிழர்கள்) பஸ்சில் போவ

தாம். இருந்தும் ஆங்கிலத்தில் கதைத்தால் அதுவும் ஒரு சிலருக்குத்தான் புரியும். அதனால் ஓரளவு இலக்கை வைத்துக் கொண்டு அகதிகள் திணைக்கள அலுவலகத்தை நோக்கி நடந்து இடத்தை நெருங்கி விட்டேன். இன்னுமொரு நிமிஷத்தில் சென்று விடலாம். எதிரே தெரிந்த மணிக்கூட்டுக் கோபுரத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தேன். மைகாட்! குறிப்பிட்ட நேரத்துக்கும் ஒரு நிமிஷந்தான் இருந்தது. வீதியை குறுக்கறுப்பதற்காக பச்சைச் சின்னல் விழும்வரை பார்த்து நின்றேன். அதற்குள் மனசு பரபரக்கிறது. ஏற்கனவே 'கறுப்பர்களை' அவர்களுக்கு பிடிக்காது. ஆனால், எங்கள் கருத்து அவர்களைக் கவருமா? கலியுகத்திலது நடக்காது. இதில் தாமதமானால்... இல்லை இது என் வாழ்க்கையின் தாமதம். சடாரென்று வீதியால் முன்னேறினேன். வேகமாகப் போன வாகனங்கள் பிரேக் போட்டு நின்று கோன் பண்ணின.

அலுவலகத்தின் முன்னறையை அடைய, எதிரே நின்ற வெள்ளைக்காரனிடம் வெறுப்பான பார்வை. 'வெளி நாட்டான் எங்களுடைய நாட்டை பழுதாக்கின்றான்' என்னும் அர்த்தத்தை அவரின் பார்வை படம்பிடித்திருந்தது. இருந்தும் எனக்கு அவசரம். உடனே கடித்தைக் காட்டினேன். அவரோ டொச்சில் சொன்னார். எனக்கு புரியவில்லை. அவருக்கும் தெரியும், இது இவனுக்குப் புரியாது என்பது! இருந்தும் ஏனிந்த இறுமாப்பு? கைவிரலால் சுட்டிக் காட்டினார்: 'அது தான் போக வேண்டிய அறை.'

கதவை மெதுவாக இரண்டு தடவைகள் தட்டினேன். ஜேர்மன்மொழியில் ஏதோ சொன்னார்கள். புரியாததால் மீண்டும் தட்டினேன். 'யெஸ் கம் இன்' கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழைந்தபோது, மிடுக்கான அலங்காரத் தோரணையில் சுழல் நாற்காலியில் அமர்ந்த

திருந்த அதிகாரியிடமிருந்து 'குட்தன் மோர்க்கன்' (காலை வணக்கம்) பறந்து வந்தது. ஓ...மொழிப் பற்றா? இல்லை பண்பாடா? எது எப்படியிருந்தால் எனக்கென்ன? அதிகாரி தன்னை 'அல்வின்' என்று கைகுலுக்கிக் கொண்டார். நானும் என்னை 'சுகந்தன்' என அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டேன்.

'ப்ளீஸ் சிட்டவுன்.'

'தங்க்கியூ சார்.'

'மிஸ்டர் சுகந்தன்.'

'யெஸ்சார்.'

'நீங்கள் எங்களது மொழி பெயர்ப்பை தேவையில்லை என்றீர்கள்.'

'ஆம்.'

'ஏன் எதற்காக?'

'என்னால் உங்களது கேள்விகளுக்கு ஆங்கிலத்தில் பதில் சொல்ல முடியும். அதனால், இன்னொரு தமிழ் மொழி பெயர்ப்பாளர் தேவையில்லை. மேலும் என் பிரச்சனைகளை இன்னுமொருவர் அறிந்து கொள்வதை நான் விரும்பவில்லை.'

'வெரிசூட்... உங்களது பிரச்சினை அரசியல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததா?'

'ஆம். அதை முடிவெடுப்பது உங்கள் கையில்.'

'நன்றாக பேசுகின்றீர்கள்... என்ன வேலை செய்தீர்கள்?'

'நானொரு பொறியியலாளன்.'

'ஏன் வேலையை விட்டீர்?'

'பிடிக்கவில்லை.'

'காரணம்?'

'அரசியல் தலையீடுகள் அதிகம்.'

‘எப்படியான அரசியல் தலையீடுகள்?’

‘எனது உயிருக்கு ஆபத்தான...!’

‘எந்த வகையில் ஏற்பட்டது?’

‘எனது தலைமையில் இயங்கிய இயந்திர பொறியியல் பகுதியில் சில சம்பவங்கள்.’

‘நீங்கள் நாட்டைவிட்டு வெளியேறுமளவுக்கு அவை எவ்வாறு பாதித்தது?’

‘எனது பொறியியல் பகுதிக்கு வருமானம் அதிகம். அவற்றில் அரசியல்வாதிகள் மறைமுகமாக பங்கு கேட்டனர்.’

‘அதற்கு நீங்கள் என்ன சொன்னீர்கள்?’

‘தரமுடியாது என்றேன்.’

‘அவர்கள் என்ன சொன்னார்கள்?’

‘தம்பிக்கு உயிர்மீதாசையில்லைப் போலென்றார்கள்.’

‘பின்னர்...?’

‘ஒரு மாதம் எந்தத் தலையீடுமிருக்கவில்லை.’

‘அதற்கும் பின்னர்...?’

‘எனது இயந்திரங்கள் எரிக்கப்பட்டன.’

‘எத்தனையாம் திகதி?’

‘இதோ’ என்று பேப்பர் கட்டிங்கைக் கொடுத்தேன்.’

‘தங்க்கியூ’ பெற்றுக் கொண்டார்.

‘இதைவிட வேறு ஏதாவது பிரச்சனைகள் ஏற்பட்டதா?’

‘ஆம். அதில் இரண்டு வகையான நிகழ்வுகளை எதிர் நோக்கினேன். நான் புரட்சிகர அமைப்புகளுக்கு ஆயுத உற்பத்திகளைச் செய்ததாக அரசு சார்பான பத்திரிகைகள் பொய்ச் செய்திகளை பிரசுரித்து... இயந்திரங்களை எரித்து ஒரு வாரங்களுக்குப் பின்னர் எனது வீட்டிற்குள் இனம் தெரியாத ஆயுத பாணிகள் புகுந்து வீட்டை நொருக்கினார்கள். நானும் மனைவியும் தலைமறை

வாகி, ஓடி தப்பினோம். அதற்கு அடுத்த மூன்று நாட்களும் தொடர்ச்சியாக என்னைத் தேடி வலை விரித் தார்கள். மனைவியையும் அழைத்துக் கொண்டு நான் சிறிய காட்டுப்பகுதி ஒன்றில் தலைமறைவாக இருந்தேன்.’

‘உங்களுக்கு தாய்நாட்டில் உயிர்வாழ முடியாத பிரச்சனை...’

அதனை ஆமோதித்தேன்.

‘அங்கு வாழும் ஏனைய மக்களுக்கு பிரச்சனையில்லையா?’

‘பொதுவாக பிரச்சனைதான்.’

‘அப்படியானால் அவர்கள் ஏன் வெளியேறவில்லை?’

‘அவர்கள் வெளியேற்றத்தை விரும்பாமலிருக்கலாம்.’

‘அப்படியானால், அவர்களுக்கு உயிர்வாழ ஆசையில்லையா?’

‘அவரவரைப் பொறுத்த சில பிரச்சனைகளிருக்கலாம்.’

‘அதாவது எதனைச் சொல்ல வருகிறீர்கள்?’

‘இதையவர்களிடமே கேட்க வேண்டும்.’

அல்வினின் முகம் மாறியது. ஆனால் அவர் மாறவில்லை. அதனை மறைக்க முனைந்தார்.

‘மிஸ்டர் சுகந்தன், ஒரு உண்மையான அகதி எப்படியிருப்பானென்று சொல்ல முடியுமா?’

‘நிச்சயமாக இப்படித்தான் இருக்க வேண்டுமென்றில்லை.’

‘எங்கள் நாட்டுக்கு வருமகதிகளை பெரும்பாலும் இரண்டாக பிரித்துள்ளோம். அதாவது அரசியலகதி-பொருளாதாரகதி என்று. இதில் நீங்கள் எந்த ரகம்?’

‘நிச்சயமாக நான் பொருளாதாரகதி யில்லை.’

இதனை என்னால் நிரூபிக்க முடியும். இதில்தான் எனது சாமர்த்தியமே தங்கியுள்ளது. நான் சொல்லி

முடிப்பதற்கிடையில் அல்வின் குறுக்கிட்டார். 'எங்கள் நாட்டில் 10 சுவிஸ்பிரஜைக்கு 3 அகதிகள் என்ற வீதத்தில் கணிப்பீடுருக்கிறது. அகதிகளில் உண்மையான அகதியை தேர்ந்தெடுத்து அவருக்கே அகதியந்தஸ்து வழங்க முடியும். நீங்கள் உண்மையைச் சொல்லுங்கள்.'

'உண்மையிலே நான் அரசியலகதி.'

'ஓ. கே. மிஸ்டர் சுகந்தன். உங்களுக்கு அரசியல் பிரச்சனை என்கிறீர்கள்... அப்படியானால்... உங்கள் மனைவிக்கு பிரச்சனையில்லையா?'

'பிரச்சனைதான்...'

'அது தனிப்பட்ட பிரச்சனையா?'

'மனைவி என்பதால் எனது பிரச்சனையின் பாதிப்பு.'

'ஏனவர் நாட்டைவிட்டு வெளியேறவில்லை?'

'அதற்கு பலகாரண முண்டு'

'அதனை சொல்ல முடியுமா?'

'முடியும். மனைவி கர்ப்பவதி. அதனால் பிரயாணம் பண்ண முடியாது... அதுவும் இப்போது மறைவிடம் ஒன்றில் வாழ்கிறார்...'

'அதே போல் உங்களால் ஏன் மறைந்திருந்து வாழ முடியாது?'

'எனது முகம் எல்லோருக்கும் பரிச்சயம்.

'உங்கள் மனைவியழகானவரா?'

'இது அநாவசியமான கேள்வி.'

'அவசியத்துடன் கேட்கின்றேன். மனைவியின் பரத நாட்டியம் பார்த்த பத்திரிகையாளர்கள் சிறந்த அழகியென்று எழுதினார்கள். உங்களை விட உங்கள் மனைவியின் முகம் எல்லோருக்கும் பரிச்சயம். மிஸ்டர் சுகந்தன், உளவியல் ரீதியாக பார்க்கும் போது ஆண்களைவிட அழகிய பெண்களைத்தான் அதிகம்

நினைவு வைத்திருப்பார்கள். இதுகூட உங்களுக்குத் தெரியாதா?'

நான் மெளனம் சாதித்தேன். 'உங்கள் மனைவிக்கு பிரச்சனையில்லை. உங்களுக்கும் பிரச்சனையில்லை. நீங்கள் பொய் சொல்கிறீர்கள்?' என்று என்னை மடக்கிய தோரணையில் அல்வின் பேசியபோது எலாரம் அலறியது. மணி 11.30 'மீண்டும் 12 மணிக்கு தொடரலாம்...' என்று கைகுலுக்கிக் கொண்டு சாப்பிடச் சென்று விட்டார்.

முளைத்த தாடியைத் தடவிக் கொண்டு வெளியில் வந்த போது, எதிரே இருந்த பார்க் கண்ணில் பட்டது. கிட்டத்தட்ட என்னைப் போல் முகம் இழந்த அகதியாக, ஒரு நீளக்கதிரை, சருகுகள் மத்தியில் அனாதரவாக இருந்தது. அதுவும் இன்னொரு வகையில் என்னைப் போல்! அனாதைகளுக்கு அனாதைகள் தான் ஆறுதல் சொல்வார்கள் என்பதுபோல சருகைத் தட்டிவிட்டு கதிரையின் மேல் அமர்ந்தேன்.

'ஏங்க...! எனக்கு இரண்டு தரம் மாரடைப்பு வந்து மயிரிழையில் தப்பிவிட்டேன். அதற்குள் வயிற்றில் குழந்தை. இதோட எனது வெளிநாட்டுப் பயணம் பயங்கரமானது. எதுக்கும் முதல் நீங்க வெளிநாட்டுக்கு போங்க. அப்போது எனக்கு நிம்மதி இருக்கும். நீங்கள் ஏதாவது ஒரு நாட்டுக்கு போன பின் அங்கு நிலமையை விளக்கி... வெளிநாட்டுத் தூதரகத்தின் மூலம் உங்களிடம் வரலாமுங்க...' மனைவியின் வார்த்தைகளிலே மிதந்தேன்.

கடிகாரம் 12.00யைக் காட்டியது. அலுவலகத்துக்குள் நுழைந்தேன். அல்வின் அகம் மலர வரவேற்றார். எனக்குள்ளொரு சின்னத் திருப்தி. அகதியந்தஸ்து வழங்கி விடுவார்கள் என்ற நம்பிக்கை பிறக்கிறது. அப்போது அறைச் சுவர்களை அவதானித்தேன். சக்தி வாய்ந்த

மைக் வகைகள் பொருத்தப் பட்டிருந்தது. இது எதற்கு என்பதுபோல் பார்த்தேன். அல்வினதனை புரிந்து கொண்டவர்போல் விளக்குகிறார். 'இந்த அறையினுள் நாம் உரையாடிய அனைத்தும் இன்னும் ஏழு உயரதி காரிகளுக்கு கேட்கும். அதனை வைத்து அவர்கள் என்ன முடிவு எடுப்பார்களோ தெரியாது? இப்போது உங்கள் பிரச்சினை ஆய்வு செய்யப்படுகின்றது. ஆனால் முன்னர் எல்லாம் ஆறுதலாகத்தான் அகதிகளின் விண் ணப்பங்களை விசாரிப்பது. இப்போது அகதிகள் அதிகம் வருவதால் உடனுக்குடன், விசாரணையை நடத்தி முடிவைச் சொல்லி விடுகிறோம்...'

றிங்...றிங்...!

அல்வின் தொலைபேசியை காதோடு கட்டியணைத்துக் கொண்டார். மறுமுனையில் ஆங்கிலத்தில் அதிகாரி ஒருவர் பேசினார். அவரது பேச்சு எனக்கு நன்றாக கேட்டது. 'மிஸ்டர் சுகந்தனுக்கு அகதியந்தஸ்து வழங்குவதில் சில பிரச்சனைகளுள்ளன. சுகந்தன் உண்மையான அகதி என்பது ஒரு பக்கம் உறுதிப் படுத்தப் படுகிறது. அடுத்த பக்கம் அரசியலில் அவருக்கு நிறையப் பிரச்சனைகளிருக்கின்றன. நமது அகதிகள் சட்டப்படி சுகந்தனுக்கு தஞ்சம் கொடுக்கும் பட்சத்தில் அவரது மனைவியை நமது தூதரகத்தின் மூலமாக அழைக்க வேண்டும். அதற்குரிய பாதுகாப்பு ஏற்பாடு களும் செய்ய வேண்டும். இதனை நாம் செய்வோமானால் அந்நாட்டு அரசாங்கத்துடன் சில மன முறிவுகளை சந்திக்க நேரிடலாம். அத்தோடு சர்வதேசச் சந்தையிலும் நாம் சில இழப்புகளை எதிர்கொள்ள நேரலாம்... இவற்றைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்து, சுகந்தனுக்கு அகதி அந்தஸ்து வழங்க முடியாது...' தொலைபேசி துண்டிக்கப்படுகிறது. □

வரம்

ஆதவன், 6

அவன் நிமிர்ந்து கிடந்தான். நான் அதிர்ந்து போனேன். மயக்கமாய்... பேச்சுமூச்சற்று...! கீழ்ச் சொண்டு பெரிதாய் மொத்தமாய்த் தெரிந்தது! கண்கள்

மேலே சொருகி இருந்தது. பயத்தை மேலும் அதிகரித்தது. கட்டிலின் மெத்தை தொக்கையாய் இருந்தது. ஆஸ்பத்திரி மணம் மூக்கைப் பிடுங்கியது. வெள்ளைநிற தாதிகளும் டொக்டர்களும் சுற்றிவர நின்று குசுகுசுத்தார்கள். மார்பகங்கள் இயக்கமேதுமிலாது இடமும் வலமுமாய் சிதைந்து தன் பாட்டில் கிடந்தன. அரை நிர்வாண கோலத்தில் அவளைக் கிடத்திருந்தார்கள்.

காலையில் ஒன்றும் நடக்கவில்லை. இது நடந்து 2 மணிநேரம் இருக்கும். என்னவளைப் பார்க்க பரிதாபமாய் இருந்தது. அனாதரவானவள் போல்-யாருமற்ற அனாதைப் பிரேதம்போல்-கட்டையாய்...ஒருசருகாய்... கிடந்தாள்.

வோர்த்துக் கொட்டியது எனக்கு!

வேலை முடிந்து வந்த நான்- பக்கத்து வீட்டுப் பெண்ணிடம் சேதியறிந்து துடித்துப் பதைத்து வந்து... ஆஸ்பத்திரி தேடி Ward தேடி... வந்து பார்த்தபோது கண்ட தரிசனம்- இது.

ஒன்றுமே புரியவில்லை. யாரைக் கேட்கலாம்? டொக்டரைக் கேட்கலாம். கேட்டேன்.

'You are Lucky' என்றார்.

'ஏன்?'

'கொஞ்சம் பிந்தியிருந்தால் ஆளைக் காப்பாற்றியிருக்க முடியாது' என்றார்.

'உற்பத்தியான கரு, கருப்பையில் தங்கவில்லை. வேறொரு குழாயில் தங்கியிருந்தது. அந்தக் குழாய் கருவைத் தாங்கும் வல்லமையற்றது. அது வெடிக்கும்! வெடித்தால் அது நஞ்சாகும். நஞ்சினை இரத்த நாடிகள் உடலெங்கும் கொண்டு செல்லும். உடலே நஞ்சாகும். பின்னர் ஆள் தப்புவதற்கான chances 0.01% தான்,

'எல்லாம் விளங்கிவிட்டேன் டொக்டர்' என்று மட்டும் சொன்னேன்.

ஆச்சரியமாய் இருந்தது எனக்கு. எல்லாம் தான்- விளக்கமும் தான்.

'இதுக்கு என்ன வழி?'

அந்தக் குழாயை வெட்டவேண்டியது தான்.

'வெட்டியாச்சோ?'

'இப்ப 1 மணித்தியாலமும் 38 நிமிசமும் ஆகுது' என்றார் சிரித்தபடி.

'இனி?'

'பிள்ளை பிறக்கிறதுக்கான chances ஐக் கேக்கிறீரோ?'
'...'

மனித உடலின் அமைப்பு இனப் பெருக்கத்திற்கு ஏதுவாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு குழாயை வெட்டினால் மறு குழாயிற் கூடாகருக்கட்டல் நடக்கும். 50% chances உண்டு. ஆனால் உம்மடை wife வின்ரை மற்றக் குழாயும் சற்றுப் பழுதடைந்துள்ளது இதனால் chances 12% வீதம்தான்.' நான் கேட்காமலே சொல்லி முடித்தார். எனக்கு ஏதோ வீதக் கணக்குப் படிப்பிப்பது போல் பட்டது.

எனினும் இனி குழந்தை கிடைக்காது என்பது மட்டும் ஏனோ தெளிவாய்த் தெரிந்தது.

எவ்வளவு ஆர்வத்துடனும் ஆசையுடனும் இருந்தாள் அவள். ஆண் குழந்தையே பிறக்குமெனத் திடமாக நம்பினாள். பெயர் வைப்பது வரை அவள் மனக் கோட்டை கட்டியிருந்தாள். பிள்ளைக்கான துணி மணிகள் சேகரிப்பதிலும் ஆர்வங் காட்டியிருந்தாள். அவளுக்கு இப்பிடி நடந்திருக்கக் கூடாது என மனம் சொல்லிற்று.

எப்படியெனினும் அவளைத் தேற்ற வேண்டும் என்று முடிவை எடுத்துக் கொண்டேன். அவள் கண்விழிக்க இன்னும் 2 மணி நேரமாவது செல்லும் என்றான்.

தலையில் பெரிய வெள்ளை நீத்துப்பெட்டி போன்ற ஒன்றைக் கிளிப்'' பண்ணிக் கொண்ட தாதி, அவள் தான் அங்கு பெரிய தாதியாக இருக்க வேண்டும். இல்லையெனின், அவளது குரலில் இவ்வளவு உறுதி தொனித்திருக்காது.

என்னவளின் தலையை மட்டும் ஒரு பானியாய் வெளியே வருடிவிட்டு visiting hall வந்து 2 சிகரட்டுகளை ஒன்றன் பின் ஒன்றாகப் பற்றினேன்.

இரண்டு வாரங்கள் கழித்து ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து கைத் தாங்கலாக அவளை Taxi யில் ஏற்றி வீட்டை நோக்கி வருகையில், 'உங்களுக்கு ஒரு Present வாங்கி வைச்சிருக்கிறேன். வீட்டை வந்து பாருங்கோ' என்றேன்.

'என்னது' என்றாள் சொண்டுகளை நாக்கால் நனைத்தபடி.

'வந்து பாருங்கோவன்'

Taxi வீடு வரும்வரை அவள் துருவித்துருவிக் கேட்கவே இல்லை. முன்னை மாதிரி இருந்திருந்தால் இந்நேரம் நான் சொல்லியே விட்டிருப்பேன். அவ்வளவுக்கு என்னைத் துளைத் தெடுக்காமல் விட்டிருக்க மாட்டாள். அவளது இந்த நிலைக்காக நான் மிகவும் அனுதாபப்பட்டேன். இந்த 'அதிர்ச்சி' அவளை நன்றாகப் பாதித்து விட்டதை உணர்ந்தேன்.

வீட்டில் வந்து ஆற அமர இருந்த பின்னர்தான் கேட்டாள்.

'என்ன உங்கடை Present?'

முன்னால் இருந்த room ஐச் சுட்டிக் காட்டி 'அங்கை போய்ப் பாருங்கோ' என்றேன். நானும் பின்னால் தொடர்ந்தேன்.

கறுப்பு வெள்ளையில் ஒரு பெரிய கடதாசிப் பெட்டியின் மூலையில் அழகிய சிறிய பூனைக்குட்டி உறங்கிக் கொண்டிருந்தது.

'ஐயோ நல்ல வடிவப்பா' என்றபடி...மலர்ந்தபடி பூனைக்குட்டியைத் தூக்கித்தன் மார்போடு அணைத்துக் கொண்டாள்.

அவளின் சந்தோஷத்தில் நானும் என் தெரிவு பற்றிப் பெருமிதப் பட்டுக் கொண்டேன்.

'இது கடுவனோ பெட்டையோ' என்று கேட்டாள்.

'கடுவன்தான்' என்றேன் சிரித்தபடி.

'என்ன பேர் வைப்பம்?'

'சும்மா எல்லாரும் வைக்கிறது மாதிரி 'ஜிம்மி' 'ஜாக்கி' 'ரொமி' எண்டு வைக்காமல் தமிழ்ப் பேரொண்டு வைப்பம்' என்றேன்.

'ராஜா' என்று சொல்லிவிட்டு செல்லமாய் அதன் முகத்தருகே தன் முகத்தைக்கொண்டு சென்றாள். அது 'மியாவ்' என்றது தன் மழலையில் நாங்களிருவரும் எங்களை மறந்து சிரித்தோம்.

'ராஜா' நாம் இருவர் என்றநிலையை நாம் மூவர் என்று மாற்றினான். துள்ளித் துள்ளி... அங்கும் இங்கும் ஓடித் திரிந்தான் T.V.க்கு மேலே பாய்ந்து ஒரு அழகிய மண் சிலையை உடைத்து எங்களிடம் தாறுமாறாக ஏச்சு வாங்கினான்.

முகத்தைக் கைகளால் பொத்திக் கொண்டு விரல் இடுக்குகளால் பார்த்தாலும், தன்னைப் பார்க்கிறார்கள் என்பதைப் புரிந்து கொண்டான். தனது உணவைத் தானே கேட்டுப் பெற்றுக் கொண்டான்.

புல ஏக்கங்களை இல்லாமற் செய்தான்.

ஒருநாள் எங்கள் வீட்டுக்கு ஒரு முதியவர் வந்தார். அவருக்கு மிருகங்களைப் பற்றி நன்கு தெரியும். அவர் 'ராஜா'வை உற்று உற்றுப் பார்த்தார். நாங்களும்தான் அவரைப் பார்த்தோம். அவர் ராஜாவைத் தூக்கிக் கால்களை அகட்டிப் பார்த்தார். 'பெட்டைப் பூனைக்கு ராஜா எண்டு பேர் வைக்கலாமோ' என்றார். நாங்கள் அதிர்ந்து போய் ஆளையாள் பார்த்தோம். 'பெட்டைப் பூனையை விட்டிலே வைச்சிருக்கக்கூடாது' என்றார். நாங்கள் ஆளையாள் பார்த்தோம். என்ன செய்வ தென்று தெரியவில்லை. என்னவன் ஓடிச்சென்று 'ராஜா'வைத் தூக்கி அணைத்தபடி 'ராணி' என்றான். எனக்கு ஒரே சந்தோஷமாயிருந்தது. பிரச்சினை ஏதும் இல்லாமல் இந்தப்பிரச்சினை ஒரு சிறிய அணைப் பில் பெயர் மாற்றத்தில் தீர்ந்து போனதை வேடிக்கை யாக நினைத்தேன்.

Party ஒன்றுக்குப் போய் வந்தோம். தல்ல Mood ல் இருவரும் இருந்தோம். 'கலவி' ஒன்று முடிந்து போயிற்று.

அந்த நேரத்தில் முன் room இலிருந்து 'ராணி' பெரி தாக அழுது கொண்டிருந்தாள். சோம்பலைப் பாராமல் எழுந்து சென்று பார்த்தேன்.

நிலத்தில் புரண்டு புரண்டு அழுதாள். என் கால்களை தன் முழு உடம்பினாலும் உரஞ்சித் தேய்த்தாள். உரத்த குரலில் 'மியாவ் வோய், மியாவ் வோய்' என்று கத்தினாள். அவளது குரல் ஒரு மாதிரியாய் இருந்தது. 'என்னப்பா நடந்தது?' என்றபடி என்னவளும் வந்து விட்டாள். அவளுக்குப் பயமாய் இருந்தது. கிட்டப் போய்த் தூக்க முயன்றாள். ராணி புரண்டு புரண்டு கத்தினாள். எங்களுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. ராணி தன் நாலு கால்களையும் அகல விரித்து தன் வயிறு முழுவதும் தரையில் படும்படி உரஞ்சிக் கொண்டு அரைந்தாள். எங்கள் கண்களை நேரே பார்த்து ஏதோ

சொல்ல முனைந்தாள். அதே குரலில் கத்தினாள். இரவு பூராவும் கத்திக் கொண்டே இருந்தாள். விடிந்ததும் நான் அந்த முதியவரைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்தேன்.

ராணியை ஒரு தடவை பார்த்து விட்டுச் சொன்னார் 'ராணி வயதுக்கு வந்து விட்டாள்' என்று.

'இதுக்குத்தான் நான் அப்பவே சொன்னனான். பெட்டைப் பூனையை விட்டிலே வைச்சிருக்கப் படாது என்று' மேலும் தொடர்ந்தார்.

நாங்கள் ஆளையாள் பார்த்தோம்.

'இதுக்கு என்ன செய்யிறது?' என்றேன்.

'மனிசருக்குத் துணைமாதிரி அதுகளுக்கும் துணை வேணும், கலவி வேணும், பிள்ளை வேணும், இனம் பெருக வேணும் எண்ட நியதி இருக்குத் தம்பி. இதைக் கொண்டுபோய் காட்டிலே விடும். இல்லாட்டிக் 'கருத் தடை' மாத்திரை இருக்கு. ஒரு மிருகவைத்தியரிட் டைப் போய்க் கேட்டாத் தருவார். அதைக் குடுத்தீர் எண்டா இப்பிடிக் கத்தாது. ஏக்கம் இருக்காது. இது தான் வழி' என்றார். நாங்கள் ஆளையாள் பார்த் தோம்.

நான் ராணியைப் பார்த்தேன். அது ஏக்கத்துடன் என்னைப் பார்த்தது. நான் என்னவளைப் பார்த் தேன். அவளும் அதே மாதிரி என்னைப் பார்ப்பது போல் பட்டது.

மூக்குக் கண்ணாடிக்குக் கீழால் என்னைப் பார்த்தபடி குளிகைகளை என்னிடம் தந்தார் அந்த மிருக வைத் தியர். நான் அவரைப் பார்த்தேன்.

'என்ன பாக்கிறீர்? இது Power ful ஆன Pills. பிள்ளை உண்டாகிறதுக்கான chances ஐக் கேட்கிறீரோ? 12% தான்' என்றார்.

pills ஐக் குடுப்பதற்கு என்னவன் தடுத்து விட்டான். இருவருமாக ஒரு முடிவெடுத்தபின் ராணியைத் தூக்கிச் சென்று காட்டில் விட்டுவிட்டு வந்தோம். நீண்ட நாட்களின் பின் என்னவன் சாமிப் படத்தருகே நீண்ட நேரம் நின்றிருந்தான். தெரியாதவன் போலவும், நிலைமையைச் சகஜ நிலைக்குக் கொண்டு வருவதற்குமாய் 'உங்கை என்ன செய்யிறீர்' என்று கேட்டேன். மிகத் தெளிவாக இயல்பாக 'வரம்' என்று மட்டும் சொன்னான்.

company வேலை முடிந்த களைப்பில் Carல் வந்து கொண்டிருந்தேன். தூரத்தில் றோட்டுக் கரையோரத்தில் பற்றைகளுக்கு அருகில் ஒரு பூனை செத்துக் கிடந்தது. கண்கள் இறுக மூடின. கால்கள் 120 Kmph ல் carஐ இயக்கின.

'நீர் உங்கை என்ன செய்யிறீர்?'

'வரம்.'

'நீங்கள் உங்கை என்ன செய்யிறியள்?'

'நீர் செய்யிற அதே வேலைதான், ஆனா இது வீதக் கணக்கு,' என்றேன்.

என்னையு மறியாமல் என்கண்கள் கலங்கின. □

கதை தொடரும்

கரவைதூசன்

இப்பொழுது பாரதிநகரும் சிவாவின் அஞ்சலியில் பங்கு கொள்ளத் தயாராகி விட்டது.

போஸ்டர் ஒட்டி, கறுப்புக் கொடி கட்டியவர்கள் கீழே இறங்கி புறப்படத் தயாரானார்கள். ஆனால், அந்த

ஒருவன் மட்டும்...? நிலத்தில் ஊன்றிய எஸ். எல். ஆருடன் மூலையிலிருந்த கல் ஒன்றில் போஸ்டரையே வெறித்துப் பார்த்தபடி உட்கார்ந்திருந்தான். அங்கே சிவா கம்பீரமாக 'மண்ணைப் பிரிந்து விண்ணில் கலந்து விட்ட உத்தமவீரன்' என்ற பெரிய எழுத்துக்களின் மேல்...! தன்னைப் பார்த்து ஏதோ சொல்வதுபோல் இவன் உணர்ந்தானா? என்ன சொன்னான் சிவா? அவன் எதுவுமே சொல்ல வேண்டியதில்லை. நடந்த கதைக்கு இவனே சாட்சியமாகி இருந்தவன்தான். அது நடந்த கதை மட்டுமல்ல, ஒருவகையில் இன்றும் தொடரும் கதை கூட.

இவனது மனம் பின்னோக்கிச் சுழன்றது.

அந்த அழகிய கிராமத்தின் பெயர் செல்லப்பட்டி. ஒரு கோயில், ஒரு குளம், தெற்கால்போல வடலிக் காணிகள், மேற்குப் புறத்தே வயல்வெளி, அதற்கப்பால் கிளை பிரிந்ததுபோல் வேங்கைப்பட்டியும் செல்ல புரமும்.

செல்லப்பட்டி கிராமத்தின் சந்தை, கடை, கபே எல்லாமே பேபி அக்காவின் 'தேத்தண்ணி'க் கடைதான். கிராமத்தின் முக்கால்வாசிப் பேர்கள் பேபி அக்காவின் கணக்குக் கொப்பியின் பக்கங்களை நிறைத்துவிட்ட கடன்காரர்கள். அதில் அவனும் இவனும் கூட விதிவிலக்காகவில்லை.

அன்று அவனும் இவனும் பேபி அக்காவின் கடையிலே அமர்ந்திருந்து கடனுக்கு பாணும் தேத்தண்ணீரும் வாங்கி பகிர்ந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். திடீரென வோக்கி டோக்கி அலறியது, செல்லப்பட்டி கிராமத்தை இராணுவம் சூழ்ந்து கொண்டதாக...

இருவரும் துப்பாக்கியிலிருந்து பாயும் ரவைபோல தமது இருப்பிடத்தினை அணுகினர். அங்கிருந்த தடயங்கள் யாவற்றையும் அகற்றிவிட்டு வேறிடம் செல்லத்

தயாரானபோது வோக்கி டோக்கி மீண்டும் செய்தி தெரிவித்தது; தெற்குப் பகுதியிலுள்ள வடலிக்காணி தான் உங்களுக்கு தப்பிக்க வழி. மற்ற மூன்று புறங்களிலும் இராணுவம் சூழ்ந்து விட்டது.

சிந்திக்க நேரமற்றவர்களாக வடலிக் காணித் திசையை நோக்கி சைக்கிளை உளக்கினர். வடலிக் காணியில் சைக்கிளை மறைத்துவிட்டு அதனோடு சென்று வேங்கைத் திடலை அடைந்தனர்.

செல்லப்பட்டியினதும் வேங்கைத் திடலினதும் எல்லை யைக் குறிப்பதே அந்த உடையார் குடியிருப்பு பிள்ளையார் கோவில்தான். பல தலைமுறைகளாக பல அரசியல் தலைவர்கள் தலையிட்டும் கூட தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு திறந்துவிடப்படாதிருந்த கோயில் அது. 1977ம் ஆண்டு தேர்தல் காலத்தில் தமிழர் கூட்டணிக் கட்சியினர் தலையிட்டும் தர்மகர்த்தாவாக இருந்த வல்லிபுரம் உடையார் அந்தக் கோயிலை திறந்துவிட சம்மதிக்கவில்லை. இப்போது அவனும் இவனும் பூட்டியிருந்த சுற்றுமதில் பெருஞ்சுவர்க் கோயிலைப் பார்த்தபடி மலைத்துப்போய் நின்றிருந்தனர். வேங்கைத் திடலையும் இராணுவம் சூழ்ந்துவிட்டிருந்த நிலையில் அவர்களால் செய்யக்கூடியது கோவிலுக்குள் நுழைந்து பதுங்கிக் கொள்வதுதான்.

இருவரும் மதிலைத் தாண்டி கோவில் வளாகத்துள் சென்றனர். வெளியே இராணுவ ராங்கிகள் மரம், செடி, கொடி, வீடுவாசல் யாவற்றையும் சின்னா பின்னம் செய்து கொண்டிருந்தன.

கோயில் மண்டபத்துள் நுழைந்தவர்கள் திடுக்கிட்டுப் போனார்கள். அங்கே, வல்லிபுரம் உடையார்! அவனையும் இவனையும் கண்டவர், 'ஐயோ ஐயோ, என்னைச் சுட்டுப்போடாதேயுங்கோ, நான் பிள்ளை குட்டிக்காரன், என்னை நம்பித்தான் வீட்டில் அஞ்சு குமருகள் இருக்கு'

என்று கதறத் தொடங்கிவிட்டார். தமது கையிலிருந்த துப்பாக்கிகளைக் கண்டுதான் உடையார் பயந்து போனார் என்பதை ஊகித்துக் கொண்ட இவன், 'சத்தம் போடாதயுங்கோ, அது நான் செல்வராசா தான்' என்றான். 'ஆர் தம்பித்துரையின்ர மோனே?' என்று தெரிந்த தெளிந்த குரலில் கேட்டபடி முன்னே வந்தார் உடையார்.

'தம்பி, நிலமை என்ன மாதிரி இருக்குது?'

'மோசமாய்த்தான் இருக்கு. இப்ப இதைவிட தப்பிக் கிறதுக்கு வேறு வழியில்லை.'

'அப்ப வா, உள்ள போயிடலாம்' என்று கூறி அவனது கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு மூலப்பிரகாரத்தை நோக்கி விரைந்தார் உடையார்.

'பொறுங்கோ... பின்னால் சிவா நிக்கிறான்' என்றான் இவன்.

'தெரியும். தெரிஞ்சுதான் உன்னை மட்டும் கூப்பிட்டன்' என்றபடி இரண்டாவது மண்டபக் கதவைத் திறந்து கொண்டிருந்தார்.

கிராமம் அல்லோல கல்லோலப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. கொலை, கொள்ளை, கற்பழிப்புக்களால் எங்கும் ஒரே கூக்குரல். தீ நெடி! தீயில் தீய்ந்த சடல நெடி! அப்பப்பா!

இராணுவம் கோவிலைச் சமீபித்துவிட்டதை மூவரும் உணர்ந்தனர். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் மூன்று பேரின் உயிர்களும் போய்விடப் போகின்றன. மூலப் பிரகாரத்துள் ஒளிந்து கொண்டால் தப்பிக்க வாய்ப்புத் தான். ஆனால், உடையார்...?

அந்த நிலைமையை உடையாரும் தெரிந்திருந்தார் தான். ஆனாலும், அந்த பிராணாபய காலத்தில் கூட சாதிவெறி அவரை விடவில்லை. உடையார் சொன்

னார்: 'தம்பி செல்வராசா, இந்தளவு தூரம் அவனை நான் வரவிட்டதே நிலைமையைத் தெரிஞ்சபடியால் தான். செத்தாலும் சாவனேதவிர, இதுக்குமேல அவன் உள்ளவரச் சம்மதிக்க மாட்டன். தெரிஞ்சுகொள்?'

இவனது கண்கள் சிவக்கத் தொடங்கின. ஒரு அரக்கன் தன்முன்னே நின்று பேசுவதாக எழுந்த நினைப்பில் சினத் தீ எழுந்தது. ஆனால், ஏதொன்றையும் பொருட்படுத்தாத உடையார் திடீரென அவளையும் சேர்த்து இழுத்துக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்து மூலப் பிரகாரக் கதவைச் சாத்திக் கொண்டார்.

கோயில் தேர் முட்டிக்கு தீ வைத்த இராணுவம் மதில் கதவை உடைத்து உள்ளே வர முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தது. தனக்கிருந்த ஒரேயொரு வழியை சிவா நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டான். வெளியே கதவை யுடைக்கும் முயற்சியில் வெற்றி கொண்ட இராணுவம் திமுதிமுவென உள்ளே நுழைந்த மாத்திரத்தே சிவா வின் எந்திரத் துப்பாக்கி சடசடக்கத் தொடங்கியது.

வெளியே வர முயன்று கொண்டிருந்த இவனுக்கு சிவா என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறான் என்பது தெரிந்து விட்டது. தான் வெளிவந்து சிவாவுக்குத் துணையாகச் சேர்ந்தே ஆகவேண்டும். இப்போது துப்பாக்கிச் சத்தங்கள் அடங்கத் தொடங்கிவிட்டிருந்தன. இவன் உடையாரை தள்ளிக்கொண்டு வெளியே வந்தான். அங்கே கோவில் முன் பிரகாரத்தில் விழுந்து கிடந்திருந்தான் சிவா.

கல் மேல் அமர்ந்திருந்து சிவா அமரனான அந்த நாளை நினைத்துக் கொண்டிருந்த இவனை யாரோ உசுப்பினார்கள். திடுக்கிட்டு பிரக்ஞையடைந்த இவன் சிவாவின் போஸ்டர் மீதிருந்த பார்வையை மீட்டு, தன் நண்பனைப் பார்த்துச் சிரித்தான்

ஒருமுறை. பின் எழுந்து எஸ்.எல்.ஆருடன் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தான்.

அவர்கள் இராணுவத்துக் கெதிராகப்போராடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், அவர்களுக்கெதிராக எத்தனை சக்திகள் திரண்டிருக்கின்றன! 'சிவா வீழ்ந்தது இராணுவத்தாலா? அல்லது, அந்த இன்னொரு சக்தியாலா?'— நடந்து கொண்டிருந்த இவன் மனத்தில் கேள்விச் சிதறல்கள்.

□

சுழற்சி

மூலமையூரான்

என் அம்மா பழையவள்தான். ஆனால்-அவளின் முகச் சுருக்கங்கள் எனக்குப் புதியவை.

பொப்பல்வாய்-5

சிவா தினமும் பாடசாலைக்கு அதே புகையிரதத்தைத் தான் பிடிப்பான்.

அல்லது நேரத்தைக் கடைப்பிடிக்கத் தெரியாதவன் என்ற பெயர் கேட்க வேண்டிவரும். இவன் இலங்கை யிலிருந்து வந்து அகதியாக டென்மார்க்கில் வாழுகிறானே தவிர அவனுடைய பழக்க வழக்கங்கள் எதுவுமே பெரிதாக மாறவில்லை. மாற்றிக் கொள்வதில் அவனுக்கு ஒன்றும் ஆட்சேபனை கூடக் கிடையாது. ஆனாலும் அவனால் அப்படி மாற முடியவில்லை. சிவாவைவிட டென்மார்க்குப் பிந்தி வந்தவர்களில் அனேகமானவர்கள் பெருமளவு மாற்றத்தை அடைந்திருந்தனர்.

இத்தகையவர்களுடன் சிவா அவ்வளவாகப் பேச்சுக் கொடுக்கப் பயந்தான், காரணம் அவர்களுடைய கிண்டலும் கேலியும் சிவாவுக்கு அவ்வளவாகப் பிடிப்பதில்லை.

சிவாவின் எதிர்காலம் பற்றி அவனே அதிகம் நினைத்துப் பார்ப்பதில்லை. அவ்வப்போது அவனுடைய சோசலொபீசர்-சமூக ஆலோசகர்-நினைவு படுத்தினாலுண்டு. எதிலுமே ஒரு பிடிப்பற்ற நிலையில் சிவா இருந்தான். ஊருக்கு காசு அனுப்பவேண்டும் என்கிற சுமை கூடக் கிடையாது.

ஆனாலும் நிறையவே கடிதத் தொடர்புகள் அவனுக்கும் அவனுடைய தாயாருக்குமிடையே இருக்கிறது. இந்தக் கடிதப்பாலம் ஒன்றே அவன் கடைப்பிடிக்கும் கட்டுப்பாடுகளுக்கு காரணமாக இருந்து வருகிறது. தாய், தகப்பனுக்கு சிவா ஒரே ஒரு பிள்ளை என்பதனால் தான்; அவனாவது உயிர்தப்பி வாழட்டும் என்ற அவனுடைய தாயாரின் விருப்பமும், சிவாவின் பயந்த

சுபாவமும் தான் சிவா நாட்டிலிருந்து இடம் பெயரக் காரணமாக இருந்தன.

காலையில் வேலைக்குச் செல்பவர்கள் விரைந்து கொண்டிருந்தனர். அது ஒரு 'சமர்' காலம் என்பதனால் மனித முகங்களில் சந்தோஷமும், உற்சாகமும் தெரிந்தது. சிவாவைக் கடந்து கார்கள் வேகமாகச் சென்றன.

ரோவகெத-9

இந்த வீட்டில் ஒரு வயதான பெண்ணும் அவளுடைய கணவனும் தான் வசிக்கின்றனர். அந்த வீடு மிக விசாலமானதும், பெரிய ஒரு தோட்டத்தையும் கொண்டது. வகைவகையான மலர்கள் வளர்ப்பதே அவர்களுடைய வேலை. பச்சைப் புல் நடுவே மஞ்சள்ச் செவ்வந்திப் பூக்கள் நல்லவடிவாக இருக்கும். ஆனாலும் சிவாவுக்கு மிகவும் பிடித்தது அந்த வயதான அப்பிள் மரம் தான்.

ஒழுங்காக கத்தரிக்கப்பட்ட அந்தப் புல்வெளியில் திரண்டு நெளிந்து ஒரு நடனமாதுவைப் போல நிற்கும் அந்த அப்பிள் மரத்தை அடியோடு பிடுங்க அவர்கள் முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தனர். 'கிழடுகள்' என்று சபித்தபடி சிவா சென்று கொண்டிருந்தான்.

கிசோக சந்தி

சிவா உன்னிப்பாக பார்த்தான். அவனை இன்று காணவில்லை. செம்பட்டைத்தாடியும், மீசையுமாக கையில் ஒரு உலப் போத்திலுமாய் இந்தச் சந்தியில் தினமும் நிற்பவனைக் காணவில்லையே? என்று யோசித்தபடியே சிவா நடந்து கொண்டிருந்தான். 'இனித்தான் வருவானாக்கும்' என்று வாய் முணுமுணுத்தது.

166 □ பனியும் பனையும்

அந்தத் தாடிக்காரன் தான் சிவாவைக் கண்டு முதன் முதலில் சிரித்தவனும்! அத்துடன் ஆவலுடனும் அனுதாபத்துடனும் சிவாவின் கதையைக் கேட்டவனுமாகும்.

அதனாலோ என்னவோ அந்தத் தாடிக்காரன் மீது சிவாவுக்கு ஒரு பிடிப்பு ஏற்பட்டிருந்தது. சிவாவின் தனிமையை, இழப்புகளை புரிந்துகொண்ட அவன் ஒருநாள் 'சில புதிதாக முயற்சி செய்' என்று சொல்லி யிருக்கிறான். இது ஒரு பெரிய தாக்கத்தையும், சிவாவைச் சிந்திக்கவும் வைத்தது.

ஸ்ரேசன்

கொமுனில வேலை செய்யிற அந்த தொக்கை (நகர சபை) மனுஷி. கிம்நாசியத்தில படிக்கிற அந்தப் பெட்டையன். காலுக்குச் சில்லுப்பூட்டிக் கொண்டு ஓடிவாற அந்த போலந்துக்காரன்-மாட்டின், பல்லு மிதந்த டோட்டா, எல்லாரும் இன்றும் நிற்கிறார்கள். இந்த முகங்கள் சிவாவுக்கு தினமும் பழக்கப்பட்ட முகங்கள். தினமும் வணக்கம் சொல்லும் அளவுக்கு மட்டும் பழக்கம் இருந்தது. கொஞ்சம் தூரம் தள்ளி அந்த ரைக்காரனும் நிக்கிறான். எப்பவும் முகம் 'உம்' எண்டுதான் கிடக்கும். 'கையில் கிடக்கிற சூட்கேசுக்கும் உவனுக்கும் என்ன வித்தியாசம்? சும்மாய் நிப்பான். உவனுக்கு பொஞ்சாதி குடும்பம் இல்லப்போல...?' சிவா வழமையாக நினைப்பதுபோலவே நினைத்த படியே வந்துநின்ற றெயினில் ஏறிக் கொண்டான்.

பயணம்

கோதுமை வயல்களையும், வீட்டுக் குவியல்களையும் சின்னச் சின்ன யோபயாத் தோட்டங்களையும் ஊடறுத்துக்கொண்டு செல்லும் அந்தப் புகையிரதத்தில் பயணம் செய்வது சிவாவுக்கு பிடித்தமான ஒன்று. ஆனால் அதே மனிதர்களுடனும், அதே வீதிகளிலும்

தொடர்ந்து பயணம் செய்வது என்பது அவனுக்குப் பிடித்திருக்கவில்லை. அதனாலோ என்னவோ யூலண்டுக்கு மாறுகிற உத்தேசம் கூட வந்தது. சிவா பல குழப்பமான நினைவுகளில் இருப்பது புரிகிறது. மாற்றங்களை விரும்புகின்ற அதே வேளை, தனது பழைய உறவுகளையும், இழந்துவிட்ட எத்தனையோ வற்றையும் நேசிக்கிறானே!

இடைக்கிடை புகையிரதம் நிற்பதும் சில புதியவர் களுடன், அதே பழையமுகங்கள் இறங்குவதும் ஏறுவது மாக சிவாவின் புகையிரதப் பயணம் வழமையான அதே ஆலைச் சங்கொலியுடன் முடிந்தது.

வகுப்பு

அவனுடைய வகுப்பிலும் அதே மாணவர்கள், அதே ரீச்சர் அதே புத்தகங்கள். அதே...அதே... சிவாவுக்கு எரிச்சலும் தலையிடியுமாக இருந்தது. சிவா ரீச்சரிடம் சொல்லிக் கொண்டு வகுப்பு முடிவதற்கு முன்னதாகவே வீடு செல்லும் திட்டத்துடன் ரீச்சரிடம் கதைத் தான். அவன் 'ஏன்?' என்று கேட்டான். 'ஊரில இருந்து கடிதம் வரவில்ல. தலையிடிக்குது...அது தான்...' என்றான் சிவா.

'சரி, நீர் இன்றைக்குப் போகலாம். ஆனால், கடிதம் வந்ததனால் தலையிடி என்று நாளைக்கு வராமல் நிற்கக் கூடாது' என்ற ஒரு புத்திமதியுடன் விடை கொடுத்தான்.

மீண்டும் பயணம்

சிவா வீடுநோக்கி பயணமானான். இடைக்கிடை கிசோக் சந்தியில் நிற்கும் அந்த தாடிக்காரனின் ஞாபகம் வந்து போனது. 'ஏன் வரயில்லை உவன்... தண்ணி அடிக்கிறத விட்டிட்டானோ? அல்லது... புதிய இடம், புதிய குடிகார நண்பர்கள் என்று மாறி விட்டானோ? நிச்சயமாய் தண்ணி அடிக்கிறத விட்டிருக்கமாட்டான்! சாகும்வரை குடிப்பன் எண்டுதான்

அண்டைக்குச் சொன்னவன்...சரி...என்ன இழுவெண்டாலும் எனக்கென்ன?' என்று சிவாவினால் அந்த நினைவிலிருந்து தப்பமுடியவில்லை.

டென்மார்க் வாழ்க்கை. என்ன இது? ஊருக்கு வந்தால் உயிர் தப்பாது. இப்ப வரவேண்டாமெண்டு அம்மா கடிதம் எழுதினா...அப்ப... பாலாண்ண சொல்லுறது போல... இஞ்சினேக்க... பிளாயயெம்மில சாகிறதே? இப்படி பலவிதமான நினைவுகளில் மூழ்கியபடி தன் வாடகை வீடுள்ள அந்தச் சின்னக் கிராமத்தில் இறங்கினான்.

கிசோக் சந்தி

அந்தச் சந்தியில் இப்போதும் வழமைபோல அதிகம்பேர் நின்று உலர் குடித்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களில் சிலரை சிவாவுக்குப் பழக்கம் என்பதனால் அருகிற் சென்று அந்தத் தாடிக்காரனைப் பற்றி விசாரித்தான். 'ஓ! நீர்.....ஊலவைச் சொல்லுறாய் போல இருக்கு... அவன் நேற்றுச் செத்துப் போனான்...' என்றபடி அவர்கள் வேறு பக்கம் திரும்பிக் கொண்டனர். மாற்ற முடியாத அந்த மரணத்துக்கும் பிறப்புக்கும் யார் விதி விலக்கானார்கள். சிவா நடந்தான்.

ரோவகெத 9

சிவா வீடுநோக்கி தொடர்ந்தான். அவனுக்குப் பிடித்த அந்த பெரிய அப்பிள் மரம் அதே வளவுக்குள் பிரட்டி நடப்பட்டிருந்தது. அதன் அடிப்பாகத்தில் கீறல்களும் உராய்வுகளும் இருந்தன. முந்திய அழகு அதில் இப்போது இல்லை. அது வலிந்து அழிக்கப்பட்டிருந்தது. 'ஏன் இப்படி?' என்று கிழவியிடம் கேட்டான். இந்த மரம் மிகவும் நிழல் தருகிறது, அதனால் அதை புரட்டி விட்டோம். இதன் பழங்களும் சுவையானதல்ல.

'அந்த இடத்தில் பல புதிய பூக்களை நடலாமல்லவா?'

என்றாள் கிழவி. சிவாவுக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது. 'என்ன உலகமிது'... அவரவர் விருப்பங்களுக்காக எவரெவரோ... எதுவெல்லாமோ.....எங்கெங்கோ... எப்படி எப்படியோ...நகரவேண்டியதாய்ப் போயிற்று... புரட்டி எடுத்து சில மணி நேரங்களிலேயே...அது சற்று வாடிவிட்டது. இது திரும்பவும் வேர் விடுமா? இளைய மரமென்றால் நிச்சயம் வேர் விடும். இது ஒரு பழைய மரமாயிற்றே...

கடிதம் பார்க்கும் ஆவலுடன் துரிதமானான்.

பொப்பல்வாய்-5

சிவா குடியிருக்கும் அந்த வாடகை வீடு வந்துவிட்டது. தன்னை யாரோ பெயர் சொல்லி அழைப்பது கேட்டு தின்றான்.

'அட உவன் புருசனை விட்டிட்டுஇருக்கிறவன்...முன்னம் வண்டியத் தள்ளிக்கொண்டு திரிஞ்சாள்...இப்ப ஒரு வண்டியத் தள்ளிக்கொண்டு வாறாள்... பிள்ள பெத் திட்டாள் போலகிடக்கு...ஆரது...பக்கத்த வாறது... உவன்தான் பழைய புருஷனோ?' என்று சிவா நினைத்துக் கொண்டு நிற்க, அவர்கள் அவனை நெருங்கினார்கள். அவன் அவனை அறிமுகப்படுத்தினான். 'இது என் புதிய புருஷன்.' அவன் சிவா வோடு கைகுலுக்கினான். வண்டிலுக்குள் அந்தச் சின்னக் குழந்தை அழுதது.

தாடிக்காரன் செத்துப் போனான்.

பிள்ளை பிறந்து விட்டது.

அவளுக்குப் புதிய புருஷன்.

அப்பிள் மரம்? சிவா??

□

கலாச்சாரங்கள்

சந்திராதேவி

வெள்ளிக் கிழமை

'ஓமோரோ மூலை' என்று அழைக்கப்படும் இளைப் பாறும் அறையின் வலது பக்க மூலை மெள்ள மெள்ள உயிர் பெறத் தொடங்கியது. அந்த வைத்திய சாலை

யின் சலவைப் பிரிவில் பணிபுரியும் கறுத்தத் தோல் வெளிநாட்டவர்கள் அனைவரும் அந்த மூலையில் வந்து அமர்வது ஒருவித வழமையாகி இருந்தது. பொதுவாக நோர்வேஜியர்கள் 'ஓமோரோ மூலைக்கு' வருவது குறைவு. அதற்காக அவர்களை இனவாதிகள் என்று கருதிவிட முடியாது. வெடிச் சிரிப்புகளாலும், சூடான விவாதங்களாலும் எப்போதும் அதிர்ந்து கொண்டிருக்கும் 'ஓமோரோ மூலை'. அமைதியாக இளைப்பாற விரும்புவர்களுக்கு உகந்த இடமல்ல. மேலும் ஆங்கிலம் தான் 'ஓமோரோ மூலை'யின் உத்தியோக மொழியென்பதும் நோர்வேஜியர்கள் இங்கு வந்து அமராமல் இருப்பதற்கு காரணமாக இருக்கலாம்.

இந்த மூலைக்கு இவ்வாறு பெயர் வரக் காரணமாக இருந்தவன் காம்பிய நாட்டவனான ஓமோரோ தான். பார்த்தால் நமது ஊர்க்கோவில்களில் இருக்கும் குரன் சிலைபோல் இருப்பான். ஆனால் உருவத்திற்கு முற்றிலும் எதிரான இயல்பு. யாராவது ஒருவர் வேடிக்கையாக ஏதாவது சொல்லி விட்டால் இரண்டு மூன்று நிமிடங்கள் தொடர்ச்சியாகக் குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரிப்பான். அரசியல் விவாதங்களில் ஆரம்பித்து விட்டால் நேரம், உணவு எல்லாவற்றையும் மறந்துவிட்டு நரம்புகள் கொதிக்கப் பேசுவான். அவனைவிட அகலமான அவனது மனைவி நியோ 'இடைவேளை முடியும் நேரமாகிவிட்டது ஓமோரோ! தயது செய்து சாப்பிடு' என்று அவனுக்கு உணவை நினைவு படுத்துவாள்.

'ஓமோரோ மூலையில் எப்படியும் அஞ்சாறு ரிக்கற்றாவது விக்கவேணும்' என்றவாறு மறவாமல் ரிக்கற் புத்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டாள் ரஞ்சனி.

'அவங்கள் எல்லாரும் ரெண்டு மூண்டு வேல செய்யிற ஆக்கன்... வருவாங்களெண்டு நான் நினைக்கையில்லை...' கௌரிக்கு நம்பிக்கையில்லை.

172 □ பனியும் பனையும்

‘ஒரு அஞ்சு ரிக்கற்றாவதுவிக்காட்டி மரியாதையில்லை. பிறகு ஒரே நக்கலடிப்பீனம் கௌரி!’

ரஞ்சனியின் பரிதாபத்தைப் பார்க்க கௌரிக்கு சிரிப்பாயிருந்தது. ‘சரி வாரும்ன் கதைச்சுப் பாப்பம்... ஒமோ ரோவுக்கும் பெண்சாதிக்கும் இதுகளள்ள நல்ல இன்றஸ்த் தானே... கேட்டுப் பாப்பம்!’

இருவரும் ‘ஓமோரோ மூலை’க்கு வந்த போது, ஓமோரோ பாண்பொதியை அநாதரவாகத் தவிக்க விட்டு அமெரிக்க ஜானாதிபதி ஜோர்ஜ் புஷ்ஷின் சட்டையைப் பிடித்து ஆத்திரத்துடன் உலுக்கிக் கொண்டிருந்தான். நியோவுக்கு புஷ்ஷின் சட்டை கிழிவதைப் பற்றிக் கவலையில்லை; ஆனால் இடைவேளை முடிவதற்குள் தன் கணவன் பாண்பொதியைத் திறக்காமல் விட்டு விடுவானோ என்று கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். ‘சதாம் ஹுசைன் செய்தது முட்டாள்தனமான காரியம் தான்... ஆனால் அதைக் கேட்பதற்கு இந்த முட்டாளுக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது?... கிரனடாவை எப்படி மறக்கலாம்... பனாமாவை எப்படி மறக்கலாம்...’ என்று முழங்கிக் கொண்டிருந்தவனை ‘ஒரு நிமிடம் ஓமோரோ!’ என்று கௌரி நிறுத்தினாள்.

‘இடையில் குறுக்கிடுவதற்கு மன்னித்துக் கொள்... ஆனால் இடைவேளை முடிவதற்குள் உங்களிடம் சொல்லியாக வேண்டிய விடயமொன்று ரஞ்சனியிடம் இருக்கிறது...’

‘ஓ... ரஞ்சனி என்ன சொல்லப் போகிறாள் என்று எனக்குத்தெரியுமே... அவளுக்கு ஒரு காதலன் கிடைத்து விட்டான்’-புஷ்ஷை மறந்து குளிர்ந்துபோன ஓமோரோ குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரிக்க ஆரம்பித்தான். நியோ சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி பாண் பொதியைத் திறந்து அவனிடம் கொடுத்தாள்.

ரஞ்சனி விஷயத்தைச் சொன்னபோது கௌரி எதிர் பார்த்தது மாதிரியே பலர் பின்வாங்கிக் கொண்டார்கள். வாழ்நாளில் நூறு குரோணர்களுக்கு ரிக்கற் வாங்கியறியாத இம்தியாஸ் ‘நாளை நடக்கவிருக்கும் நிகழ்ச்சிக்கு இன்று சொன்னால் எப்படி? நீ முன்னரே சொல்லியிருந்தால் நிச்சயமாய் வாங்கியிருப்பேன்’ என்று சாதுரியமாக கழன்று கொண்டான். பர்வீஸ், தோமஸ் இருவரும் உண்மையிலே சனி, ஞாயிறு இரவுகளில் Taxi சாரதிகளாகச் சம்பாதிப்பவர்கள். சகூப்தா இந்த இரண்டு நாட்களிலுந்தான் கணவன் பிள்ளைகளுடன் வீட்டில் இருப்பவன். இந்தர்ஜித் தான் வருவது நிச்சயமில்லை. ஆனால் ரிக்கற் வாங்குவதாகக் கூறி வாங்கிக் கொண்டான். தமிழர்களின் கலாசார விழா என்றதும் ஆர்வத்தோடு வாங்கியது ஓமோரோ மட்டும் தான். சுகவினமுற்றிருக்கும் சினேகிதி ஒருத்திக்கு வந்து உதவி செய்வதாக வாக்களித்திருந்ததனால் நியோ தன்னால் வரமுடியாதுள்ளது என்று வருந்தினாள்.

ரஞ்சனி இரண்டு ரிக்கற்றாவது விற்க முடிந்ததேயென்று ஆறுதற்பட்டுக் கொண்டாள்.

‘நீங்கள் அங்கே நிற்பீர்கள் தானே... தெரிந்தவர்கள் ஒருவருமில்லாமல் நான் நின்று மிரளவேண்டி இருக்காதல்லவா?’ ஓமோரோ கேட்டான்.

‘அது பிரச்சனையில்லை... நீ சரியாக ஆறுமணிக்கு அரங்க வாசலுக்கு வா... நாங்கள் வந்து உன்னை அழைத்துப் போகிறோம்’ கௌரி சொன்னாள்.

சனிக் கிழமை

ஒப்பனைக்கு உதவி செய்ய வேண்டியிருந்ததால் ஓமோரோவை அழைத்து வரும் பொறுப்பை ரஞ்சனி கௌரியிடம் ஒப்படைத்துவிட்டுப் போனாள். நேரம் ஆறு பத்தாகியும் ஓமோரோ வரவில்லை. சிலவேளை வர மாட்டானோ என்று நினைக்கையில் ‘தேபானைத்

தவறவிட்டுவிட்டேன்... மன்னித்துக்கொள்' என்றபடி மூச்சிரைக்க வந்து சேர்ந்தான் ஓமோரோ. 'பறவாயில்லை... இப்போதுதான் ஆரம்பித்தார்கள்' என்றபடி அவனை அரங்கத்தினுள் அழைத்துச்சென்றான் கௌரி. வணக்கம் வாருங்கள் என்று வாசலில் நின்று பன்னீர் தெளித்தவர் கௌரியையும் ஓமோரோவையும் ஒன்றாய் கண்டதும் அவசரமாய் கண்களை இறுக்கிக் கொண்டார்.

பல நூற்றுக் கணக்கான கண்களினால் தான் பின் தொடரப் படுவதை அறியாத ஓமோரோ, அலாரிப்பின் அபிநயங்களைப் பார்த்து அதிசயித்தபடி கௌரியைப் பின்தொடர்ந்து அவளருகே அமர்ந்து கொண்டான். 'உடனே திரும்பிப் பாக்காதே... கொஞ்சம் செல்லத் திரும்பிப் பார்' என்ற சங்கேதச் செய்தி தொடைகலனச் சீண்டியபடி அசுரவேகத்தில் பரவிக் கொண்டிருக்கையில் கௌரி அரங்கத்தில் அபிநயிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்த நவரசங்கள் பற்றி ஆங்கிலத்தில் சிரமத்துடன் ஓமோரோவுக்கு விளக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

அவனின் பல கேள்விகளுக்குத் தெரியாது என்றுதான் பதில் சொல்ல வேண்டியிருந்தது. நிகழ்ச்சிகளின் இடைவெளிகளின் போது ஆபிரிக்க கிராம நடனங்களையும், தென்னமரிக்கத் தங்கோ, லம்பாடா நாட்டியங்களையும் பரதநாட்டியத்தின் அசைவுகளுடன் ஒப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான் ஓமோரோ. தங்கள் நாட்டினைப்போல் வயது, பால் வித்தியாசமில்லாமல் எல்லோரும் சேர்ந்து ஆடும் நாட்டியங்கள் இல்லையா என்று அவன் கேட்ட போது 'முன்னர் இருந்ததாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்... ஆனால் இப்போதைய எங்கள் கலாசாரத்தில் அப்படியெல்லாம் நினைத்துப் பார்க்கக்கூட முடியாது' என்று கௌரி சொன்னாள்.

முன் வரிசைகளில் இருந்தவர்களில் பலர் சாதாரணமாக பின்னால் பார்ப்பதுபோல் கழுத்தைத் திருப்பி ஒரு

அரைவட்டம் அடித்து இவர்களைப் பார்த்துவிட்டு, வந்த செய்தி உண்மைதான் என்று உறுதிப்படுத்திக் கொண்டார்கள். திடீரென்று தலையை நிமிர்த்திய கௌரியின் பார்வையில் சிக்குண்டுபோன யாமினி, பிளாஸ்டிக் சிரிப்பொன்றை உதிர்த்துவிட்டுத் திரும்பிக் கொண்டாள்.

பதினைந்து நிமிட இடைவேளை விட்டு சிற்றுண்டி வழங்கினார்கள். வடையைச் சாப்பிட்டுவிட்டு 'மிக அருமையாக இருக்கிறது' என்று கண்கலங்கியபடி ஓமோரோ சொன்னான். 'என்ன கௌரி உங்கள் காணக்கிடைக்குதில்லை... ஒரே பிளி போல' என்று ஒரு மாதிரிச் சொல்லிவிட்டு ஓமோரோவுக்கு 'ஹய்' சொல்லிச் சென்ற கணேஷ் கூட்டமாய் நின்றவர்களிடம் ஏதோ சொல்வதையும் அவர்கள் திரும்பி தன்னைப் பார்ப்பதையும் பார்த்த பின்னர்தான் கௌரி உணர ஆரம்பித்தாள். சுருசுருவென மண்டையில் ஊசிகள் ஏற ஆரம்பித்தன.

இடைவேளை முடிந்து மீண்டும் நிகழ்ச்சிகள் ஆரம்பமாயின. கோலாட்டத்தை ஓமோரோ ரசிக்க ஆரம்பித்தான். 'என்னை எல்லோரும் ஒரு மாதிரியாகப் பார்க்கிறார்கள்... நீ தயவு செய்து எதிர்ப்புறமாக உள்ள ஆண்களோடு போய் இருக்கிறாயா?' என்று அவனிடம் எப்படிக்கேட்பது? அல்லது அவனருகில் இருக்காமல் எழும்பிப் போய் யாமினிக்குப் பக்கத்தில் இருந்தால் கொஞ்சக் கற்பையாவது காப்பாற்றிக் கொள்ளலாம்! ஆனால் திடீரென்று எழுந்து போனால் இவன் என்ன நினைப்பான்? தன்னால் ஒரு அப்பாவிப் பெண் ஒரு நடத்தை கெட்டவளாகப் பிரகடனப் படுத்தப் பட்டுக் கொண்டிருப்பது தெரியாமல் தாள லயத்தில் தன்னை மறந்திருந்தான்.

ஆரம்பத்திலேயே அவனை ஆண்கள் பக்கம் இருக்கும் படி சொல்லியிருக்கலாம். இந்த மரத்த மூளைக்கு என்

இந்த விசயம் நேரத்தோடு வெளிக்கவில்லை? இந்த ரஞ்சனி எங்கே போய்த் தொலைந்தாள்? இடையிடையே இரண்டொரு கேள்விகளை ஒமோரோ கேட்ட போது கேள்வியைக் காதில் வாங்காமலே தெரியாது என்று பதில் சொன்னாள்.

‘மன்னித்துக்கொள் ஒரு சினேகிதியிடம் ஒரு முக்கிய விடயம் சொல்ல வேண்டும்’ என்று இவனிடம் சொல்லி விட்டு யாமினிக்குப் பக்கத்தில் போய் இருப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை! விழா முடிந்ததும் இவன் கண்களில் படாமல் மறைந்துவிட்டு திங்கட்கிழமை எதையாவது சொல்லிச் சமாளித்துவிடலாம்!... அவள் மீது பரவிக் கொண்டிருக்கும் கறையைச் சமாளிப்பதுதானே இப்போது முக்கியம்!

ஆனால் அவள் சொல்லும் முன்னர் நேரத்தைப்பார்த்த ஒமோரோ முந்திக் கொண்டான். நியோவின் சினேகிதி விட்டுக்குப் போய் அவளை அழைத்துச் செல்ல வேண்டியிருப்பதனால் தான் போக வேண்டும் என்று சொன்னான்; இது ஒரு இனிமையான மாலையென்றும் தான் நிறையக் கற்றுக் கொண்டதாயும் மானசீகமாகக் கூறினான். மறவாமல் ரஞ்சனிக்கும் தான் ஹலோ சொன்னதாகச் சொல்லச் சொல்லி விடைபெற்று, கௌரிக்கு நிம்மதியைக் கொடுத்தான்.

ஞாயிற்றுக் கிழமை

இது ஐந்தாவது தடவை.

இந்த முறை பேசியவன் அடித்தொண்டையில் பேசினான். ‘ஹலோ’

‘ஹலோ கௌரியா பேசுறது?’

‘கௌரிதான்... நீங்க யாரு பேசுறீங்க?’

‘நான்தான்.’

‘நானெண்டா...?’

‘நானெண்டாத் தெரியாதே...அது சரி கறுப்பங்களோட கொண்டாட வெளிக்கிட்டவுடன எங்கள் அடையாளம்

தெரியாமல் போயிடும் என்ன... எப்படி அந்தக் கறுப்பன் தல்லா...’-சோர்ந்து போய் தொலைபேசியை வைத்தாள்.

இவர்கள் எந்த வகையான ஒரு மனிதர்களாக இருப்பார்கள்? தாயென்றும் சகோதரிகளென்றும் சில பெண்கள் இவர்கள் வாழ்வில் இருக்கமாட்டார்களா? இவர்களால் எப்படிக் கூச்சமில்லாமல் ஒரு பெண்ணிடம் இப்படிப் பேச முடிகிறது?

தொலைபேசியை எடுத்துக் கீழே வைத்துவிடலாம் என்றால் ரஞ்சனி அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. அக்கா விடமிருந்து போன் வருமாம்!

ரஞ்சனியின் போக்குத்தான் கௌரிக்கு அதிர்ச்சியாகவும் ஆத்திரமாகவும் இருந்தது. குழம்பிப் போயிருக்கும் தனக்கு ஆறுதலாகவோ ஆதரவாகவோ இருக்க வேண்டியவள் கௌரிக்கு அனாமதேயத் தொலைபேசி அழைப்புகள் வர ஆரம்பித்ததும் திடீரென்று நிறம் மாறிப்போனாளே!

‘எங்கட பெடியங்களிட குணம்உமக்குத்தெரியும்தானே!’ நீர் ஏன் ஒமோரோவோட...சோடி போட்டுக் கொண்டிருந்தனர்? அவளை ஆம்பிளயன் இருந்த பக்கத்தில் போய் இருக்கச் சொல்லியிருக்கலாந்தானே!’

சினேகிதி என்று இன்று காலைவரை நம்பியிருந்த ரஞ்சனியிடமிருந்து இந்தவிதமான பேச்சைக் கௌரி எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. இவளுக்கும்இப்போ தொலைபேசியில் துணியைப் போட்டுக் கதைத்து இவளை அழவைத்து மகிழும் இந்த இரக்க மற்றவர்களுக்கும் என்ன வித்தியாசம்?

ஆறாவது தடவையாகத் தொலைபேசி அழைத்தது. ஜேர்மனியிலிருந்து அண்ணன் சுரேந்திரன் துணி போடாமல் சொந்தக் குரலில் கத்தினான். ஆனால் விடயம் ஒன்றுதான்.

‘நான் மாப்பிள தேடி இங்க எல்லாருக்கும் பல்லைக் காட்டிக் கொண்டு திரியிறன். நீயென்னெண்டா உங்க காபிலியளோட சுத்திறியாம்.’

சில மணித்தியாலங்களுக்குள் கௌரியின் நடத்தை பற்றிய தகவல்கள் அடுத்த நாடுகளுக்கு போய்ச் சேரு மளவுக்கு எவ்வளவு சுறுசுறுப்பாகச் செயற்பட்டிருக்கிறார்கள்?

கதவு மணி வழக்கத்துக்கு மாறாக இடைவிடாது அடித்தது. ‘என்ன நாள் முழுக்க ரெலிபோன் எங்கேஜ்டாக இருக்கு... அப்படி யாரோட கதைக்கிறியள்?’ என்று ஆத்திரத்துடன் கேட்டபடி ரஞ்சனியின் அக்காவின் கணவர் வந்தார். அக்கா அவர் பின்னால் மௌனமாக வந்து நின்றாள்.

‘அத்தாருக்கு முன்னால அக்கா சத்தம் போட்டுக் கூடச் சிரிக்கமாட்டா’ என்று ரஞ்சனி அக்காவைப் பற்றிக் கௌரியிடம் சொல்லியிருக்கிறாள். ‘ரஞ்சனி வாரும்... உம்மோட கொஞ்சம் தனியாக் கதைக்கவேணும்...’ அத்தார் காரம் குறையாமல் சொன்னார்.

கௌரி எழுந்து தனது அறைக்குள் சென்றாள்.

அத்தார் ஒரு நாகரீகத்திற்காக ரஞ்சனியிடம் தனியாகப் பேசவேண்டும் என்று சொன்னாரே தவிர அவரது முழு நோக்கமும் தான் பேசுவது கௌரிக்குக் கேட்க வேண்டும் என்பதுதான்.

‘நாட்டிவிட்டு வெளியால வந்திட்டால், நினைச்சபடி ஆடலாம் எண்டு நினைக்கிறதுகளோட நீர் இருந்தால் மற்றவர்கள் உம்மையும்தான் பிழையா நினைப்பினம்...’

அத்தார் முழங்க ரஞ்சனி எதுவும் கூறாமல் அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்தாள். கௌரிக்கு நடப்பதெல்லாம் ஏதோ படம் பார்ப்பது மாதிரி இருந்தது. இன்று

முழுவதும் இவளைப் படுத்தாது படுத்துகிறார்களே! அப்படி என்ன குற்றத்தை நான் செய்துவிட்டேன். யாருக்கு என்ன கெடுதல் செய்தேன் என்று யோசித்தான். ஒரு அந்நியனுக்குப் பக்கத்தில் இருந்தேன். அதுவும் நூறு பேருக்கு மத்தியில்! அது ஒரு குற்றமா? அவன் என்னுடன் ஒன்றாக வேலை செய்பவன். திருமணமானவன். அது தவிர வேறு ஒரு தொடர்பும் எனக்கும் அவனுக்கும் இல்லையென்று எப்படி இந்த தொலைபேசிச் சண்டியர்களையும், அண்ணனையும், ரஞ்சனியின் அத்தாரையும் நம்ப வைப்பது?... என்று நினைத்தவளுக்கு திடீரென இன்னொரு விசயம் உதயமானது.

ஆனால் இவர்களை ஏன் தான் நம்பவைக்க வேண்டும்? அப்படி நினைத்துப் பார்ப்பதே புதுமையாக இருந்தது. இவர்கள் யார்? இவர்களெல்லாரும் எப்படி எனக்கும், என் வாழ்வுக்கும் எசமானனானார்கள்? இது எனது வாழ்வல்லவா? இவர்கள் யாரோடு போனார்கள், யார் யாருக்குப் பக்கத்தில் இருந்தார்கள் என்று நான் ஒரு நாளும் கவலைப்பட்டதில்லையே! இன்று இவர்கள் என்னோடு பேசியதுபோல் நான் இவர்களுடன் பேசியிருக்க முடியுமா? இல்லையே! அப்படியிருக்க இவர்கள் மட்டும் என்வாழ்வை ஏறிமதிக்க நான் எப்படி அனுமதித்தேன்? உயிருக்குப் பயந்து ஊரைவிட்டு ஓடிவந்தவர்களெல்லாரும் என்னை, ஒரு பெண்ணை இம்சைப்படுத்த மட்டும் தீட்டிய வாரும் தினவெடுத்த தோளுமாக வீரம் கொப்பளிக்க அணிவகுத்து நிற்கிறார்கள். இவர்கள் குரல் மாற்றித் தொலைபேசியில் பேசியதும் நான் அழுதபடியால் தானே இவர்கள் தாங்கள் சண்டியர்கள் என்று நினைத்துக் கொள்கிறார்கள்!...

நான் மட்டும் அழ மறுத்தால்...?

தனது அறையிலிருந்து கௌரி வெளியே வந்தாள்.

180 □ பனியும் பனையும்

அத்தார் ஒரு தமிழ்ப் பெண்ணுக்கு மானம் எவ்வளவு முக்கியமென்று மிக நுணுக்கமாக ரஞ்சனிக்கு விளக்கிக் கொண்டிருந்தார்.

‘அண்ண, என்னட்டச் சொல்ல விரும்புறத என்னட்டச் சொல்லுங்க... அவளைப் போட்டு ஏன் அறுக்கிறீங்க’.- கௌரி மரியாதைக் குறைவாய்ச் சொன்னதுபோல் அத்தாருக்குப் பட்டது.

‘உம்மை மாதிரி ஆக்களுக்கு மானம் மரியாதையைப் பற்றிச் சொன்னால் விளங்கவே போகுது?’ அத்தார் சூடாகினார்.

‘மானம் மரியாதையைப் பற்றி நீங்க கதைக்காதீங்க... ஏஜன்சி நடத்திறண்டு சொல்லி, நம்பி வந்த எத்தன பொம்பிளையலன்ர மானம் மரியாதை வாங்கினனீங்கெண்டு எனக்குத் தெரியுமண்ண... உங்கட பெஞ்சாதி ஏன் நஞ்சு குடிக்க வெளிக்கிட்டவ எண்டதெல்லாம் மறந்திட்டீங்களா?... எனக்கு மானம் மரியாதைப் பற்றிச் சொல்ல உங்களுக்கு என்ன தகுதியிருக்கு?’- நாலு பக்கமும் மறிக்கப்பட்ட பூனையாய் பாய்ந்தாள் கௌரி.

அத்தாரின் தலைக்குள் ஷெல் விழுந்து வெடித்தது.. ரஞ்சனியின் அக்காவின் முகத்தில் பளீரென்று ஒரு புன்னகை தோன்றிப் பின்னர் பதுங்கிக் கொண்டது. அத்தாரைப் பற்றி எப்போதோதான் சொல்லியிருந்த விசயங்களை கௌரி இப்படித் திடீரென்று எடுத்து விசுவாள் என்பதை கனவிலும் எதிர்பார்த்திராத ரஞ்சனி திகைத்துப் போய் நின்றாள்.

அத்தார் குழம்பிப் போனார். தனது அசிங்கங்களை யெல்லாம் ரஞ்சனி கௌரியிடம் சொல்லியிருப்பாள் என்று தெரிந்திருந்தால் மானம் மரியாதை பற்றி விளக்கம் கொடுக்க இவ்வளவு தூரம் வந்திருக்கமாட்டார். இப்போ என்ன செய்வது? ‘என்னடி சொன்னனீ நாயே?’ என்றபடி கௌரியீது பாய்ந்தால் இதமாக இருக்கும். ஆனால் பதிலாக கௌரி எதை எடுத்து விடு

வாளோ என்று தயக்கமாக இருந்தது. ரஞ்சனி எதைச் சொல்லியிருப்பாள், எதை விட்டிருப்பாள் என்று அவருக்கு எப்படித் தெரியும்.

எனவே, ‘வயதுக்கு மூத்த ஆக்களோட எப்படிக் கதைக்கிறதெண்டு நெரியாததுகள் வீட்ட வந்தது நம்மட பிழை’ என்று சொல்லியவாறு, வேண்டுமென்றால் கதவை ஓங்கிச் சாத்திவிட்டுப் போகலாம் என்று, இலாபம் இல்லாவிட்டாலும் நட்டமில்லாமல் தப்பிக் கொள்ள வேண்டும் என்று அவரது ஏஜன்சிப் புத்தி அறிவுறுத்தியது.

அக்காவும் அத்தாரும் போனதும் ரஞ்சனி அழுதழுது சொன்னாள். ‘கௌரி உம்மப் பற்றி இண்டைக்குத் தான் எனக்குத் தெரியுது... இனிமேல் நான் உம்மோட இருக்க மாட்டன்... நாளைக்கு நான் வேற இடம் பார்க்கப் போறன்.’

கௌரியும் சளைக்காமல் சொன்னாள். ‘அது நல்ல விசயம்... நானே சொல்லவேணுமெண்டு நினைச்சுனான்.’

திங்கட் கிழமை

தேனீர்க் கோப்பையுடன் ‘ஓமோரோ மூலை’க்கு வந்த கௌரியை ‘வாருங்க வணக்கம்’ என்று ஓமோரோ வரவேற்றாள்.

‘நேற்று முழுவதும் உங்கள் கலாசார நிகழ்ச்சியைப் பற்றியே ஓமோரோ பேசிக் கொண்டிருந்தான். இவன் சொல்லச் சொல்ல ஒரு அருமையான சந்தர்ப்பத்தை இழந்துவிட்ட துக்கம் எனக்கு அதிகமாயிற்று... ஒரு உண்மை மட்டும் எனக்குத் தெரிந்தது. இன்னும் இரண்டு தடவை உங்கள் கலாசார நிகழ்ச்சிக்கு வந்தால் நிச்சயமாக இவன் தமிழனாக மாறிவிடுவான்’-என்று சொல்லிச் சிரித்தாள் நியோ.

கௌரிக்கும் சிரிப்பு வந்தது. வேட்டி, சால்வை அணிந்து சந்தனப் பொட்டுடன் ஓமோரோ தொலைபேசியைத் துணியால் சுற்றிவிட்டு தூஷணத் தமிழ் பேசுவதை கற்பனை பண்ணிப் பார்க்க அவளுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. ஒன்பதாம் பிரிவுக்குத் துவைத்த துணிகளை கொடுத்தாக வேண்டும் என்றவாறு எழுந்த ஓமோரோ, ரஞ்சனி உணவுத் தட்டுடன் 'ஓமோரோ மூலை'க்கு வராமல் முன்னால் போவதைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டான்.

'ஏன் உங்களுக்குள் ஏதாவது மனஸ்தாபமா?' என்று ஓமோரோ கேட்டபோது 'மனஸ்தாபமொன்றுமில்லை... இதுதான் எங்களின் கலாசாரம்' என்று கௌரி சொன்ன பதில் தனக்குப் புரியவில்லை என்று சொன்னான்.

'உனது வேலையை முடித்துக் கொண்டு வா...விபரமாய்ச் சொல்கிறேன்' என்றாள் கௌரி. □

போயின...

தேவகி இராமநாதன்

ஞாயிற்றுக் கிழமை. அமைதியாக இருந்தது. நத்தினி கட்டிலில் புரண்டபடி அருகில் இருந்த மணிக்கூட்டைப் பார்த்தாள். நேரம் ஒன்பது.

எழும்புவமா, வேண்டாமா என்ற கேள்வியுடன் போர்வையை விலக்கி எழுந்து கட்டிலில் இருந்து, யன்னலினூடாக பார்வையை ஓடவிட்டாள். இன்னமும் விடியவில்லை. விடிவதற்கு காலம் இருக்கிறது என்ற நினைவு வர எழுந்து சோம்பல் முறித்தபடி தண்ணியை வைத்துவிட்டு, அடுத்த நாள் பள்ளிக்கூடப் பாடப் புத்தகத்தை விரித்தபடி மேசையில் போய் அமர்ந்தாள் நந்தினி.

இரண்டு கேள்விகளுக்கு விடை எழுதி முடிய கேத்தல் கூவத் தொடங்கியது. கோப்பியை தயாரித்து மீண்டும் புத்தகத்தில் கவனத்தை செலுத்த முயன்றபோது மனசு எங்கோ தாவினது.

வெளியே மலையில், கடலில், லயித்த மனசு, இங்கு வந்து எத்தனை ஆண்டுகள்...

கிட்டத்தட்ட ஆறு வருடங்கள்...

‘வெளிநாடுதான் ஒரே ஒரு பாதுகாப்பு வளையம்,’ என்கிற நம்பிக்கை ஊரிலுள்ளவர்களுக்கு!

கண்ணில் முழிக்காவிட்டாலும், கடல் கடந்த தேசத்தில் எங்காவது ஓர் மூலையில் உயிரோடிருந்தால் சரி என்பதில் அம்மா மிகவும் உறுதியாக இருந்தாள். நந்தினி கடல் கடந்து, வட துருவத்துக்குக் கிட்ட வந்து விட்டாள்.

Air portல் வெள்ளை வானில் ஏற்றி, ஒரே கேள்விகளை திரும்ப திரும்ப கேட்டு, நந்தினியும் கிளிப் பிள்ளை மாதிரி திரும்ப சொல்லி... காம்ப் வாழ்க்கை முடிவுக்கு வந்து... கையில் பயணப் பத்திரத்தை வழங்கி... நந்தினிக்கு ரஷ்யாவின் எல்லையோடிருந்த கிராமம் ஒன்றில் வேலை கிடைத்தது!

வேலை நேரத்தோடு தொடங்கிவிடும். குளிர் கடுங்கு... குளிர். பனியும் பெய்யும். பகலைத் தொலைத்த பல மாதங்கள். மீனுக்கு முள்ளு வெட்டுவது வேலை...

நீண்ட வரிசைகளில் ஆயுத பாணிகளாக, வெள்ளைச் சீருடையில் மழைக்கால காலணியுடன், வெண்ணிற தொப்பியுடன்... துரிதமாக இயங்கும் கைகள். இவர்கள் பெண்களும்.

முள் வெட்டுவது, pack பண்ணுவது, லேபல் ஒட்டுவது, நின்ற நிலையில் ஏழரை மணித்தியாலங்கள்.

குளிர், நாரி உழைவு, கால் நோ வாட்டி எடுக்கும். ஆனாலும் அம்மாவின் நகைகளும், காணி உறுதியும் மனதில் எட்டி பார்க்க, அதிவேகத்துடன் இயங்கும் கைகள்! வட்டி கூட்டிக் கழித்து கடன் அடைத்து அப்பாடா என்று நிம்மதி. சில வருடங்களில்.

வந்த நாளிலிருந்தே சீலன், சந்திரன், குமரன், சிவா எல்லோருமே ஒரே இடத்தில் ஒன்றாக வேலை செய்கிறார்கள். நந்தினி அவர்களுடன் அவசியமின்றிக் கதைப்பதில்லை. வேலை, வீடியோ, பொழுதை விழுங்கி விடும்.

ஐந்தாறு பேர் மட்டுமே குடியிருந்த அந்த கட்டிடத்தில், இப்போது பலர் குடி இருந்தனர். இவர்களோடு வந்தவர்களில் ரவியும் ஒருவன். Factoryல் வேலை முறைகள் மாற்றப்பட்டு பக்கிங்கிற்கு நந்தினியும் மாற்றப் பட்டாள். அங்கு புதிதாக வேலைக்கு சேர்ந்திருந்த ரவியுடன் அறிமுகம் கிடைத்தது.

வேலையில் ஏற்பட்ட பழக்கம் திருமணத்தில் தரித்தது. அம்மாவுடன் கடிதங்கள், படங்கள், உறவைப் பேணின. அதே கட்டிடத்தில் தளபாடங்களுடன் கூடிய புதிய அறைக்கு மாற்றம் கிடைத்தது. ஆரம்பம் சந்தோஷமாகவே ஓடி மறைந்தது.

Winter-ம் Summer-ம் அவசர அவசரமாக வந்து போயின. நந்தினியும், ரவியும் சந்தோஷமாக வேலை, வீடியோ என்று பொழுதை கழித்தனர். இரண்டாவது வருட கலியாண நாளை சந்தோஷமாக கொண்டாடி

முடிய, இருவரிடையேயும் ஏதோ என்று விலகி நிற்க வைத்தது.

ரவியும் நாட்களை எண்ணி களைத்து, எங்களுக்கு பிறகு கலியாணம் செய்தவை எல்லாருக்கும் பிள்ளை இருக்கு. எங்களுக்கு மட்டும் ஒண்டையும் காணவில்லை என்று பொருமத் தோடங்கினான்.

குழந்தை கிடைக்கவில்லை என்பது இருவரிடமும் விரிசலை ஏற்படுத்தத் தொடங்கியிருந்தது.

ரவி காரணங்கள் ஏதுமின்றி எரிச்சலடையத் தொடங்கியிருந்தான். கோபம் காரணம் இன்றி எப்போதும் எட்டிப் பார்க்க தயாராக இருந்தது.

நந்தினியை டொக்டரிடம் காட்டியிருந்தும் உடனடியாக பலன் ஏதும் கிடைக்கவில்லை. இந்த நிகழ்வு ரவியை அடியோடு மாற்றியிருந்தது.

கோபம், கோபம். எதையெடுத்தாலும், எல்லா வற்றிலும் பிழை கண்டுபிடிப்பவனாகவும், எதிலும் திருப்தி அற்றவனாகவும் இருந்தான். வேலை, வீடியோ என்றிருந்த ரவி இப்போதெல்லாம் நேரங்கழித்தே வீடு வரத் தொடங்கியிருந்தான்.

ஒரு நாள் ரவி ஓவர்ரைம் முடிந்து வீட்டுக்கு வந்த வேளையில் நந்தினி ஏதோ சீலனுடன் சிரித்துக் கதைத்துக் கொண்டிருப்பதை பார்த்து கதவை அடித்துச் சாத்தியபடி குளியலறைக்குள் போய்விட்டான்.

சீலன் போன பின்பும் ரவி நந்தினியுடன் கதைக்கவில்லை. படுக்கும்போது மட்டும், 'ஏன் வீட்டில வேலை ஒண்டும் இல்லையே, குடும்ப பொம்பிளையா ஒழுங்கா இருக்கத் தெரியாதே, கண்ட கண்டவையோட என்ன சிரிப்பு வேண்டிக்கிடக்கு' என்று பேசிவிட்டு படுத்து விட்டான்.

நாட்கள் நகர, நகர, கோபமும் அதை வெளிக் காட்டும் செயல்களும் அதிகரித்து வந்தன. நந்தினி இப்போ

வாய் திறந்து கதைக்கவே பயந்திருந்தாள். கண்ணாடியில் ரவிக்கு முன்னால் அழகுபார்த்தால் போதும். 'வடிவ தான் குறைச்சல்! போய் வேலையை பார்' என்று எரிந்து விழுவான்.

நந்தினி எல்லாவற்றையும் தன்னுள்ளே அழுது தீர்த்துக் கொள்வாள். அம்மாவும் அடிக்கடி விசாரித்து எழுத தொடங்கியிருந்தாள்.

கலியாணமான புதிதில் பெண் குழந்தை என்றால் நிவேதிதா என்று பேர் வைக்கலாம். 'நிவே' என்று கூப்பிடலாம், ஆண் குழந்தை பிறந்தால் அபிராம் என்று பேர் வைக்கலாம் 'அபி' என்று கூப்பிடலாம், என்றெல்லாம் நிறையவே கற்பனைகள் இருந்தன. இப்ப மெல்ல மெல்ல நம்பிக்கை குறைந்து கொண்டிருந்தது. கடந்த கால இனிமையான பொழுது இனி வருமா?

ரவி இப்போது தாடி வைத்திருந்தான். குடிக்கத் தொடங்கியிருந்தான். நந்தினியுடன் கதைப்பதை நிறுத்தி, நாட்களாகி இருந்தன. சுற்றி பல தமிழ் குடும்பங்கள் இருந்தாலும் நந்தினியுடன் யாருமே மனம் விட்டுப் பழகுவதில்லை. நந்தினிக்கும் மற்றவர்களுக்கும் இடையே ஒரு திரை.

நந்தினி தனியே வெளிநாடு வந்தவள்.

அவர்கள் தாரமாக வந்து சேர்ந்தவர்கள்.

நாளுக்கு நாள் தனிமையும், வேதனையும் அதிகரித்தபடி, ரவியின் பாராமுகமும் நந்தினியை மிகவும் சித்திர வதை செய்தன. இப்போது ரவி எரிச்சல் வந்தால் சாமான்களை போட்டு உடைத்துத் தீர்த்துக் கொள்வான். எல்லாமே தலைகீழாக மாறிவிட்டிருந்தது.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை. வழக்கத்தில் சந்தோசமான நாள். தொடர்ச்சியாக இரண்டு நாள் லீவு. எலாம் மணிக்கூட்டிற்கு அடிபணியத் தேவையில்லை. ஆறாமர எழும்பி, அமைதியாக இருக்கலாம். அன்று

வேலை முடிய வீட்டுக்கு வந்த ரவி ஏதோ ஒரு கசற்றை மாற்றி வைத்ததை தாங்க முடியாது கசற்றை தூக்கி எறிந்து சண்டை பிடித்துக் கொண்டு வெளியே போய் விட்டான்.

நந்தினி யன்னலில் நின்று, வெறுமையைப் பார்த்து, அழுதபடி படுத்துவிட்டாள்.

வெளியே போன ரவி நேராகவே Barக்கு போனான். மனம் போன மாதிரி குடித்துவிட்டு, வீட்டுக்குத் திரும்பினான். கீழ் வீட்டில் ஹோலில் வெள்ளி இரவை, உல்லாசமாக கழிப்பதற்கு சந்திரன், குமரன், சீலன் இன்னும் பலர் கூடியிருந்தார்கள். ரவி வருவதைக்கண்டு குமரன் அவனையும் கூப்பிட்டான். ரவி வந்தவுடன் மூலையில் இருந்த கதிரையில் குந்தினான். அவனுக்கு கொஞ்சம் வெறி ஏறி இருந்தது.

வேறுபட்ட உயர், உருவ பருமன்களில் போத்தல்கள் மேசையில் கொலுவிருந்தன. நடுவில் பெரிய ஆஸ்ட்ரே. கிண்ணங்களில் கச்சானும், chipsம் கூடவே குந்தியிருந்தன.

சமையல் அறையிலிருந்து கறியின் மணம் ஹோலில் ஆட்சி நடத்தியது.

சீலன் ரை கட்டும் முயற்சியிலீடுபட்டிருந்தான். பக்கத்தில் ஒரு 'அறை' இருந்தது.

சந்திரன் சிரித்துக் கொண்டிருந்தான். கையில் கிளாஸ் காலியாகி இருந்தது.

சந்திரன் சம்பாஷணையை ஆரம்பித்தான்.

'என்னடா ரவி நீ வெள்ளணையோட போட்டு வந்திட்டாய். என்ன அங்க சனம் இல்லையே? நேரம் செல்லத் தான் அவளவை வருவாளவை, அந்த மாதிரி இருக்கும். வெளிக்கிடு, போவம்'

'அங்க சனம் வரத் தொடங்க நான் வந்திட்டன்' என்றான் ரவி.

'எடேய் எப்பிடி? புது அயிட்டம் வந்திருக்கே?' இது சீலன்.

'அவனைப் போய் கேள் நீ. வெளிக்கிட்டா போவம்' சந்திரன் அவசரப்படுத்தினான்.

'நான் ரெடி. இவன் சீலன் தான் ரை கட்டிறான். இப்ப நாலு மணித்தியாலமா...'

'உத விட்டிட்டு வெளிக்கிட்டா... சென்றை அடி. நல்ல சப்பாத்தா போட்டுக் கொண்டு வா' இன்னும் அவசரமானான் சந்திரன்.

சீலனுக்கு ரையை ஒழுங்காக கட்டி முடிக்காமல் போக மனசில்லை. போன கிழமைதான் இவ்வளவு நாள் ஒழுங்காக டிஸ்கோக்குப் போனதினர் பலனையே அனுபவிக்க தொடங்கி இருக்கிறான். மொனிக்கா அவனோடு டான்ஸ் ஆட சம்மதித்திருந்தான். இந்த கிழமையும் ஆடவந்தால் சரி. இனி அவள் என்னோட கொஞ்ச நாளைக்கு, என்ற நினைவுகளோடு இழுபறி பட்டபடி சீலன் போனான். அவனுக்கு முன்னால் சந்திரனும் போய்க் கொண்டிருந்தான். குமரனும் சிறியும் மது இன்பத்திலே இறங்கினார்கள்.

'என்ன ரவி கொஞ்ச நாளா ஒரு மாதிரி இருக்கிறாய்? ஏதேன் பிரச்சனையே?'

ரவி ஒன்றும் சொல்லாமல் யன்னலினுடாக வெளியே பார்த்தான்.

'அவனுக்கென்ன பிள்ளையே, குட்டியே? அவன் சந்தோஷமாத்தான் இருக்கிறான். உனக்கென்ன... வெறியே?'

சம்பாஷணை தொடர்ந்து factoryல் வேலை செய்யும் Anna பற்றி அவள் Morter இணை விட்டு பிரிந்து தனியே

வாழ்வது பற்றி, summer Jobக்கு வந்த 18 வயது Xina 40 வயது Olav வோடு காதல் புரிவதையும் கதைத்து பலதும் பத்தும் முடிந்து, டிஸ்கோவிற்கு புறப்பட்டனர். ரவி தனித்து விடப்பட்டான்.

சமையலறையின் பக்கமா சிங்கப்பூரில் செய்துவந்த நகையும், ஊர் புதினமும் அலசப்பட்டு நந்தினி வீடும் சந்திக்கு வந்தது.

‘சுகந்தி நீ கண்டனீயே? இண்டைக்கு நந்தினி வேலையால வரேக்க அழுது கொண்டெல்லே வந்தவ?’

‘நான் கேட்டனான், அவ ஒண்டும் சொல்லேல்ல...’

‘ஏதோ பிரச்சனை போல...’

‘ஓம் அவைக்கு பிள்ளையிலலை எண்டு மனக்கசப்பு போல...’

‘என்னெண்டு வரும்?’ என்று ஏளனத்துடன் நிறுத்தினாள் ராணி.

‘சிலபேருக்கு late ஆகவும் பிறக்கிறது.’

‘உவவுக்கு பிறக்காது. நீ இருந்து பார்.’

‘இவ ஏதோ சாத்திரம் சொல்லுறா, நீ கேள்.’

‘இஞ்ச சாந்தி. நாங்கள் நந்தினியின்ரை பக்கத்து ஊர், தெரியுமே உமக்கு? நான் இஞ்ச வர வெளிக்கிடைக்க அங்க உவவைப் பற்றி சனம் கதைச்சது. பொடியன் களோட இருந்தவவாம். ஆரோடையோ தொடர்பாம். பிள்ளை வந்து அழிச்சுப் போட்டாவாம் எண்டு அங்க சொன்னவை. முதல் பிள்ளையை அழிச்சா பிறகு பிள்ளை பிறக்காதெண்டெல்லே சொல்லுறவை. அந்த பெடியனர் பேர் தெரியாது?’ என்று தனது விடுப்பை முடித்தாள்.

சோபாவில் தனித்து விடப்பட்டிருந்த ரவியின் காதுகளுக்கு இச்செய்தி எட்டியிருந்தது. ஆரோடு தொடர்பும், பிள்ளை அழித்ததும் திரும்ப திரும்ப காதில் வந்து ஒலிக்க, ரவி வேகமா வீட்டிற்கு வந்தான். உள்ளே

சென்ற பானங்கள் உசார் வழங்க கதவை ஒங்கி அடித்து சாத்தினான்.

கட்டிலில் படுத்திருந்த நந்தினியின் தலையிரை பிடித்திழுத்து கட்டிலில் மோதினான். நித்திரைக் கலக்கத்திலும், ரவியின் தாக்குதலினாலும் குழம்பிய நந்தினிக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை.

‘எடியேய், பத்தினிக்கு நடிக்கிறியோடி, நீ ஆரோடையோ தொடர்பு வைச்சு பிள்ளையளிச்சனியாம் எண்டு கதைக்கினமடி’ என்று குழறியபடி நந்தினியை அடிக்கத் தொடங்கினான். சுற்றி இருந்த பொருட்களை இழுத்து அவள் மேல் எறிந்தான். நந்தினியை பிடித்து தர தரவென்று இழுத்து வந்து வெளியில் விட்டு கதவை அடித்து சாத்தினான்.

நந்தினியின் தலையிலிருந்து ரத்தம் வழிந்து கொண்டிருந்தது. நந்தினி ஓ வென்று ஒப்பாரி வைத்து அழுதபடி, படியில் குந்தியதும் வீட்டிற்குள் ரவி சாமான்களை உடைக்கும் ஒலி கேட்டுக் கொண்டிருந்ததும் நினைவு இருந்தது. நந்தினி கண் விழித்தபோது தலை வலித்தது. உடம்பு முழுவதும் வலியாக இருந்தது. கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழியத் தொடங்கியது. அருகே ஆதரவான பார்வையுடன், வெள்ளைச் சீருடையும், பொலீஸ் உடையும் சம்பவத்தை வலுக்கட்டாயமாகக் கோவைப் படுத்த வைத்தது. சம்பவத்தை விபரிக்க தொடங்க, ஓரிரு வசனங்கள் மட்டுமே சொல்லக்கூடியதாக இருக்க, நிலைமை புரிந்த தாதி மொழி பெயர்ப்பாளரை கூப்பிட அனுமதி கேட்டாள். ‘ஆம்’ என தலையசைத்தாள் நந்தினி. □

குளிர்

கலாமோகன்

தினங்கள் யுகங்களாகி என்முன் கரைந்தபடி.
கோடைகள், குளிர்கள், இலையுதிர்கள், இலைதளிர்
கள் அனைத்துமே இந்தத் தினயுகத்துள் சங்கமம்.

தணலிலிருந்து குளிர் இறங்குகின்ற ஒவ்வொரு
தடவையும் நாசித்துவாரத்து மேற்பரப்பில் முள்ளால்
கீறப்படுவது வேதனை. தினத்துகளின் கைபட்டு
வேதனை மங்கி, வெளியில் வெளியாகி, குளிரில்
குளிராகி... இருத்தலற்ற இருத்தலின் முக்தி நத்தி
வாழ்வெனப்படும் போரில் இறங்கும் இரண்டு கால்
பிராணிகளின் வரிசையில் நான்.

முக்தி, வாழ்வு, போர், போருக்குள் முக்தியும், முக்திக்
குள் போரும், போர், முக்தி இவைகளிற்குள் வாழ்வும்...
மாயக் கம்பளத்தால் உடலையும், உயிரையும் போர்த்தி
இருத்தல் வாழும் விநோதத்தைக் கற்றேன். தணல்
நிலத்தில் வியர்வைக் குளியலை ஏய்த்துவிட்டு, குளிர்
நிலத்தில் பனிச்சேறு பூசி, ஓர் முடிவற்ற வேள்வியில்
வாழும் இவன் முன் தினங்கள் யுகங்களாகின்றன.

யுகங்கள். இந்த யுகங்களிற்குள் தினங்களைத் தேடு
வதில் ஏற்படும் நிறைவற்ற நிறைவும் சிலவேளைகளில்
உயிரோடு இனிய புணர்ச்சி செய்யும் ஒன்றாகிவிடு
கிறது.

பச்சை மஞ்சள் அரைந்து...கரைந்து... கிணற்றின்
வட்டக்கட்டில் பாதை கிழித்து...வடிந்து...நீரினையும்
நீரினங்களையும் புனிதமாக்கியது யுகத்திலல்ல, தினத்
தில். எவளின் விரல்கள் பச்சைமஞ்சளை அரைத்ததோ,
அவளின் நீள் கூந்தலிலிருந்து சொட்டும் நீர்த்துளி
களால் நிலம் வெட்கித்தது தினத்தில். யுகத்திலல்ல.
செவ்வாழையும், செவ்வந்திப்பூக்களும், பூவரசுகளும்
தமது நிர்வாணங்களின் மீது என்றாவது ஒருநாள்
உதிர்ம் கொட்டுமெனக் கனவு காணாதிருந்த அந்தத்
தினங்களில் உப்பு நீரின் கரிப்பு என் காதில் தேனாகப்
பாய்ந்தது. ஊமைக்கடலின் மீது ஓடியும், நடந்தும்,
ஆடியும், பாடியும் குரியனைப் பிடிக்கத் துடித்த அந்த
நாள்கள் யுகங்களேயல்ல.

ப.ப—13

வாழப்பட்ட தினங்களை நான் எண்ணவேயில்லை. எண்ணப்படவேண்டும். இப்படி நான் நினைத்தது மில்லை. கடலையும் காற்றையும் எப்போதோ விழுங்கி விட்டேன். இப்போது நான் கட்டிடக் காட்டுக்குள்.

மணியின் அலறல். நேரம் காலை 4.30 சுமையால் போர்க்கப்பட்டுள்ள உடல் கட்டிலில் புரண்டு கொள்கின்றது. நேரம். காலை 4 இற்கு எழுந்து, எனக்கு அருகே கட்டிலில் கிடந்த துருக்கிய இளம் தொழிலாளியின் உடலைத் தூக்கிக் கொண்டு சென்றுவிட்டது. அவனும் என்னைப் போல, யுகங்களில் தினங்களை வாழத் துடிப்பவன். புறோக்கின் பிரெஞ்சில், அவன் தனது காதலியின்-அவள்தூரத்தில், தூரம் துருக்கி, வதனத்தை வர்ணிக்கும்போது கையால் எழுதி மழையால் வாசிக்கப்பட்ட ஒரு கவிதையைத் தரிசிப்பதாக எனக்குப்படும். உடல் போர்வைக்குள். அவன்எனப்படும் உடலோ போர்வையோடு வெளியே. சுமைப்போர்வை. எங்காவது ஒரு வீதியில், குளிர் உடலைக் கடிக்க, குப்பைகள் கட்டி வைக்கப்பட்டிருக்கும் பொலித்தீன் சாக்குகளைத் தூக்கி வாகனத்துள் போட்டுக் கொண்டிருப்பான். தினத்தைக் குளிருள் வாழ்ந்தபடி... குளிர், உடல்களைக் கடிக்கும் பொல்லாத குளிர். எழுவதா? எழாது விடுவதா? வாழ்வதும் வாழாது விடுவதும்-எழுவதும் எழாது விடுவதையும் போல. வாழும் விருப்பு குளிர்க் கிருமிகளால் அரிக்கப்பட்டு 'சாதல்' தன்னை வாழ்வதற்குத் தினறிய நிலையில்...

'விஷம்'

மதுச்சாலைக்குள், என்னைப்போல் கவிதைக் கிருமிகளாலும், குளிர்க் கிருமிகளாலும், பாதிக்கப்பட்ட ஒருவனின் உதடுகளை விட்டு வெளியேறிய, இந்த அற்புதமான சொல் என் காதில் வீழ்கின்றது.

அவனை நோக்கி அசைகின்றது எனது உடல்.

'விஷம், இது ஓர் அழகிய கவிதை. உன்னிடமிருந்தால் எனக்குத் தா.'

'ஏன்?' விழிகளில் குறும்புத்தனம் கலந்த மருட்சி.

'ஏனா? நான் எனது சாதலை வாழ்வதற்கு.'

'அப்படியா' இரண்டு மிடறுகளால் நேசிக்கப்பட்ட தனது மதுக்கிண்ணத்தை அகதியாக்கிவிட்டு வெளியேறுகின்றான். பதின்மூன்று நிமிடங்களின் பின்மீண்டும் அவன் மதுச்சாலைக்குள், எனக்கும் வெறுமையான மதுக்கிண்ணத்திற்கும் மத்தியில்.

'நீங்கள் கேட்டதை நான் கொண்டு வந்துள்ளேன்.'

'என்ன? நான் உங்களிடம் ஏதாவது கேட்டேனா?'

'ஆம், விஷம். இதோ! நீங்கள் உங்களது சாதலை வாழவேண்டும் என்பதற்காகத் தான். நான் எனது சாதலை வாழ்வதற்காகக் குறித்த நாளை ஒத்திப்போட்டு விட்டு, இதனை வாழ நேற்று வாங்கிய விஷத்துடன் இங்கு வந்துள்ளேன். இதனைத் தயவு செய்து எனது அன்பளிப்பாக ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள், தயவு செய்து உங்களது சாதலை வாழுங்கள். அதுவும் என்முன்.' எனது உடலில் சிறிது நடுக்கம்.

'உங்களது கனவைத் திருடுதல் எனது சுதர்மத்திற்கு உடன்பாடானதல்ல. நீங்கள் எனக்கு வழங்கும் விஷத்தை நான் உங்களிற்கே அன்பளிப்புச் செய்கின்றேன்.'

'உங்களிற்கு ஒரு சுதர்மம் இருப்பதைப் போல், எனக்கும் ஒரு சுதர்மம் உண்டு.'

'எது உனது சுதர்மம்?'

'வாழ்க்கையில் எவ்வளவோ விஷயங்களில் சுயநலமுடையவனாக இருந்து விட்டேன். இந்த விஷ விஷயத்திலாவது சுயநலமில்லாதவனாக இருக்கவேண்டும் என்பதுதான் எனது சுதர்மம். நேற்று என்னிடம் காசி

ருந்தது. நண்பனொருவன் கடன் கேட்டான். இல்லை யென்று பொய் சொல்லிவிட்டேன், அவன் போனபின் என்னை வருத்தியது பொய். இன்று என்னிடம் காசு இல்லை. விஷம் உண்டு. இனிமேலும் பொய்யை வாழக் கூடாது என்பதற்காகவே, விஷத்தை உங்களிற்கு அன்பளிப்புச் செய்கின்றேன். இதோ விஷம்! ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். அருந்துங்கள்.’

‘உங்களது உபசரிப்பு எனது உயிரை நெருடிகின்றது. இந்த ஒரேயொரு காரணத்திற்காகவே, நீங்கள் உங்களது சுதர்மத்திற்குத் துரோகம் செய்யாமல் எனக்கு வழங்குவதை, நான் உங்களிடமே திரும்ப வழங்குகின்றேன். மறுக்காமல் ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். உங்களது சாதல் வாழப்பட எனது ஆசீர்வாதங்கள்.’

‘சரி. ஆனால், எந்தவித சுயநலமுமற்று இந்த விஷத்தை உங்களிடம் தருவதற்குத் தயாராகவிருந்தேன் என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்திருப்பீர்களா?’

‘ஆம் இது சத்தியம்.’

முடிவில், உடல் சுமையோடு எழுந்துவிட்டது. ரயில் ஏறி...சிறிது தூங்காமல் தூங்கி...இறங்கியபின், சிகரெட் ஒன்றைச் சாம்ப்ராக்கி விட்டு...வழமை போல சுரங்க ரயிலில் ஏறி... பின் இன்னொரு விஷேட ரயில் ஏறி இறங்கும்போது... பணிப்பூக்களால் கோர்க்கப்பட்ட மாலை சூட்டி வரவேற்கக் காத்திருக்கின்றது குளிர். குளிர். இது ரயில் பயணங்களில் தூங்காமல் தூங்கும் போது தணலாகி, என்னைச் சில வேலைகளில் தினங்களை நோக்கி இழுத்துச் சென்றுவிடும். தினங்களினதும், தினத்துக்களினதும் தற்காலிக இருப்புக்காக.

குளிர். இலவச விளம்பரப் பத்திரிகைகளோடு எங்கள் உடல்களைக் காவிச் செல்லும் வாகனங்கள் அனைத்தும் வெறுமையாக, நான் முந்தி நீ முந்தியென்ற மூர்க்கத்தோடு உள்ளே ஏறி உடல்களைக் கைகளால்

கட்டிக்கொண்டு, தூங்காமல் தூங்கும் இரண்டு கால் பிராணிகள் அனைத்தும் வெளியே. ஏறப்போன எனது உடல் இழுத்து வெளியேற்றப்பட்டது.

‘ஏன்? இன்று எங்களுக்கு லீவு நாளா?’ இது எனது உடல்.

‘இல்லை. நாங்கள் வேலை நிறுத்தத்தில் குதித்துவிட்டோம்’ இவை ஏனைய உடல்கள்.

‘ஏன்?’

‘இந்தக் குளிருள் வேலை செய்வதற்கு எமக்கு விஷேட சப்பாத்துகள் தேவை. கைக்குள் போடுவதற்கான கிளவ்சுகளும் தாம். கடந்த மூன்று வருடங்களாக நாம் இங்கு வேலை செய்கின்றோம். எமது சம்பளமோ உயர்த்தப்படவில்லை. விலைவாசியோ பல தடவைகள் உயர்ந்துள்ளது. எங்களுக்குச் சம்பள உயர்வுத் தேவை. இவைகளிற்காகவே, நாம் வேலை நிறுத்தத்தில் குதித்துள்ளோம், நீயும் குதி!’

‘முதலாளி, நீங்கள் கேட்கும் அனைத்தையும் தருவாரா?’

‘இங்கே ‘நீங்கள்’ எனப் பேசுவது தடுக்கப்பட்டுள்ளது. ‘நாங்கள்’ எனத் திருத்திக்கொள். உரிமைகள் நிறைவேற்றப்படும் வரை வேலை நிறுத்தம் தொடரும்...’

முதலாளியின் பிரசன்னம். எங்களை கேலித்தனமாகப் பார்த்துவிட்டுப் பேசுகின்றனர்:

‘ஒரு குளிர்காலத்தில்தான் நீங்கள் எனது நிறுவனத்தில் வந்து சேர்ந்தீர்கள். அப்போதெல்லாம் நீங்கள் குளிர்ப்பற்றி பேசவில்லை. நீங்கள் மிகவும் அடக்கமானவர்களாக இருந்தீர்கள். அந்தக் குளிர்காலத்தில் அடிக்கடி சூடு பற்றிப் பேசிய நீங்கள், குளிரையும் சூடு என வருணித்த நீங்கள், இன்று மட்டும் குளிரைச் சூடாக மொழிபெயர்க்காமலிருப்பது எனக்குள் விசித்திரத்தை யூடுக்கிறது. உங்கள் மத்தியில் ஓர் அசுத்தமான ஆவி

ஊடுருவிட்டதுதான் இதற்குக் காரணமென நான் நம்புகிறேன். உங்களது கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றுவதாக நான் முடிவெடுத்தால் எனது நிறுவனம் இழுத்து மூடப்படுதல் தவிர்க்க முடியாததாகிவிடும். நீங்கள்வெளி நாட்டவர்கள். தற்போது வளர்ந்து வரும் வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் உங்களிற்கு மிகவும் நன்றாகத் தெரியுமென்று நினைக்கின்றேன். இவைகளை மனதில் வைத்து நீங்கள் உங்களது நடைமுறைக்குப் பொருந்தாத கோரிக்கைகளைக் கைவிட்டுவிட்டு மீண்டும் வேலைக்குத் திரும்பிவருதல் உங்களது எதிர்காலத்தை மேலும் வளப்படுத்தும். உடனடியாக நீங்கள் வாகனங்களுக்குள் ஏறுங்கள்...

‘நீங்கள் சொல்வதனைத்தும் பொய். எங்களது கோரிக்கைகள் ஏற்கப்படும். நிறைவேற்றப்படும் வரை நாங்கள் வாகனங்களுக்குள் ஏறமாட்டோம்.’

‘அப்படியா? நீங்கள் உடனடியாக உங்கள் வீடுகளுக்குப் போகலாம்.’

அருகேயிருந்த ரயில் நிலையத்தை நோக்கித் திரும்பின எமது கால்கள். அதனுள் நாம், இருக்கைகளின் மீது தூங்காமல் தூங்கியபடி எமது உடல்கள் பேசுவது எனது செவியுள் வீழ்கின்றது.

‘முதலாளி சொல்விறது சரி. வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் இஞ்சை இருக்கிறதெண்டது உண்மைதான். பிரெஞ்சுக்காரங்களே வேலையில்லாமத் தவண்டை அடிக்கிறார்கள். எங்களை நிப்பாட்டிட்டு, முதலாளி அவங்களை எங்கடை இடத்துக்குப் போட்டா நாங்கள் என்ன செய்யிறது?’

‘வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் இருக்கிறது உண்மைதான். ஆனா, பிரெஞ்சுக்காரர் எப்பெண்டாலும் எங்களைப்போல குளிருக்கை நடுங்கி நடுங்கி வேலை செய்ததை நீ கண்டனியே?’

‘முதலாளிமார் இப்பிடித்தான். அவங்கள் வெருட்டிருவாங்கள் பயப்படக்கூடாது.’ ‘எனக்கெண்டா வேலை போறதைப்பற்றிக் கவலையில்லை. வேலை போனா சோமாஸ் (வேலையால் நிறுத்தப்பட்டவர்கட்கு வழங்கப்படும் உதவிப்பணம்) தருவாங்கள். சோமாஸையும் எடுத்துக்கொண்டு, ஒரு கள்ள வேலையும் செய்த எண்டா எனக்கு ரெண்டு சம்பளமெல்லே கிடைக்கும்.’

‘அண்ணை, நான் உப்பதான் வேலையிலை சேர்ந்தனான். முதலாளி என்னையும் நிப்பாட்டுவாரோ...’

‘நாங்கள் இருக்கிறம். நீ ஒண்டுக்கும் கவலைப்படாதே.’

‘குளிர் மட்டும் இல்லாட்டி, கொஞ்சக் காசெண்டாலும் உது நல்ல வேலைதான்.’

‘தோழர்களே! நீங்கள் நாளையும் வழமைபோல வேலைத் தளத்திற்கு வரவேண்டும். நாளை நாம் எமது ஏனைய நடவடிக்கைகள் பற்றிக்கலந்தாலோசிப்போம்.’ ஒவ்வொருவராக இறங்கிப் போனபின் ஏறினேன். மீண்டும் இறங்கி ஏறினேன். இறங்கினேன். பணிப்பூக்களால் வழி கொழுத்துக்கிடந்தது. பாதங்களை அதன் மீது புதைத்து விரைந்தது உடல். வழியில் பலர். பணிப்பூக்களைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தன இவர்களது உதடுகள்.

‘முன்று வருடங்களின் பின் இப்போதுதான் பணிப்பூக்கள் மிகவும் நன்றாகக் கொட்டியுள்ளன. ஆ! இது எவ்வளவு அழகான காட்சி.’

குளிர்ப்பூக்களை வாரி அள்ளிப் பந்துகளும் மனித உருவங்களும் செய்தபடி சிறுவர்கள். பூரிப்பு குளிரையும் இவர்களிற்குத் தணலாக்கிவிட்டது. என்னைப் போல இவர்களும் யுகங்களுள் தினங்களைத் தேடுவார்களா?

றாம் வந்து... சுமையால் உடல் போர்த்தி, தூங்கும் போது... வேலை நிறுத்தம் நாளையும் தொடருமென்பதை மறந்து போகின்றேன்... நாளை... எனது பலத்தையும் பலவீனத்தையும் மீறியது. வேலை...இது அனைத்தையும் மீறி என்முன்.

நான் ஓர் அடிமை. முன்பு றுப்பியாலும் இப்போது பிரெஞ்சு பிரெங்கினாலும் கட்டி வைக்கப்பட்டுள்ளேன். நாளை அமெரிக்கா போனால் டொலரும், டென்மார்க் போனால் குறோனும், இங்கிலாந்து போனால் பலுன்ஸும், ஜப்பான் போனால் யென்னும் நான் வேலை செய்வதற்கு ஓம் போடுவேனாகில் என்னை அடிமையாக வாங்கிவிடும். இல்லையேல், வீதிக்குத் தள்ளுவோ அல்லது விமானத்தில் ஏற்றி றுப்பிகளின் சாம்ராஜ்யத்துக்கு அனுப்பவோ தயங்கமாட்டா. அடிமை, அடிமையாகக் கருத்தரிக்காமல், அடிமையாக ஜனத்திரண்டு கால் பிராணி நான். மனிதம் என மொழியப்படும் பிராணி வர்க்கத்தினது சங்கத்தில் சந்தாப்பணம் கட்டி வருபவன். சங்கங்களும், சங்கமங்களும் என்னை நாகதாழிப்படுக்கையில் கிடத்தி, தூரத்து விடிவெள்ளியைச் சுட்டிக்காட்டும் வேளைகளில் ஒளியைத்தேடும் எனது விஞ்ஞானம் கூடத் தனது கட்புலனை இழந்துவிடுகின்றது. நான் மலிவு. எவராவது என்னை விலைக்கு வாங்க வராது விடுவார்களாயின் விஷம் கூடத் தனக்கு வரவேண்டிய கவிதா பட்டத்தை இழந்துவிடும். விஷம் என்னுள் கரைந்து தன்னை வாழுதலிற்கு நான் தடையாகவிருக்க வேண்டுமா? நேற்று உடல் நடுங்க, அன்பளிப்புச் செய்தவனிடமிருந்து தப்பிவிட்டேன். இது தவறு. எனக்கு இப்போது விஷம்வேண்டும். என்னை வாசித்து அது தன்னை... வாழ வேண்டும். தூக்கத்தை அறுக்கின்றது விழிப்பு. விஷத்தைத் தேடி மதுச்சாலையை நோக்கி இவனது கால்கள். குளிர் தணலாகி சப்பாத்து வெடிப்பின் வழியாக உடலில் ஏறுகின்றது. தணல்

குளிராவதும் குளிர் தணலாவதும் விநோதமான சமாச்சாரங்கள்தாம்.

கால்கள் மதுச்சாலைக்கு வந்து விட்டன. துருதுருப்புடன், அவர்களுள் அவனை மட்டும் தேடியபடி எனது விழிகள். வந்திருக்கவேண்டிய நேரம். அவனோ இன்னமும் வரவில்லை. ஒரு வேளை பிந்தி வரலாம். பியர்கிளாஸைத் தூக்கியபடி, ஒரு மூலையில் என்னை இருத்திக்கொள்கின்றேன். திடுதிடுப்பென ஜோர்ஜின் தரிசனம். இவன் அவனல்ல, வேறொருவன். குளிரின்யமன். மாடிவீடுகளின் முன், குளிரை நடுங்க வைத்துத் தான் நடுங்காமல் பூனைக்குட்டிபோல தூங்கிக் கொண்டிருப்பவன். இரண்டு கால்களோடு நுழைந்து நான்கு கால்களோடு வெளியேறுபவன். எனது லைட்டரால் தனது சிகரெட்டை மூட்டிக் கொண்டபின் அப்பால் போய்விடுகின்றான். ஜோர்ஜ்... ஓர் சுதந்திரப்பிராணி.

இன்னும் பலர், எனக்குத் தெரிந்தோர் நுழைகின்றனர். அவன் மட்டும் இல்லை. கிளாஸைக் காலியாக்கி விட்டு மீண்டும் நிரப்பிக் கொள்கின்றேன். விஷமும், அவனும் என்முன் வந்து போனபடி. காத்திருப்பு, தவமியற்றாது தக்கித்த நிலையில் நேரம் போய்விட்டது. அவன் வருவான் என்ற நம்பிக்கையும்தான். கிளாஸை விரீரெனக் காலியாக்கிவிட்டு மதுச்சாலை முதலாளியின் முன் போய் நிற்கின்றேன்.

‘ஸ்ஹபன், ஏற்கனவே இங்கு வந்து போய்விட்டாரா அல்லது வரவேயில்லையா?’

‘உங்களிற்கு இன்னமும் விஷயம் தெரியாதா?’

‘என்ன விஷயம்?’

‘அவர் இறந்து விட்டார்.’

‘என்ன! எப்போது?’

‘நேற்றிரவு, நீங்கள் போனபின், அவர் மீண்டும் இங்கு வந்தார், இங்குதான் அவர் இறந்தார்.’

‘இங்கா? எப்படி அவர் இறந்தார்?’

‘எங்கள் அனைவர் முன்னிலையிலும் நஞ்சினை அருந்தி.’

ஸ்டீபன் தனது சாதலை வாழ்ந்து விட்டான். அதுவும் எல்லோர் முன்னிலையிலும், அவன் சுயநலமில்லாத வன். இதை நான் ஞாபகத்தில் வைத்திருக்கவேண்டும். மீண்டும், ஒரு பியரை வாங்கிக் குடித்துவிட்டு வெளியே வருகின்றேன்.

முகத்தில் குளிரின் அடி. தினங்கள், யுகங்கள் அனைத் தையும் மூடியபடி பனிப்பூக்கள். சுமையால் உடலை இழுத்து மூடுகின்றேன். நாசித்துவாரத்து மேற்பரப்பை முள்ளால் கீறத் தொடங்குகின்றது குளிர்... □

கூடுகளும்...

கலைச்சல்வன்

எந்த முட்டாள் சிகரெட்டை அணைக்க மறந்து போய் படுக்கைக்குப் போனானோ தெரியவில்லை. அந்த விடிந்தும் விடியாத வேளையில் பேரோசை கிளப்பிக்

கொண்டு போன 'பொம்பியே'யின் (தீயணைக்கும் படை) சத்தத்தால்தான் பரமலிங்கம் தூக்கம் கலைந்தார் என்றில்லை. அவர் எப்போதோ விழித்து விட்டிருந்தார். நினைவில் அவரது தாயின் கடிதம் வயலின் வாசித்துக் கொண்டிருந்தது. அவரோகண லயத்தில்.

“தம்பி பரமு, காசு கழஞ்சி கையிலை இல்லை. உன்னைத்தான்ரா நம்பியிருக்கிறன்; நான் சாகும் முன்னம் ஒருக்கா உன்னைப் பார்க்க ஆசை. முடிஞ்சா வந்திட்டுப் போடாமோனை.”

பரமலிங்கமும் பலதடவை ஊருக்குப் போய்த் தாயைப் பார்த்து விட்டுவர முயன்றார். அவர் கையிலையும் காசு கழஞ்சி இல்லை. வயசு வளர முன்னம் நஞ்சை விழுங்கி நரையும் விழுந்திட்டுது. ஏதோ இருக்கிறதைக் கொண்டுவந்து போய்வருவம் என்றாலும் இயந்திர மனிதர்கள் நடமாடும் நாடு என்று நெஞ்சில் ஒரு பிசாசுப்பயம் ஏறுகின்றது.

ஒன்றும் வேண்டாம் போகட்டும், அம்மா ஊரில் உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டிருப்பதற்காவது ஏதாவது அனுப்பிக் கொண்டிருப்பதே போதும் என்று அங்கலாச்ச மனசுக்கு அறைந்து ஒரு பூட்டுப் போட்டுப் பூட்டிவிட்டார். அதற்குள் அம்மா அந்த மருமோனை அங்கை கூப்பிடு, இந்த மருமோனை இஞ்சு கூப்பிடு, இருந்தா இதுகளும் இல்லாமல் போயிடும் என்று எழுதிக் கொண்டுதான் இருக்கிறா. எப்படியாவது இன்றைக்கு காசு அனுப்ப வேண்டும் என்ற தன் முடிவுக்கு பெருமூச்சு முத்தாய்ப்பு வைத்துவிட்டு மங்களம் பக்கம் திரும்பினார். மங்களம் எப்போதோ எழும்பியிருக்க வேண்டும். முகட்டைப் பார்த்துக் கண்ணை அடிக்கடி வெட்டிக் கொண்டிருந்தாள். “உனக்கென்ன யோசனை?” சற்று செருமிக் கொண்டு கேட்டார்.

எப்போதும் பொறுப்பும் யோசனையும் ஆம்பிளையளுக்கு மட்டும்தான் வரும் என்ற macho எண்ணம் பதினைந்து வருடகால பாரிஸ் சீவியத்தைப் பண்ணிப் பார் என்றது.

“இல்லை இன்றைக்கு சுபாங்கியின் பிறந்தநாள் எல்லோ?” மெல்லிய உவகை முகத்தில் மின்னியது.

ம்...கூட்டிய பரமலிங்கம் எதுவும் பேசவில்லை.

“அவள் இன்று வருவாளா?”

“ம்... வருவாள்” அவர் தன் மகளைப்பற்றி நிறையவே நினைத்துக் கொண்டாலும் எதையும் மங்களத்தோடு பெரிதாகப் பகிர்ந்து கொள்வதில்லை. மகளைப் பற்றி எது கதைத்தாலும் இறுதியில் தான் அருவதோடுதான் கதைமுடியும் என்பதால் மங்களமும் பெரிதாக ஒன்றும் எதிர்பார்ப்பதும் இல்லை.

நாங்கள் அக்காலத்து ஆட்கள், பிள்ளைகள் இக்காலத்துப் பிள்ளைகள்.

எங்கள் நாடு இலங்கை, பிள்ளை பிரான்ஸ்.

நாங்கள் தமிழ்(?) கலாசாரம், பிள்ளை பிரஞ்சுக் கலாசாரம்.

நாங்கள் தமிழ், பிள்ளை பிரெஞ்சு. இது பரமலிங்கம் விவாதம்.

என்னதான் இருந்தாலும் பிள்ளை எங்கட பிள்ளை. எங்களுக்கு என்றொரு கலாசாரம் இருக்கு. அதில்தான் வளரவேணும்.

தமிழுக்காகவோ—கலாசாரத்திற்காகவோ, அக்காலத்திற்கோ—இக்காலத்திற்கோ எதிலும் சுபாங்கிக்கு அக் கதையில்லை. அந்த லிஸ்கில் அம்மா அப்பாவும் அடக்கம்.

மங்களம் கட்டிலைவிட்டு எழுந்து போய்விட்டாள். அவள் தன் வழமையான சம்பளமில்லாத வேலையைத் தொடங்கிவிட்டாள் என்பது குசினிச் சத்தத்தில் தெரிந்தது.

பரமலிங்கத்திற்கு எழும்ப மனமில்லை. இரண்டு தாய்களும் சுற்றிச் சுற்றி, மாறிமாறிக் கயிறிழுத்தனர்.

‘உன்னை நம்பித்தான்ரா இருக்கிறன்’—அம்மா.

இடையிடையே அக்கா தங்கைகள்.

‘பிள்ளையை இப்படியே விட்டால் நாளைக்கு நாங்கள் யாரை நம்பியிருக்கிறது?’—மங்களம்.

‘நான் இன்னும் உயிரோடுதான் இருக்கிறன்.’

‘ம்...இப்பவே பொண்டிப்போனியன் இனியெங்கை!’

தன்னை வித்து தமக்கைக்கும் கழுத்தில் மாட்டி நாலு வருஷம்.

இதற்கிடையில் மங்களத்தின் மடியில் சுபாங்கி.

எழுபத்தியேழுக் கலவரம்.

சுற்றம் சூழ உள்ள இளசுகளைப் போல் இயந்திரம் தின்ன பரமலிங்கம் பிரான்சுக்கு வந்தவர். வந்தவர் உழைக்க என்று சொல்லுறதைவிட மற்ற இரு தங்கைகளையும் பிடிச்சுக் கொடுக்க வந்தவர் என்பதுதான் அதிகப் பொருத்தம். சின்ன வயசிலேயே தேப்பனைத் திண்டிட்டு ஒவ்வொரு கவளம் வாயில் போடேக்கையும் ‘மூன்று குமரடா’ என்ற தாயின் முனகலோடு வளர்ந்தவர். வந்ததுதான் வந்தவர், தூளோடு வந்தாரே! அப்படி வந்தவர்கள் எல்லாம் அப்பவே வீடும் வாங்கி...

பரமலிங்கம் பன்னிரண்டு பேருடன் *கெத்தை (Gaiter) யில் தங்கும் பாக்கியம்தான்...

அது ஒரு தொடர் மாடிக்கட்டிடம். எந்த நேரத்திலும் இடிந்து விழலாம் மாதிரி! தங்கியிருந்த எல்லாருமே ‘ஆண்ட பரம்பரை’யின் வாரிசுகள்!

எல்லாருக்குமாகக் கீழ் மாடியில் ஒரேயொரு மலசல கூடம். காலமை கக்கூசடியில் இவர்களுக்காகத் தண்ணீர்ப் போத்தல்கள் கியூவில் தவமிருக்கும் நிலமை. குடியிருந்த கட்டடத்தைக் ‘கொண்டெம்’ பண்ணி குண்டிக்கு அலவாங்கு கொடுத்துத் தெண்டியும் சனங்கள் எழும்பவில்லை.

‘எலக்றிசிறிற் கட்’ பண்ணி நடு அறையுக்கை பென்னம் பெரிய ஓட்டையள் போட்டும் ம...ஊம். எங்கை போறது?

வீட்டுக்கு வீடு வாசற்படி—எவன் வீட்டுக்குப் போனாலும், அவன் அடுப்படியில் தலைவைக்கிறான். இவன் கக்கூசுக்குள் கால் போடுகிறான். இப்படித்தான் இஞ்சை படுத்தெழும்புறங்கள் என்று குந்தியிருந்து கோப்பி குடிக்கவும் சங்கடப்படுத்தி அனுப்பிப்போடு வாங்கள். வேறெயங்கை போறது? வேலைதேடப் போறது? பசிச்சா சுப்பமார்க்கெற்றுக்குள் சாமான் தேடுகிறமாதிரி எதையாவது கொறிச்சு Coke கையும் குடிச்சிட்டு வெளியில் வாறது. இப்படியொருக்கா வருகிறபோதுதான் எல்லாருடைய உடுப்பு பொக்கிஷங்கள் எல்லாம் அறையுக்கை இருக்கத் தக்கதாகவே பொலிசு கதவுக்கு கல்லடுக்கி மூடியே விட்டுப்போனது. அதோடை நோட்டுக்கு வந்தவர். தற்கொலை எண்ணம் கூடத் தலை நீட்டியது. குசினிப் பொட்டுக்கை நாய் தலை நீட்டையுக்கை தாயார் அங்கு மட்டையாலை அடிக்கிற மாதிரி, தாயில் இருந்து சுபாங்கி வரை எல்லாருமாய்ச் சேர்ந்து தற்கொலைக்கு சணல்அடி. அவர்கள் எதிர்பார்ப்பு, வாழ்க்கை, கடவுள் எல்லாம் நிஜத்தில் நானே என்று மனசில் வைச்சிரம் காச்சி ஊற்றிய வர்தான். இன்னும் அந்த வச்சிரம் பழுதாய்ப் போய் விடவில்லை.

இடையில் வேண்டாம் இந்த பரி(சு)ஸ் கெட்டவாழ்க்கை என்று நாட்டுக்குத் திரும்ப யோசித்தபோது சுட்ட பன்றி

யைக்கூட இறந்த பின்பே கருக்கும் மனிதர்கள், மனிதர்களுையே உயிருடன் கருக்கும் நிலைக்கு வளர்ந்திருந்தனர்.

பெடியன் வந்து இஞ்சை வேகவேணுமோ என நினைத்த தாய்-விசயம் இதுதான் என்று மங்களத்தையும் மகளையும் பிடிச்சு அனுப்பிவிட்டார். பதினைஞ்சு வருசம். சிறைக்குள் இருந்த மாதிரி உழைச்சு உழைச்சு ஒரு மிச்சமும் இல்லை. சுபாங்கி மட்டும்... பார்த்தால் நெஞ்சில் ஒரு பெருமிதம் மிஞ்சும். அவ்வளவுதான்,

மங்களம் கோப்பியோடு வந்தாள்.

“இந்தக் கிழமை முழுக்க மகள் போன் பண்ணவில்லை. நீங்களாதல் ஒருக்கால் போன் பண்ணியிருக்கலாம்”

“ஏன் நீ பண்ணியிருக்கலாமே?...”

“இப்ப சொல்லுவியள். பேந்து அவளை ஏன் இடைஞ்சல் படுத்துகிறாய் என்பியள்.”

உண்மைதான். வளர்ந்த பிள்ளைகளுக்குப் பெற்றோருடன் கதைக்கப் பேசப் பெரிதாகவுதவும் இருப்பதில்லை-ஆனால் இந்தப் பெற்றோருக்கு நிறையவேதான் இருக்குமே-தன்பாட்டுக்கே நிறையக் கதைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள்-பிள்ளைதான் முழு உலகமும் ஆகி...

இரண்டு வரிக்கு மிஞ்சி அவளுடன் கதைக்க வெளிக்கிட்டால் ஏன் அம்மா அறுக்கிறீங்கள் என்று கேட்காத குறை. இனி அம்மா கொஞ்சம் நீட்டி நிமிர்த்தி, “வேலைக்குப் போறியா? காசை என்ன செய்யிறாய்? இரவு போன் பண்ணினன் காணேல்ல” என்றால் “இது எல்லாம் என் சொந்த விசயம் இதையெல்லாம் ஏன் நீங்கள் கேட்கின்றீர்கள்” என்ற கேள்வி வந்தாலும் வரலாம். அவள் வயசு அப்படி.

மங்களம் இதையெல்லாம் தாங்கிக்கொள்ள மாட்டாள். இதனால்தான் பரமலிங்கத்தார் அடிக்கடி போன்

பண்ணுவதை “விரும்பவில்லை. மங்களம் குசினிக்குள்ளேயே இருந்தாள். பரமலிங்கம் கோப்பிக் கப்போடு குசினிக்குள் நுழைந்தபோது அந்த மாதிரி ஒரு சமையல் ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தது. “இன்றைக்கு அம்மாவுக்கு காசு அனுப்பவேணும். பாங்கிலை கிடக்கிறது காணுமோ தெரியாது.” முகம் கழுவியபடி முணு முணுத்தார் பரமலிங்கம்.

“சுபாங்கிக்கு போன் பண்ணிக் கொஞ்சக் காசு கேட்டும் பாருமன்” என்றவர் உடனே, “வேண்டாம், அவளின் எடுப்புச் சாய்ப்புக்கே அவளின் சம்பளம் போதாது. இதற்குள் நான் கேட்க! வேண்டாம் கிடக்கிறதை எப்படியும்...!”

ரெலிபோன் மணியடித்தது. பரமலிங்கம் நகருமுன் மங்களம் ரிசீவரைத் தூக்கினாள். கதையில் சுபாங்கிதான் என்பது புலனானது. பறுவமாகிக் கதைத்தவள் தேய்பிறையாய் நழுவி சரி சரி என்ற முணுமுணுப்போடு அமாவாசையாகி ரிசீவரை வைத்தாள்.

என்னவாம் என்பதுபோல் பார்த்தார் பரமலிங்கம்.

“வேலைக்குப் போகிறாளாம். பின்னேரம் இஞ்சைவருவாளாம்”

“வாறாள்தானே பேந்தென்ன!” என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டாலும் பரமலிங்கத்திற்கு மங்களத்தின் நிலை விளங்காமல் இல்லை.

“உதலை பாங்கிற்கு ஒருக்கா இறங்கியிட்டு வரறன்” பரமலிங்கம் படியிறங்கினார். தாயும் மகளும் வந்த போதும் அவர் இப்படியொரு ஆறாம் மாடியில்தான் இருந்தார். அது ஒரு குஞ்சு அறை. பதினைந்து சதுர மீற்றரும் தேறாது. குசினி குளியலெல்லாம் அதற்குள் தான். மங்களம் சுபாங்கியை வளர்க்க மிகவும் கஷ்டப்பட்டாள். அவளுக்கும் எட்டு வயசுவர இந்த வீட்டுக்கு வந்தார்கள்.

தலையை நீட்டிப் பின்ன கழுத்தோடு வெட்டு என்று தொடங்கிய சண்டை, சங்கீதம் பழக யாஸ் பழகி, விணை பழக கிற்றார் பழகி, பரதநாட்டியம் பழக டிஸ்கோ பழகி நீண்டது. மங்களமும் 'லா சப்பெலில்' எத்தனையோ சேலைகள் வேண்டிப்பார்த்தாள். அவள் ஒரு நாள்கூடக் கட்டிப் பார்த்ததில்லை. மங்களமும் எவ்வளவோ செய்து பார்த்தும் அவளிடம் அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பைக் கண்டு பிடிக்கவும் முடியவில்லை. இறுதியில் இந்தச் சண்டை அப்பா-அம்மா ஒரு நாட்டுப் புறத்தாக்கள் என்று கருத்ததான் வைத்தது.

அவள் விரும்பியதெல்லாம் செய்து கொடுக்க முடிந்த வரை கஷ்டப்பட்டார் பரமலிங்கம்.

அவளைச் சந்தோசப்படுத்த வேண்டும் என்ற நோக்கம் மட்டுமல்ல, பிரஞ்சுமொழியும் பிரெஞ்சு வாழ்க்கை முறையும் தெரியாப் பாமரத்தனமும் தான். மகள் கேட்பதெல்லாம் சரி பிழைக் கப்பால் 'பிரெஞ்சுப் பிள்ளைகள் இப்படித்தான் இருப்பார்களாம்' என்று விட்டு விட்டார். பிள்ளையும் வளர பிரச்சனைகளும் வளர்ந்தன. பிரெஞ்சில் படித்து வளர்வதால் தமிழில் சரளமாகப் பேசக் கஷ்டப்பட்டாள். உற்சாகமாக இருக்கும் போதும் உணர்ச்சி வசப்படும்போதும் பிரெஞ்சில் கதைத்தாள். அப்பா அம்மாவிற்கு விளங்குவதில்லை என்பதால் நாளைவில் கதைப்பதும் குறைந்து விட்டது. ஒரு வகை ஊமை உறவு. ஊமை வாழ்க்கை. வெளியில் சென்றால் நண்பர்களை வீட்டுக்கு கூட்டிவர முடியவில்லை. 'பூபெல்' 'குப்பைவாளி' தளபாடங்களில் நிரம்பியது தான் தன் வீடு என்ற தாழ்வு மனப்பான்மையைவிட, அப்பா அம்மாவின் பிரெஞ்சுக் கடலில் அவள் தற் கொலை செய்து கொள்வாள்.

இதையெல்லாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உணர்ந்து கொண்ட பரமலிங்கம் ஒருநாள் மங்களத்திற்கு சொல்லிக் கொண்டார். 'ஊரில் எங்களுக்கு ஆயிரம்

உறவுகள். அண்ணன்-தம்பி, மச்சான்-மச்சான், சித்தப்பா-பெரியப்பா, மாமா-மாமி.. உரிமைகொண்டாட ஊரெல்லாம் உறவுகள். அவளுக்கு யார் இங்கே? அவளுக்கு நல்ல நண்பர்கள்தான் உறவுகள். அதற்கு நாம் ஒருபோதும் இடைஞ்சலாக இருக்கக் கூடாது.'

வயசும் பதினாறாக ஒரு 'கொப்பனும்' (Boy Friend) நெருக்கமானது. வெள்ளி பகல் நீண்டது. சில இரவுகளுக்கும் வீடு இல்லாமல் போனது. பரமலிங்கத்தரும் எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தார். மங்களமும் மன்றாடிப்பார்த்தாள். அவர்களைப் பொறுத்தவரை கற்புடன் ஒரு கலியாணம் காட்சியை பார்த்து விடவேண்டும் என்ற ஆவல்தான். சுபாங்கி முடிவாகச் சொல்லிவிட்டாள். 'நான் உங்களை எல்லோருக்கும் மேலாக நேசிக்கின்றேன். அதைவிட என் சுதந்திரம், என் சந்தோசத்திற்கும்; என் உங்கள் சந்தோசத்திற்கும் மிக முக்கியமானது. நானே ஒரு நல்ல துணையை உருவாக்குகின்றேன். நீங்கள் தயவு செய்து இடைஞ்சல் செய்யாதீர்கள்.'

மங்களம் இதற்கு மிஞ்சி மூச்சும் காட்டவில்லை. பரமலிங்கமும் அடங்கிவிட்டார். சற்று நாட்களுக்கு முன் சார்சலில் (Sarcelles) நடந்த அந்தச் சம்பவம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. மாடி வீட்டிற்குள் அடக்கி வைக்க முனைந்ததால் வெளியில் பாய்ந்து கோமாவில் இருக்கும் அந்தப் பதினெட்டு வயதுப்பெண்.

இரண்டு வருஷங்கள் பாரிசில் இருந்து தூர உள்ள யூனிவர்சிட்டியில் இருந்தாள். பாரிஸ் வந்ததும் தன் 'கொப்பன்' உடன் தங்கிவிட்டாள். பரமலிங்கத்தார் நூலில் தொங்கும் உறவு அறுந்துபோகக்கூடாது என்று அவளிஷ்டப்படியே விட்டு விட்டார். அவள் புறம்பாக இருந்தாளேயொழிய மற்றும்படி அவளுக்குத் தங்கள் மேல் இருந்த பாசம் குறைந்த மாதிரித் தெரியவில்லை. ஆரம்பத்தில் அடிக்கடி வந்தாள். இப்போது இடை

212 பனியும் பனையும்

யிடையே வருகிறாள். வருகிறபோது தன்விடு மாதிரியே எல்லாம் பண்ணிக் கொண்டு சில வேளைகளில் இங்கேயே தங்கியும் விடுகிறாள்.

எல்லாம் நாம் ஒரு குடும்பம் மாதிரியே காட்டிக் கொண்டாலும் ஒவ்வொருவரின் தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்புக்களை இடைஞ்சல் செய்வதில்லை. அவ்வளவுதான். தாய் பிள்ளை உறவின் முழுப் பரிமாணங்களும் இவ்வளவுதான் என்பது போலாகிவிட்டது.

மாலை மகள் வந்தாள். பெரிய அழகிய பூங்கொத்தை தாயிடம் கொடுத்தாள். இருவரையும் ஆசையாகக் கொஞ்சினாள். அவளுக்கு மிகவும் பிடிக்கும் என்று தாய் செய்து வைத்திருந்த 'கட்லர்'ஹை அடிக்கடி சாப்பிட்டாள். அவள் முகத்தின் மலர்வையே தான் பெற்ற பாக்கியம் என்று அவளையே வலம் வந்து கொண்டிருந்தாள் மங்களம்.

பரமலிங்கம் வாங்கி வந்த 'கத்தோ' (கேக்கை)வை வெட்டி ஒரு கோப்பியும் குடித்த கையுடன் சுபாங்கி எழுந்தாள். 'இரவு கொப்பனோடு ரெஸ்ரோறன்றுக்கு போகிறேன்' என்று மிக இயல்பாகவே சொல்லிவிட்டு மீண்டும் மீண்டும் அழுத்திக் கொஞ்சி 'நீங்கள் ஆரோக்கியத்துடன் இருக்க வேண்டும்' என்று வாழ்த்திப் போய் விட்டாள்.

ஆசையாகச் செய்த புரியாணி மேசையில் அலட்சியமாகச் சிரித்தாலும், விக்கித்துப் போய் நின்ற மங்களத்தை தாங்கி அணைத்துக் கொண்டு உள்ளே போனார் பாமலிங்கம்.

ஓ! அவள் மீண்டும் வருவாள்!

மாலை மயக்கங்கள்

குகன்

சூனிக்கிழமை நேரத்திற்கு வந்து அப்பிள் தோல் சீவிக் கொண்டிருந்த நான் Barல் வேலை செய்யப் போய்க் கொண்டிருக்கும் சில்லியை வைத்த கண்வாங்காது

பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் மொலுத் கிழவனை நிமிர்ந்து பார்த்துச் சிரித்தேன்.

சில்லியின் அழகில் கிழவன் எப்போதும் வாயூறித்தான் போய் விடுகிறான்.

“இவளின் வடிவுக்கு ஒரு நாள்...”

என்றபடி கிழவன் எனது தலையைத் தடவினான்.

கொக்கத்தடிக்கு குறைவான உயரம். இளமையில் திட காத்திரமான அழகு கந்தர்வனாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

அவனுடைய பிள்ளைகளுக்கு ஒரு நல்ல தந்தையுடன் வாழ இங்கு கொடுத்து வைக்கவில்லை என்று நான் வருந்துவதுண்டு. தூரத்துத் தண்ணீர் தாகத்துக்கு உதவாது என்பது மொலுத் கிழவனின் தத்துவம் போலும். அல்ஜீரியாவின் கபில் இனத்துக் கிழவன் இங்கு பிலிப்பைன்ஸ் மனிஷி ஒன்றை வைத்திருக்கிறான். விபச்சாரம் செய்யும் அல்ஜீரியப் பெண்ணும் கிழவனைத் தேடி ரெஸ்ரூரண்டுக்கு வருவதுண்டு. அவளுடைய ரெலிபோன் நம்பரை எனக்கு ஏற்கெனவே தந்திருந்தான். இப்போது சந்தோஷமாக இருக்கும் கிழவன், இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் நாயாகி விடுவான். அவனது எதிரிகள் சனிக்கிழமை பின்னேரம் ரெஸ்ரூரண்டுக்கு சாப்பிட வருபவர்கள்தான்.

“ஒரு நாளைக்கு விளக்குமாறு எடுத்துத்தான் எல்லாருக்கும் வெளுப்பேன்” என்று சொன்னால் அது சனிக் கிழமை பின்னேரம்தான்.

ஜப்பானிய சுற்றுலாக்குழு ஒன்று இன்று ரெஸ்ரூரண்டில் பதிவு செய்திருந்தது. கிழவன் இன்று நிலத்தில் விழுந்து விடுவான்.

‘சலோ’, ‘கொனார்’, ‘பெதே’ என்று ‘செவ்வைப் பேசிக் கொண்டே இருந்தான். செவ்வும், பத்திரோனும் ‘கும்பி’க்காரர்கள் என்று கையால் செய்து காட்டினான்.

அவன் செய்து காட்டிய விதத்தில் பத்திரோனும் செவ்விற்கூட அப்படிச் செய்வார்கள் என்பது சந்தேகமே. செவ் ‘பற்றிக்ஸ்’ இளம் பெடியன்; கிழவன் பேசுவதைக் கேட்டுச் சிரித்துக் கொண்டே வேலைக்கு வந்தான்.

நேரே என்னிடம் வந்து ‘உன்ர சிநேகிதன் ஆரையும் இண்டைக்கு பிடிக்க முடியுமா கழுவுறதுக்கு’

‘ரெலிபோன் அடித்துப் பார்க்கிறேன்’ என்று கூறிவிட்டு சாந்தகுமாருக்கு அடித்தேன்.

‘இப்ப கழுவுவாறியா ரெஸ்ரூரண்டுக்கு’ என்று கேட்க ‘விசா கேட்பானோ?’ என்றான் சாந்தன்.

‘ரதி மச்சியினர் விசாவை வாங்கிக் கொண்டு வா’ என்றேன்.

‘பகிடியை விட்டிட்டு சொல்லுங்கோ அண்ணை. விசா வில்லாமை உங்கை செய்யலாமோ’ என்றான்.

‘உன்ர விசா இங்கை செல்லாது’ என்றேன்.

சாந்தன் எல்லோருக்கும் பாஸ் எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு தனக்கும் ஒன்று எழுதிக்கொண்டு போன மாதம் வந்தவன்.

சாந்தன் வர கிழவன் சிரித்தான். சாந்தன் முதலாவது கோப்பையை போட்டுடைக்கும் போது எல்லோரும் சிரித்தார்கள். சாந்தன் பயந்து போய் என்னைப் பார்த்தான். கிழவன் ‘மிகவும் நல்லது’ என்றான். நரகத்தில் இடர்ப்பட்டோம். வேலை முடிந்தது.

‘கடைசி நெயின்தான் இண்டைக்குப் பிடிக்கலாம். எல்லாத்தையும் தொட்டியுக்கை அடுக்கிப் போட்டு மிசினை நிப்பாட்டிப் போட்டு வா. நான் நிலத்தைக் கழுவினன்’ என்றேன்.

‘.....த்த வேலை, பேப்பர் வேலை சம்பளம் குறை வெண்டாலும் வேலை சுகம்’ என்றான் சாந்தன்.

‘ரெண்டு மூன்று நாளைக்கு கொஞ்சம் கஸ்ரமாத் தானி ருக்கும். கடும் சுடுதண்ணியில் கழுவாதை. வேலை கூடினா கோப்பையைத் துடைக்காதை. அப்பியே தூக்கி அடுக்கு. குட்டுக்கு தன்பாட்டிலை காஞ்சு போடும். ஜவல் கனக்கப் பாவியாதை, கை எரிச்சப் போடும். கண்ணுக்கும் கூடாது. தாச்சியின்ர பின் பக்கம் ஒண்டும் கழுவாதை. சும்மா துடைச்சப் போட்டு தூக்கி யெறி’ என்றேன்.

அண்ணரும் வேலை முடிந்து கடைசி ரெயினுக்கு வந்தி ருந்தார். சாந்தனைப் பார்த்துச் சிரித்த அண்ணர்,

‘எப்பிடி வேலை சுகமோ’ என்று கேட்டார்.

‘ஓ... செய்யலாம்’ என்றான் சிரித்தபடியே.

நான் இரண்டு பேரையும் விட்டிட்டு தனியே இருந்த சீற்றில் இருந்து நாரியை நிமிர்த்தினேன்.

அன்ன ஆகாரமில்லாமல் காட்டில் கடுத்தவம் செய்து கொண்டிருந்த துருவன்முன் ‘உனக்கு என்ன வரம் வேண்டும்’ என்று கேட்டார் கடவுள்.

‘உட்காருவதற்கு எனக்கு நிரந்தரமாக ஒரு இடம் வேண்டும். அங்கிருந்து என்னை யாரும் விரட்டக் கூடாது’ என்றான் துருவன். அவன் துருவநட்சத்திர மானான்.

நவீன அகதித் துருவர்களால் சில நிமிடத்திற்குள் இருக் கைகள் நிறைந்துவிட்டன. ரெயின் போய்க்கொண்டிருக் கிறது. ஆறுதலாக இருக்கிறேன் என நினைத்துக் கொண்டு கண்களை மூடிக்கொண்டிருந்தேன். இறங்கு கிற ஸ்ரேசன் வருகிற நேரமாகிறது என்று மனதிற்குள் நினைக்க அண்ணர் வந்து தட்டினார்.

வழமைபோலவே பிள்ளைகள் நல்ல நித்திரை. ரதி மச்சி முழித்திருக்க வேண்டும். சற்று முன்னர்தான் கந்த சஷ்டி கவசம் படித்து முடித்திருக்கிறாபோல் இருக் கிறது.

‘பிள்ளைகள் தின்னும் புழைக்கடைமுனியும் கொள்ளிவாய்ப் பேய்களும் குறளைப் பேய்களும் பெண்களைத் தொடரும் பிரமராக்கதரும் அடியனைக்கண்டால் அலறிக்கலங்கிட இரிசி காட்டேறி இத்துன்ப சேனையும் எல்லிலும் இருட்டிலும் எதிர்ப்படும் அண்ணரும் கணபூசை கொள்ளும் காளியோடனைவரும் விட்டாங்காரரும் மிகுபல பேய்களும் தண்டியக்காரரும் சண்டாளங்களும் என்பெயர் சொல்லவும் இடிவிழுந்தோடிட’

ரதி... என்று வழமைபோல் கதவைத் தட்டினார் அண்ணர். நான் உடுப்பை மாற்றிவிட்டு குழம்பைச் சூடாக்கினேன். எல்லோரும் சாப்பிட்டுவிட்டு படுத்தோம் ரெலிபோனை இழுத்து விட்டுவிட்டு.

அண்ணர் மச்சியுடன் ஒரு வார்த்தை கதைப்பதற்கு எங்கே ஓய்வு நேரம் கிடைக்கிறது. அதிகாலை வந்து படுத்து காலை எழும்பி ஓடுவதுதான்.

‘என்ன நித்திரை வரயில்லையோ...ம்...’

ஒரு வார்த்தை கதைத்தால் அனேகமாக இதாய்தான் இருக்கும்.

அண்ணரின் அறைக்குள் கட்டில் சத்தம் கேட்டது. அல்லது கேட்டது போலிருந்தது. தலகாணி கடித்தது. முகத்தில் ஏதோ ஊர்வதுபோல இருந்தது. லையிற் றைப்போட்டு தோச்ச சேர்ட்டால் தலகணியைச் சுற்றிப் போர்த்தினேன். கன்னத்தை அழுத்திப் படுத்தேன். இதமாக இருந்தது. □

அன்புள்ள நண்பனுக்கு...

புவனன்

...இன்று நல்ல மழை. இருந்தும் யன்னலினூடாகத் தெறிக்கும் காலைக் கதிர்கூட எவ்வளவு வெம்மையாக இருக்கிறது. கட்டிற்கரை ஏறும்புகள் என்னை நிறையவே தொந்தரவு செய்கின்றன.

அன்புள்ள நண்பனுக்கு... □ 219

நேற்றிலிருந்து உடல்வேறு கொதித்துக் கொண்டு இருக்கின்றது. பக்கத்து அறையில் இருந்த ராமச்சந்திரனுக்கு 'பொக்கிளிப்பான்' வந்து நேற்றுத்தான் முழுகினான். எனக்கும் தொற்றிவிடுமோ என்று பயமாக இருக்கின்றது.

இந்த வேளையாகப் பார்த்துத்தான் ஏஜென்ஸிக் காரனும் 'ரிக்கற்'றுடன் வந்து நிற்பான். ராமச்சந்திரனுக்கும் இப்படித்தான்... அவன் பாவம் வருத்தத்தில் கிடந்து துடித்துக்கொண்டிருக்க ஏஜென்ஸிக்காரன் ரிக்கற்றோடு வந்து நின்றான்.

“உமக்கு நாளைக்கு Flight ஐஸே! என்ன செய்யப் போறீர்? ரெண்டு வருஷமாய் உம்மட கஸ்டம் விளங்கித் தான் இப்ப இவ்வளவு 'றிஸ்க்' எடுத்து அலுவல் பார்த்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறன். நீர் என்ன டாண்டா... வருத்தத்தைத் தேடி வைச்சுக்கொண்டு நிக்கிறீர். நான் என்னைஸ்ஸே செய்யிறது!”

ஏஜென்ஸி நல்லாவே நடித்தான்.

ராமச்சந்திரன் அழுதான். விக்கி விக்கி அழுதான். பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது.

எங்கள் 'லொட்ஜில்' எல்லாமாக அறுபதுபேர் வரையில் இருக்கிறோம். 'பாங்கொக்' நகரத்தில் எல்லாமாகப் பார்த்தால் ஆயிரம்பேருக்கு மேல் வரும்.

எல்லோரும் என்னைப்போலவே வெளிநாட்டு ஆசையில் வெளிக்கிட்டவர்கள்தான். ஒவ்வொருவருடைய கதைகளும் சோகம் நிறைந்தவை. யார் யாருக்கு ஆறுதல் சொல்வது?

சிவலிங்கம் என்றொரு நாற்பது வயது நண்பர் எங்க ளோடு இருக்கிறார். இடையிடையே சித்தப்பிரமை பிடித்தவர்போல கத்துகிறார். நேற்றுச் சாமமும் 'சிவலை' என்று அவர் போட்ட அலறல் சத்தம் இன்னமும் என் அறையில் ஒலித்துக் கொண்டே இருக்

கிறது. நான் இங்கு வந்து மூன்று மாதத்திற்குள் இது மாதிரி அலறலை பலதடவைகள் கேட்டிருக்கிறேன். ஏதாவது யோசித்துக் கொண்டிருப்பார். திடீரென்று 'ஐயோ என்ற சிவலை' என்று கத்துவார். மீண்டும் பழையபடி எங்காவது வெறித்தபடி இருப்பார். அவரைப் பார்க்கிற எல்லோருக்கும் பரிதாபமாக இருக்கும். அதேவேளை தாமும் இப்படி ஆகிவிடுவோமோ என்ற பயமும் தொற்றிக்கொள்ளும்.

'சிவலை' வேறொன்றுமல்ல. அவர் வளர்த்த காளை மாடு வயலில் ஒருநாள் உழுதுகொண்டிருந்த வேளை 'ஹெலி' மேலால் சுட்டுக்கொண்டு வந்ததாம். தான் கலப்பையையும் மாடுகளையும் அப்படியே விட்டுவிட்டு ஓடி பனைகளுக்குள்ளே ஒழிந்துவிட்டாராம். எல்லாம் அமைதியாக, திரும்பி வந்து பார்த்தபோது சிவலை செத்துக்கிடந்ததாம்.

"தரை முழுக்க ரத்தம். மற்றது வெருண்டுபோய் நிக்ந்து. என்ற சிவலை... ஐயோ!" இதை அவர் சொன்னபோது பலமுறை தலையில் அடித்துக் கொண்டார். கேவிக்கேவி அழுதார். கேட்பதற்கே மிகவும் சங்கடமாக இருந்தது.

வீடு, மனைவி, பிள்ளைகளை அவர் நினைக்கும் போதெல்லாம், இறந்துபோன காளை, தனித்து நிற்கும் மற்றக்காளை நினைவில் வந்து குறுக்காடுகின்றன. வர வர அவர் நிலைமை மோசமாகிக் கொண்டே போகிறது. இவர் வெளிநாடு போவதோ அல்லது இலங்கை திரும்புவதோ கஷ்டம். பாவம்.

எங்கள் லொட்ஜில் ஆண்டுக்கணக்காக இருப்பவர்களும் இருக்கிறார்கள். இங்கு வந்தபின் சிலருக்குப் பிள்ளை கூடப் பிறந்திருக்கிறதென்றால் யோசித்துப்பாரேன்!

ஒவ்வொருவரும் நாளை நாளை என்று நாட்களை எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோம். ஏஜென்சியும் அப்படியே

வடிவாகக் கதைத்துக் கொள்கிறான். இடையிடையே ஏயர் போர்ட் வரையில் கூட்டிக்கொண்டு போய்த் திருப்பிக் கூட்டிக்கொண்டு வருகின்றான். இன்று நிலைமை சரியில்லை. முதல் போனது பிடிபட்டுப் போச்சு. அடுத்த நிப் பார்ப்பம் என்பான்.

எங்களுக்கு இப்ப எல்லாம் விளங்குகிறது. ஆனால் என்ன செய்வது! ஒன்றா இரண்டா! நாலரையை அல்லவா அவன் கைகளுக்குள் திணித்திருக்கிறோம். எல்லாருக்கும் சனியன் ஏழரையில் என்பார்கள். ஆனால் எங்களுக்கு இப்போ நாலரையில்.

என்னுடைய அறையில் இருக்கும் நாகராஜனும் இன்று ஏயர் போர்ட் போய்த் திரும்பி வந்தவன். இது அவனுக்கு நாலாவது முயற்சி. வீட்டிலிருந்து வெளிக் கிடும்போது இவனும் நாலரையோடு தான் வெளிக் கிட்டவன். இப்போ இரண்டோடு நிற்கிறான். முதல் தடவை மொஸ்கோவில் வைத்துத் திருப்பி அனுப்பப் பட்டவன். இரண்டாவது தரம் ஆபிரிக்க நாடொன்றில். மூன்றாவது தடவை இந்தா சுவிஸிநுன் போய் விட்டேன் என்று நுழைய போடரில் வைத்து...

சின்ன வயதில் குடும்பமானவன். குடும்பக் கஷ்டம். கஷ்டப்பட்டுக் கட்டி முடித்த வீடும், ஆமிபாதுகாப்பு என்று கிளியர் பண்ணிக் கொண்டு வர தரைமட்டம் ஆனது. அதிகம் கதைக்கமாட்டான். சாப்பிடமாட்டான். சிலவேளைகளில் எங்காவது ஒரு முலையில் இருந்து தேம்பித்தேம்பி அழுது கொண்டிருப்பான். பாவம். யார் யாருக்கு ஆறுதல் சொல்வது?

பேயறைந்தது போல என்று கேள்விப்பட்டிருப்பாய். நேரில் பார்க்கவேண்டுமா? உடன் இங்கே வா. எங்கள் எல்லோர் முகங்களும் அப்படித்தானிருக்கும், வெளியிலிருந்து வருபவர்களைத் தவிர.

இங்கு பிரான்ஸ், ஜேர்மனி, சுவிஸ், கன்டா போன்ற நாடுகளிலிருந்தும் வருகிறார்கள். தங்கள் சகோதரர்களை, மனைவிமார்களைக் கூட்டிப்போக அல்லது குறிப்பிடுகலாக.

ஏஜென்சிகாரர்களிலும் பெரும்பகுதி இவர்கள்தான். இவர்களுக்கு 'சப்' ஏஜென்ட். பிறகு அவருக்கொரு 'சப்' என்று ஏஜென்ஸிகளில் பல வகை.

ஐரோப்பாவிலிருந்து வருகிறவர்களைப் பார்க்க எங்களுக்கு ஏக்கமாக இருக்கும். விதம் விதமான உடுப்புக்கள். கை நிறையக்காசு. உதாரணத்திற்கு ஒரு பிரெஞ் பிராங்கின் பெறுமதி ஐந்து 'பாத்'துக்கள். அதோடு ஐரோப்பிய விலைகளோடு ஒப்பிடும்போது பொருட்களின் பெறுமதியும் இங்கு காற்பங்காம். பிறகென்ன கேட்கவா வேண்டும்!

வருகிறவர்கள் காசுகளை விசுக்கி எறிவார்கள். எறிகிற வற்றை ஏந்துவதற்கென்றே எங்களில் பலர். நாங்களும் தான் என்னசெய்வது? இயலாமை தான்.

நாங்கள் இங்கு வந்தவுடன் ஏஜென்ஸிகாரன் எங்களைக் கொண்டுபோய் U. N. O. வில் அகதியாகப் பதிந்து விடுவான். U.N.O. எங்களுக்கு உதவிப்பணமாக மாதாந்தம் மூவாயிரம் பாத்துக்கள் தரும். இந்தப் பணம் ஒருவர் வாழுவதற்குப் போதுமானதல்ல. இருந்தபோதும் இதாவது கிடைக்கின்றதே என்ற திருப்தி. இதைவிட வேறெந்த உதவியும் எமக்குக் கிடைப்பதில்லை.

தாய்லாந்து நாட்டில் தங்குவதற்கு இரண்டு மாதம் மட்டும்தான் விசா தருவார்கள். திரும்ப விசா 'றியூ' பண்ணுவதாக இருந்தால் வேறுநாட்டுக்குப் போய்த் திரும்பவேண்டும். அவர்களுடைய நாட்டில் அப்படி ஒரு சட்டம்.

நாங்கள் பக்கத்திலுள்ள லாவோஸ் நாட்டிற்குச் சென்று திரும்புவோம். இதற்குரிய செலவு இரண்டாயிரம்

பாத். அதுவும் இந்த மூவாயிரம் பாத்திற்குள்தான் என்றால் யோசித்துப் பாரேன்!

ஐரோப்பாவிலிருந்து வரும் நண்பர்களுக்கு நாங்கள் மனிதவாச கடைகள் தேடிக் காண்பிப்போம். பின் அவர்கள் வாங்கும் பொருட்களை காவியும் கொடுப்போம். அவர்கள் ஓய்ந்தவராக நடந்து வருவார்கள்.

இந்த நண்பர்கள் யார் என்ற சந்தேகம் எழுகின்றதா? வேண்டாம். அவர்கள் ஐரோப்பியர்கள் அல்ல. 'சகோதரர்கள்' தான்.

சகோதரர்கள் எங்களுடன் பிரெஞ் மொழி பேசுவார்கள். டெர்ச் மொழி பேசுவார்கள். நாங்கள் பேந்தப் பேந்த முழிப்போம். அவர்கள் கெக்கட்டம் விட்டுச் சிரிப்பார்கள். ஆனால் ஆங்கிலம் மட்டும் கதைக்கிறார்களில்லை.

எனக்கென்னவோ எங்கள் சகோதரர்களைப் பார்க்கவும் பரிதாபமாகத்தான் இருக்கிறது. சரி போகட்டும்.

ஓ! எங்கள் ரெலிபோஃனை மறந்து விட்டேன். எங்கள் லொட்ஜிலிருக்கும் அந்த ஒரேயொரு ரெலிபோஃனையும் கேட்டால் பல ஆயிரம் கண்ணீர்க் கதைகள் சொல்லும். இதோ! இப்பவும் அடிக்கிறது யாருக்கோ தெரியவில்லை. கீழ்மாடியில் இருப்பவர்கள் ஒருமுறை உன்னிவிட்டு மீண்டும் காத்திருப்பர். அநேகமாக அது லொட்ஜ் முதலாளிக்காகத்தானிருக்கும்.

இந்தக் காத்திருப்பு மிகவும் கொடுமையானது. எனக்கு மட்டும் பெரிதாகச் சொல்லிக் கொள்ள யாரும் இல்லாததால் இந்தப் பிரச்சினையில்லை. சிலர் காலை எட்டு மணி முதல் இரவு பதினொரு மணிவரை கூடக் காத்திருப்பர். ஆனால் கோல் வராது.

மறுநாள்...மறுநாள்...மறுநாளும் இப்படியே!

இப்போ எங்களுக்கும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் விசயங்கள் தெரிய வருகின்றன. ஐரோப்பிய அகதி வாழ்க்கையும் நாங்கள் நினைப்பது போல் இல்லையாம்.

பிரான்ஸிலிருந்து நாடு பிடிக்கவில்லையென்று நண்பன் ஒருவன் ஜேர்மனிக்கு ஓடுகின்றான். அங்கிருந்து இன்னும் பலர் சீ... இதுவும் சரியில்லை என்று சுவிசுக்கும் கனடாவுக்கும் ஓடுகின்றார்களாம். பிறகு அங்கும் இருந்து அவுஸ்திரேலியாவுக்கு...

சுத்தித்சுத்தி எங்கேதான் ஓடுகின்றோம்?

கடைசியில் எப்படியும் இலங்கைதான். பூமி உருண்டை என்று சொல்லுவதற்கு கலிலியோ பிறந்திருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்று நினைக்கிறேன். நாங்களே போதும். □

குழந்தை விசாரங்கள்

பொ. கருணாஹரமூர்த்தி

அது மாலை நேரம். குளித்து விட்டு பழைய தினசரி ஒன்றைத் தரையில் விரித்து வைத்து அதில் நகங்களை வெட்டிப் போட்டுச் சுத்தம் செய்து கொண்டிருக்கிறேன்.

ப.ப—15

என் மகள் காருண்யா தினசரியை குறுக்கும் மறுக்குமாக மிதித்துக் கொண்டு நடக்கிறாள். நான் எழுத்து சரஸ்வதி என்றும் அதை மிதிக்கக் கூடாதென்றும் எச்சரித்தேன்.

என்னை விரோதமாகப் பார்த்துவிட்டுக்கேட்டாள். 'டாடி நான் சின்னக்குழந்தை. ஐந்து வயது. அதுவும் சொக்ஸ் போட்டிருக்கிறேன். நான் பேப்பரை மிதிக்கக் கூடா தெண்டால் நீங்கள் 'ஊத்தை' நகத்தை வெட்டிப் போடலாமா?'

என்னை மடக்கிய பெருமிதத்தில் நான் என்ன சொல் கிறேன் என்று பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள். எதிர் பாராத சாட்டை அடி. சுதாகரித்துக் கொண்டேன்.

'நான் செய்ததும் தப்புத்தான். இனிமேல் எழுத்துள்ள பேப்பரில் நகம் போடவே மாட்டேன்.'

அவளிடம் மன்னிப்புக் கேட்டது கொஞ்சம் 'குஷி' பண்ண என்னிடம் ஒட்டிக்கொண்டு அறுக்கத் தொடங் கினாள்.

எனது படிக்கும் அறையின் ஈசான மூலையில் வாகாக இருந்த ஒரு பதிவான புத்தக அலமாரியின் மேலே அணைத்துத் தெய்வப்படங்களும் வைத்து அவற்றுடன் நடராஜர்-தேவி செப்புச் சிலைகளும் வைத்திருக்கிறாள் என் மனைவி.

'எழுத்தெல்லாம் கடவுள் என்றியள். வியூ காட்டில் வந்த வெள்ளைக் கல்லை கடவுள் என்றியள். ஐ அம் கொன்ஃபியூஸ்ட்...'

இப்பொழுது மனைவியும் குளித்துவிட்டு வந்து சாமிப் படங்களுக்கு எல்லாம் சாம்பிராணிப் புகை காட்டிவிட்டு வணங்குகிறாள்.

காருண்யா (நடராசரைக் காட்டி) 'இவரேன் காலைத் தூக்கிக் கொண்டு நிற்கிறார்?'-கேட்டாள்.

தாய் சாமி கும்பிட்ட பின்னால் பேசலாமென்று ஜாடையில் அவளை பேசவிடாது தடுத்தேன். கும்பிடும் வரையிலும் காத்திருந்து மறுபடியும் கேட்டாள்.

'அவர் எங்கள் கடவுள். டான்ஸ் பண்றார்.'

'எங்கு டான்ஸ் பண்றார்?'

'தில்லைக் கோவிலிலே, அப்படி நடனம் ஆடுவதாலே அவருக்கு நடராஜர் என்று பெயர்'

'எங்கிருக்கு தில்லைக்கோவில்?'

'இந்தியாவிலேயிருக்கு. அக்கோவிலை சிதம்பரம் என்றும் சொல்லுவார்கள். அந்தக் கோவிலிலே கனக சபை என்று ஒரு சபை-ஹோல் இருக்கு. அங்குதான் டான்ஸ் பண்ணுகிறார்.'

'சிதம்பரம் போனால் நடராஜரைப் பார்த்திட்டு வரலாமா?' என்று கேட்பாளோ என நான் பயப்படவும் கேள்வி வேறொரு கோணத்தில் முளைத்தது.

'நடராஜரின் டான்ஸ் பார்ட்னர் யார் டாடி?'

'பார்வதி என்று ஒரு அம்மா'

'எப்பவும் நடராஜர் பின்னாலே நின்றதான் ஆடு வாளோ?'

'ஏன் அப்படிக் கேட்கிறே?'

'அவர் கைகள் மட்டுந்தான் தெரியுதே?'

'இதிலே இவர் தனியத்தான் ஆடறார், நடராஜருக்கு நான்கு கைகள் இருக்காம்!'

இரண்டு வருஷத்துக்கு முன்பு பிராங்க்பேட்டில் ஒரு இந்தியன் ரெஸ்ரோறன்ட் போயிருந்தபோது அங்கு அழகுக்காக வைக்கப்பட்டிருந்த பிளாஸ்டர் ஒஃப் பாரிஸினாலான லக்ஷ்மி சிலையை சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்து விட்டு கேட்டாள்: இவ பின்னால ஒளிஞ்சிருக் கிறது யார்?

‘ஏன் கேட்கிறே?’

‘அதுதான் நாலு கை தெரியுதே!’

அப்போது என்ன சொல்லி வைத்தேனோ தெரியவில்லை. அதை இப்போதும் ஞாபகம் வைத்திருந்து சொன்னாள்.

‘பிராங் பேட் ரெஸ்ரோறண்டில இருக்கிற லக்ஷ்மிக்கும் நான்கு கைதான்!’

‘கடவுள் இல்லையா அதனால் நான்கு கைகள்’

‘யாருக்கு கடவுள்?’

‘எங்கள் எல்லோருக்கும் கடவுள்’

‘ஜெர்மன்காரருக்கும்?’

‘ம்...’

‘அதுதான் கும்பிடறீங்களா?’

‘ம்...’

‘ஏன் கும்பிடோணும்?’

‘அப்பதான் எங்களையெல்லாம் காப்பார்’

‘*Ich glaube nicht*’ (நான் நம்ப மாட்டேன்)

‘எண்டா?’

‘இந்தச் சின்னக் குழந்தையையே (முயலகன்) காலுக்கை போட்டு நாக்கு வெளியில வர மிதிக்கிறார்... இவர் எப்பிடி எங்களை காப்பார்?’

சில நாட்கள் கழித்து டிவியில் (முன்னைய) கிழக்கு ஜெர்மனியில் பாரமரிப்பு இன்மையால் சிதிலமாகிப் போன தேவாலயம் ஒன்றில் ஜெர்மன் ஒருங்கிணைப்பின் பின் புனருத்தாரண வேலைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருப்பதை விபரமாகக் காட்டினார்கள்.

கல்வாரி மலைச் சம்பவங்களைச் சித்தரிக்கும் சொருபங்கள் வர்ணம் பூசப்படுவதை ஒழுங்கு முறைப்படி திரும்பத் திரும்பக் காட்டினார்கள். அவள் புரிந்துகொள்ளும்படி நிகழ்ச்சிகளை விளக்கினேன்.

யேசுநாதர் ஆணியறைபட்டு இரத்தம் வழியும் காட்சி காருண்யாவை மிகவும் உலுப்பி விட்டது.

இவர்கள் அட்வைஸ் கிண்டர் கார்டனின் குழந்தைகளுக்கு டிவி காட்டப்படாதென்பது, அதிலும் புராணம் மற்றும் Fantasy சம்பவங்கள் அறவே கூடாது.

ஈஸ்டரின் போது வகுப்பாசிரியை ‘பிறிற்ற’ பொம்மை யேசு பாலன் ஒன்றை வைத்து ஒவ்வொரு சிறுவருக்கும் ஒரு வேஷமணிந்து பாலன் பிறப்பினை ஒரு நாடகம் போல செய்து காட்டினாள். இவளுக்கும் ஒருபாத்திரம். அதனால் யேசு கடவுளின் குமாரன் என்பது தெரியும்.

‘ஏன் டாடி யேசுவுக்கு ஆணி அடித்தவை?’

‘யேசு, ‘கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறாரென்றும், கடவுளுக்குப் பிடிக்காதவாறு உயிர்களைக் கொல்லுதல், பொய் சொல்லுதல், களவு செய்தல் போன்ற காரியங்கள் செய்தல் பாவம்’ என்றும் மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லி வந்தது அவர்கள் மக்களுக்கு பிடிக்கவில்லை. அதனால் அவர்கள் யேசுவைச் சிலுவையில் அறைந்து கொல்றாங்க. ஆனால் ‘யேசுநாதர் மூன்றாம் நாள் கல்லறையிலிருந்து உயிர்த்து எழுந்து வந்து விட்டார்.’

‘அப்படியென்றால் எங்கள் தாத்தாவும் உயிர்த்து எழுந்து வந்திடுவாரா டாடி?’

‘இல்ல வரமாட்டார். யேசு நாதர் கடவுளின் குழந்தையல்லோ, அதுதான் உயிர்த்தெழுந்து வந்தார்.’

‘யேசுவுக்கு கையில் மட்டுந்தான் ஆணி ஆடித்தவை அப்ப செத்திருக்க மாட்டார். எங்கட யேசு சின்ன பேபி. நாங்கள் ஆணி அடிக்கவேயில்லை. அவர் பிறந்திருக்கிறாரென்று எல்லாரும் வந்து வந்து பார்ப்பார்கள். அவ்ளோதான். ‘பிறிற்ற’ எங்களை வீட்டுக்கு அனுப்பி விட்டா.’

மகளின் கேள்விகளை அவதானித்துக் கொண்டே தாய் ‘டெக்கில்’ கசெற ஒன்றைப் போட்டாள்.

என்ன தவம் செய்தனை யசோதா
என்ன தவம் செய்தனை?
எங்கும் நிறை பரம்பொருள் உன்னை

அம்மா வென்றழைக்க என்ன தவம் செய்தனை' என்று
பாடிய பின் மீண்டும் ஒரு கண்ணன் பாடல் போனது.

தாயே யசோதா உந்தன் ஆயர் குலத்துதித்த மாயன்
கோபால கிருஷ்ணன் செய்யும் ஜாலத்தைக் கேளாய்?

'ஆயர் குலமென்றால் என்ன டாடி?'

'நிறைய மாடுகள் வளர்த்து பால் எடுத்து மற்றவங்களுக்
கெல்லாம் கொடுக்கிறவை?'

'அப்ப Milky way ஆனடியும் ஆயரோ?'

(டினியில் 'மில்க்கி வே' சொக்கலேட் விளம்பரத்தில் ஒரு
'மில்க் மெயிட்' பால்வாளியுடன் வருவான்!)

'யெஸ். அப்படிச் சொல்லலாம்...'

கண்ணனை யசோதா கையில் இடுக்கி வைத்திருக்கும்
படமொன்று அறையில் உண்டு. அதை அப்போதுதான்
முதன் முதல் பார்ப்பது போலச் சற்று நேரம் உற்றுப்
பார்த்தாள்.

'கண்ணன் கடவுள் இன்னும் சின்ன பேபியோ?'

'சின்ன பேபியாகத்தான் யேசு பிறந்தது போல பிறந்தா
ராம்.'

'அப்ப நாங்களும் அவர் மாதிரி கடவுளோ?'

'நல்ல பிள்ளைகளாயிருந்தால் எல்லாக் குழந்தைகளும்
கடவுள் தான்!'

'எங்களை யார் கும்பிறடது? ஜெர்மன்காரர். கும்பிடு
வினமோ?'

பெர்லினில் மயூர சுப்பிரமணியசுவாமி என்றொரு
முருகன் கோவில் அண்மையில் ஸ்தாபித்துள்ளார்கள்...
மனைவி கோயிலுக்குப் போகும் போதெல்லாம்
காருண்யாவும் கூடப் போவாள்.

அங்கு பூஜை மந்திரங்கள் எல்லாம் அவளுக்குப் புரியாத
புதிய பாஷையாக இருந்ததால் அவளின் அம்மொழி
பற்றிய கேள்விகளுக்கு அதுதான் கடவுளின் பாஷை
யென்று தற்காலிக 'விளக்கம்' கொடுத்துள்ளாள்
மனைவி.

யோகீந்திரனாம் பதங்கேஸ்வதிக ஸ்மதுரம்
முத்தியாஜாம் நியாலோ

என்று ஆரம்பிக்கும் நாராயணியம் சமஸ்கிருத சுலோகத்
தில் 'காருண்ய சிந்தோ' என்று தன் பெயரும் வருவ
தால் அந்த கசெட்டைத் தானாகவே அடிக்கடி
போட்டுக் கேட்பாள்.

'டாடி ஜேசுதாஸுக்கு கடவுள் பாஷை தெரியுமோ?'

'ஏன் கேட்கிறே?'

'அவரும் ஐயர் மாதிரி பாடறாரே?'

'ஜேசுதாஸ் படிச்ச வைச்சிருக்கிறார் போலதான்
இருக்கு.'

சற்று கழித்து— சாஸ்திரிய சங்கீதக் கசெட்டைப்
போட்டு கேட்டுக் கொண்டே நான் எழுதிக்கொண்
டிருக்க மீண்டும் என் அறைக்குள் வந்தாள்.

'இப்போ பாடறது யார்?'

'முசிறி சுப்பிரமணிய ஐயர்'

'கைகர் (வயலின்) இழுக்கிறது?'

'அதுவும் ஒரு ஐயர்...'

‘அதுதான் கடவுளின்ரை பாஷையில் பாடறாரோ? சர்ச்சில் டொய்ச்சில (ஜெர்மன் மொழி) தானே பூசை வைக்கினம், அப்ப டொய்ச்சும் என்ன கடவுள் பாஷையா?’

‘மனசில உண்மையான அன்போட, நம்பிக்கையோட சொல்லப்படுகிற எல்லா பாஷையுமே கடவுள் பாஷை தான்’...

‘ஜெர்மன்காரர் ஏன் எங்கிட கோயிலுக்கு வர தில்ல?’

‘அவங்க கோயிலுக்குப் போவாங்க...’

அவள் சற்று யோசித்துக் கொண்டு நிற்கிறாள்.

நானும் சிந்திக்கத் தொடங்கினேன்.

□

ஆவீன மழை...

ப லி. சிறீரங்கன்

ஆவீன மழை பொழிய இல்லம் வீழ...

இங்கு எதுவும் ஈனவில்லை. கடும் மழையும் பொழிய வில்லை. எனினும், என் வீடு வீழ்ந்தது. சிதறுதேங்காய் போன்று சிதறியபடியே கற்கள் உருண்டன.

கூடவே கோதாரிபுடிச்ச உடம்பும் சிதறிப் பிய்ந்தது.

ஆவீன மழை பொழிய இல்லம் வீழ...

நாசியேவ குண்டு பொழிய இல்லம் வீழ மெய் சிதற
அகத்தடியாள் விம்மியழ வாரீசு வதங்கித்துவள...

இருப்பைக் காக்கத்தாம் யாவும்

ஈழத்தைவிட்டு ஜேர்மனியில் வாழ்வதும், சாவதும் இருப்
பைப்பற்றிய கனவின் உந்துதல்தாம்.

நீண்டு வளையும் உணர்வுகளுக்கு குறியீடு எதுவு
மில்லை.

சிதறிய கற்களுக்குள் சின்னதாய் முனகல்
மனைவி.

ஒலி.

எதிரொலி!

என் செவிப்பறை இரைச்சலில் வலுவிழந்தது. பிரபஞ்ச
இரைச்சல். ஒலியைத் தவிர வேறெதுவுமில்லை.
அத்வைதம் மனதில் விரிந்தது. ஒலியே அநாதி!

சற்றுமுன் வெடித்த குண்டின் ஒலி எனக்கு அநாதி
யாகவே பட்டது.

ஈழத்துப்பிரஜை என்ற உந்துதலோ என்னவோ!

அகத்தடியாள் மெய்நோக அடிமை சாக...

என் அகத்தடியாள் அழுதாள். மெய்நோக நோக விம்மி
விம்மியழுதாள்.

அடிமை?

இவ்லோகத்தின் அடிமை?

தான் அடிமையென்று உணர்வதற்குள்ளேயே அடிமை
செத்தது.

என் வீரியத்தின் மகுடம் துவண்டு கிடந்தது. மூச்சில்லை
முகங் கற்குவியலுக்குள்.

நாடி நரம்புகள் வலுவிழக்க என்னால் அவனைப்
பார்க்க முடியவில்லை. உச்சியிலிருந்து குருதி கசிந்தது.
அவன் மீது கட்டப்பட்ட கனவுகள் கோடி. தவிடுபொடி
யாவும். என் மீது நான் கொள்ளும் பச்சோதாபம்
அவனுருவில் வலிமை சேரும்.

எனக்காக எதிர்காலம் முற்றுப்புள்ளியாகிப் போன
போது அவன் எனக்கு ஆரம்பத் தொடரானான்.
இதற்குக் குண்டு முற்றுப் புள்ளி வடிவில் வந்து
சேர்ந்தது.

இயலாமை மீண்டும் உச்சியில் ஏறியமர்ந்து ஊனப்
படுத்தியது என்னை. அவன் மனிதத்தை இறுகப்பற்றி
யிருந்தான்.

குருதியினால் அதை தூய்மைப்படுத்தவா?

போன கிழமைதாம் அது தபாலில் வந்தது. சுவிசி
லிருக்கும் சில தமிழ் நண்பர்களின் முயற்சி அது.

மனிதம் மீது கவிந்த வெறுப்புத்தானே குண்டுகள்
வடிவில் குடிகளுக்குள் வருகின்றன?

மாவீரம் போகுதென்று விதை கொண்டோட
வழியிலே கடன்காரன் மறித்துக்கொள்ள...

இருப்பதே வாடகைக் குடியில்; இதற்குள் விளைவிப்
பதற்கேது நிலம்?

ஒருநாளைக்கு உடம்புக்கு முடியாதுபோனால் வாடகை
வீட்டு ஞாபகம், கிருஷ்ணனின் பிரமாண்ட காட்சியில்
வாயில் விரியும் கோறையாக... அதற்குள் மானுடம்
புழுவாக, நெழியும் காட்சியாக விரியும்.

நேற்றும் வேலைக்குப் போனபோது என்னுடன் வேலை
பார்க்கும் என் நண்பன் ஞானத்தின் பெயரை நேர
அட்டவணையிலிருந்து நீக்கியிருந்தார்கள். போன
மாதம் வேறொரு தொழிலாளியை வீட்டுக்கு அனுப்பிய
போது தட்டந்தனியனாக நின்று எதிர்த்தவன்.

236 □ பனியும் பனையும்

டொச்சில் *Ausbeutung Systeme*, (சுரண்டல் பொறி முறை) என்று கோசம் போட்டவன்.

நேற்று...

இன்று நான், என் குடும்பம் வெடிகுண்டுப் புகைக்குள் குருதி சிந்தி... உயிர் கொடுத்து...

இடிபாடுகளுக்குள் இருந்து, என்னால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. வேலைக்குப் போக முடியாமல் நேர்ந்ததை எண்ண அது பயமாகி என் வீட்டு இழப்பைக் கூட மறக்கடிக்கிறது சில விநாடிகள்.

டொச் லாண்ட் (Deutschland) புகைகளின் பின்னே... எனக்கு, ஈழம் இப்போது சிறப்பானதாகப்பட்டது. யுத்தத்தை மறுத்து தூக்கம் வரும்போது தூங்கி, பசி வரும்போது கொட்டாவி விட்டு மிஞ்சினால் மூக்கறச்சிக் கீரையுடன் காலந்தள்ளி... அமைதியாய் உடல் அசைந்து உயிர் தாங்கும்.

டொச்லாண்ட் எனக்கு எல்லாம் வழங்கியிருந்தது.

ஆனால், குண்டை எப்போது வழங்குமென்று தெரியாமற் போய்விட்டது. தெரிந்திருந்தால்...

என் வீரியம்...என் கனவு...என் மனைவி...

நான், அகோர இடிபாடுகளுக்கிடையில் இருந்து என்னை விடுவித்து, என் மனைவியை... என் மழலையை அண்மிக்க முயன்று தோற்றேன்.

சில நிமிடங்கள் கழிய

கீக், கீக் ஒலி செவிகளில் பட்டுத்தெறித்தன.

இது எனக்கு அதே குண்டு வெடிப்பின் ஒலியை ஞாபக மூட்டியது.

நான் பிரபஞ்ச இரைச்சலுக்குள்...

இப்போது அத்வைதம் அம்மணமாய் எனக்குள் சதுராடியது.

சிவப்பு வான்களில் வந்தவர்கள் ஓடியடித்து எமை அண்மித்தனர். அவர்கள் *Vof fuf* காரர்கள் (அவசர அழைப்புக் காரர்கள்) கற்குவியல்களுக்குள்ளிருந்து என் மழலையை இழுத்தெடுத்தார்கள். அது துவண்டு விட்டது!

நான் அப்பன் என்று கூறிக்கொள்ள இயலவில்லை. அப்பனுக்குரிய முறையில் அவனைப்பார்க்கவில்லை. அவன் வாழ்நாளில் பலமணிநேரங்களை நான் அவனுக்காக செலுத்தாமல் புத்தகங்களுடன் செலுத்தினேன். மழலையொலி கேட்டு ஆனந்தமடையாமல் நூல்களுக்குள் புழுவாகிப்போனதாலேயோ என்னவோ அவன் என்னை விட்டு இப்போது வெகுதூரம் சென்றுவிட்டான். நான், எனக்குள் நொந்து வெதும்பினேன்.

இனி, இங்கு எந்த சுவக்காலையில் நிம்மதியைத் தேடுமோ?

நான் இதையறியேன்.

ஏதோ வொரு மூலையில் உணர்வு மரத்தவளாய் மனைவி.

அவள் விழிகள் வீங்கி நீர் சுரந்து... அகோரமான வாழ்வுப்படலத்தை சொல்லாமற் சொன்னது.

இரு விழி சிந்தும் நீரை பாராதே என் இதயம் மகிழ்வதைப்பார்! என்று அவைகள் கூறவில்லை. இயற்கை வலிமையுடையது.

குட்சுமமாக சிலவற்றைச் சொல்லும்.

மனைவியின் விழிகள் எனக்கு இப்படியே பட்டது.

தன் தொப்புள் கொடியுடன் இணைத்து வைத்த இயற்கை தற்போது தன்னிடமிருந்து பறித்துக் கொண்டதாகப்பிதற்றினாள். துவண்டதை அணைத்து மூர்ச்சையானாள்.

அவள் உடலெங்கும் இரத்தக்காயங்கள். தலையிலிருந்து குருதி வடிந்து அவள் கூந்தலை சிவப்பாக்கியது.

என் குழந்தையின் பால்போச்சி ஒரு மூலையில் சிதறாமல் கிடந்தது.

என் குழந்தையும் இப்படி...

என் விழிகள் பனித்து மீசை வழியாக உதட்டை அடைந்தது. உப்புநீர். சீதை சிந்திய கண்ணீர் மலை போன்ற எதனாலே சென்று எங்கோ அடைந்ததாம். எனக்குள் ஒரு கம்பன் இருந்தால் எப்படி வர்ணிப்பானோ தெரியாது.

ராமாயணத்தை சுவைபட விளக்கிய ஆசிரியர் சபாரெட்ணம் என் விழிமுன் வந்து போனார்.

எல்லாம் கனவுபோல் விரிந்து கொண்டன.

என் மனைவியையும் என் மழலையையும் கிடத்தியும் எடுத்தும் சென்றார்கள்.

என்னைக் கைத்தாங்கலாய் கூட்டிச் சென்றார்கள்.

நேரம். அதிகாலை நான்கை நகரவைத்தியசாலைக்குள் காட்டியது. எனக்கு மருத்துவ விடுப்புத்துண்டு பத்து நாளைக்கு எழுதப்பட்டது. கூடவே உடற்சிராய்ப்புக்கு பத்துக்கள் போடப்பட்டது. மனைவியை விபத்து வாட்டில் போட்டு குருதியேற்றினார்கள். அவள் கடுமையாக குண்டடி பட்டுவிட்டாள்.

நான் 'என் பிள்ளையை எங்கு எடுத்துச் சென்றார்களோ' என்று எங்கித் தவித்தேன்.

மனைவியின் உடல்நிலை இன்னும் பெரிய பேரிடியை எனக்கு வழங்கிற்று. இவற்றையெல்லாம் உணர்ந்து கொள்ள எனக்கு உணர்வும், உடல் இயக்கமும் இருந்தது.

என்ன பாவம் செய்தேனோ தெரியாது!

புண்ணியம் செய்திருந்தால் கூடவே, நானும் போயிருப்பேன். இப்போது நான்...

இருள் விடிந்து காலை மணி ஏழாகியது.

என் உடலில் வலுவிருந்தது.

வேலை ஞாபகத்திற்கு வர மருத்துவ விடுப்புத்துண்டு வழி வகுத்தது. அத்துடன் வேலைத்தலம் நோக்கிப் போவதாக டாக்டரிடம் கூறி மனைவியைப் பார்த்து மனம் நொந்து வேலைத்தளத்திற்குச் செல்லக் கிளம்பினேன்.

வழியில் ஞானம் எதிர்ப்பட்டான்.

'என்ன மச்சான் உடம்பெல்லாம் கட்டுக்கள்?'

நான் மெனனமாகியிருந்தேன்.

'மச்சான் போன மாதம் வேண்டின ஆயிரத்தையும், தாவன்ராப்பா. வீட்டுக்காரர் கொழும்பில் வந்து நிற்கினம். இப்ப அவையளோட ரெலிபோன் கதைச் சிட்டு வரேக்கேதான் நீயும் கடவுளேயெண்டு நேரில் வாறாய். காசைத் தாவன்ரா...'

ஆவீன மழை பொழிய இல்லம் வீழ அகத்தடியான் மெய்கோக அடிமை சாக மாவீரம்போகு தென்று விதை கொண்டோட வழியிலே கடன் காரன் மறித்துக் கொள்ளச்...

வேலை போகுதென்று மருத்துவ விடுப்புக் கொண்டோட

வழியிலே கடன் காரன் மறித்துக் கொள்ளச்

சாவிடு என் வீட்டில் நிகழ...

நான் விழி பிதுங்கி நிற்க...

ஞானம் என் நிலைமைகளை அறியும் நிலையிலில்லை. பத்தாண்டுகளுக்குப்பின் பெற்றோர்களுடன் உறவாடிய நினைவில் அவன் தன்னை மறந்திருந்தான்.

'பின்னேரம் உம்மைச் சந்திக்கிறேன்,' என்றேன்.

'சரி மச்சான்,' ஏதோ சிந்தனை வயப்பட்டவளாய் விடை பெற்றான்.

அவனைப் பிரிந்து கிளம்பினேன்.
வானம் அழத் தொடங்கியது.

குண்டுச் சிராய்ப்பினால் ஏற்பட்ட காயங்கள் வலியை
அதிகமாக்கின எனக்கு.

நிம்மதி இல்லை.

என் மழலை பற்றிய கனவுகள்...

வாழ்வினமீது வெறுமை கவ்வினது.

வேலை ஏன்?

மருந்து விடுப்பேன்?

எல்லாம் போனபின் இவையிருந்து இலாபமென்ன!

பொன் எழில்கொள் மேனியைக் கண்ணநீரினால் கழுவி
ஆடுவேனோ?

மீண்டும் வைத்தியசாலை நோக்கி ஓடினேன். என் செல்
வத்தின் எழில் முகத்தைப் பார்க்க மனம் அவாப்பட்டது.
அவன் பொங்கி எழும் முழுநிலவுக்கு ஒப்பானவன்.
ஆனால் அகதி.

கண்கள் மீண்டும் பனித்தன.

விழி நீரினாடே அவன் மலர்ந்தான்.

விழி நீரிலாட அவன் மலர்ந்தான்.

குயிலும் கரும்பும் செழுந்தேனும்

குயிலும் யாழும் கொம்பாகும்

அயிலும் அமுதம் சுவைதீர்த்த

மொழியைப் பிரிந்தான் அழியானோ!...

சீதைக்கும் இராமனுக்குமா இது பொருந்தும்?
எனக்கும்தாம்!

என் மழலையை எந்தச் சவக்காலைக்கு எடுத்துச் சென்
றிருப்பார்கள்? மனைவியின் நிலை எப்படியோ?
கேள்விகள் நீண்டன. இரத்தம் ஏற்றினார்கள்.

எய்ட்ஸ் இரத்தம் வேண்டாம். பிளஸ்மா மூலம் வைத்
தியம் பார்க்கச் சொன்னேன்.

டாக்டர்கள் கேட்கவில்லை.

அவள் நிலைமையை நானறியேன்.

ஓடினேன், ஓடினேன். என் குழந்தை நினைவால்.
அவள் நினைவால்! வைத்தியசாலை அண்மித்தது.

என்னவளின் கட்டிலைச் சுற்றி பத்துக்கு மேற்பட்ட
கருப்புத் தலைகள் தென்பட்டன.

‘என்ன தம்பி உமக்கு இப்படி...?’ பெரியவர் ஒருவர்
நா தளதளக்க கேள்விக்குறியால் ஆறுதல் படுத்தினார்.
ஞானமும் மௌனமாகித் தலைகுனிந்து அவர்களுள்
நின்றான். மனைவி கோமாவில் இருந்தாள்.

நான் தலைமை வைத்தியரிடம் என் மழலை பற்றிய
விபரம் அறியச் செல்வதாய் அவர்களனைவருக்கும்
கூறிச் சென்றேன்

என் மழலையைப் பார்க்க யாவரும் வருவதாய் சொன்
னார்கள். புதில் கிடைத்தது.

தென் சவக்காலையில் மழலையின் உடலிருப்பதாய்
பதில் வந்தது... மீண்டும்.

அவர்களும் பின் தொடர்ந்தார்கள்.

பஸ். டிராம். கார் யாவுமே மெதுவாகச் செல்வதாக
வுணர்ந்தேன்.

இதனாற் கால்களினால் ஓடினேன். ஓடினேன்.

பின் தொடர்ந்தவர்கள் எவரையும் திரும்பியபோது
காணவில்லை. இடைவழியில் களைப்புற்று வீதியோரம்
வீழ்ந்தேன். இதயம் பலமாக அடித்தது. நெஞ்சு வலி
யெடுத்தது. மணி சுழன்றது. மால்வரை சுழன்றது.
மதியோர் எண் சுழன்றது. சுழன்றது.

அவ்வெறி கடல் ஏழும் விண் சுழன்றது. சுழன்றது
கதிரோடு மதியும்... என்று கற்பன் சொன்னது
போல் நான் சுழன்றேன். வாய் மட்டும் அசைந்தது.

ஆவீன மழைபொழிய இல்லம் வீழ

அகத்தடியாள் மெய்நோக அடிநமசாக
மாவீரம் போகுதென்று விதை கொண்டோட
வழியிலே கடன்காரன் மறித்துக்கொள்ளச்
சாவோலை கொண்டொருவன் எதிரே தோன்றத்
தள்ளவொண விருந்து வர சர்ப்பந்தீண்டக்
கோவேந்தர் உழுதுண்ட கடமை கேட்கச்

குருக்கள் வந்து தட்சனை கொடு என்றாரே
எனப் புலம்பினேன்.

எனக்கு நீர்த்தாகம் எடுத்தது. நா வரண்டு கண்கள்
இருண்டன. சாவோலை கொண்டு யாரும் எதிரே
தோன்றவில்லை. அது என் வீட்டினிலேயே நிகழ்ந்தது.
அகதி வாழ்வில் விருந்துக்கு வர யாருமில்லை.

கோவேந்தர்கள் கடமை கேட்க வந்தார்கள். குருக்கள்
வடிவில் போன கிழமை...

அவர்கள் அவசரகால யுத்தநிதி என் விருப்பை
அறியாமலே ஐந்தாறு மார்க் என எழுதி ரசீது தந்து
பணம் அபகரித்தார்கள்.

இவையாவும் காட்சியுருவாகின.

கண்களை இருள் முழுமையாக கவ்வியது. நான்
மூர்ச்சையானேன்.

தினைவு திரும்பியபோது ஒரு வைத்தியசாலைக்
கட்டிலில் கிடப்பது புரிந்தது.

கண்ணெதிரே என் மழலை ஓடியாடுவது புலப்பட்டது.

விழிகளை கசக்கி மீண்டும் பார்வையைக் குவித்தேன்.

கண்ணீர் மட்டும் நிஜமாகின.

விழிகளை இறுக மூடினேன்.

மனைவியின் ஞாபகம் பின் தொடர்ந்தது. அகத்தடியாள்
மெய்நோக...

அவள் இறக்கமாட்டாள் தன் மழலையின் உடலை
பார்க்கும் வரை. வைத்தியசாலைக் கட்டிலைவிட்டு எழ
முயன்றேன் முடியவில்லை. உடல் பலவீனப்பட்டுப்
போய்விட்டது.

மீண்டும் என் மழலையின் பேச்சொலி செவிகளிற் பட்டுத்
தெறித்தன.

இப்போது கண்களில் இருந்து நீர் வரவில்லை.

வரண்ட பார்வையை சாளரத்துக்கூடாக வெளியில்
செலுத்தினேன். வானத்தில் முழுநிலவு. அது என்
மழலையின் நிர்மலமான தோற்றத்தை உரித்துவைத்
தாற்போல காட்டி நிற்க...

என் வாய் மட்டும் ஆவீன மழைபொழிய இல்லம் வீழ...?
என முணுமுணுக்க விழிகள் பனித்தன. □

புருஷ வீதிகள்

ந. சுசீந்திரன்

சோசல் காசு கிடைத்ததும் இரண்டு வைன் போத்தல் வாங்கிக் கொண்டேன். தனியாகக் குடிப்பதில் சுவாரஸ்யம் இருக்காது.

நான் முன்பிருந்த வேலையில்லாதோர் விடுதிக்கு பஸ் எடுத்துப் புறப்பட்டேன். அங்கே தோமாஸ் குப்புறப் படுத்துக் கிடந்தான். முதன் நாட்குடின் மறுநாளைய மயக்கத்தில் இருந்து அவன் இன்னும் மீளவில்லை. இந்த அதிகாலையில் குடிக்கவும் அவன் மறுத்து விட்டான்.

பக்கத்து அறையைத் தட்டினேன். அவன் இருந்தான். கூடவே அவன் சினேகிதியும். எனது ஜக்கட்டுக்குள் இருந்து இரண்டு வைன் போத்தலையும் வெளியே எடுத்து வைத்ததும் அவர்கள் சந்தோசப்பட்டிருக்க வேண்டும். இருவரும் ஏற்கனவே குடித்து விட்டிருந்தார்கள். நான் கொண்டு சென்ற போத்தலை மூவரும் பங்கிட்டோம்.

ஒருத்தி அழுதாள் ஏன் அழுகிறாள் என்பது புரியவில்லை. குழந்தை, சிநேகிதன், பணம், உடல், உபாதை, பயம் இவற்றில் ஒன்றோ பலவோ மையக் காரணமாக இருக்கலாம்.

குழந்தை பற்றியதாக இருக்க வேண்டுமென்று எடுத்துக் கொண்டேன். எனக்குத் தமிழைத் தவிர எந்த மொழியும் தெரியாவிட்டாலும், ஏதோவொரு மொழியை நாம் பேசுகிறோம்.

இங்கு வந்த சிறிது நேரத்துக்குள் இந்த சிநேகிதியின் நிர்வாண உருவம்தான் என் மனதுக்குள். அவளோடு உறவுகொள்வதற்கான என் விருப்பத்தின் வெளிப்பாடுகளும், பிரயத்தனங்களும் இங்கு வந்தவுடனேயே தொடங்கிவிட்டன.

அவளும் இசைந்து கொண்டாலும் குடிப்பதை இன்னும் நிறுத்தவில்லை.

“இந்த இடம் சரியில்லை. எனக்குத் தெரிந்த இடம் நகரில் இருக்கிறது. அங்கு போவோம்” என்றான்.

நகரத்தின் ஜனவெள்ளத்தில் கரைந்து, விரிந்து போய்க் கிடக்கின்ற விலா எலும்புக் கட்டிடக் கோபுரங்களுக்கு முன்னாலும் பின்னாலும் முத்திரச் சுவர்களின் ஒதுக்குப் புற வெளிகளில் எல்லாம் நாங்கள் அறிந்த முகங்கள்.

அவளால் நடக்க முடியவில்லை. தாங்கலாகப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றேன். கையில் இருக்கும் வைன் போத் தலை மட்டும் பிடித்துக் குடிக்கிறாள். அதை வாங்கி அப்பால் எறிந்தேன். இனி அவளால் நடக்கமுடியாது. நான் விட்டால் விழுந்து விடுவாள்.

இடையே என் மனைவி குழந்தை தென்படுகின்றனர். கொழும்பின் சகதித் தெருவொன்றின் குடிசைக்குள்...

சின்ன வயது; இயற்கை கொலுவிருக்கும் எங்கள் கிராமம்; முத்துமுத்துக் கனவுகளில் நூறு வருடங்கள் நான் வாழ்ந்தேன். காலம் என்னோடு சேர்ந்து வர மறுத்து விட்டது. நீங்கள் காலத்தோடு கணக்கிட்டால் நான் வாழ்ந்தது சில வருடங்கள். நானே நூறு, இரு நூறு இன்னும் இன்னும் அதிகம் வாழ்ந்து விட்டேன். போதும் என்ற நிறைவு என்னிடத்தில் இல்லை. என் மனைவியை எவ்வாறு பழிவாங்குவது? எத்தனை சந்தர்ப்பங்களில் அவள் என்னை மட்டந்தட்டியிருப் பான். நான் உடைந்தேன். உருக்குலைந்தேன். என்னுள் இப்போ எதுவும் இல்லை. சில கேள்விகள்?

நான் வாழ்ந்தேனா? வாழ்கிறேனா? எதற்காக? எவ்வாறு?

யாரிடம் எதற்கு நான் என்ன எதிர் பார்க்கிறேன்? என்னை ஆத்மீக உலகுக்குத் தள்ளி இன்னும் இன்னும் பிரயோசனமற்ற மனிதனாக்கப் பார்க்கிறீர்கள்!

கடவுளைப்பற்றி நினைத்தறியாத என் மனதிற்கு மனத் தின் ஆழங்களைப்பற்றி அறியவும் வாய்ப்பின்றி எதுவும் புரியாமல் நட்ட நடுத்தெருவில் நடுநிசியில் நிரந்தர

மாக்கி சூனியப் பிரதேசம் சுழன்று என்னை எங்கே. கொண்டு செல்லப் போகிறது?

உங்களோடு ஏன் வந்து உறவுகொண்டேன்? நான் உறவு கொண்டால், என்னை ஏன் உங்கள் உலகிற்காக உருமாற்றம் செய்தீர்கள்? விடுதலையும் தருவதில்லை. விடியவும் விடுவதில்லை. ஏன் இந்த மூர்க்கவதை? வதைக்கும் உலகில், உங்கள் உலகில் உறவு, உண்மை, வாழ்வு, மரணம், பிறப்பு இவையெல்லாம் என்ன கருத்தைக் கொடுக்கிறது?

ஆயிரம் மனிதர்கள் எங்களைக் கடந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். எங்கிருந்து வந்தது எனக்கிந்த வல்லமை! அவளை எப்படியோ நகர்த்தி இரண்டொரு வீடு தள்ளி வீதியோரத்தில் கிடத்தினேன். அது ஒரு வீட்டின் கதவோரம். ஆடைகளைக் கழற்ற முடியவில்லை; கிழித்தேன்...

ஜன்னல் வழியாக ஒருவன் பெரிதாகச் சத்தம் போடு கிறானா?

இப்போது என் ஆசையின் வெறி தீர்கிறது. உலகைப் பொசுக்கும் உணர்வு போய்விட்டது; நான் மனிதனல்ல என்று மட்டும் நினைத்துக் கொண்டேன். மனிதர்கள் சத்தம் போடுவது இப்போது கேட்கிறது...

எங்களைச் சுற்றி பொலிஸ் வாகனங்களும், கொஞ்சம் மனிதர்களும். அவள் நிலத்தின் குளிரில் விறைத்துப் போய்விட்டாள். விறைத்த அவளது உடலை வாகனத் தில் ஏற்றுக்கிறார்கள்.

“உனக்கு அடிக்கவேணும், ஆனால்...” என்று ஒரு பொலிஸ்...என்னை அந்தப் பொலிஸ்காரர்கள் துரத்தி விட்டார்கள்.

அவள் இறத்திருக்கமாட்டாள்.

□

ஆண்பிள்ளை

தேவா

பாமினிக்கு லேசாய் இடுப்புவலி இருந்தது. பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு சமையலறைக்குப் போனாள். 'இவருக்கு சாப்பாடு கொடுத்து விடவேண்டும்' பொறுப்பு அவளை வருத்தியது. இரண்டு பேரே நிற்க கூடிய அந்தக் குசினியுள் அவள் அடுப்பைத் திறந்து

அரிசியை கழுவி, குனிந்து பாத்திரங்களைத் தேடி..... 'என்ன செய்கிறீர்? எனக்கு நேரமாயிட்டுது...' கணவன் குசியல் அறையில் இருந்து குரல் கொடுக்கிறான். 'என்னை என்ன சொல்லுறியள்? உவளெவயிட்ட உதவி செய்யச் சொல்லுங்கோவன் நானே கிடந்துசாகிறன்...'

இடுப்புவலி இன்னும் கூடவே வருத்தியது பாமினியை. 'உன்ர பெட்டையள்தானே நீ வளத்த வளப்பு! வாங்கடி இங்க கொம்மாவுக்கு எதென்டாலும் உதவி செய்யுங்களடி' என்று மோகன் குரல் கொடுத்தான்.

ஒருத்தி மட்டும் குசினியை எட்டிப்பார்த்தாள். கடைசி மகளின் நிழலைக் கண்ட பாமினிக்கு எரிச்சல் கூடியது. 'இஞ்ச பாருங்கோவன். குமரிகள் எல்லாம் ரிவி பாக்குதுகள்... சின்னப் பெட்டையை மட்டும் இங்க அனுப்பியிருக்கிறாளாவ...'.

அடி ஏச்சு அழுகை இவையெல்லாம் ஒன்று திரண்டு சுவர்களில் முட்டி மோதின. ரி.வி. நிற்பாட்டப்பட்டது. எல்லாப் பெண்களுமே ஓடிப்போய் பெற்றூயில் மறைந்து போனார்கள். ஒருத்தி மட்டும் அம்மாவிடம் வந்தாள். 'என்ன செய்யச் சொல்லுறாய்?' அவள் முழுக்கோபமும் அம்மாவில் இருந்தது. 'தேங்காயைத் துருவித்தாவனடி' ஜெர்மனிக்கு வந்து இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு மேலாகியும் தேங்காய்ப்பால் விட்டுக்கறி சமைத்துத் தந்துவிடும் பெருமையைப் பெரிதாகவே சிநேகிதிகளிடம் சொல்லிக்கொள்வாள் பாமினி.

'நான் அங்க மாடு மாதிரி பாடுபடுறன் இதுகள் படம் பாத்துக்கொண்டு திரியுதுகள். இதுகளுக்காக நான் மாஞ்சு போறன்... இதுகள்' மோகனுக்கு எதில் ஆத்திரம் என்று தெரியாமல் கத்திக் கொண்டிருந்தான்.

கணவனுடைய சாப்பாட்டைக் கரியலில் போட்டு மூடும் போதே, பாமினிக்கும் அவன்பால் மிகவும் பரிவு ஏற்பட்டது. 'பாவம் மனிசன்... எங்களுக்காகத்தானே

இப்பிடி அவதிப்படுது? ஐஞ்சு பெட்டையாக்கும் எனக்கும் உழைக்கிற தெண்டால்... சும்மாவே? அந்த வெக்கேக்க வேலை செய்திட்டு வருது பாவம்... இந்த மனிசனும் என்ன மாதிரி உடைஞ்சிட்டது?’

‘நாலுந்தான் இந்தக் குளிர் நாட்டுக்கு வந்து பாத்துக் கொண்டிருக்கிறன். ஒரு வருஷத்துக்கு இந்த மனிசனுக்கு நாலுகிழமை வீவு எண்டுதான் பேர். ஆற அமரபடுத்து எழும்பவும் எண்டு இருந்தால்தானே... எவனும் வந்திடுவாங்கள். பார்ட்டி எண்டு இரவு பகலாய் கூத்துத்தான் ம்...கஷ்டப்பட்டு உழைக்கிறதுகள்...வாடி! இஞ்சு கமலா சப்பாத்தைக் கொண்டு வா...’

அப்பா வீட்டைவிட்டு வெளியேறினால் போதும் என்ற அற்ப சந்தோஷத்தில் சின்னவள் சப்பாத்து, மேஸ் கொண்டு வந்து தந்தாள். மோகன் கதவைச் சாத்திக் கொண்டு வெளியேறியதுதான் தாமதம். மூத்தவன் ஓடிவந்து ரிவையைப் போட்டான். மற்ற நால்வரும் ஓடிவந்து தங்கள் இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டனர்.

பாமினியின் இடுப்பு வலி குறைந்த மாதிரி இருந்தது. அவளும் வந்து வசதியாக உட்கார்ந்து கொண்டாள். ‘என்ன நடந்தது இடையில் நான் பாக்கேல்ல ரிவைன்ல விடன்’ ‘நீங்கதான் அப்பாட்ட கோள்முட்டி விட்டனீங்க.....’ கடைசிப் பெட்டை வாயாடி என்று பெயரெடுத்தவன். பாமினி கள்ளச் சிரிப்புச் சிரித்தாள். ‘உண்மைதானே! உதவி செய்தால் தானே சாப்பிடலாம். படமும் பாக்கலாம்.’

‘தெரியும் எங்களுக்கு. இண்டைக்கும் எங்களுக்கு பாண்தானே.’

‘பெரிய சமையல் ஏன் உங்கட கொப்பருக்குச் சமைச்சுக் கொடுத்துவிடேல்லையே? உழைக்கிற மனிசன். வரட்டும் சொல்லித்தாறன்...’

இந்த ஆயுதம் ஒன்றுதான் பாமினிக்கு எப்போதும் உதவிக்கு வரும். அவள் பேச்சை இந்த ஐந்து பெண்களும் கணக்கெடுக்கவே மாட்டார்கள். இப்படி நடப்பது ஜேர்மனிக்கு வந்துதானா? இல்லையே...

அதுவும் ஒரு படுக்கையறை. ஒரு வசிப்பறை. குளியலறை. குசினி. இதற்குள் ஐந்து பெண்களும் தானும் கணவனும் நடத்தும் வாழ்க்கை பாமினிக்கு பல சமயங்களில் வெறுப்பூட்டும். ‘ச்...இதென்ன...விசர்வாழ்க்கை.’ என அலுத்துக் கொள்வாள். இதுக்கிடையில் இன்னொன்று. அவள் படம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாலும், மனம் என்னவோ அசைபோட்டுக் கொண்டிருந்தது. ‘நான் வேணாம் என்டன். இந்த மனிசன் கேட்டால்தானே’ ஐந்துபெட்டைக்கு பிறகெண்டாலும் ஒரு பெடியன் வேணுமாம்

இந்தச் சமயத்தில் அவளைப்பயம் பிடித்துக்கொண்டது. குசினிக்குப் போய் ஒரு கோப்பி குடித்தால் நல்லது போலிருந்தது. வயிற்றுக்குள் என்னென்னவோ நடந்து கொண்டிருந்தது. ‘எங்க போறீங்க? மறுபடி ரிவைன் பண்ணமாட்டம்... இருந்து பாருங்கோ’ ஒருத்தி கத்தினாள்

பாமினியின் பயம் ஒரு கோப்பி குடிப்பதனால் போய் விடுமா? மனசு புறுபுறுத்தது. இந்த மனிசன் விடியவும் சொல்லிப்போட்டுது...இந்த முறையும் பெட்டை யெண்டால்! ஆசுப்பத்திரிக்கு உன்னைப் பாக்கவும் வர மாட்டன்.

‘அதுக்கு நான் என்ன செய்யிறது? உங்களையெல்லாம் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு காசு செலவழிச்சு கடன் வாங்கி எடுத்திருக்கிறன்.’

பாமினியால் இதற்கும் ஆண்பிள்ளைக்கும் என்ன ‘சம்மந்தம்’ என்று விளங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. ‘அவருக்கும் ஆசைதானே. எல்லாம் பெட்டைகளாய் பிறந்திட்டுதுகள். பெடியன் ஒண்டு வேணுந்தானே...

இந்த மனிசன் சொன்ன மாதிரி ஆசுப்பத்திரிக்கு வராமலும் விட்டிடும். அங்கு ஒரு இளவும் எனக்கு விளங்காது...'

'எனக்கு உக்காந்து நிம்மதியா எண்டாலும் இருக்கேலாது. இஞ்சபாரன் வயித்துள்ள உதைநடக்குது. ஓடி விளையாடுது.'

இரண்டாவது மகள் மட்டும் அம்மாவை ஒரு தடவை திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் படத்தில் லயித்து விட்டாள். இந்த முறையும் பெட்டை பிறந்திட்டால்?... இவள் மூத்தவளுக்கும் அப்பிடி இப்பிடி எண்டு கொஞ்சம் டொச்சதைப்பாள். நான் எப்படி இதுகளை சமாளிக்கப் போறன்? கடவுளே! எனக்கு இந்த முறை எப்பிடியெண்டாலும் ஒரு ஆண்பிள்ளை பிறக்கவேணும். ஊரில்ல இருக்கிற அம்மனுக்கு வைச்ச நேத்திக்கடனை எப்பிடியும் முடிப்பன்.

இன்னும் நாலு கிழமைக்குள் பிள்ளை பிறக்கும் என்று டொக்டரும் சொல்லிப் போட்டார். டொக்டர் சொல்ற தெல்லாம் இதுக்கு விளங்குதோ? எல்லாத்துக்கும் தலையாட்டிப் போட்டு வரும். இஞ்ச என்னட்டைத்தான் எல்லாப் போடும் போடுவார்.

'முடுங்கடி ரி.வி.யை. ஒரே பாத்தபடி. படிக்கிறதில் லையோ?' பாமினிக்கு எல்லாவற்றிலும் வெறுப்பு வந்தது. இந்தப்பெண்கள் சிரித்துக் கொண்டு சந்தோஷமாய் இருக்கிறார்கள். எதற்கோ எல்லாப் பெண்களும் சேர்ந்து சிரித்தார்கள். அவள் வார்த்தையை யாரும் மதிப்பதாகத் தெரியவில்லை.

'இப்ப மூடப்போறீங்களோ... இல்லையோ...? கொப்பர் வரட்டும் சொல்லித்தான்.'

'கொப்பிய நாளைக்கு மாமா வந்து திருப்பிக் கொண்டு போடுவார். பாத்துப் போட்டுத்தான் எண்டு நீங்க தானே வேண்டினியன்...' வந்த எரிச்சலில் பாமினி,

'ஓம்.ஓம். பொழுது விடிஞ்சா உங்களுக்கு படம் தான்' என்றவளுக்கு படுத்தால் தேவலை என்றிருந்தது.

நீண்டு கிடந்த மூன்று கிழமைக்காலம் அவளுக்கு பெரிய பாரத்தைத் தந்தது. பெட்டையாய் பிறந்திட்டால்... ஊருக்கு போயிடுவன் இஞ்சை இருந்து என்ன செய்ய? ஒரே நோயும் குளிரும் தான். இந்த மனுசனும் பத்து வருஷமாய் உழைச்ச உழைச்ச என்னத்தைக் கண்டது? பேசாம அங்கேயே இருந்திருக்கலாம். இருப்புவளி வருகிற மாதிரி இருந்தது. புரண்டு படுத்தான். இன்னும் நாள் கிடக்குதானே ஆம்பிளையெண்டால் முந்திப் பிறக்கும் எண்டு சொல்லுவினம்.

அவளுக்கு சில சமயம் சந்தோஷமாயும் இருந்தது. அந்த மகிழ்ச்சியில் உறங்கிப் போனான். அவன் கணவன் வந்து தனது பக்கத்தில் படுத்துக் கொண்டதோ, தனது பெண்கள் சாப்பிட்டதோ அவளுக்கு தெரிந்திருக்கவில்லை.

அவன் விழித்து எழுந்திருக்க முயற்சி செய்த போது வயிறு மீண்டும் பாரம் கூடினமாதிரி தெரிந்தது. பாத்திரங்களைக் கழுவிக்கொண்டிருந்தபோது மோகனம் எழுந்துவிட்டான்.

'இண்டைக்கு டொக்டரிட்ட போவேணும் தெரியும்தானே?' பாமினியின் குரல் ஒரு எதிர்பார்ப்போடு இருந்தது.

'இவள் மூத்தவளை கூட்டிக்கொண்டு போவன். நான் லீவு எடுக்கேலாது'

'நேற்றும் எனக்கு சாடையா வலிவந்திட்டுது. சில வேளை ஆம்பிளபிள்ளையோ?' அவன் முகத்தை ஆவலோடு பார்த்தான் பாமினி. 'பார்ப்போம் உம்மடலக் எப்பிடி எண்டு. நான் சொன்னபடி செய்வன். உமக்கு ரெண்டு பவுண் கொடியில் போட வாங்கித் தருவன்' கணவன் கண்களைச்சிமிட்டி சொன்னபோது அவளுக்கு பெருமையாய் இருந்தது.

‘ஆண்பிளபிள்ளைதான்...’

‘சரி சரி தேத்தண்ணியகொண்டா. பகல் விப்ருக்கு போக முந்தி இன்னொரு நித்திரை கொள்ளவேணும்’

‘இஞ்ச பாருங்கோ. பருப்பு, மரக்கறி வேண்டவேணும். காசை தந்திட்டு போய்ப்படுங்கோ.’

‘காசு காசு எண்டுதான் அழுவியள், பாங்குக்குத்தான் போகவேணும்’ அவன் சேட்டை மாட்டிக் கொண்டு போகும்போது பாமினி நினைத்தாள்.

பாங்கில காசை எப்படி எடுக்கிறதெண்டு காட்டி குடுத்தால் நானும் போய் எடுப்பன் தானே?...தானும் பத்தும் ஐந்தும் ஆக வீட்டுச்செலவுக்கு கொடுக்கும் காசில் பிச்சம் பிடித்து வருவது இவருக்கு எங்கே தெரியப் போகிறது? இவர் பத்து வருஷமா உழைச்சவராம்! என்னத்தைக் கண்டார்? நான் வந்து அப்பிடி இப்பிடி எண்டு ரெண்டு செயின் வாங்கிப் போட்டன். இவ்வளவு காலத்துக்கு நான் எண்டா எவ்வளவு சேத்திருப்பன்? பாமினிக்கு கொஞ்சம் அலைந்து திரிந்தால் தேவலை போலிருந்தது. வயிற்றுப்பாரம் முட்டிமுட்டி நெஞ்சுக்கு ஏறிக்கொண்டு இருந்தது. இந்தக் கிழமை பிறந்திட்டா...

அவள் நினைவுகள் தன் கணவன் விருப்பு வெறுப்பு களிலேயே நிலைத்தது. சில வேளை பிறந்திட்டால்... தன் மீதே வெறுப்பு வளர்ந்தது. பின்னேரம் டொக்டரிட்ட போகாமல் விட்டால்தான் என்ன...? ஒழுங்காய் செக் பண்ணினால், தானாமே ஏதோ உதவிக்காகம் கிடைக்குமாம். இல்லாட்டி இவரும் பேசுவார். போகத் தான் வேணும். இந்த மனிசன் வரமாட்டுதாமே... இவள் மூத்தவளைத்தான் கூட்டிக் கொண்டு போவம்.

அவளும் எவ்வளவு நாளா கேட்டு கொண்டிருக்கிறாள். ரேடியோவுக்கு பற்றிரி வேணுமெண்டு, அது வேண்டி கொடுத்தாத்தான் வருவாள். இவரிட்ட கேப்பம்.

கதவு திறக்கப்படும் சத்தம் கேட்ட மோகன் திரும்பி விட்டான். ‘இடுப்புவலி சாடையா வந்தபடியால் இண்டைக்கு டொக்டரிட்ட போ.’ ‘நீங்க வாங்கோவன் லீவு போட்டுட்டு’ அவனுடைய அன்பைத்தேடி அலைந்தது அவளது ஆத்மாவும் கூட... ‘உமக்கென்ன விசரே எத்தனை பெட்டயள பெத்திட்டீர். இன்று... ...நான் லீவுபோட அவன் என்ன மச்சானா... காசை அவன் கையில் தணித்துவிட்டுப் படுக்கப்போய் விட்டான். பாமினிக்கு உலகமே வெறுத்துப் போனது. பேசாம ஊரில் கிடந்திருக்கலாம்.

மகளை இழுத்துக்கொண்டு போனாள் டொக்டரிடம்.

அங்கே பரிசோதனையின் பின் வெளியில் நின்ற மகள் உள்ளே வந்தாள். ‘உங்கள் இப்பவே ஆசுப்பத்திரிக்கு போகட்டாம்...’ பாமினியின் கால்கள் பலமிழந்து போயின. ‘நான் போகேலாது. நான் கிடக்குத்தானே. சொல்லன்?’ மகள் திருப்பி இவளிடமே வந்தாள், ‘அவளவ சொல்லினம் உங்கள் ஆசுப்பத்திரிக்குப் போகட்டாம்...’

‘அப்ப கொப்பருக்கு யார் சொல்லுறது? என்ற துணி மணிகள் எப்பிடி எடுக்கிறது?’

‘நான் கொணந்து தாறன். வாங்க போவம் ஆசுப் பத்திரிக்கு.’

பாமினிக்கு முழு உடம்பும் நடுங்க ஆரம்பித்தது. தன் உடம்பு ஏன் இப்படி பாரமாகிப் போனது? கால்கள் அடியெடுத்து வைக்கவே மறுத்தன.

‘பிள்ள இண்டைக்கே பிறத்திடுமோ? இந்த மனுசன் என்னைத் தேடி பாக்கவருமோ...’ எல்லாம் வெள்ளை யாய் வெறுமையாய் தெரிந்தது. கட்டிலில் ஏறிப்படுத்தது மட்டும் தெரியும். ஒன்றையும் யோசிக்க முடியவில்லை. தான் செத்துப் போய் விட்டால் என்ன என்ற நினைப்பு மேலோங்கி நின்றது. பாமினி நினைவிழந்தாள்.

யாரோ தொட்டு தன்னை எழுப்பின மாதிரி இருந்தது..
மோகனின் சிரித்த முகம் அவள் கனவில் வந்த மாதிரி
தெரிந்தது. வயிற்றை தொட்டுப் பார்த்தாள். பாரம்
குறைந்து சுருங்கி இருந்தது.

‘பிள்ளை எங்கே...?’ அதிர்ச்சியடைந்து போன
பாமினியை மோகனின் கரங்கள் சமாதானப்படுத்தின.
பக்கத்துத் தொட்டிலில் ஒரு சின்ன ஜீவன் உறங்கிக்
கொண்டிருந்தது. □

...பனியும்

ஜீவமுள்ளி

பனைகளுக்கும், பனம்பொருளின் மகிமைக்கும் புதிய
பரிமாணம் கண்டது பருத்தித்துறை. அங்கிருந்து
சென்ற எனது நண்பன் மைக்கல். அமெரிக்காவுக்குப்
ப.ப—17

பக்கத்திலுள்ள கனடாவைக் கண்டுபிடித்தான். அதற்கு அத்தாட்சியாக மூன்று வரி ஹைகூ கவிதையொன்றை அனுப்பியிருந்தான்.

நிலவை உடைத்தேன் ஆவல் மீற

உள்ளிருந்ததோ

இருளின் கண்கள்

ஐரோப்பாவிலிருந்து சென்ற கொலம்பஸ் அமெரிக்காவைக் 'கொண்டு' பிடித்த ஐநூறு ஆண்டுகளின் பின் தான் நான். ராஸ்தா, அல்போன்ஸ், சிரி, யூனா எல்லோரும் ஐரோப்பாவைக் கண்டு பிடித்தோம்!

ஜேர்மனியை நாங்கள் கண்டுபிடித்த பின்புதான் சிறைக் கைதிகளாக்கப் பட்டோம். ஜேர்மனி, டொசுலாண்ட் என்ற பொருளில் துப்புரவு செய்யப்பட, நாங்கள் வீசி எறிவதற்கொப்பான குப்பைகளானோம்.

யூதர்களின் அவலச்சுவடுகள் மீண்டும் மிதந்து வர நாங்கள் சிறையினுள் ஒடுங்கியிருந்தோம்.

நான் இலங்கையன். ராஸ்தா, அல்போன்ஸ், சிரி, யூனா ஆபிரிக்கர்கள், முறையே நைஜீரியா, எபறிக் கோஸ், கம்பியா, லைபீரியாவைச் சேர்ந்தவர்கள். பின்பு சல்வத்தோறையும் வந்தான். அவன் இத்தாலியன்.

பழைய சிறை துப்புரவு செய்யப்பட்டதன் பெயரில் கைதிகள் வெவ்வேறு நகரங்களிலுள்ள சிறைகளுக்கு மாற்றப்பட்டனர். பழைய சிறை இனி ஜேர்மனியக் கைதிகளுக்கு மட்டுமே என்று பேசப்பட்டது.

ராஸ்தாவும் நானும் இன்னும் சில கைதிகளும் பஸ் ஒன்றில் ஏற்றப் பட்டோம். அது நான்கு பேர் கொள்ளக் கூடிய குட்டி அறைகளைக் கொண்ட நீண்ட பஸ்.

ராஸ்தா, நான், இரண்டு யூகோஸ்லாவியர்கள். இந்த நால்வரும் பஸ்ஸின் குட்டிச்சிறை ஒன்றுக்குள்ளிருந்தோம். பஸ் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. ராஸ்தா கதைத்துக்

கொண்டிருந்தான். அவன் எங்கள் மூவரில் யாருடனும் பேசவில்லை. யாருடனோ கதைத்துக் கொண்டிருந்தான். இரண்டு மாதங்களின் பின்னர் பஸ்ஸின் சிறிய கண்ணாடி வழியாக மரங்களைப் பார்க்க முடிந்தது.

ராஸ்தாவுக்கு அலட்சியமாய் விடப்பட்ட சுருண்ட கட்டையான தாடி. கீழ்வாய் உதடுகளை முட்ட எத்தனிக்கும் மீசை. பிரித்தெடுக்க முடியாத ஒன்றுடன் ஒன்று ஒட்டிப்போன நீண்டு சுருண்ட தலைமுடி. அவன் பெயர் ஹொபேட் ராஸ்தா என்றே அழைத்தேரம்.

அவன் யாரையும் லட்சியம் செய்வதாயில்லை. தொடர்ந்து கதைத்துக் கொண்டும், இடையிடையே திட்டிக் கொண்டுமிருந்தான். நிறுத்தவில்லை. உயர்ந்த கடவுளிடமும், தன் ஆத்மாவுடனும் பேசிக் கொள்கின்றானாம். அவன் அப்படித்தான் சொல்லிக் கொண்டான். கைதிகள் எல்லோரும் இவன் கிறுக்கன் என்றே பேசிக் கொண்டனர்.

காற்சட்டைப் பையில் கையை விட்டு ஏதோ தேடிக் கொண்டிருந்தான். ஒன்றும் அகப்படவில்லை. குனிந்து, பொலித்தீன் பாக் ஒன்றை எடுத்தான். அதிலிருந்து காகிதச் சரையொன்றை எடுத்தான். மோசமான நெடி. ஒட்டி உறிஞ்சி வீசப்பட்ட சிகரட், ரபாக் அடிக்கட்டைகள். ஒரு விரல் நீளமான காகிதம் ஒன்றைக் கிழித்து, அதன்மேல் ரபாக் தூள்களை உதிர்த்து புதிய ரபாக் சுருளொன்றை தயாரிக்க முயன்றான்.

'ஏய் ராஸ்த்தா! அதை வீச... இந்தா...' என்று ஒரு சிகரெட்டை நீட்டினேன். பற்ற வைத்துக்கொண்டான். க்ளூக்...க்ளூக் ஒரு விக்கல் சிரிப்பு. அவன் விக்கல் சிரிப்பு எப்பொழுதும் முப்பது வினாடிகளுக்கு குறையாது. எனது உடுப்புக்கள் இருந்த 'பாக்'கின் மேல் ஒரு அப்பிள். அதை அடிக்கடி பார்ப்பதும் சிரிப்பதுமாக விருந்தான்.

‘ஏய்! இந்த அப்பிளை எனக்குத் தருவாயா?’

‘தாராளமாக, இந்தா எடுத்துக்கொள்’ என்றேன்.

அப்பிளைக் கடித்தபடியும் புகைத்தபடியும் பாடத் தொடங்கினான். அது ஓர் ஆபிரிக்கப் பாட்டாக இருக்க வேண்டும்.

‘ஒப ஒப நம் கிங் கொ... ஒப ஒப ம் கிங் கொ...’

யூகோஸ்லாவியர்கள் இருவரும் கை தட்ட, நான் பஸ்ஸின் சுவரில் தாளம் போட அவன் தலையையும் தோள்களையும் ஆட்டி பாடிக் கொண்டிருந்தான்.

இடையில் பாட்டை நிறுத்திவிட்டு ‘ஏய்! ஏய்!’ என்ற படி என் தோள்களைத் தட்டினான். ‘ஏய்... அப்பிள் அப்பிள்...’

‘என்னிடம் ஒன்றுதான் இருந்தது. அதைத்தான் தந்து விட்டேனே’ என்றேன்.

‘அது, இல்லை... அப்பிள்... அப்பிள்... உனக்குத் தெரியுமா?’

ஒரு வார்த்தையை இரண்டு தடவைகள் உச்சரித்தான். சிலவேளை நான்கைந்து தடவைகள்கூட உச்சரித்தான். எங்கள் மூவரில் ஒருவர்க்கும் ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

‘ஓம்... அ பிள்... அப்பிள்...’ என்று தனக்குள் பேசினான்.

தலைக்கு மேல் வலது கையை உயர்த்தி விரலைச் சுரண்டியபடி, ‘உனக்குத் தெரியுமா? உனக்குத் தெரியுமா?... அ...ஆ... ஆண்களும் ஆண்களும் தங்களின் அன்பை தெரிவிக்க அப்பிள் பரிமாறிக் கொள்ளலாம் என்ன?... இது நல்ல விசயம்... இது நல்ல விசயம். அது தான் சரியானது... அது சரியானது’ என்ற படி மீண்டும் பாடத் தொடங்கினான்.

நான் யன்னலின் சிறு கண்ணாடி வழியாக மரங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். மறுபடியும் என்னைச் சுரண்டினான்.

‘ஏய்... தக்காளி... தக்காளி...’ மீண்டும் தலைக்கு மேல் வலது கையை உயர்த்திச் சுண்டியபடி, ‘பெண்களும்... பெண்களும் தங்களின் அன்பை தெரிவிக்க தக்காளி பரிமாறிக் கொள்ளலாம் என்ன! இது நல்லது... இது நல்லது...’ பாடுவதுபோல சொன்னான்.

‘இனிமையான விசயம்... இனிமையான விசயம்...அ-ஆ...’ மீண்டும் நீண்ட விக்கல் சிரிப்பு. வெள்ளை பற்களும் வெளிச்சமான கண்களும்.

நானும் அவன் கூற்றிற்கு தலையாட்டிவிட்டு ‘மனிதர்களும் மனிதர்களும் தங்கள் அன்பைத் தெரிவிக்க கோதுமையும் அரிசியும் பரிமாறிக் கொள்வதில் தடைகள் விழுந்து விட்டனவே!’ என்று கவலை தெரிவித்தேன்.

‘அ... ஆ... நீ மனிசன்... நீ சரி... நீ சரி...’ என்றபடி பொலித்தீன் பையிலிருந்து சில காகிதங்களையும் டைம் சஞ்சிகை ஒன்றினையும் எடுத்தான். சஞ்சிகையின் அட்டைப்படத்தில் உள்ள புஷ்ஷின் தலையிலும், கிளின்டனின் தலையிலும் ‘புஷ்ஷிட்’ என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. காகிதங்களில் தாறுமாறாக எழுதியிருந்தான்.

தான் நினைத்ததை உச்சரித்தபடியே உயர்ந்த கடவுளரையும் ஆத்மாவையும் நோக்கி அவர்களுடன் பேசியபடியே எழுதத் தொடங்கினான்.

‘உனக்குத் தெரியுமா... உனக்குத் தெரியுமா?... எனக்குத்தெரியும். இந்த வெள்ளையர்களின் இனவெறி எத்தளவு என்று எனக்குத் தெரியும். நான் களைத்துப் போய்விட்டேன். இந்த வெள்ளையர்களினால் நான் நிறையவே களைத்துப் போய்விட்டேன். நான் வீட்டிற்குப் போகவேண்டும். நைஜீரியா எனது வீடு. நான் வீட்டிற்குப் போகவேண்டும்...’

அவன் கைகளால் மேலே எழுதமுடியவில்லை. தூஷணங்களை உச்சரித்தபடியே மீண்டும் எழுத முயன்றான். முடியவில்லை. அந்த காகிதத்தை வைத்துவிட்டு புதிய தொன்றையெடுத்து அத்தியாயம் ஒன்று, அத்தியாயம் இரண்டு என்று மேலிருந்து கீழாக பத்து வரை எழுதினான்.

அத்தியாயம் ஒன்றில் ஜப்பான் என்றும், அத்தியாயம் பத்தில் உயர்ந்த கடவுள் என்றும் எழுதிவிட்டு எங்கள் மூவரையும் கூர்ந்து பார்த்தான். பின் அத்தியாயம் இரண்டில் ஜேர்மனியென்றும், மூன்றில் இனவெறியென்றும், நான்கில் அகதியென்றும், ஐந்து ஆறு ஏழு தவிர்ந்து, எட்டில் புத்தனென்றும் ஒன்பதில் அணுகுண்டென்றும் எழுதிவிட்டு விக்கி விக்கி சிரித்தபடியே, 'பைத்தியக்காரர்கள்... பைத்தியக்காரர்கள்...' என்றான்.

நாங்கள் அடுத்த சிறையையும் வந்தடைந்துவிட்டோம். ராஸ்தாவோ ஆயாசமாய் தன் வீட்டிற்குப் போவதற்காக விமானநிலையம் வந்திருப்பதாகவே எண்ணியிருந்தான்.

ராஸ்தா எழுந்து கண்ணாடி வழியே பார்த்துவிட்டு, 'ஏம்...இது எந்த விமான நிலையம்?' என்று கேட்க, 'இது விமான நிலையம் இல்லை, இன்னொரு சிறை...' என்றேன்.

கைகளை ஓங்கி பஸ்ஸின் சுவரில் குத்தினான்.

'புள்ஷிட்...புள்ஷிட்...' தன் காற்சட்டைப்பையில் மறுபடியும் கையை விட்டுத் தேடினான். ஒன்றும் அகப்படவில்லை.

பெரும் சுற்று மதில்களைக் கொண்ட மிகப் பழைய சிறை. முன்னைய சிறைக்கும் இதற்குமுள்ள வித்தியாசங்களை மிக எளிதில் தெரிந்து கொண்டோம். இஹிட்லர் காலத்துச் சுவடுகளில் ஒன்றாகவே இருந்தது.

ஜேர்மனியின் எந்தச் சிறைகளும் இதுபோல இல்லை என்பது முன் அனுபவமுள்ள சல்வதோரின் கணிப்பு. ராஸ்தாவும் நானும் தனித்தனி அறைகளில் பிரிக்கப்பட்டு விட்டோம். நேற்றும் உருளைக்கிழங்கு இன்றும் உருளைக்கிழங்கு நாளையும் அதுதான். பாண்துண்டுகள். பைப் தண்ணி. நாக்குச் செத்துவிட்டது. பூட்டுவதும் திறப்பதுவுமாக காவலாளிகள் இருந்தனர். பகல் வந்து, மறைந்து மறைந்து இரவுகள் மட்டுமே தெரிந்தன.

ஒவ்வொரு காலையும் ஒரு மணி நேரம் நூறு பேருக்குக் குறையாமல் சிறைக்குள் உள்ள ஒரு சிறிய நிலப்பரப்பில் ஆட்டுமந்தைகள் போல் சுற்றி நடந்தோம். அது 'விடுதலை' மணித்தியாலம் என்று சொல்லப்பட்டது. ஒரு நாளின் 23 மணித்தியாலங்கள் பூட்டிய அறையில் இருந்தோம். யூகோஸ்லாவியர்கள் ஒரு குழுவாக, பஞ்சாபியர்கள்- ஆபிரிக்கர்கள் என்றும் குழுக்களாக. நான், தனித்த ஒருவனாக. சுற்றி நடந்தோம். நான் ஆபிரிக்கர்களான அல்போன்ஸ், சிறி, யூனாவோடு இணைந்துகொண்டேன். ராஸ்தாவும் எங்களுடனேயே இருந்தான். ஆனால் அவன் உயர்ந்த கடவுளரிடமும் ஆத்மாவுடனும் பேசியபடியே தனித்த ஒருவனாகவே நடந்தான்.

சிகரெட்டுக்கும் ரபாக்குக்கும் வைரக் கல்லைக்கூட மாற்றாகக் கொடுப்பதற்கு கைதிகள் தயாராகவிருந்தனர். ராஸ்தா இன்று காலை வந்ததிலிருந்து எல்லாரிடமும் ரபாக் கேட்டுப் பார்த்துவிட்டான். கையை விரித்து விட்டார்கள்.

இடதுகையை இடுப்பில் வைத்தபடி, வலதுகையை உயர்த்தி சுட்டுவிரலைக் காட்டியபடி திட்டிக் கொண்டே வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினான். குனிந்து ரபாக் அடிக்கட்டைகள் தேடிப்பார்த்தான். ஒன்றும் அகப்படவில்லை. அவை ஏற்கனவே பொறுக்கப்பட்டுவிட்டன.

உரத்துத் திட்டியபடியே கைகளை வீசி, வானத்தைப் பார்த்துத் துப்பி அமெரிக்காவையும் பிரிட்டனையும் ஜேர்மனியையும் திட்டிக் கொண்டு நடந்தான்.

அல்போன்சும் நானும் ஒரு மூலையில் குந்தியிருந்தோம். அவனிடம் நான்கு அல்லது ஐந்து ரபாக்குகள் சுற்றக் கூடிய தூள்கள் மட்டுமே இருந்தன. அதில் ஒரு ரபாக்கிற்கு அளவான தூள்களை மட்டும் வெளியே எடுத்து ஒளித்து வைத்து சுற்றினான். ராஸ்தா கண்டு விட்டு ஓடிவந்தான். அல்போன்ஸ் தன்னிடம் ஒன்று மில்லாத போல் ஒளிக்க, ராஸ்தா கோபத்தோடு காவலாளிகளிடம் திரும்பி ஓடினான்.

‘ஏய்! நான் உடனேயே வீட்டிற்குப் போகவேண்டும் நைஜீரியாவிற்கு- ஓம் வீட்டிற்குப் போகவேண்டும். அனுப்ப ஏற்பாடு செய்’

அவன் அதையே திருப்பி திருப்பிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். காவலாளிகள் விழுந்துவிழுந்து சிரித்தனர். சககைதிகளும் வேடிக்கை பார்த்தபடி அவனுக்குகிறுக்கு என்றே பேசிக் கொண்டனர்.

அல்போன்ஸ் ஓடிச் சென்று ராஸ்தாவின் கையைப் பிடித்து குந்தியிருந்த மூலைக்குக் கூட்டிவந்து ரபாக் சுருளொன்றைக் கொடுத்தான். விக்கல் சிரிப்பும் சந்தோஷமும் பொங்க கண்களைக் கூசியபடியே சூரியனைப் பார்த்தான். ரபாக் கிடைத்த பொழுதுகளில் அவன் அமைதியாகவும் சந்தோஷமாகவும் இருந்தான். நான் அவனிடம் அந்த ஜப்பான் விசயத்தைப் பற்றிக் கேட்டேன். அவன் குஷியாகிவிட்டான். ஜப்பானில் தனக்கு ஐந்து காதலிகள் என்றும், அதில் இரண்டுபேர் ஜப்பானிலும், ஒருத்தி நைஜீரியாவிலும், மற்றொருத்தி அமெரிக்காவிலும் இருப்பதாகச் சொன்னான்.

அல்போன்ஸ் என்னைப் பார்த்து சிரித்தான். ‘ஏய்! உனக்குத்தானே அமெரிக்கா பிடிக்காது’ என்றேன் நான்.

அமெரிக்கக் கறுப்பர்கள் மீது தனக்கு மிகுந்த மரியாதை இருப்பதாகவும், தன்காதலி ஒரு அமெரிக்க கறுப்பி என்றும் விளக்கினான்.

‘ஜப்பானில் உனக்கு இரண்டு காதலிகளா?’ என்றபடி அல்போன்ஸ் கொடுப்புக்குள் சிரித்தான்.

ராஸ்தானின் குஷி கூடிக்கொண்டே போனது. ஜப்பான் காதலிகள் பற்றி நிறையச் சொல்லத் தொடங்கி விட்டான். நாங்கள் இருவரும் வாய்பிளந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தோம். இடையில் அல்போன்சிடம் ரபாக் கேட்க, அவன் கையை விரித்தான். ராஸ்தா எழுந்து கைகளை வீசியபடி உயர்ந்த கடவுளரிடமும் ஆத்மாவிடமும் பேசியபடி நடக்கத் தொடங்கினான்.

மறுநாள் காலை ‘‘விடுதலை’’ மணித்தியாலம் என்று எங்களுக்குச் சொல்லப்பட்ட நேரத்தில் நான், அல்போன்ஸ், சிரி, யூனா வட்டமாய் ஒரு மூலையில் இருந்து ராஸ்தாவைப் பற்றி பேசிக்கொண்டிருந்தோம். ராஸ்தா, இன்று அமைதியாகவே உயர்ந்த கடவுளரிடமும், ஆத்மாவிடமும் பேசியபடி நடந்து கொண்டிருந்தான். காரணம், யூனா தன்னிடமிருந்த காகில் ரபாக் பக்கற்றொன்றைப் பரிசளித்திருந்தான்.

ராஸ்தாவை சிறியும் கிறுக்கன் என்றே சொல்லிக் கொண்டான். நானும், அல்போன்சும், யூனாவும் மறுத்தோம்.

ராஸ்தாவைச் சுற்றி ஆறு, ஏழு பேர் நிற்க அவர்களுக்கு ரபாக் தானம் செய்து கொண்டிருந்தான். இப்ப என்ன சொல்கிறாய் என்றான் அல்போன்ஸ். சிறியோ, அவனுக்குக் கிறுக்கைத் தவிர வேறொன்று மில்லையென்றான்.

எங்களை நோக்கி வந்த ராஸ்தா எங்களிடம் இருக்கிறதா என்று கேட்க நாங்கள் ஒமென்றோம். கையில் வைத்திருந்த ரபாக் பக்கற்றை காற்சட்டைப் பொக்கற்றுக்கள் வைத்துவிட்டு இனி என்னிடமும் இல்லை

யாக்கும் என்றபடியே திரும்பி நடந்தவன், சில அடிகள் தள்ளி நின்று, 'ஏய்! ஆபிரிக்காவின் அதிகாரம் எங்களின் கையில் தான் கிடைக்கும். இருந்து பார், சிங்கின் வாழைப்பழம்கூட இந்த வெள்ளையர்களுக்கு போகவிடமாட்டேன்' என்றான்.

சிறியால் இந்தமுறை ராஸ்தாவிற்கு கிறுக்கென்று சொல்ல முடியவில்லை. நாங்கள் குந்தியிருந்த மதில் களில் விழுந்த வெயில் தாழ்த்து வந்தது. மேலாடைகளைக் கழற்றி வெயில் காய்ந்து கொண்டிருந்தோம். அல்போன்ஸ் ஒரு ஆபிரிக்க நடன கலைஞன். உடற்பயிற்சியால் இறுகிப்போன அவன் உடல் இங்கு வந்து ஒரு மாத காலத்திற்குள் சற்று தளர்ந்து போய்விட்டது. இருந்தாலும் இத்த வெயிலில் அவன் தேகமும், முகமும் பொலிவாகவே இருந்தது. தன்னளவில் தான் சுதந்திரமாகத் திரிந்ததாகவும் விடுதலை என்றால் எப்படி இருக்கும் என்று இப்பொழுது உணருவதாகவும் சொல்லிக் கொண்டான்.

'எங்களுக்கு நண்பர்கள் இருந்தார்கள்.

நாங்கள் நண்பர்களை இழந்தோம்'

என்று பாடிக்கொண்டே அல்போன்ஸ் ஆடத்தொடங்கினான். அவன் மிகச் சத்தமாக மதில்களின் உயரத்திற்கு மேலால் பாடினான். உடல் வியர்த்துக் கொட்டியது. ஒவ்வொரு வியர்வை முத்துக்களிலும் ஒவ்வொரு சூரியன் தெரிந்தது.

காவலாளிகளில் ஒருவன் சத்தம் போட்டான். 'ஏய்! ஆபிரிக்கனா! பாடாதே நிப்பாட்டு... இது சிறை தெரியுமா? பாடுவது தடை செய்யப்பட்டுள்ளது.'

சிறி எழுந்து நின்று சத்தம் போட்டு சிரிக்கத் தொடங்கி விட்டான்.

'என்ன சிரிப்பதும் கூடவா?' என்றபடி காவலாளியைப் பார்த்தான்.

காவலாளி பேசாமல் இருந்து விட்டான். மறுபடி சிறி சத்தமாக குரலெடுத்து சிரித்தான்.

'சும்மா இரு சிறி... அவன் வெள்ளையன் அப்படித் தான் சொல்லுவான்' என்று அல்போன்ஸ் தடுத்தான். 'அவன் வெள்ளையன் என்றால், நான் சர்வதேசக் கறுப்பன்' என்றபடி அல்போன்ஸைப் பார்த்தான்.

'இல்லை அல்போன்ஸ், இவங்கள் எங்களை எப்பொழுதும் மனிசனாய் பார்த்ததில்லை. எப்படி மனிசனாய் இருக்கிறது என்பதுவும் இவங்களுக்கு மறந்து போச்சு. எல்லாரும் தனித்தனி 'ப்ரோக்கிரட்'...'.

ஜேர்மனி மேல் சலிப்பும் வெறுப்பும் மீற, கம்பியா விற்குத் திரும்பிச் செல்வதற்காக சோஷல் அதிகாரியிடம் உதவி கேட்டு சென்றிருக்கிறான் சிறி. இவனிடம் பாஸ்போட் இருக்கவில்லை. சோஷல் அதிகாரி பொலிஸைக் கூப்பிட, பொலிஸ் வந்து, 'பாஸ்போட் தயாராகும் வரை உள்ளே இரு' என்று சொல்லி விட்டது. அவனிடம் விசா இருந்தும், எவ்வளவு வாதாடியும், கம்பியாவிற்கு திரும்பிப் போகப் பொலிஸ் அனுமதிக்கவில்லை.

யூனாவோ லைபீரிய இராணுவம் குறித்து நடுங்கிக் கொண்டிருந்தான். இங்கு ஒரு கிராமத்தில் தனக்கு ஒரு காதலி இருந்ததாகவும், பின் பிரிந்து சென்று விட்டதாயும், அதன் பிறகு அந்தக் கிராமத்தில் ஒரு இளைஞனும் அவளைக் காதல் செய்ய வரவில்லையென்றும், பின்பு ஒருநாள் தன்னிடம் திரும்பி வந்து விட்டதாயும், அவளின் மேல் தனக்கு மிகுந்த காதல் இன்றளவில் இருப்பதாயும், இந்த இரண்டு காரணங்களிற்காகவும் தான் வழக்கறிஞர் மூலம் வாதாடி இங்கேயே இருந்துவிடப் போவதாகவும் சொன்னான். அல்போன்சும், சிறியும் யூனாவைப் பார்த்து சிரித்தார்கள்.

‘யூனா நீ இன்னும் திருந்தவில்லையா? இனியும் இங்கு இருக்க விரும்புகிறாயா!’

‘நான் லைபீரியாவிற்கு போகமுடியாது. போனால் செத்து விடுவேன்’ என்றான் யூனா.

‘வேண்டாம், நீ ஐவரிக்கோஸ்திற்கு வா’ என்றான் அல்போன்ஸ்.

‘அதெப்படி முடியும்?’ என்றான் யூனா.

‘அதெப்படியோ? இங்கு மட்டும் தொடர்ந்து இருக்க நினைக்காதே, உன்னை அழிக்க நினைக்காதே’ என்றான் சிறி.

நானும் முழி பிதுங்க இவர்களின் உரையாடலைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

அல்போன்ஸ் என்னைப் பார்த்து சிரித்தபடியே, ‘நீ என்ன சொல்கிறாய்?’ என்றான்.

நான் யூனாவை ஒரு கண்ணால் பார்த்துக் கொண்டு, ‘எனது சொந்த ஊரான யாழ்ப்பாணத்திற்கு சென்றால், என் கடைசித் தம்பி விளையாட்டாகவே சுட்டுவிடுவான்’ என்றேன். பிறகு, இரானுவம் குறித்துப் பயம் இருந்தபோதிலும், வீட்டிற்குப் போக கொள்ளை ஆசை இருப்பதைச் சொன்னேன்.

நான் இலங்கைக்குப் போவது ஆபத்தென்றும் இங்கேயே இருக்கவேண்டுமென்றும் வாதாடினான் யூனா.

அல்போன்சும் சிறியும், யூனா என்னைக் கெடுப்பதாகச் சொன்னார்கள்.

அமைதியாக நடந்து கொண்டிருந்த ராஸ்தாவை அல்போன்ஸ் கூப்பிட்டு இது குறித்து அபிப்ராயம் கேட்டான்.

‘These guys ara crazy; Fucking Germans I want to go home...’ என்றபடி ராஸ்தா உயர்ந்த கடவுளிடமும் ஆத்மாவுடனும் பேசியபடி மீண்டும் நடக்கத் தொடங்கினான்.

உருளைக்கிழங்கின் மேல் வெறுப்பு ஏற்பட்டது. பகலில் தூங்குவதும் வழக்கமாகியது. விழித்திருந்து கற்பனை செய்வதைவிட, தூங்குவது நல்லதாகப் பட்டது. தூங்கினால், கனவுகள் தூக்கத்தைக் கெடுத்து விடுகின்றன. கனவுகளிடமிருந்து தப்பித்துக் கொண்டிருந்தால் இந்தக் காவலாளிகள் கதவைத் திறந்து பூட்டும் இடியோசையும், அருகிலுள்ள சேச்சின் மணி யொலியும் இம்சிக்கின்றன.

தொடர்ந்து கட்டிலில் தூங்குவதும், தூங்கமுடியாமல் படுத்திருப்பதாலும், உடல்முழுக்க வலி ஏற்பட்டது. எனக்கு வியர்த்துக் கொட்டவேண்டும். உடல் இலேசாக வேண்டும். ஒரு மாற்றத்திற்காக உடற்பயிற்சி செய்யத் தொடங்கினேன்.

நாளின் ஒரு மணிநேரம் தவிர மீதியை இந்த மூன்று வாரங்களும் தனித்தே கழித்துவிட்டேன். நேற்று சர்வ தோரை வந்தது நாளின் நீளத்தைக் குறைத்துவிட்டது. இரட்டையருக்குக் கட்டிலில் எனக்கு மேல் படுக்கை. அவனுக்கு கீழ் படுக்கை. என் படுக்கையோரம் ஜன்னல். இதிலிருந்து சுற்று மதிலைத்தாண்டி வெளியே பார்த்தால், மரங்களின் உச்சியும், சேச்சின் கோபுரமும், கோபுரத்தின் மேல் யேசுவின் சிலுவையும், சிலுவையின் உச்சியில் ஒரு கோழியும் தெரியும். சேச்சின் பக்கமாக நகரின் வேலைவாய்ப்பு அலுவலகம்.

கோபுரத்தின் உச்சியைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அந்தக் கோழியின் மேல் கேள்வியும், பரிதாபமும் ஏற்பட்டது. என்னைப் போல் பகலில் தூங்க முடியாது, தூங்குவது போல் பாசாங்கை வரவழைத்து, பிரண்டு பிரண்டு படுத்திருந்த சல்வதோரையைத் தட்டினேன்.

‘ஏய்! அந்தக் கோழியைப் பார்த்தாயா?’

‘கோழியா! எங்கே?’ என்று திடுக்கிட்டு எழும்பினான். நான் கோபுரத்தின் உச்சியைக் காட்டினேன்.

‘அதுவா... நானும் ஏதோ உண்மைக் கோழி என்று நினைத்துவிட்டேன். மக்டொனாஸ்டிலிருந்து தப்பி வந்திருக்கும் என்று...’ வாக்கியத்தை முடிக்காமலே திரும்பிப் படுத்துவிட்டான்.

நான் என் படுக்கையிலிருந்தபடியே அந்தக் கோழியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். கொஞ்சம் மாறுதலுக்காக திரும்பினால் வானம் தெரியும்.

சேச்மணி ஒலிக்கத் தொடங்கியது. குறைந்தது பத்து நிமிடங்களாவது இந்த ஒலியைச் சகித்தாக வேண்டும். சல்வதோரை ‘இஃ வேற சனியன்’ என்றபடி கட்டிலை விட்டு எழும்பி, இந்தச் சிறிய அறைக்குள் மாறி மாறி நடக்கத் தொடங்கினான்.

நான் அந்தக் கோழியைப் பார்த்தபடியே இருந்தேன்.

‘என்ன கோழி பறந்துவிட்டதா? இருக்கிறதா?’ என்றான் சல்வதோரை.

‘அது அங்கேயே நிற்கிறது’ என்றேன் நான்.

‘ஏய் அந்தக் கோழியும் என்னைப் போல் தஞ்சம் கேட்டிருக்குமா பார். அதற்கு சிறகுகளைக்கூட காணவில்லை. அந்தரத்தில் வேறு நிற்கிறது. அதை இறக்கிவிட்டால் என்ன?’ என்றபடி சல்வதோரையிடம் திரும்பினேன். நடந்து கொண்டிருந்தவன், யன்னலோரம் வந்து என்னையும் கோழியையும் மாறி மாறிப் பார்த்துச் சிரித்தான். ஓரத்திலிருந்த கதிரையை இழுத்துப்போட்டு இருந்தான். கடுமையான யோசனை செய்பவன் போலத் தோன்றினான்.

சேச்மணி இன்னமும் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

அவன் மறுபடியும் எழும்பி மாறிமாறி நடந்தான்.

‘டாண் டாண்... டாண் டாண்’ என்று அவனும் ஒலி எழுப்பியபடியே மணியொலிக் கேற்றவாறு வலது தோளையும் இடது தோளையும் அசைத்தபடி நடந்தான். ‘ஹிட்லர் ர்ரர்’ என்று நீட்டிக் கத்தினான். மறுபடியும், ‘டாண் டாண்... டாண் டாண்’ என்று எனக்கு கிட்ட வந்து கையைக் காட்டி சிரித்தபடியே, மணியோசையுடன் கத்தினான்.

அவனால் ஓர் இடத்தில் நிற்க முடியவில்லை. அங்கும் இங்கும் நடப்பதாகவும் புகைப்பதாகவும் இருந்தான். நானும் பேச்சுக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தேன். மூன்று குழந்தைகள். மனைவி இருபத்தைந்து வருடமாக ஜேர்மனியில் இருப்பதாகவும், ஒரு திருட்டுக் குற்றத்திற்காக பத்தொன்பது மாதங்களாக பன்னிரண்டு வருடங்களிற்கு முன்பு கைதியாக இருந்ததினால் இந்த நாடு கடத்தலென்றும், இனி ஆறு வருடங்களிற்குள் ஜேர்மனிக்குள் நுழைய முடியாதென்றும் சொன்னான்.

‘இத்தாலிக்குப் போனால் என்ன செய்வாய்? குடும்பம்? திரும்பி வருவாயா?’ எனக் கேட்டேன்.

இல்லையென்றும், தன் மனைவி ஹொலன்டைச் சேர்ந்தவளென்றும், அங்கு, குடியேறவிருப்பதாகவும் சொன்னான்.

அந்தத் திருட்டு விசயத்தைப் பற்றி கேட்க எனக்கு விருப்பமாகவிருந்தது. கோபித்துக் கொள்வானோ என ஒரு தடவை யோசித்தேன். இருந்தாலும் கேட்டேன். அவன் அதைப் பற்றி உற்சாகமாகவே சொன்னான்.

ஒரு மில்லியன் பெறுமதியான சுவர்க்கடிகாரம் என்றும் அப்படி உலகத்தில் நான்கைந்து தான் இருக்கிறதென்றும், அதுவொரு பணக்காரன் வீட்டில் இருந்ததென்றும், அதைத்தான் திருடி இருதூற்றியம்பது ஆயிரம் மார்க்குகளுக்கு ஒரு யூதனுக்கு விற்றுவிட்ட

தாகவும், அப்பணத்திலே தான் கோட் செலவுகள் செய்ததாகவும், மீதியில் ஹொலண்டில் வீடு வாங்கியதாகவும் சொன்னான்.

‘பகிடி தெரியுமா? நான் திருடியதாக கோட்டால் நிரூபிக்க முடியவில்லை’ என்றான் சல்வதோரை சிரித்தபடியே.

‘திருடனென்று நிரூபிக்காமலா பத்தொன்பது மாதங்கள் சிறையிலிருந்தாய்.’

‘அதைவிடு. பணம் கிடைத்ததே...’ என்றான் உத்ஸாகமாக.

மாலை ஒன்பது மணியைத் தாண்டிவிட்டது. வெயில் இன்னும் தாழவில்லை. நானும் சல்வதோரையும் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். பக்கத்து அறைக் கதவு உதைத்து சத்தம் கேட்டது. அதில் அல்போன்சும் சிறியும் இருந்தார்கள். காலையில் அல்போன்ஸ் தனக்கு உடம்பு சரியில்லையென்றது ஞாபகம் வந்தது.

கதவு தொடர்ந்து தட்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. காவலாளி வந்து, ‘என்ன வேண்டும் உங்களுக்கு’ என்று கத்தினான்.

‘டொக்டரைக் கூப்பிடு, அல்போன்சுக்கு நெஞ்சுவலி.. கதவைத்திற’ என்று சிறி கத்தினான்,

‘... இப்ப முடியாது. ஜன்னலைத் திறந்துவிட்டு படு. காலையில் விண்ணப்பம் எழுதிக் கொடு’ என்று கத்திக் கொண்டு காவலாளி போய்விட்டான்.

‘இன்றைக்குச் செத்துப் போ. நாளைக்கு விண்ணப்பம் எழுது. விண்ணப்பம் தெரியுமா விண்ணப்பம்’ என்று எனக்குச் சொன்னபடியே சிறி கதவருகில் போய் நின்றான். குரலைச் செருமி காவலாளிகளின் தடித்த குரலை தனக்கும் வரவழைத்தபடி, ‘என்ன! என்ன வேண்டும் உனக்கு! முடியாது...இப்ப இல்லை

நாளைக்கு...’ ஓம் நாளைக்கு விண்ணப்பம் எழுது’ என்று ‘மிமிக்கி’ செய்து சிரித்துக் கொண்டிருந்தான். விண்ணப்பம் எழுதி எழுதி நாங்கள் ஓய்ந்து போனோம். ‘தட்டுங்கள் திறக்கப்படும் கேளுங்கள் கொடுக்கப்படும்’ என்பதற்கிணங்க நாங்கள் ‘தட்டிக் கொண்டும் கேட்டுக் கொண்டும்’ இருந்தோம். திறக்கப்பட்டதா கொடுக்கப்பட்டதா என்பது செத்துப்போன யேசுவிற்கு தெரிய நியாயமில்லை. நாங்கள் தேடிக்கொண்டு மட்டும் இருந்தோம். சல்வதோரைக்கு ஹிட்லரைக் கண்டு பிடிக்க இருப்பதைத்து வருடங்கள் ஆயின.

அம்மா சூரியன். அப்பா நிலவு.

நாங்கள் வெயிலின் குழந்தைகளாகப் பிறந்தோம்.

...பனியிலும், பனியின் நிழலிலும் வாழ நிர்ப்பந்திக்கப் பட்டோம். பனி வெள்ளை நிறம் என்பதைக் கண்டு பிடித்தோம்.

பனி நிலத்தின் வெயில் காலமொன்றில் கைதிகளாக்கப் பட்டோம்.

எங்களின் தோலின் நிறம் வெள்ளை அல்ல என்பதை ஐரோப்பாவை நாங்கள் கண்டுபிடித்த பின்னர்தான் உணர்ந்து கொண்டோம்.

எங்களை சமுத்திரத்திலும், நிலத்திலும் தேசங்கள் தாண்டி தேசங்களுக்கு வீசி எறியவும் ஐரோப்பியர்களின் கண்டுபிடிப்புகள், அவர்களுக்காகவே உதவின என்பதையும் கண்டுபிடித்தோம்.

கொலம்பனின் வாரிசுகள் உலகத்தின் தரித்திரங்க ளென்றும், ஐரோப்பாவையும் ஐரோப்பியரையும், ஹிட்லரையும், ஹிட்லரின் ஜேர்மனியையும், ஜேர்மனியரையும் பிரித்துப் பிரித்து கண்டுபிடித்தோம். எங்களின் செல்வங்கள், எங்களின் கோதுமை, எங்களின் அரிசி, எங்களின் ஆடைகள், எங்களின் உழைப்பு, எல்லாம்

274 □ பனியும் பனையும்

கொள்ளை கொண்டு மலையாய ஐரோப்பாவில்
குவித்து வைத்ததையும் கண்டுவிடித்தோம்.

பின் குறிப்புகள்:

ராஸ்தா, அல்போன்ஸ், சிறி எல்லோரும் வீட்டிற்குப்
போகிறார்கள். நானும் யூனாவும் ஒரு வீட்டில்
வாழ்வது எப்படி என்று கற்றுக் கொண்டோம். ஆனால்
அதற்கு வீடுதான் இல்லை! எங்களுக்கு முன்பு வீடுகள்
இருந்தன. ராஸ்தாவைப் போல் உயர்ந்த கடவுள்
ரிடமும், ஆத்மாவிடமும் வாய்விட்டு பேசும் வாய்ப்பை
எங்கள் வீடுகள் இழந்தன. □

வட அமேரிக்கக்
கதைகள்

பத்து

கதைஞர்

அளவெட்டி சிறிசுக்கந்தராசா
ஆனந்த் பிரசாத்
கந்தசாமி, அ
கிரிதரன், வ.ந
சக்கரவர்த்தி
நவம், க
நிலா-குமதாசன்
பவான்
மஹாலிங்கம், என்.கே
ஜோர்ஜ் குருசேவ்

மரபுகளும் உறவுகளும்

அளவெட்டி சிறிசுக்கந்தராசா

“DONNE E BUOI PAESE TUOI”

இத்தாலிய நாடோடிப் பழமொழி...

(பெண்களும் காளைமாடுகளும் உங்களுங்கள் நாட்டி
லேயே...எடுக்கப்பட வேண்டும்)

முன் குறுணிக் குறிப்பு:

மேற்படி நாடோடிப் பழமொழியை ஆதரித்தோ, விஸ்தரித்தோ, தர்க்கிக்கவென்றோ இக்கதை எழுதப் படவேயில்லை.

முதலாவது இரண்டாவது:

நடுமண்டை சுடுவெயிலும் ஈத்தம்பியின் கடுமண்டைச் சிடுசிடு சினமும் படு(ஊ) காங்கையாய்க் கெடு நெருப் படித்தன.

‘பரதேசிக்கு அவள் என்னபெட்டையெண்டுதெரியுமோ?...யின்ரை மேள்...அவளைக்கொண்டுதிரியிறாராமோ? நாய்ப்பயல்... தொடுசல் வைக்க எங்கடையெங்கடை குடி, கும்பலிலை ஒண்டுமே கிடையாதோ? வரட்டுக்கு... இண்டைக்கு ஒண்டும் ஒண்டும் இரண்டில்லையெண்டு... பண்ணிவிடுகிறன்....’

‘எடி அச்சி... என்ன மூலைத்தைலாப்பெட்டியை நேர்ந்து கொண்டு முழுசுறாய்? கெடுசாதி நாராணிக்கு அவள் என்ன குலமெண்டு தெரியுமே...?’

‘தெரியுமெண்டுதான் நினைக்கிறன்...’

‘போனாராம் உடையார் பீநாறிப் பூக்கொய்ய...’

‘தெரியுமெண்டுதான் நினைக்கிறியோ நீ...ஆத்தையும் குத்தியனுந்தான் சேர்ந்து கொண்டு அடுகிடைபடுகிடை பண்ணுகிறியள் போலை... சன்னதங் கொண்டால் இந்த இன்னாசித் தம்பியின் என்னவென்ன, செய்வா னெண்டு தெரியுந்தானே... அருவாள் மிடங்காலை கரம் சிதறும்... கொலை விழும், கொலை.’

இ.தம்பியாகிய ஈத்தம்பி என்ற இன்னாசித் தம்பியின் கொலை அச்சுறுத்தலில் அச்சி அபரிமிதமாய் வெகுண்டெரிய வெக்கை வெளியே மிதமாய் காங்கித்தது.

‘அந்த எடுபட்ட...யோடை இனிமேல் இந்த விழுவான் பறைச்சல் பேச்சல் வைச்சானெண்டு அறிஞ்சால்.....’

பரசுத்தியாய் பிரண்டடிக்கும் பார்...’ என்று ஈத்தம்பி ரௌத்திரிக்க பரதேசியாகிய குத்தியனென்ற விழுவான் சமசாலைச் சூத்திரக் குண்டடியில் சிப்பியுடன் பறைச்சல் பேச்சல் வைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஆதலின் தர்க்கரீதியாகவும் ஈத்தம்பியின் அச்சுறுத்தல் எச்சரிக்கையின் பிரகாரமும்... பரசுத்தியாய் புரண்ட டிக்கும் என்றபடிக்கிருந்தும் நிலத்தை வெறுத்து நெடி துயர்ந்து இணை தொடர்ந்திருந்த மொக்கோ மொக்குப் பணைமரங்களின் காவோலைகளின் குரல் வளைச் சரசரப் பொலியை அதீதமாய் விஞ்சுகிற தினுஸில் சூத்திரக் குண்டடியில் லோகம் பிசிறடைந்து மங்கிக்கிற வண்ணத்துக்கு குருட்டிக்கும் காதல் ஸரஸ ஸஞ்ஸாரத்தில் கும்பனும் சிப்பியும் குத்தியிருந்தனர்.

காவோலையைக் கங்கும் சூத்திரவாளியைப் பிணைச்ச லும் சிப்பியைக் கும்பனும் அணைத்தபடி தான்...

‘எனக்கெண்டால் என்னவோ எக்கச் சக்கமாய்ப் பயமாய்க் கிடக்கு...’

‘ஏன்...?’

‘கொப்பருக்குத் தெரிஞ்சால் கொண்டெல்லே போடு வார்...’

‘யாமிருக்கப் பயமேன்?’ என்றான் கும்பன் சிறீமுருக் னாகி.

‘சாதிச் செருக்குப் பிடிச்ச அந்தாள்...யிலை உங்க ளுக்கு லவ்வெண்டறிஞ்சால் சும்மாவே விடும்?’

‘யாமார்க்கும் குடியல்லோம்... யாம் யமது குடியு மல்லோம்... யமது யப்பனையும் யஞ்சோம்...யப்பா னையும் அமெரிக்காவையும் கூட யஞ்சவேயஞ்சோம்...’ என்று கும்பன் இம்முறை குரவனானான்.

‘யுங்களுக்கு யச்சமில்லை... சரி... யெனக் கெல்லோ யச்சமாயிருக்கு...’

‘யோசியாதையும்... எல்லாம் வளத்திலை வரும்...’

‘யோசிக்காமல் யென்ன யெய்யிறது...’

‘வாயை மூடும்... துத்தேறி... சும்மா பேச்சுக் கெடுத்தால் இண்டு முழுக்க யகரத்திலையே இச்சிக் கிறது...’ சிப்பி வாயை மூடவுமில்லை.

இரண்டாவது முதலாவது:

‘முட்டாள்... விளங்கிக் கொள்கிறமாதிரிப் பேசு... இல்லையேல் எனக்கு முத்தந் தருவதற்காக மட்டும் வாயைத் திற...’

‘மூதேவி ஸ்திரீ... உனது பாணை மண்டையின் விறுத் தத்திற்கு இந்தச் சங்கதிகள் எங்கே புரியப் போகின்றன...?’

‘உனக்குத்தான் பெரிதாய் ஏதோ இந்தத் துருப்பிடித்த சப்பாத்துத் தூசுகள் புரிகிறதாக்கும்... வாழ்க்கையை உமியத்தெரியாத பசலிப்பயல்... அது கிடக்கட்டும்... இரா குழுவிழாவுக்கு வருகின்றாயா இல்லையா கும்ஸ்ஸ்?’ என்று லௌறா அதீதமாய் ஆடித்திரிந்தாள். கும்பன், ‘வருகிறேனெடி’ என்று சரணாகதியானான். குமாரதீபன் என்று பிறப்பு நாமகரணம் பெற்று கும்பன் என்று சிறப்பு நாமோதயம் அடைந்து நண்பர் களிடத்து.. இப்போது எலிவால் தலைமயிர்க்காரி யுடைய அலவாய்ப் பட்ட உச்சரிப்பில் ‘கும்ஸ்ஸ்’ ஆக சங்கைகெட்ட ரீதியில் சீரழிந்தான் இன்னாசித்தம்பி குமாரதீபன். இந்த நாட்டில்...

‘உனது கரு நீளக் கூந்தல்காரக் குட்டி என்ன செய் கிறது அந்த நாட்டில்...?’

‘அந்த நாட்டில் எனக்கேது குட்டி? நீதான் எனது குட்டி, கன்று எல்லாமே...’

‘வெடுக்கடிக்கிற கூழ்முட்டை ரகத்தில் பொய் பேசாதே. கும்ஸ்ஸ்... எனக்குத் தெரியாதா நீஇன்னும்

உனது நாட்டு ஒற்றைக் குச்சி மாஜிக் காதலிக்காக விரகிப்பதையிட்டு...’

‘வாயை மூடு... துத்தேறி... மாஜியும்... காதலியும் மண்திட்டியும்... உடனுக்குடன் உள்ளதுதான் வாழ்வு.. மாஜி என்பது இறந்த காலத்துச் சொல்... நடக்கிற காலத்திற்கேற்ப மாஜி என்ற சொல்லுக்கான உருபு எது தெரியுமா?’

‘இல்லை கும்ஸ்ஸ் நீயே சொல்லு...’ கும்பனைக் கட்டிக் கொண்டாள் அவள்.

‘அப்போ இந்த நிகழ்காலத்து அழகுச்சிமிழை எப்போது திருமணம் செய்யப்போகிறாய்...?’

‘திருமணம் நிகழ்காலத்துச் சொல் அல்ல...’ என்றான் கும்பன்.

‘என்னது? திருமணம் நிகழ்காலச் சொல் இல்லையா? இது என்ன அடம். ஈவா காலத்துப் பதமா?’

‘அடமும் ஈவாப்பத்தினியும் கல்யாணமின்றியே கூடிக் குட்டிபோட்டார்களென்று தெரியாதா உனக்கு?’

‘அவர்களுக்கு மணம் முடிக்க மனமாயிருந்தும் பாதிரி யாரோ வேறெவருமோ இல்லாதபடியால் அது நிறை வேறாதிருக்கலாமல்லவா?’

கும்பன் ‘ஹக்ஹக்காஹ்’ என்று தெருணித்துச் சிரித் தான்.

‘நீ சமயங்களில் புத்திசாலியாகவும் சிந்திக்கிறாய்...’

‘சமயங்களிலென்ன... எப்போதுமேதான்...’ அது இருக்கட்டும்... எப்போது இந்தப் புத்திஜீனியை முழுதாகி ஏற்று மணமுடிக்க போகிறாயென்றதற்கு இன்னமும் நீ பதில் சொல்லவில்லையே...?’

‘அங்குபார்... அந்தத் தள்ளுவண்டில் மாதங்களையே தாண்டாத குழந்தை என்ன நேர்த்தியாய் கையசைத்து வந்தனம் சொல்கிறது...’

‘யோவோயோவ்... எப்போதையும் போல இப்போதும் கதையை மாற்றாதே...’

‘பாதிரியாரும்... வேறுபலரும்... எனக்கு ஈடுபாடும் உனக்கு... கழிந்து மூன்று நாட்களும் வருகிறபோது... திருமண வைபவத்தை வைத்தால் போயிற்று...’

‘ஹெய்யய்... எனக்கு... நேற்றுத்தான் முடிவடைந்தது. நாளை மறுநாள் வைப்போமா?’

‘த்த... பார்... எவ்வளவு ரம்மியமாய் அந்த உருள் வண்டி வாண்டு சிரிக்கிறது...’

‘பிறகு பார்... ஓட்டைக் குச்சி... கதையை மாற்றி பம்மாத்து விடுகிறான்... முடிவாக நீ எப்போது எமக்குத் திருமணம் என்று சொல்லாவிடின் எனது படுக்கையில் நான் மட்டுந்தான் படுப்பேன்...?’

‘எனக்கு இப்போதைக்கு மணமுடிக்கிற சிந்தனை கிடையாது லௌறா...’

இரண்டாவது இரண்டாவது:

‘உவ்வுவ்’ வென்று சீறி எகிறும் வாகனங்களுக்கு மேலே குறுவீடும் விட்டினுள் குளிரும் சூடாக்கிகளும் ஈத்தம்பி, அச்சி சமேதரான கும்பனின் குடும்பமுமிருந்தன. சந்ததிகளே சொர்ப்பனத்திலும் நினைத்தேகாத சங்கதியாய் பிறந்து உறைந்த ஜென்மலோகத்துக்கு இப்பால் ஆயிரமாயிரங் காதங்கள் தாண்டி வந்து வாழ் வீற்றை பலிதமாக்குவதன் சாத்தியத்தை இங்குள்ள நூறானவர்களில் யார் நினைத்தார்கள்?

குளியலறையின் மாரி இரைச்சல் திடுமென நிற்க உப்பிப்பருத்த சரீரத்து பூவிசிறல் ஸ்நானத்தால் ‘‘பிளாஸ்டிக்’’ சேலையை ஏமாற்றி வெளிக் கொட்டிய ஜலம் கீழ்க் கதவிடுக்கினூடு சர்ப்ப நெளிவாய் முதலில் வந்தது; பின்னால் கும்பநெளிவாய் ஈத்தம்பி வந்தார்.

வரவேற்பறையில் அச்சி ஆச்சி முழங்கை மூட்டில் நெற்றி விட்டத்தை வைத்தபடி அழுது கொண்டிருந்தது.

‘‘சாதி இறக்கமெண்டு ... குலத்தலை ... மேனோடை, பறைச்சல் பேச்சல் வைக்கிறானெண்டு குத்தி முறிஞ்சம்... இண்டைக்குப் பாருங்கோவன். வெள்ளைக்காறியோடை வெக்கங்கெட்டதனமாய் வெளிக்கிட்டுத் திரியிறான் தம்பி, சச்சச்சய். நாச மறுப்பு... எத்தினையெல்லாம் நினைச்சன்... கண்ணுருகிற கணக்குக்கு கண்ணகிமாதிரி மருமகள்ப் பெட்டையொருத்தி வருவாள்... கமிட்டியில்லாமல் கண்ணைமூடுவமெண்டால்... சந்திக்குத்தி வைரவரே, அடுக்குமோ இந்தச் சோதனை?’’ ஈத்தம்பிக்கு உடன் குளிப்பு உடலத்தில் விஸ்தாரித் திருந்த குளிர் நிலைபரத்தை மேவியபடிக்கு உஸ்ணம் தேகம்பூரா ஏறி வியர்க்க வாரம்பித்தது.

‘ஏனெனை! ஒப்பாரி வைக்கிறாய்...? இது சீமை தேசம்... ஊரகத்து தரவை வரம்புக்கட்டும், திருக்கை வண்டிலும், தொழுவத்து மாவெள்ளையனும் சீரிக்கிற ஊர்க்காடி இல்லை. அங்கினெக்கையே அடங்காப் பிடாரனாய் எத்துப்பட்ட பொடியன் திறந்து போட்ட இந்த மண்ணிலையே வழத்திலை வரப்போறான்...? சலிக்காதையெனை நீ...?’

‘சும்மா இருங்கோப்பா நீங்கள்... நான் படுகிற வேதனை எனக்கெல்லோ தெரியும்... கொள்ளி வைக்க வெண்டு கோயிலான கோயிலுக்கெல்லாம் மாவிளக்குக் கொளுத்தி ஆசையருமையாய்ப் பெத்த ஒற்றை வாரிசு, கண்ணுக்கும் மூக்குக்கும் பூசி மெழுகிக் கொண்டு அரை தெரியிற விறுத்தத்துக்கு அலையிற ஆட்டக் காறியோடை... பெத்த மனசுக்கு பொர்சு வைக்க நெருப்பு மூளாதோ...’

‘சரி... சரி... சலிச்சுக் குத்தி என்ன புண்ணியம்?... சொல் வழி கேக்கிற பருவம் சீமையேறிப் போச்சு...

அனாதரவாய் எல்லிக் கொப்பருக்கும் புக்கையாறாப்
பிள்ளைக்கும் பயந்து கிடங்கு வழிய கிடக்கிறமெண்டு
இச்சப்பொன்சர் பண்ணிக் கூப்பிட்டிருக்கிறான் தம்பி...
அவனை விட்டால் எங்களுக்கு இஞ்சை என்ன
ஆறுதல்...? அரக்காதையெண்டால் அரிக்கன் ஆடுகூட
அசை போடாத செட்டு எழும்பின இன்னாசித் தம்பி
யான இன்னாசித்தம்பியே நொடிஞ்சு போய் பாண்
போறணை மாதிரியான அப்பாமார்க்கண்டிலை அடங்கிப்
போயிருக்கிறான்... நீ ஏனெனணை அச்சி அழுது
முழியிறாய்?

‘உங்களுக்கு கென்னப்பா? அசுமாத்தம் இல்லாமலுக்குச்
சொல்லிப் போட்டியள்... என்றை தனிப்பை ஆரிட்டைச்
சொல்லி ஆறுகிறது? அறையை விட்டு அசையேலாத
மாதிரி வெளி விறைச்சுப் போய்க் கிடக்கு... ஆள்வா
யிலை காலாற நடந்துதிரிய வழியில்லை... அடுப்படி
யிலை பலகைக் கட்டையைப் போட்டுக் கொண்டு
பன்னாடையையும் பனங்கங்கையும் எரிச்சு நாக்குப்
பொச்சந் தீர நாலு கறி வைச்சுத்தின்ன நிலவர
மில்லை... அங்கை சவுக்காரத்தை மட்டுந்தான் சுத்தி
வித்தாங்கள்... இஞ்சை என்னெடாவெண்டால் எதை
எடுத்தாலும் பக்கெற்றுக்கைதான் போட்டுக் கிடக்கு...
கேப்பை மாட்டு மடியிலையிருந்து குடுபறக்கச் செம்
பிலை கறக்கிற பாலான பால் கூட பெட்டிலையெல்லே
வருகுது... நாசமறுப்பு... சுவிச்சியைத் தொட்டால்தான்
எந்தக் கோதாரியும் வேலை செய்யுது... சிச்சிச்சி... சீர்
கெட்ட சீவியம்!’ அச்சி மீள அழுத்தொடங்கினாள்...
ஈத்தம்பியர் ‘மலியெத்தா’வைப் போட்டு அதன் மேல்
முதுகை முடித்துவாய்த் துண்டைப் போர்த்தியபடி
அச்சியை நெருங்கி செளரி பிணைத்த அவளது நரை
சடைக் கொண்டையை மிருதுவாய்த் தடவி விட்டார்.

‘அழாதையெனணை... செல்லம். எல்லாம் எங்கடை
விதி... தேசம் விட்டு தேசாந்திர விலக்கம் வந்து

சீவியம் விழுக்கிறதெண்டால் இப்பிடித்தான்... எங்கடை
எழுப்பங்களையும் சடங்கு, சம்பிரதாயங்களையும்
ஊரோடை ஒருக்களிச்சு விட்டிட்டு வந்த மாதிரி எடுக்க
வேண்டியதுதான்...’

‘அதுக்காக செம்பட்டைப் பரட்டை மயிரை ஒழுக்கி,
கழுத்து விட்டமும் கமக்கட்டடியும் கண்டாவளை வெளி
கணியத்துக்கு தெரியிறமாதிரி பிட்டத்தைக் கிளப்பிக்
கொண்டு திரியிற ஒடுகாலி வெள்ளைச்சியே எனக்கு
மருமகளாய் வாறது...’

‘விதிச்சபடிக்குத்தான் வெள்ளாமை கண்டியோ அச்சி?
எங்கடை தலையிலை சந்திக் குத்தி வைரவன் எழுதின
எழுத்து அதுதானெண்டால் தலையாலை கிடங்கு
கிண்டி என்னப்பா செய்யிறது நாங்கள்... நடக்கிறது
நடக்கட்டன்...’

முதலாவது முதலாவதும் முடிவதும்:

‘விசாரக் கேடன்... போக்கி... உனது எதிர்மறை
வாதமும்...தன்னலத்துக் கீழ்க்குணமும் குறுக்கே நின்று
என் மேலான பிரியத்தை மழுங்கடிப்பது எனக்குத்
தெரியும்...’

‘அதல்ல விவகாரம்’

‘வாயை மூடு... சப்பாத்துத் தூக்க காரணங்களைக்
கற்பித்து என்ன மேலும் முட்டாளாக்காதே’

‘அதுவுமல்ல. துத்தேறி...தொடர்ச்சியாய் கிணுகிணுக்
காமல் நான் சொல்வதையும் கொஞ்சம் கேளேன்’

‘என்னத்தைப் பெரிதாய்ச் சொல்லிக் கிழிக்கப்
போகிறாய்?’

‘த்த...பார் லௌறா... பொட்டாகக் குறுகியது தான்
வாழ்க்கை என்றாலும், சம்பந்தப்பட்டு வாழுகிற
மனிதரின் மட்டத்தில் வைத்து வரிக்கையில் அதே

வாழ்க்கை ரொம்பவும் நீண்டது மட்டுமல்ல செழுமிய உத்தாரணத்தைத் தூக்கித் தரவுக்கூடியது... இதனால் தான்..... வாழ்வுப் பிணைப்பின் இணைத்தேர்வில் அதீதமான அவதானங் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. புவியியலும் மானிடவியலும் படுவேகமாய் எவ்வளவு தான் நெருங்கிவரினும், நடைமுறை நிதர்சனங்களை அசட்டு வீரிப்பிற்காகப் புறந்தள்ள முடியாது என்னால்? 'என்ன கும்ஸ்ஸ் நீ? அபரிமிதமாய் ஆலாபனை செய்கிறாய்... நீ எங்கே வருகிறாயென்பது எனக்குப்புகிறது. நான் கீழைத்தேயக் குப்பையிலிருந்து வந்தவன்... நீ வாழ்வை கல அணுவால் மாமிச வகையாய் ருசிக்கிற வெள்ளைப் பரத்தை... உன்னை மணந்து நாளும் கணமும் ஏன் துக்கித்தழிவான் என்று கலா சாரத்தையும் பண்பாட்டையும் இடையில் போட்டு உடைத்தழல்கிறாய் அதுதானே? அப்புறம் என்ன...க்கு என்னிடம் நெருங்கினாய்?... எனது கட்டிலின் பாதியை உன்னுடன் சேர்த்துப் போர்வையால் மூடினாய்?'

குப்பனுக்கு குளிர் வளி சூடேற்றத் தொடங்கிற்று. 'உனது போர்வைக்குக்குள் நானும் வந்த பிற்பாடு தான், எனக்கு என்னுடைய ஜென்ம பூமியின் நிறம் பளீரிட்டது. இதற்காக உன்னை ஏமாற்றியதாயோ உனது வழக்க தோஸங்களுக்கு துரோகமிழைத்த தாயோ கணக்கிடுவதாயிருந்தால் நீ ஒருநாள் மண முடிக்கப்போகும் உனது எதிர்கால புருஸா பிள்ளை யாண்டான் என்று ஒருவனுமில்லை என்றிருக்க வேண்டும். உனக்கே தெரியும், இது சாத்தியத்துக்கே சாத்திய மற்றதொன்றென்று...'

TAIL PIECE:

அசுக்கென்று படு சினமாய் தருக்காவில் இருந்து கும்பனை வசைத்து விலகி நடந்து லௌறா திரும்பி வரவேயில்லையாம்; அந்த அதே வழியில் '...' யின்றை மேள்-சிப்பி வந்ததாய்க் கேள்வி.

அவர் நாண...

ஆனந்த் பிரசாத்

சீனிக்கிழமை. குறைந்தது ஒன்பது மணி வரையுமா வது படுக்க வேண்டுமென்று முயன்றாலும் ஐந்தரை ஆறு மணிக்கு மேல் முடிவழிதில்லை. பிரச்சனைகள்

எழுப்பி விட்டு விடுகிறதேயன்றி நானாக நினைத் தொன்றும் செய்வதில்லை. எனும்பு மொய்த்தது போல் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக ஆரம்பித்துப் பின்பு மொத்தமாக ஒன்று திரண்டு முளையைக் கடித்துக் குதறிக்கொண்டிருக்கும். இந்த மூன்று வருடக் கனடா வாழ்க்கையில் பிரச்சனை எழும்புகளில் அன்றாட மேய்ச்சல். நாற்பத்தி யெட்டு வயதில் இப்படி யொரு வாழ்க்கை.

இந்த 'பிரிட்ஜ்' வேறு சனியன். எந்த நேரமும் 'கிர் கிர்' ரென்று சத்தம் போட்டபடி. எரிச்சலாக வருகிறது. இந்தக் காலையின் அழகையும், அமைதியையும் குலைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. எழுந்து போய் சவருடன் சேர்ந்து ஒரு தள்ளுத் தள்ளிப் பார்க்கிறேன். அப்போது முற்றாக நிற்காவிட்டாலும் கொஞ்சம் குறைந்திருக்கிறது. இதற்கு மேலும் ஏதாவது செய் தால் பின்புறமுள்ள 'கொம்பிரெசர்' உடைந்து (பிரிட்ஜ்) இதற்குள் இரண்டு கிழமையாக இருக்கும் கறி வகைகள் பழுதாகிவிடும். இந்தச் சனி, ஞாயிறில் அவற்றை ஒரு குழையல் போட்டுச் சாப்பிட்டு முடிப்பதோடு இன்னும் இரண்டுகிழமைக்குப் புதிதாக ஏதாவது சமைத்துவைக்க வேண்டுமென்கிற என்னுடைய திட சங்கற்பங்க ளெல்லாம் கூடவே உடைந்து நொருங்கிவிடும். என் 'அட்சய பாத்திரத்தை' இனிமேலும் அலுப்புக் கொடுக்கக் கூடாதென்று விட்டு விடுகிறேன். இதில் இன்னுமொரு சிக்கலும் இருக்கிறது. இந்தப் பெரிய 'பிரிட்ஜ்' ஐஜ் அரக்கிக் கிரக்கி ஏதாவது செய்யப்போக நாரிக்குள் பிடித்துவிட்டால் அவ்வளவுதான். திங்கட்கிழமை குமாருக்கு அவல் கிடைத்த மாதிரி! சும்மாவே காரண மில்லாமல் 'வள் வள்' ளென்று ஏறி விழுபவன், நான் வேலைக்குப் போய் திங்கட்கிழமையும் அதுவுமாகக் குனியவோ, நிமிரவோ ஏலாமல் சிரமப்பட்டால் உலுக்கி யெடுத்து விடுவான்.

கடந்த ஆறு மாத காலமாக இந்தக் குமாரோடும் இவன் சகாக்களோடும்—எல்லோருக்கும் என்னில் பாதி வயது தான்!—பட்டு வரும் அவஸ்தைகளும், மன உளைச்சல்களும் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. சுமார் நான்கு வருடங் களுக்கு முன்பு இந்த குமார் கனடாவுக்கு விமான மூலம் வந்தான். கூட வந்த எல்லோரும் 'பிளேனை' விட்டு இறங்கி விட்டார்கள். இவன் மட்டும் மிதந்தபடி நேரே இந்த 'பாக்டறிக்குள்' வந்து வேலைக்குச் சேர்ந்து, ஏற்கெனவே புனிப்பேறின தலைக்கு 'போர்மென்' என்கிற தொப்பியை வேறு போட்டுவிட பிள்ளைக்குத் தலைகால் தெரியாமல் போனதில் தான் இந்த 'வள் வள்.' இன்னும் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு மிதந்து கொண்டேயிருப்பான் என்பது கணிப்பு.

இதென்ன? ஐந்து நாட்களும் இவனுடன் அலுப்புப் பட்டுவிட்டு இந்தச் சனிக்கிழமை விடுமுறை நாளிலும் இவளையே நினைத்துக் கொண்டு? ஒருவாறு காலைக் கடன்களை முடித்துக் கொண்டு வெளியே போக ஆயத்தமாகிறேன். ஜன்னலைத் திறந்து பார்த்ததில் வெளியே குளிரில்லை சும்மா 'ஷேர்ட்' டோடு போக லாம் போல் தெரிகிறது. 'பாங்க்' கிற்குப் போய் பின்பு 'ஜான் தலோன் மார்க்கற்' இல் காய் கறி, அதன் பின்பு 'செயின்ற் லோரன்ட்' இல் இறைச்சி. திட்டம் போட்டாயிற்று. எனக்கு இரண்டு வாரங்களுக்கொரு முறை சம்பளம் தருவதால் ஒவ்வொரு இரண்டு வாரங் களிலும் இந்த அவஸ்தை.

'ஜான் தலோனில்' இறங்கிய போது ரமேஷ் எதிர்ப்பக்க மாய் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தான். இன்றைக்கு 'ஓவர் டைம்' செய்ய வேண்டுமென்று நேற்றுச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

இப்போது இங்கே நிற்கிறான்? ஒரு வேளை போக வில்லை போல. ஒரு காதில் கடுக்கலும், பிடரியில் சிறிய ம.ப-19

குடுமியுமாய்— ‘ஹாய்’— நான் பேசாமல் கையைக் காட்டிவிட்டுப் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன். இந்த ‘ஹாய்’ உட்பட இன்னுமொரு நாலைந்து வார்த்தைகளுடன் இவன் ஆங்கில அறிவு முற்றுப் பெற்று விடுகிறது.

எனக்கு மாத்திரம் இந்த ஆங்கில அறிவும் இல்லாது போயிருக்குமானால் என்னை நாய் கொண்டு போயிருக்கும். இவன்கள் என்னை வைத்து ‘பேஸ்பால்’ ஆடியிருப்பான்கள்.

ஒரு வழியாக ‘செயின்ற் லோரன்ட்’ வந்து சேர பன்னிரண்டு மணியாகி விட்டது. இறைச்சிக் கடையில் ஏகப் பட்ட சனம். வழமை போல அநேகமான தமிழ் முகங்கள். பாலன் கையில் இரண்டு ‘வீடியோ கசற்’ றுகளுடன் நின்று, கொண்டிருந்தான். அது என்ன வீடியோ என்பதும், அவன் ஏன் ‘செயின்ற் லோரன்ட்’-இல் அலைகிறான் என்பதுவும், ‘பாக்ரறி’ முழுவதும் பிரசித்தமான விஷயம். பகல் சாப்பாட்டு இடைவேளையின் போது பக்கத்து மேசையிலிருந்து கொண்டு எனக்குக் கேட்காதென்று நினைத்துக் கொண்டு குமாரும், இவனுகளும் கூடிக் கூடி நேற்றிரவு பார்த்த ‘புளுபிலிம்’ பற்றிச் சிலாகித்துப் பேசுவதைத்தான் தினமும் கேட்கிறேனே. எனக்கு எதுவும் கேட்கவில்லையென்பதாகக் காட்டிக் கொள்வதற்கு நான் படும் பிரயத்தனங்கள் கொடுமை. எனக்கும் கேட்கிறதாக இவன்களுக்குத் தெரிந்தாலோ இருக்கிற கொஞ்ச நஞ்சு மரியாதையும் போய்விடும். பிறகு எனது ‘செக்ஸ்’ அனுபவங்களைப்பற்றி பேட்டி காணவும், ‘மாடர்ன் டெக்னாலஜி’ பற்றிப் போதிக்கவும் ஆரம்பித்து விடுவான்கள்.

‘என்ன மாஸ்ரர், இறைச்சி வாங்க வந்தனியன் போல’ வழிந்து கொண்டு கேட்கிறான் பாலன். ‘பின்ன என்ன இருபத்தி ஐந்து சதத்தை போட்டு ஒட்டைக்குள்ளால்

விடுப்புப் பார்ப்பதற்கே வந்தனான்?’ என்று எரிந்து கொண்டே மனதிற்குள் சொல்லிக் கொண்டாலும் வெளியில், ‘ஓமோம்’ என்பதோடு வெட்டிக் கொண்டு, வெட்டி முடித்த இறைச்சியையும் பெற்றுக் கொண்டு வழமை போலவே ஒரு சிறிய ‘பலன் ரைன்ஸ்’ விஸ்கிப் போத்தலையும் வாங்கிக் கொண்டு வீடு வந்து சேர மூன்றரை மணியாகி விட்டது.

ஞாயிற்றுக் கிழமை. ஒன்பது மணிவரையும் நிம்மதியாகத் தூங்கி யெழும்ப முடிந்தது, ‘பலன் ரைன்ஸ்’ உடைய புண்ணியத்தில். பிரச்சினைகள் எதுவும் பெரிதாகப் பாதிக்காது, மூளை கொஞ்சம் சுகமாக இருக்கிறது. முகம் கழுவலாமென்று போனால் குளியலறையைக் கொஞ்சம் சுத்தம் பண்ணவேணும். துவைப்பதற்காக ஊறப் போட்ட உடுப்புகள் இரண்டு நாட்களுக்கு மேலாக இழுபடுகிறது. துவைத்துவிட்டால் நாளைக்கு வேலைக்குப் போட்டுக் கொண்டு போகலாம். இல்லையேல் நல்ல உடுப்புகளை அணிந்து கொண்டு போய் வேலை செய்யும் போது எதிலாவது மாட்டிக் கிழிந்து போய் விடுமோவென்று பயந்து, நெளிந்து கொண்டிருக்கும் போதில் முதுகிற்குள் கொளுவிப் பிடித்து விடும். பிறகு பெட்டி தூக்கும் போது வலிக்கும். மெதுவாக வேலை செய்தால் குமார் குளறுவான். முன்பும் ஒருக்கா இப்படி நடந்து குமார், ரமேஷிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்ததை என் காதுபடக் கேட்ட போது வாழ்க்கையே வெறுத்து விட்டது.

‘மச்சான் இந்தக் கிழடுகள் எல்லாம் ஊரில் ‘பென்ஷன்’ காசோட கோயில் குளமென்று இருக்காமல் காசுக்கு அவாப்பட்டு இஞ்சை வந்து பெரிய உபத்திரவம்.’

அப்போதுதான் எனக்குள் எனது நாற்பத்தியெட்டு சாதுவாக உறைத்தது. பாதியாய் நான் செத்ததும் அப்போதுதான். என்னுடைய பதினெட்டு வருட

ஆசிரியத் தொழிலில் ஒரு மாணவனையாவது கை தொட்டோ பிரம்பாலோ அடித்திருக்க மாட்டன். இவன் சொற்களால் என்னை உடைத்து விட்டான். அந்த நாட்களில் 'சோக்கட்டி' யைத் தவிர வேறெதையும் தூக்கியறிய மாட்டன் என்றெல்லாம் மனதிற்குள் புழுங்கிப் புலம்பிக் கொண்டிருந்தேன்.

'இதேன் இந்த வில்லங்கம்?' என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டே தோய்த்து முடித்து, ஒரு அம்சமான குளியலும் முடித்துவிட்டு வெளியே வந்ததில் உடலுக்கும், மனதிற்கும் ஒரு சாந்தி கிடைத்தது போன்ற உணர்வு. நாளைக்கு வேலைக்குப் போய் முறிவதற்கான தெம்பு வந்து விட்டது. இதோடு இன்னும் ஐந்து நாட்களை ஒட்டிவிடலாம். ஞாயிற்றுக் கிழமை ரொம்பவும் அமைதியாக மன உளைச்சல்கள் எதுவுமின்றிக் கழிந்து போகிறது.

திங்கட் கிழமை. காலை நேரத்துப் பரபரப்புகள் எதுவும் எனக்குக் கிடையாது. வழமையே போல் ஆறு மணிக்கு எழுந்திருக்கிறேன். ஜன்னலைத் திறந்து பார்த்தால் வெளியே மழைக் குணமாகத் தெரிகிறது. கனடாவின் கால நிலை தமிழ் நாட்டு அரசியல்வாதியைப் போல. அரைமணி நேர 'பிரேக்' கிற்குள் சாப் பிடக்கூடிய மாதிரி நாலு துண்டுப் பாணுக்கு நடுவே எதையோ அடைத்து கொண்டு தோளில் கொளுவிக்கொண்டு போகும் பையில் வைக்கிறேன்.

'இந்த வயதிலேயும் 'ஸ்கூல்' பெடியன் மாதிரி மாஸ்ரருக்கு ஒரு ஸ்ரைலான பாக்' என்று முன்பு ஒருநாள் இந்தப் பை வாங்கிய புதிதில் பாலன் நக்கலடித்தது இன்னமும் காதில் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. நெஞ்சுக்குள் 'சுருக்' கென்று தைத்தாலும் வெளியே சேர்ந்து சிரித்து மழுப்பி விட்டேன். இந்த ஊர்க் கிழஞ்சுள் அரைக்காற் சட்டையும், சன் கிளாசும் போட்டுக்

கொண்டு போனால் இவனுக்கு அது ஒரு பிரச்சினை வில்லை.

சரியாக எட்டுக்குப் பத்து நிமிடம் இருக்க 'பாக் ரறிக்குள்' நுழைந்து 'காட் பஞ்ச்' பண்ணிக் கொள்ளும் போது, 'குட் மார்னிங் மாஸ்ரர்' வெல வெலத்துப் போய், என் காதுகளையே நம்ப முடியாதவனாய்த் திரும்பிப் பார்த்தால் குமார்.

இப்போது என் கண்களையும் ஏன் என்னையும் நம்ப முடியவில்லை. இதென்ன 'ஓவர்தைந் ரெவல்யூஷன்' இந்த ஆறுமாத வரலாற்றிலேயே இல்லாத ஒரு வரவேற்பு. நானொரு கொர்ப்சேவாகவும் அவன் ஒரு ஜோர்ஜ் புஷ் ஆகவும் எனக்குப் பட்டது. புல்லரித்துப் போனேன். இதை விடவும் பல அதிசயங்கள் இன்றைக்கு நடக்கவிருப்பதை அனுமானிக்கும் திராணியற்றுப் போனேன்.

பத்து மணி 'பிரேக்' கிற்கு 'பெப்சி' வாங்கித் தந்தான். பாலன், ரமேஷ், அங்கிருந்த இயந்திரங்கள், நான் தூக்கி அடுக்கும் பெட்டிகள் எல்லோருக்கும் பரம ஆச்சரியம். பிறகு இன்று முழுவதும் என்னைப் பெட்டி தூக்கவே விடவில்லை. எல்லாவற்றையும் தானே செய்தான். என்னை அவைகளை எண்ணிக் கணக்குப் பார்த்து 'பில்' தயாரிப்பதை மட்டும் செய்யச் சொல்லி அன்போடு பணித்துவிட்டும் போனான். இதென்ன? இந்தத் தமிழ்ப்படங்களில் வில்லன் செய்யாத அநியாய மெல்லாம் செய்துவிட்டு கடைசி 'ரீல்' முடியக் கிட்டவாக திடீரென்று திருந்தி நல்லவனாகி விடுவதோடு உதிரியாக ஒரு 'டயலாக்' கும் பேசுவானே அது போலக் குமார் நடந்து கொண்டான். இன்று முழுவதும் நான் மிதந்து கொண்டிருந்தேன். கால்கள் தரையில் பாவ வில்லை.

மாலை நான்கு மணி. வேலை முடிய இன்னும் அரை மணி நேரம் இருக்கிறது. உடல் கொஞ்சம் களைத்திருந்த

தாலும் மனம் என்னவோ உற்சாகமாகவே இருக்கிறது. குமார் குழைந்த குழையலைப் பார்த்துவிட்டு பாலனும் ரமேஷும் என்னுடன் பேரன்பு பூண்டனர்.

ஏதோ நல்லது நடக்கட்டும் என்று நான் எண்ணிக் கொண்டிருந்தபோது குமார் வந்து, 'மாஸ்ரர், ஒரு திமிஷம்' என்று சொல்லிக் கூட்டிக் கொண்டு சாப் பாட்டு அறைக்குப் போனான், மற்ற நாட்களில் வேலை நேரத்தில் அவசரமாக ஒன்றுக்குப் போனாலே 'ம்... சலரோக்காரரை யெல்லாம் வேலைக்குவைத்துக் கொண்டு நான் படுகிற பாடு?' என்று புறுபுறுப்பவன், இன்று... சரி, சரி விடு. எல்லா நேரமும் ஒரு மனுஷன் ஒரே மாதிரியா இருப்பான்? என்று என்னை நானே திட்டிக் கொண்டும், இவன் ஏதோ ஒரு முக்கியமான விடயம் என்னுடன் பேசப்போகிறான் என்பதை அனுமானித்துக் கொண்டும் அவன் கூடப் போகிறேன். 'மாஸ்டர் நீங்கள் எனக்கு ஒரு பெரிய உதவி செய்ய வேணும். செய்வியளே?'

'என்ன எண்டு சொல்லும் தம்பி. என்னால ஏலுமெண்டால் கட்டாயம்.'

—சிறிது நேரத் தயக்கத்தின் பின்பு, 'மாஸ்ரர், எனக்கு 'இமிக்ரேஷன்' இல இருந்து 'இன்குவயரி'க்கு வரச் சொல்லி 'அப்பொயின்மன்ட் லெற்றர்' வந்திருக்கு. அதில் ஊருப்பட்ட 'போம்' நிரப்ப வேணும் அதோட என்றை 'கேசும்' எழுதித் தந்து நீங்கள்தான் உதவி செய்ய வேணும். மாஸ்ரரைக் கஷ்டப்படுத்திறனோ தெரியேல்ல. நீங்கள் படிச்ச நீங்கள். கட்டாயம் வடிவாய் நிரப்பித் தருவியளெண்ட நம்பிக் கையில்தான் மாஸ்ரர் உங்களிட்டைக் கேட்கிறேன்' என்றான்.

கொஞ்ச நேரம் எனக்கு என்ன செய்வது, சொல்வது என்றே தெரியவில்லை. இதுநாள் வரை இவன்

என்னுடன் நடந்து கொண்ட எல்லாவற்றுக்கும், இப்போது இவன் பேசியது என் 'ஈகோ' வைத் திருப்திப்படுத்தியதாகவே எனக்குப்பட்டது. பிறகு இப்படி நான் நினைப்பது அற்பத்தனமானதென்று எனக்கு உறைக்க ஆரம்பித்தது. சின்னப்பெடியன். இவனுடைய எதிர்காலமே இதில்தான் அடங்கியிருக்கிறது. நான் மிகவும் பொறுப்பாக இதைச் செய்து கொடுக்கவேண்டும்.

'என்ன மாஸ்ரர் யோசிக்கிறியன்?'

'இல்லை தம்பி, இன்றைக்குத் திங்கட்கிழமை. நல்ல நாள். வேலை முடிய அப்பிடியே என்னுடைய வீட்ட போவம். தம்பிக்கேதும் வேற அலுவல் இருக்கே?'

'இல்ல மாஸ்ரர். இதைவிட வேற என்ன வேலை? அப்பிடியே காரிலை போவம்.'

—மனது மிகவும் இலேசாகியிருந்தது. □

விடிவு தூரத்தில்

அ. கந்தசாமி

அவனுக்குள் உறக்கம் கலைந்து வெகு நேரத்தின் பின்பே அலாரம் கிணுகிணுத்தது. 'குலற்' இற்குள் அவனது தோளோடு மரவட்டையைப் போல் குறங்கிக்

கிடந்த சுதாவிற்கு அப்போதுதான் விழிப்பு வந்தது. பயங்கர கனவொன்று கண்டது போன்ற திடுக்காட்டில் அவள் எழுந்தாள்

சோம்பல் முறித்துக் கொட்டாவி விட்டு அணுங்கல், சிணுங்கல்களோடு அசதியாக நித்திரைவிட்டு எழும் பழக்கமெல்லாம் யாழ்ப்பாணத்து மண்ணோடு போய் விட்டது. இப்போதெல்லாம் துப்பாக்கி குண்டு பாய்ந்த தும் உடலில் ஏற்படும் ஒரு வித சிலிர்ப்போடுதான் அவளால் நித்திரை முறிந்து எழுமுடிகிறது.

கட்டிலை விட்டு இறங்கி கால் கார்பெட்டில் பட்டதும் உள்ளங்கால்களில் பனிமுள்முனைகளாய் ஏறுவதை உணர்ந்தாள்.

'வீட்டுக்காரருக்கு என்ன ஹீட்டரைக் குறைச்சப் போடு வினம், காஸ்பில் ஏறிவிடும் எண்டு. அவைக்கு மேல் வீட்டில் குளிர் இல்லை. நாங்கள் இங்க பேஸ்மெண்டிலை ஐஸ்பெட்டிக்குளை இருக்கிறம்.'

சற்று உரக்கவே அவள் தனக்குள் முணுமுணுப்பது அவனுக்கு தெளிவாக கேட்டது.

அவன் புரண்டு படுத்தான். இரண்டு வேலை அடித்து வரும் அலுப்பு அவனைப் பாரமாய் அழுத்தியது.

சுதாவை நினைக்கையில் அவனுக்கு ஆற்றாமையும் வேதனையும் நிழலாடின.

கைவிரல்களை ஸ்பரிசிக்கும்போதே அவள் கண்களில் மின்னலிடும் கிறக்கமும், கன்னங்களில் வெட்டி மறையும் செம்மையும்...

அந்த மல்லிகை மணம் வீசும் அவன் மடியில் முகம் புதைக்க, அலையாய் சுருண்ட அவன் தலைமுடியில் அவள் விரல்கள் விளையாடு...

ஓ... சொர்க்கம் கைப்பிடிக்குள் இருந்தது ஒரு காலம்.

அந்த மென்மை, கனிவு, கனிந்துருக வைக்கும் பெண்மை எல்லாம் இன்று எங்கோ போயிற்று?

‘ஒருவேளை தாய் தகப்பன் பேசிய அந்த கிளறிக்கல் மாப்பிள்ளையை செய்திருந்தால் சந்தோசமாய் இருந்திருப்பாளோ? நிச்சயமாய் நிம்மதியாய் இருந்திருப்பாள். என்னோட சேர்ந்து நாடோடியாய் காயத் தேவையில்லை.’

‘என்னப்பா... நேரமாகுதெல்லோ எழும்புங்கோவன்’

சுதாவின் குரல் அவன் நினைவோட்டத்தை தடை செய்தது.

‘ஓமோம். இதுக்கு மேலயும் கிடந்தா அங்க பக்டறியில் ஃபோமனோட அலுப்பு.’

அவன் வோஷ்ருமுக்குள் நுழையும்போது அடுக்களைப் பக்கமாய் பரபரப்புத் தெரிந்தது. ஜீவாவும் சுதாவும் வீட்டை விட்டு வெளிவரும் போது இருள் மைமலாக இருந்தது. தெருவிளக்குகளின் வெளிச்சத்தில் பார்வையிற்பட்டவையெல்லாம் விதவைக் கோலத்தில் வெளிரிட்டன. ஆங்காங்கே கிறிஸ்மஸ் மரங்கள் மட்டும் வெண்பனிப் போர்வையை விலக்கிக் கொண்டு சிலபகுதிகளில் பச்சை காட்டின. மற்றப்படி சாலையோரத்தில் வரிசையாய் நின்ற அத்தனை மரங்களும் வெறும் கொப்புசுகளை விரித்து சூனியத்தில் நிலைத்தன.

இரவு பெய்த வெண்பனியில் எது நடைபாதை, எது புற்றரை என்பது சுதாவின் கண்களுக்கு மட்டுப்படவில்லை. தடுமாற்றத்தை தடுக்க ஓரடி முன்னால்போன ஜீவாவின் கையை இறுக்கிப் பிடித்தாள்.

இதே அழுங்குப் பிடிதான இதே போலதான் அன்றும் அவன் கைகளை இறுகப் பற்றினாள்.

‘எனக்கு நீங்கள் ஒருத்தரும் வேண்டாம். நான் ஜீவா அத்தானோடேயே போறன். அவர் கடைசி வரை என்னைக் கைவிடமாட்டார்.’

‘சொந்த மச்சானாய் இருக்கலாம். ஆனா உருப்படியான படிப்பு இல்லாத ஆமான வேலை வெட்டி இல்லாத ஒருத்தனை நம்பி எப்படி பெண் குடுப்பது...’ என்ற பெற்றோரின் நியாயமான கேள்விகளுக்கு இப்படித்தான் அவன் பதிலளித்தான்.

நினைவுகளின் சுணைப்பில் ஸ்மரணை இன்றி நடந்து கொண்டிருந்த ஜீவா ‘ஓட்டன் பாக்’ பஸ்தரிப்புக்கு அருகில் தாங்கள் வந்து விட்டதை உணர்ந்தான்.

133ம் இலக்க பஸ் ஓட்டன் பாக் தரிப்பில் நின்று நிதானமாக சோம்பல் முறித்தது. விடியற்காலையில் ஓடத் தொடங்கிய முதல் பஸ் என்பதால் பயணிகளை கைவிரல்களில் மடக்கிவிடலாம். பஸ்ஸின் உள்ளே ‘சென்ரன்றி ஹோஸ்பிட்டலில் செக்குறிட்டி முடிந்து வரும் சிங்கத்தார் முன்சீற்றில் யூனிபோமுடன் மோனநிலையில் சரிந்திருந்தார்.

83இல் கொழும்பில் இருந்த இரண்டு வீட்டையும் சிங்கள சகோதரர்களின் வாண விளையாட்டுகளுக்கு அர்ப்பணித்து விட்டு இந்த பனிப்பிரதேசத்தில் தஞ்சம் புகுந்தவர். என்பதுகளில் வவுனியா அரசாங்கச் செயலதிகாரியாக இருந்தவர் என்பதை மறந்தும் நினைவிற்கு கொண்டு வராதிருக்கும் பயிற்சியை கனடாவின் சில வருட வாழ்வு அவருக்கு கற்றுத் தந்திருந்தது.

‘தம்பி, பழைய கதையனை கதைக்காதேங்கோ... இப்ப நான் ஒரு நல்ல காவல்காரன்.’

அவருடைய கோழித் தூக்கத்தை கலைத்துவிடாமல் இரண்டு இருக்கைகள் தள்ளி இவர்கள் இருவரும் அமர்ந்தனர்.

வெளியே மில்ரறி றெயிலில் பசுமைபூத்த மரக்கூடல் கள் எல்லாம் பனிமலைகளாக காட்சி தந்தன. தெருவில் நிறைந்திருந்த பனிப்படலங்களை 'கிறேடர்கள்' வாரி அள்ளிக் கரையில் ஒதுங்கிக் கொண்டிருந்தன.

'என்னப்பா இந்த முறைச் சீட்டுக்கு என்ன யோசிச்சு இருக்கிறியள்?'

யன்னலுக்கு வெளியே நகரும் காட்சிகளில் கரைந்து கொண்டிருந்த ஜீவாவை சுதா பஸ்ஸிற்குள் கொண்டு வந்தாள்.

'என்ன செய்யச் சொல்றீர்?'

இயலாமையில் நெளியும் கீழுதட்டை விரல்களால் நீவிய படி அவளைப் பார்த்தான். பனிக்குளிரில் வெளிறிய அவள் முகமும் உடலில் பளிச்சிடும் வெறுமையும் அவனை ஏதோ செய்தது. கழுத்துச் சட்டையை நீக்கிக் கொண்டு தலை நீட்டும் அந்த தாலிக்கொடி மட்டும் அவனுள் ஒரு நிம்மதியான உணர்வை ஏற்படுத்தியது.

'மாஸ்டர் நேற்று பாக்டரிக்கு போன் அடிச்சவர். டவுண் ரவுணில் ஏதோ கார் பார்க்கில் ஒப்பிணிங் இருக்காம். வீக் எண்ட் வேலை. ஏழில இருந்து மூண்டு வரை சுப்ப வைசருக்கு ஒரு போத்தல் குடுத்து சரிக்கட்டலாம் எண்டவர். கிடைச்சிடும் எண்டு நினைக்கிறன்.'

'சரி... அது கிடைச்ச நீங்கள் போய்... அடுத்த மாதப் பிரச்சனையை சமாளிக்கிறம் எண்டு வைச்சுக் கொள்ளுவம். இந்த மாதம் மோகன் ஆக்களின்ரை காசைக் குடுக்க வேணுமே! மாதா மாதம் பிந்தாமல் காசு தாறது கள்... என்ன செய்யிற...'

'இதில யோசிக்க என்ன இருக்கு? எப்படியாவது குடுக்க வேண்டியது நான்'

'எங்கே இருந்தப்பா குடுக்கப் போறியள்?'

அவளையும் மீறி உயர்ந்த குரலை மட்டுப்படுத்திக் கொண்டு கிசுகிசுத்தாள்.

'கிறடிட் காட்டுகளையும் நல்லா இறுக்கி வைச்சிருக்கிறியள். என்ன செய்யப் போறமோ தெரியேலை. இதையெல்லாம் நினைக்கேக்கை எனக்கு ராத்திரியெல்லாம் நித்திரை வருகுதில்லை.'

'அப்ப என்னையும் எழுப்பாதையுமன். நேரமாவது கொஞ்சம் பிரயோசனமாய் போயிருக்கும்.'

கொடுப்புக்குள் புதைந்த குறும்புடன் அவளைப் பார்த்தான்.

ஜீவாவின் கையில் அவள் விரல் நகங்கள் சிவப்புக் கோடுகளை பதித்தன. தலையை திருப்பி சுற்றி வர யாரும் தங்களை பார்க்கவில்லை என்பதை உறுதி செய்த திருப்தியுடன் சுதா மௌனமானாள்.

வாழ்க்கையில் ஜீவாவிட்ட முதற்பிழை டொலர் நோட்டுக்கள் சாலையோர மரங்களில் எல்லாம் பூத்து தொங்குவதாக நினைத்துக் கொண்டு கனடாவுக்குள் வந்தது. இரண்டாவது பிழை பிரச்சனைகளில் இருந்து விடுபடும் குறுக்கு வழியாக சீட்டுப் போட நினைத்தது.

கனடா வந்து மூன்று வருடங்கள் ஓடி மறைந்த பின்பு, வந்து சேர்ந்ததற்கான கடனும், வட்டியும் கட்டியது போக எஞ்சி நின்றது அவனும் அவளுமே. இந்த நிலையில் ஏதாவது கட்டாய சேமிப்பு வேண்டும் என்ற உணர்வு இவனுக்குள் தலையை நீட்டியபோது ராஜேஸ் தான் இந்த யோசனையைச் சொன்னான்.

பக்டறியில் பிறேக் நேரங்களில் 'ஜீவா இங்கை கண்டவன் நிண்டவன் எல்லாம் சீட்டு துவங்கிறான். கொஞ்சம் பேரைச் சேர்த்துக் கொண்டு நீயும் ஒண்டு துவங்கன். நாங்களும் சேருறம். எத்தனை நாளைக்கு சுதா அக்காவை இப்படி மூளியா வைச்சிருக்கப் போறாய்'

என்று கொம்பு சீவியவன் அவன் தான்.

இருபது 'துண்டுகளுக்கு' ஆட்களுக்கு எங்கே போவது என்று இவன் தயங்கிய போது நாலைந்து நல்ல 'காய்களையும்' இந்த படுபாவிப் 'பிளேனையும்' கொண்டு வந்து சேர்த்தவனும் ராஜேஸ்தான்.

அப்போதுதான் ஜீவாவின் பாதங்களில் எங்கோ தண்ணீர் படாத பகுதி சனிபகவான் பரர்வையில் பட்டிருக்க வேண்டும்,

பாங்க் ஒஃப் மொன்றியலைக் கடக்கும்போது, தான் எடுத்திருந்த ஓ.டி.ஐ. கட்டும்படி நேற்று வந்திருந்த கடிதம் ஜீவாவின் நினைவுக்கு மீண்டது.

'நல்ல வேளை சுதாவிற்கு அது இன்னமும் தெரியாது.

'இனி என்ன செய்யப்போறம்?'

இந்தக் கேள்வியே பல குறியீடுகளில் கொம்பியூட்டரில் விளம்பர எழுத்துக்களாய் ஓடி மறைந்தது மீண்டும்.

'தேவையில்லாத வீண் வேலை. ஏன் இந்த சீட்டை துவங்கினன்.'

சுதா கூட எவ்வளவோ தடுத்துப் பார்த்தாள்.

'இப்ப கொஞ்ச நாளைக்கு முந்திதான் எம்.பி.யே சீட்டை முறிச்சுப் போட்டாராம்... இங்க ஒரு சனத்தையும் நம்பேலாதப்பா'

'குஞ்சு! மடைத்தனமாய் எங்கள் சனங்கள் ஏமாறுறதுக்கு மற்றவையை ஏன் குறை சொல்றீர்? இந்த எம்.பி. மா ரெல்லாம் ஊரை அடிச்ச உலையில் போடுற ஆக்கள் எண்டு நல்லாத் தெரிஞ்சு கொண்டும் உவையளோட சீட்டுப் போட்டால் அது ஆரிடை பிழை? நீரும் எவ்வளவு காலத்துக்கு வெறும் காது கழுத்தோட இருக்கப் போறீர்? இப்படி ஒரு ஒழுங்கைச் செய்யாட்டா நீர் நினைக்கிறீரோ இந்தப் பிறவியில் நாங்கள் ஏதும் சேர்ப்பம் என்று...'

கல்யாணம் செய்து எவ்வளவு காலமும் தலைகாட்டாத ஆசைகள் சில அவளில் இப்போது வேர் விடத்தொடங்கி இருந்தன. தலைமுறையாகச் சுமந்து வந்த எண்ணங்களின் தாக்கங்கள் அவளுள் மொட்டவிழ்த்தன.

'சின்னதாய் ஒரு ஏழெட்டுப் பவுணில் ஒரு தாலிக் கொடி, நாலு சோடி காப்பு'

'உங்கட அகண்ட நெஞ்சுக்கு ஒரு கோல்ட் செயின் வடிவாய் இருக்குமப்பா'

'எது நெஞ்சா... கோல்ட் செயினா...நீர் தான் உழைக்கிறீரே... செய்து தாருமன்.'

மார்பின் உரோமங்களில் அவள் விரல்கள் சிக்காட...

கட்டாயம் அவற்றை கழுத்துக்கு 'ஓம்' பென்ரன் போட்ட ஒரு சங்கிலி, மிஞ்சினா ஒரு காருக்கு டவுன் பேமன்ட்.

ஒரு சீட்டுப் போட்டால்தான் இது எல்லாம் சாத்தியம். காலை கடன்களை நியதியைப் போல் சீட்டுப் போடுவதும் பிடிப்பதும் அன்றாடக் கடமைகளில் ஒன்றாகி விட்ட நிலையில் சுற்றுவதும், எடுத்துக் கொண்டு மாறுவதும், ஏனென்று கேட்டால் கத்தியை நீட்டுவதும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட நடத்தைகளாகவே ஜீரணித்துக் கொண்டு விட்ட ஒரு சமூகத்தில் ஒருவன் தப்பி பிழைப்பது தலை அல்லது பூ விழுவதைப் போல தான்...

இருப்பினும் ஒரு முரட்டுத்துணிவோடு ஜீவா சீட்டை தொடங்கினான்.

முதல் ஆறழு சீட்டுக்கள் இப்படியும் மனிதர்கள் இந்த பூமியில் வாழ்கிறார்களா என்ற வியப்பில் ஓடி மறைந்தது. பத்தாவது சீட்டை 'பிளேன்' எடுத்தான். ஏதோ அவசரத் தேவையாம். அதிகபடியான கழிவு.

அடுத்த ஒரு வாரமாக பாக்கடறியில் ஜுளின் சிலமன் இல்லை. கூடித்திரிந்த ராஜேசிற்கும் தெரியவில்லை.

பாக்கடறிக் கே தகவல் கொடுக்கப்படவில்லை. அவனின் அப்பாட்மெண்டிற்கு போன் செய்தபோது அது தொடர்ந்து ஒலித்தது.

சில நாட்களின் பின் ராஜேஸ் முகம் செத்த நிலையில் “பிளேன்” இலங்கைக்குப் போய் விட்டானாம் என்று கூறிய போது ஜீவா அதன் தாக்கத்தை உணரவில்லை. கதை பரவலாக தொடங்கியதும் தான் இவனுள் பொறி தட்டியது. கடைசியில் மோகனைச் சந்தித்தபோது தான் மீளமுடியாமல் புதை குழிக்குள் சிக்கியிருப்பது அவனுக்கு தெளிவாகியது,

பிளேனுக்கு பத்து சீட்டுக்கு மேல் பல இடங்களில் போதாதற்கு தனியாக ஒரு ... அவன் இலங்கைக்கு பிளேன் ஏறியபோது ஏறத்தாள ஒரு லகரத்துக்கு மேல் டொடல் இருந்திருக்க வேண்டும். கொண்டு சென்ற கிறிட் காட்டுகள் எத்தனையோ இது மோகன் போட்ட கணக்குக்குள் இல்லை.

இப்போது தன்னுடையதையும் சேர்த்து இரண்டு முழுத் துண்டுகள் ஜீவாவின் தலையில்.

கார் வாங்கும் ஆசை காலவரையறையின்றி பின்வாங்க செய்த நகைகள் எல்லாம் “பெத்ததுக்கு பெற” மீண்டும் காசாக, “ஓம்” பென்ரன் போட்ட சங்கிலி கருவில் கருக, சுதாவின் கழுத்தில் தாலிக்கொடி மட்டுமே தனித்தது.

“பிளேன்” இப்போது கொழும்பில் இருந்து “சுவீஸ்” போக முயற்சி செய்வதாக ராஜேஸ் சொன்னான். அங்கும் அவன் சீட்டுக்கள் போடுவான், அங்கிருந்து வேறு நாடுகளுக்கும் மாறுவான் அங்கும்.

“சீச்சீ, உந்த எளியதுகளை பெத்த வயித்திலை பிரண்டை வைசகக் கட்ட வேணும்.”

“பெலாமி”யில் பஸ் நின்றபோது பணிப்புகாரை பிரித்துக் கொண்டு பாயும் மஞ்சள் ஒளிபோல சுதா வோடு ஒரே தையல் கொம்பனியில் பணிபுரியும் கீதா தனித்துத் தெரிந்தாள். வலது தோளிற் தொங்கிய கைப்பைக்குள் பணிக்குல்லாயையும் கையுறைகளையும் கழற்றித் திணித்துக் கொண்டே இயல்பான சிரிப்புடன் இவர்களை நோக்கி நகர்ந்தாள்.

“பொப்” செய்யப்பட்ட தலைமயிரில் முன் பகுதி கற்றையாக சரிந்து அவள் அகன்ற நெற்றியை மூன்றாம் பிறையாக்கியது. அணிந்திருந்த ஸ்வெற்ற ரையும் மீறிச் சதைப்பிடிப்பான சில பகுதிகள் கூர்மை காட்டின. இடுப்பிற்கு கீழே “டெனிம் ஜீன்ஸ்” எந்தப் பகுதியில் எப்போ பிரியப்போகிறதோ என்று அவனுள் அச்சமேற்படுத்தும் அளவு இறுக்கம். ஒரே இடத்தில் வேலை செய்தாலும் இந்த நாகரீகம் இன்னும் சுதா மீது படியவில்லை.

இவன் எண்ண ஒட்டத்தை புரிந்து கொண்டதாலோ சுதாவின் முழங்கை அவன் இடுப்பில் இடித்தது. கீதா பின்னால் வெறுமையாக இருந்த சீற் ஒன்றில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

கீதாவும் இவர்களும் ஒரே கால கட்டத்தில் கனடா வந்த வர்கள். போன மாதம் தான் அவள் வாங்கிய புது வீட்டிற்கு பால் காச்சினாள். சுதாவும் ஜீவாவும் கூடப் போயிருந்தனர்.

“அவனின் ஹஸ்பெண்ட் நல்ல ஆளப்பா. கீதா ஒரு கோடு போட்டாள் எண்டால் அதை அவர் தாண்ட மாட்டார்.”

“ஒரு வேளை முந்தானைக்குள்ள இருந்தாத்தான் கனடாவில் காசு சேர்க்கலாம் போல”

ஸ்காபறோ சென்ரில் பஸ் நிற்க 17ம் நம்பர் பஸ்சை நோக்கி கீதாவின் பின்னால் விரைந்து கொண்டிருந்த சுதாவின் கண்கள் ஜீவாவை தேடின. ஜீவா எஸ்கலேட்டரில் ஏறிக் கொண்டிருந்தான்.

இரவு ஒரு மணிக்கு மேல் ஜீவா ரெஸ்ரோறன்ட் வேலையையும் முடித்துக் கொண்டு திரும்பியபோது சுதா ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தான். அறை விளக்கைப் போடாமலே உடைகளைக் களைந்து சாறத்தை உடுத்திக் கொண்டு வோஷ்ருமுக்குள் நுளைந்தான். முகம் அலம்பும் போது கண்களுக்கு கீழே கருவளையங்கள் அலையிட்டிருப்பது தெரிந்தது. இருபத்தியெட்டு வயதுக்குள் அவன் அரைக் கிழவனாகி விட்டான்.

“‘இருந்தென்ன செத்தே தொலையலாம்.’”

விழுந்தவனை மாடு மிதித்து சாணமும் போட்டது போல் எல்லாமே நடந்து முடிந்து விட்டது.

நாளைக்கு மோகன் ஆக்களின் சீட்டுக்காசு கொடுக்க வேண்டிய கடைசித் தவணை என்பதால் இன்னும் காசு தராத சில இவங்களுக்கு “பிறேக்” நேரத்தில் போன் செய்த போது தான் இந்தப் பேரிடி தலையில் இறங்கியது.

“அந்தப் ‘பிளேன்’ தான் கழுத்த அறுத்தான் எண்டால் இந்த சிறியும் இப்படியா?”

வழக்கமாக சீட்டுக்கூறும்போதே சிறி பணத்தோடு வந்திருப்பவன் மூன்று மாதங்களுக்கு முன்பே சீட்டு எடுத்துவிட்டதால் இப்போதுகூறலுக்கு வருவதில்லை.

ஆனால் பாங்கில் காலம் பிந்தாது கட்டி விடுவான்.

இந்த முறை இதுவரை பணம் வராததால் அவன் வேலை இடத்திற்கு போன் செய்ய சிறி வேலையை விட்டு இரண்டு கிழமையானது தெரிந்தது. வீட்டிற்கு

போன் பண்ணிய போது அப்படி ஒரு இலக்கத் தொடர் இப்போ வழக்கில் இல்லை என்றும் மீண்டும் சரிபார்த்து உறுதிப்படுத்தும்படியும் ஒலிப்பதிவு நாடா அறிவுரை வழங்கியது. வேலைக்கு அரைநாள் லீவு போட்டு விட்டு சிறியை தேடி அலைந்ததில் அவன் வீட்டு தட்டு முட்டுச் சாமான்களுடன் மொன்றியலுக்கு நிரந்தரமாக மாறி விட்டதை அறிந்தான். வேறு விபரம் எதுவும் யாருக்குமே தெரியவில்லை.

சிறியும் ஏமாற்றி விட்டானா?

“இந்த உலகத்தில் மனிசரை நம்பக் கூடாதப்பா”

ராஜேஸ் உடனும் இன்னும் சில நம்பிக்கையானவர்களோடும் கட்டி அழுதபோது அவர்கள் வழிவழி வந்த மரபுகளை, அதாவது சீட்டை முறித்த முன்னோடிகள் தொடர்ந்து போட்டு ஏமாந்த சிலருக்கு முன்வைத்த யோசனைகளை இவனது பரிசீலனைக்கு கொண்டு வந்தனர்.

சீட்டில் பங்கு கொண்டோரை எல்லாம் பக்குவமாக ஓரிடத்தில் கூட்டி நடந்தவற்றை விளக்கி அவர்கள் இதுவரை கட்டிய பணத்தை வட்டியுடன் காலகதியில் எப்படியும் தந்து விடலாம் என்ற ஒரு பக்க முடிவைக் கூறுவது. அவர்கள் ஏற்க மறுத்தால் அடுத்ததாக ‘சரி லாபத்தில் எல்லாரும் பங்கு கொண்டதுபோல நடத்தத்திலும் பங்கெடுப்போம். அந்த இரண்டு துண்டுகளையும் மேற்கொண்டு ஏதாவது நடந்தால் அவற்றையும் எல்லாரும் சேர்ந்தே கட்டுவோம்’ என்ற பிரமாஸ் திரத்தை உபயோகிப்பது.

வீரத்தமிழனை இந்த அஸ்திரம் எப்படியும் வீழ்த்தி விடும்.

இதைவிட வேறு வழியே இல்லை.

சுதாவை எழுப்பி நடந்தவற்றையும் தான் எடுத்த முடிவையும் விளக்கியபோது அவன் அதிர்ந்து போவான்

என்றே நினைத்தான். ஆனால் அவளோ நித்திரைச் சோம்பலுடன் கூடிய அமைதியுடன் அவன் சொன்ன வற்றையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டாள்.

அவன் கதைத்து முடிக்கும்போது அவள் பார்வை சுவர் மணிக்கூட்டில் கூடு கட்டிக் கொண்டிருந்தது. முகத்தில் களைப்பும் ஆயாசமும் திரையிட அவள் மௌனமாயிருந்தாள். அந்த தொடர்ந்த மௌனம் அவனை ஏதோ செய்தது.

‘இதில இருந்து மீளுதலுக்கு எனக்கு வேற ஒரு வழியும் தெரியேல்லை’

அவளது கண்கள் ஜீவாவின் பேச்சை இடைமறித்து அவனை ஊடுருவியது.

ஆறு வருட தாம்பத்தியத்தில் அவளிடம் இப்படி ஒரு எரிக்கும் பார்வையை கண்டதில்லை.

‘உந்தக் கதையளை தானே சீட்டுகளை முறிச்சுச் சனங்களை ஏமாத்தின எல்லாரும் சொன்னவை. அவையளைப்பற்றி நீங்க என்ன கதைச்ச நீங்க... இப்ப உங்களுக்கும் அந்த சுத்து மாத்துக்காறங்களுக்கும் என்ன வித்தியாசம்? ஞாயம் நீதி எல்லாம் மற்றவைக்கு, இப்ப எங்களுக்கு எண்டா வேறை மாதிரியா? உந்த சீட்டிலை சேர்ந்தவை யாரும் தாங்களா வந்து சேர்ந்தவையே? நீங்களாக கேட்டு உங்களை நம்பி வந்ததுகள். அவையில் எத்தனை பேருக்கு பிள்ளையையும் சிறியையும் தெரியும். உங்களை ஒரு மனிசன் எண்டு நம்பித்தான் கட்டினதுகள். அதுகளுக்கு போய் துரோகம் செய்யிறதெண்டால்... சீச்சி... உப்படி ஒரு யோசனை உங்கட மன நிலை வருமெண்டு நான் கனவில்கூட நினைக்கேலை. இதைவிட நீங்கள் ஒமெண்டு சொல்லுங்கோ. நான் வேசையாடி எண்டாலும் இந்த கடனுகளை அடைக்கிறேன்.’

ஜீவாவின் விரல் நகங்களில் ஊசிகள் செலுத்தப்பட்டன. அவளுக்குள் இப்படி ஒரு எரிமலை கருக்கட்டி இருப்பது அவனுக்கு திகைப்பாய் இருந்தது.

‘ஏமாத்தி வாழுதலுக்கு நாடு விட்டு நாடு வந்திருக்க தேவையில்லை. அங்கையே சாகிற சனங்களோட சேர்ந்து செத்திருக்கலாம். இது கனடா அப்பா... உழைக்க நல்ல வசதி இருக்கு. கக்கூசு கழுவுற வேலை எண்டாலும் பரவாயில்லை. அடுத்த கிழமையில் இருந்து நானும் சனி, ஞாயிறு வேலைக்கு போறன். நாளைக்கு எங்களுக்கு பிறக்கப்போற பிள்ளையளுக்கு சொத்து சேர்க்க வேண்டாம். தாய் தகப்பன் ஏமாத்துக்காரர் எண்ட அவப்பேர் இல்லாவிட்டாப் போதும்.’

‘சுதா ஏன் இப்படி எல்லாம் கதைக்கிறீர்... எனக்குவேற வழியில்லை. அப்படி எண்டா நான் தற்கொலைதான் செய்ய வேணும்.’

அவள் விரக்தியோடு சிரித்தாள். ‘நீங்கள் நினைக்கிறியளே நானும் உங்களோடு சேர்ந்து சாகப் போறன் எண்டு சொல்லுவன் அப்படியெண்டு... இல்லை... ஒருக்காலும் இல்லை... உங்கடை கடனுகளை கட்டும் வரை நான் உயிரோடு இருப்பன். அறுதலியாய் வேணுமெண்டா இருந்திட்டுப் போவன். ஆனா உங்களை ஏமாத்துக்காறன் எண்டு ஊர் சொல்ல கேட்டுக் கொண்டு இருக்க மாட்டன்.’

இந்த அலையில்லாக் குளத்தில் இத்தனை ஆழமா?

‘சரி, நீர் சொல்லியபடியே இரண்டு பேரும் வீக் எண்டல் வேலைக்குப் போவம். அடுத்த மாதம் பிரச்சனையை சமாளிப்பம். இப்ப நாளைக்கு மோகனுக்கு என்ன சொல்லிறது. ஆயிரம் டொலருக்கு மேல குறையது.’

தூக்கம் அழுத்தும் இமைகளின் கனத்தோடு உடைகளை சரி செய்து கொண்டு அவள் கட்டிலை விட்டிறங்கியபோது ஜீவாவின் நெஞ்சில் ஏதோ ஊர்ந்தது.

‘உதுக்குத் தானே யோசிக்கிறியன்... இந்தாங்கோ... இதைக் கொண்டு போய் இந்த மாதப் பிரச்சனையை தீருங்கோ.’

அவசரத்தில் தாலிக்கொடியை இழுத்து கழற்ற முயலும் போது மெழுகுப் பிடிப்புக் கழன்று அது அவன் கையோடு வந்தது.

ஜீவானின் முகத்தில் யாரோ அக்கினித் திராவகத்தைக் கொட்டினார்கள்.

‘நீங்கள் கட்டினது உங்கடை மானத்தைக்காக்க உதவாமல் என்றை கழுத்துக்கு வெறும் சுமையாய்...’

ஜீவா கலங்கிய கண்களோடு அவளைப் பார்த்தான். □

ஒரு மா(நா)ட்டுப் பிரச்சனை

வ.ந. கிரிதரன்

ஞாயிற்றுக்கிழமையாதலால் றோட்டிலில் அவ்வளவு சனநடமாட்டமில்லை. வாகன நெரிச்சலுமில்லை. பொன்னையாவின் ‘கொண்டா அக்கோர்ட்’ சென்ற கிளயர் வெஸ்டில் சூறலாக ஊர்ந்து கொண்டிருக்

கின்றது. ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் அல்லது விடுமுறை நாட்களில் காரோடுவதென்றால் பொன்னையாவிற்கு மிகவும் பிடித்தமானதொன்று. எந்தவித டென்ஷனுமின்றி பின்னால் ஹோர்ன் அடிப்பாங்களென்ற கவலையேதுமின்றி ஆறுதலாக நகரை ரசித்துச் செல்லலாமல்லவா? இருந்தாலும் அண்மைக் காலமாகவே ஞாயிற்றுக்கிழமைகளிலும் ஹோர்ன் அடிக்கத்தான் தொடங்கி விட்டாங்கள். சிட்டி பெருக்கத் தொடங்கிட்டுது. சிட்டி பெருக்கப் பெருக்க சனங்களும் பொறுமையை இழக்கத் தொடங்கிட்டார்கள் போல. இவ்விதம் அத்தகைய சமயங்களில் பொன்னையா தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொள்வான். நகரம் வளருகின்ற வேகத்திற்குச் சமனாக சனங்களின்ற வாழ்க்கைத் தரமும் உயரவேண்டும். இல்லாவிட்டால் பிரச்சனைதான் என்றும் சிலவேளைகளில் ஒருவித தீவிர பாவத்துடனும் அவன் சிந்தித்துக் கொள்வான்.

ஓல்ட் வெஸ்டன் றோட்டைக் கடந்து 'கீல்' இன்டர் செக்ஷனையும் கார் கடந்து விரைந்தது. இடப்புறத்தில் 'கனடா பக்கர்ஸின் ஸ்லோட்டர் கவுஸ்' பெரியதொரு இடத்தைப் பிடித்து படர்ந்திருந்தது. ஒவ்வொரு நாளும் நூற்றுக்கணக்கில் மாடுகளை துண்டுபோடும் பெரிய தொரு கசாப்புக் கூடம்.

பொன்னையா இயற்கையிலேயே சிறிது கருணைவாய்ந்தவன். ஏனைய உயிர்களின் மேல் அன்பு வைக்க நினைப்பவன். ஊரிலை இருக்கும் மட்டும் சுத்த சைவம் தான். இங்கு வந்ததும் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக மாறி விட்டான். இங்கத்தைய கிளைமட்டிற்கு இதையும் சாப்பிடாட்டி மனுசன் செத்துத் துலைக்க வேண்டியது தான். திடீரென ஊர்ந்து கொண்டிருந்த ட்ரபிக் தடைப்பட்டது. பொன்னையா மணியைப் பார்த்தான். நேரம் பதினொன்றைத் தாண்டிவிட்டிருந்தது. பஞ்சாப்காரன் பத்துமணிக்கே வரச் சொல்லியிருந்தான்.

பொன்னையாவிற்குத் தெரிந்த ஓரளவு நாணயமான கராஜ் அந்தப் பஞ்சாப்காரனின் கராஜ்தான்.

நேற்றிலிருந்து அதைக் காட்டத்தான் பொன்னையா விரைந்து கொண்டிருந்தான். நேரங்கெட்ட நேரத்தில் இதென்ன ட்ரபிக் புளக்... இவ்விதம் எண்ணியபடி ட்ரபிக் புளக்கிற்குக் காரணம் என்னவாகயிருக்குமென எதிரே நோக்கினான்.

இதற்குள் றோட்டுக் கரையில் சனங்கள் விண்ணானம் பார்க்கக் கூடத் தொடங்கிட்டுதுகள். இந்த விசயத்தில் எல்லா மனுஷருமே ஒன்றுதான். எதிரே அவன் பார்வையை கனடா பக்கர்ஸிற்குச் சொந்தமான பெரிய ட்ரக்கொன்று நின்றதால் இவனால் ஒழுங்காகப் பார்க்க முடியவில்லை.

றோட்டுக்கரையில் விடுப்புப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சைனாக்காரனொருவனைப் பார்த்து "ஏ... மேன் வட்ஸ் த மட்டர்? வட்ஸ் கோயிங் ஒன்..." என்று பலமாகக் கத்தினான்.

அதற்கு அந்த சைனாக்காரன் தனக்கு தெரிந்த ஆங்கிலத்தில் "பீவ்... எஸ்கேப்... ஸ்லோட்டர்" என்றான்.

அருகிலிருந்த வெள்ளையனொருவன் சைனாக்காரனின் ஆங்கிலத்தைக் கேட்டுச் சிரித்தான். இவனுக்கும் சிரிப்பாக இருந்தது. ஆனால் அந்த ஆங்கிலம் கூட விளங்கியது. மாடொன்று ஸ்லோட்டர் ஹவுஸ்ஸிலிருந்து தப்பி வந்து விட்டது என்பதைத்தான் அந்த சைனாக்காரன் அவ்விதம் கூறினான் என்பது விளங்கியது.

மரணத்திலிருந்து தப்பிவந்த அந்த இனத்தெரியாத மாட்டின் மேல் ஒருவித பரிதாபம் தோன்றியது, அது தாபம் படர்ந்தது. காரை வெட்டி றோட்டுக்கரை யோரம் பார்ச் பண்ணிவிட்டு பொன்னையா காரை விட்டிறங்கி வேடிக்கை பார்க்கும் சனங்களில் ஒன்றா

னான். 'ஸ்டீட் கார்' செல்லும் இரும்புப் பாதையின் மேல், சுற்றிவர வேடிக்கை பார்த்தபடி நிற்பவர்களைப் பார்த்து முறைத்தபடி அந்த மாடு நின்றது. அதன் கண்களில் மரண பயம் கவ்விக் கிடந்ததை இவன் உணர்ந்தான். அதைப் பார்க்கப் பாவமாகவிருந்தது. பொன்னையாவிற்குக் கவலை தோன்றியது.

உருண்டு திரண்டு கொழு கொழு வென்று வாட்டசாட்ட மாக வளர்ந்திருந்தது. அருகில் சென்று பிடிக்க முனைந்த 'கனடா பக்கர்ஸ்' ஊழியர்களைப் பார்த்து முறைத்தது. முட்டுவது போல்பாசாங்கு செய்து முரண்டு பிடித்தது. அருகில் ஒருவரையும் வரவிடாமல் தடுத்து வைப்பதில் ஓரளவு வெற்றி கண்டிருந்தது.

எவ்வளவு நேரத்திற்குத் தான் அதனால், அந்த ஐந்தறி உயிரினால் தாக்குப்பிடிக்க முடியும்? மட மாடே மனிதனுடன் போட்டி போட்டு உன்னால் வெல்ல முடியுமா என்ன?

திடீரென பொன்னையாவின் சிந்தனையில் ஒரு எண்ணம் எழுந்தது.

'இந்த மாட்டின் மனநிலைஎன்னவாகயிருக்கும்?' அருகிலுள்ள ஸ்லோட்டர் ஹவுஸிற்குள் வெட்டுப்படுவதற்காகக் காத்து நிற்கும் ஏனைய மாடுகளின் ஞாபகமும் எழுந்தது. இவ்விதம் தப்பி வர இந்த மாடு எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருக்கும்?

கிடைத்த சுதந்திரத்தின் நிரந்தரமற்ற தன்மையை பாவம் இந்த மாட்டால் உணரமுடியவில்லை...அதனால் தான் தன்னுயிரைக் காத்துக் கொள்ள கிடைத்த அற்ப சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்க இந்த மாடு வீராவேசத்துடன் முயல்கின்றது.

ஊரில் இருப்பவர்களின் நினைவுகளும் எழாமலில்லை. இந்த மாட்டைப் போன்ற நிலையில் இருப்பவர்கள் எத்தனை பேர்...? அறைகுறையாகத் தப்பி மீண்டும்

அகப்பட்டவர்கள் தப்புவதற்கு முடியாமல் சமாதியாகிப் போனவர்கள்...

மீண்டும் கவனம் மாட்டின் மேல் திரும்புகின்றது. இன்னமும் அது மூர்க்கத்துடன் தன்னை நெருங்குபவர்களை எதிர்க்கின்றது.

யாரும் நெருங்காத சமயங்களில் ஒருவித சோகம் கலந்த பாவத்துடன் அமைதியாக ஒருவித பயத்துடன் நிற்கிறது.

அதன் கண்களிலிருந்து மெல்ல மெல்ல இலேசாகக் கண்ணீர் வடிகிறது. எதை நினைத்து அழுகிறது? தன் பரிதாபகரமான நிலையை நினைத்தா? தன்னைச் சமாதியாக்குவதற்குக் கங்கணம் கட்டி நிற்கும் மனிதர்களால் தனக்கேற்பட்ட நிராதரவான நிலையை உணர்ந்தா? ஏன் அது அழுகிறது.

திடீரென பொன்னையாவிற்கு ஒரு எண்ணம் தோன்றுகின்றது. 'ஏன் இந்த மாட்டிற்குரிய விலையை குடுத்து, இதன் உயிரைக் காப்பாற்றினாலென்ன?' ஊரிலென்றாலும் வீட்டு வளவிலையாவது கொண்டு போய்க் கட்டி வைக்கலாம். இங்கு எங்கு போய்க்கட்டிவைப்பது... அப்பார்ட் மன்றநிலையா.....அப்படித்தான் காப்பாற்றினாலும் இந்த ஒரு மாட்டைக் காப்பாற்றுவதால் மட்டும் இதன் நிலையில் இருக்கின்ற ஏனைய மாடுகளின் பிரச்சனை தீர்ந்து விடுமா?

இதற்கிடைமையில் யாரோ மாடு ட்ரபிக்கிற்குத் தடையாகயிருப்பதை பொலிஸிற்கு அறிவித்து விட்டார்கள் போலும்.... எம்ர்ஜன்சி பிளாஷிங் லைட்டுடன் சைரன் முழங்க பொலிஸ்காரொன்று விரைந்து வந்து இறங்கியது. இரு பொலிசார் இறங்கினார்கள். கமிரொன்றில் வளையம் செய்து சிறிது நேரம் முயற்சி செய்தார்கள். பலனில்லை. மாடு மிகவும் உறுதியாகவே எதிர்த்து நின்றது.

இதற்கிடையில் விஷயத்தை மோப்பம் பிடித்துப் பத்திரிகைக்காரங்கள் தொலைக்காட்சிக்காரங்களென்று கமராக்களுடன் கூடிவிட்டனர்.

மாடு தன்னுயிரைக் காப்பதற்கானதொரு போராட்டத்தில், ஜீவமரணப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருக்கின்றது. இதை அடக்க, வேடிக்கை பார்க்க, படம்பிடிக்க ஒரு கூட்டம். ஒன்றிற்கும் செயல்பட முடியாத, இயலாத கூட்டம்! தானும் அக்கூட்டத்தில் ஒருவன் என்பதை நினைக்கையில் பொன்னையாவிற்கு தன்மேல் ஒருவித வெறுப்புக்கூட தோன்றியது.

தங்கள் முயற்சி சிறிது தோல்வியுற்றதைக் கண்ட பொலிசார் தங்களிற்குள் கூடிக் கதைத்தார்கள். இதற்குள் வீதியில் இரு திசைகளிலும் வாகனங்கள் பெருமளவில் முடங்கி விட்டன.

தொலைவிலிருந்தவர்கள் போக்குவரத்து தடைப்பட்டதன் காரணத்தை அறியாத நிலையில் ஹோர்ன்களை மாறி மாறி அடிக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள். நிலைமை கட்டுமீறுவதை பொலிசார் உணர்ந்தார்கள்.

இறுதியில் மாட்டுப் பிரச்சினை ஒரு முடிவிற்கு வந்தது.

ஆறறிவுப் பிராணியின் முன்னால் சுதந்திரவேட்கை நசுக்கப்பட்ட நிலையில் ட்ரான்குலைசரால் மயக்கப்பட்டு சாய்ந்த மாட்டை தூக்கிய கனடா பக்கர்ஸ் ஊழியர்கள் அதனை ஸ்லோட்டர் ஹவுஸ்ஸிற்குக் கொண்டு சென்றார்கள்.

ஒரு வழியாகப் போக்குவரத்துச் சீர்ப்பட்டது. சனங்கள் ஒவ்வொருவராக கலையத் தொடங்கினார்கள்.

பஞ்சாப்காரன் திட்டப்போகிறான் என்ற நினைப்புடன் தன் காரில் பாய்ந்தேறினான் பொன்னையா. கூடவே அடிக்கடி மிருகங்களை வதைப்பதாகக் கூறி வழக்குப்

போடும் 'ஹியூமேன் சொசைட்டி'யின் நினைவு வந்தது. சிரிப்பு வந்தது.

சிறிது போராடித் தோல்வியுற்ற மாட்டின் நிலைமை அநுதாபத்தைத் தந்தாலும் அதன் சுதந்திர வேட்கையும் அதற்காக அது போராடிய தீவிரமும் அதன்மேல் ஒருவித பயபக்தியை பெருமிதத்தை ஏற்படுத்தியது.

சொன்னால் நம்பமாட்டீர்கள்! அன்றிலிருந்து பொன்னையா மீண்டும் முழுச் சைவமாகிவிட்டான். □

மனசு

சக்கரவர்த்தி

பனி கொட்டலும்-கொட்டிய பனி கொடும் கொள்ள
லும்- அப்புறமாய் உஷ்ணம் பட்டு உருகலும் வேடிக்கையா? இல்லையேல் எதுவேனும் தத்துவக் குறியீடா?

‘சொல்லு; என்ட பிரச்சினைக்கு ஒரு முடிவு சொல்லு... ப்ளீஸ்... உன்னால முடியும். நீ கதை எழுதுறவன். கதையில் எவ்வளவோ பிரச்சினைக்கு நீ லேசா முடிவு எடுக்கிறாய். உன்னை நம்பித்தான் வந்திருக்கிறன். உன்னால முடியும் என்ர வாழ்க்கைக்கு ஒரு முடிவு சொல்லு...’

கண்ணாடி ஜன்னலில் இருந்த என் பார்வையைத் திருப்பி சீதாராமனைப் பார்த்தேன். அவன் பார்வை வெறித்துக் கிடந்தது. நிலைகுற்றி என்னையே அவை வெறித்தன...

‘ஒளிபடைத்த கண்ணினாய் வா...வா...வா...
உறுதிகொண்ட நெஞ்சினாய் வா...வா...வா...’

சீதாராமனின் அப்பா இவனைப் பார்த்து எப்போதேனும் இப்படிப் பாடியிருக்கக் கூடும்.

கைபிடித்து களுதாவளைப் பிள்ளையார் கோவிலுக்கோ களுவாஞ்சிக்குடி கடைத் தெருவுக்கோ அழைத்துப் போய் வேடிக்கை காட்டியிருக்கலாம்.

‘அன்னாபோகுது பாரு... அதான் கப்பல்.

‘கடலுக்குள்ள, அங்க தூரத்தில் ஆருரோட்டுப் போட்டது?’

‘உஹும்... அது தண்ணியில ஓடுறது நீரானிக் கப்பல் அது.’

‘அது எங்க போகுது?’

‘சிங்கப்பூருக்கு.’

சின்னக்காலத்தில் அப்பனும் பிள்ளையுமாய் ஊர்க் கடற்கரையில் நின்று பேசியிருக்கக்கூடும்.

நெஞ்சம் நிறைந்த கனவுகளோடு தூரத்து நிலவைக் காட்டிச் சோறு கொடுத்திருக்கக் கூடும், இவன் அம்மா.

இந்த ஒளியிழந்த கண்களையும் உறுதி இழந்த நெஞ்சினையும் இவன் அப்பாவோ அம்மாவோ பார்க்கக் கூடுமாயின், அவர்களால் என்ன பேசத் தோன்றும்!

‘என்ன மண்ணாங்கட்டிய யோசிக்கிறாய்? எனக்கொரு முடிவு சொல்லு. ஒரு புத்திஜீவியான உன்னால் முடிவு சொல்ல ஏலாதே...?’

சீதாராமன் பார்வையை மாற்றாது அப்படியே வெறித்துக்கொண்டு என்னை விரட்டினான். விழி ஓரங்களைச் சுற்றியிருந்த கறுப்பு அரை வளையங்கள் மாத்திரம் அகன்றும், சில சமயம் சுருங்கியும் கொண்டன. ‘உன்னோட வாழ்க்கை நீயாக உருவாக்கின பிரச்சினை. நீதான் முடிவு எடுக்கவேணும். நல்லா இருந்தால் வர வேற்கவும் கெட்டதா இருந்தால் மறுக்கவும்தான் என்னால முடியும்.’

சீதாராமன் இமைகளை இறுக மூடிக்கொண்டான். மௌனித்திருந்தான்!

மௌனம் மிக அழகான, அர்த்தமான, அற்புதமான மொழி! ஆயினும் எந்த ஒரு பொழுதிலும் மௌனம் பிரச்சினைகளை தீர்த்ததில்லை. தீர்க்கப் போவதும் இல்லை.

மௌனம் தொடர்ந்தது.

சிறு அசைவுகூட இல்லாது ஜடமாய் இருந்தான்.

‘சீதா...’

‘...’

‘சீத்தா...’

‘ம்...ஆங்...’

முனகலாக அடித்தொண்டைக்குள் சத்தம் அசைந்தது...

இமை மூடியேதான் கிடந்தது.

‘கண்ணைத்திற... கண்ணைத் திறந்து என்னப்பாரு!’

‘வேணாம். நான் கண் திறக்கவேணாம். சுகம் இல்லாத வாழ்க்கைய என்னால அனுபவிக்க முடியாது. ஐம் கோயிங் டு டை.’

கண்ணைத் திறக்க மறுத்தான்.

‘பயித்தியம். உளறாத. செத்திட்டால்... பிரச்சினைக்கு முடிவு அதுதானா? வாழ வேணும். இன்பமோ துன்பமோ அனுபவிக்க வேணும். அதுதான் வாழ்க்கை.’

கண்களைத் திறந்தான். கண்கள் சிவந்து கிடந்தன. பார்வை நிலத்தை நோக்கிற்று. இடது கால் பெரி விரலை, வலக்கால் குதியால் மிதித்தான். மெல்லிய நீர் படலம், விழியன் திரண்டது. வினாடிகள் கடந்து போக, திரண்ட நீர் விழியின் கீழ் ஓரமாய் சேர்ந்தது. விழிப் படலத்தின் கொள் அளவு காணாததால் நீர் வெளித் தள்ளப்பட்டது.

ஆன் அழுவது வீரமோ?

வீரன் என்பவன் யார்?

இறுகிய மனதுடன் எப்போதும் கல்லாக இருப்பானே, அவனா? இன்பத்திலும் துன்பத்திலும்- வெற்றியிலும் தோல்வியிலும்- நல்லதிலும் கெட்டதிலும் இறுகிய மனதுடன் கல்லாக இருப்பானே, அவனா வீரன்? ஆமெனில் இன்பத்தில் மகிழ்பவனும் கெட்டதில் கவலை கொள்வவனும் யார்? அவன் ஒரு சராசரி மனிதன்! உணர்ச்சிகளுக்கு கட்டுப்பட்ட சராசரி மனிதன்!

சீதாராமன் உணர்ச்சிகளுக்குக் கட்டுப்பட்ட, சராசரி மனிதன். அவனால் அழவும் சிரிக்கவுமே முடிகின்றது.. இங்கு மௌனம் என்பது தற்காலிகமாய் தப்பித்தலுக்கு மாத்திரமே பயன்படுகின்ற மொழி! ஜடமாய் அசையாது இருத்தல் கூட நிரந்தரமாய் முடியாது... அது வீரனால் கூட முடியாதது. தவசிகளால் முடியக்கூடியது. இங்கு தவசிகள் கிடையாது. வீரர்கள் கிடையாது.

மனிதர்கள். சராசரி மனிதர்கள்...சகலரும் அப்படியே..!
'எது வாழ்க்கை? எங்கேயோ குடிச்சப் போட்டு விடியச்
சாமம் ரெண்டு மணிக்கு எவனோ ஒரு ஆம்புளையோட
வாற பொஞ்சாதியோட எப்படி வாழ முடியும், சொல்லு
பாப்பம்?'

ஜன்னல் வழியாய் பார்த்துக் கொண்டே சீதாராமன்
கேட்டான். அவன் பார்வை வேறு திசையில்.. அவன்
முகத்தை சங்கடம் இன்றி பார்க்க முடிந்தது.

என் உதட்டைக் காட்டிலும் கருமையாய் இருந்தன
அவன் உதடுகள். அதிகமாய் புகைக்கின்றானோ?
இடது காதில் துவாரம் மட்டும் கறுப்பு நிறத்தில் ஏதோ
வடு மாதிரி காணப்பட்டது. கடுக்கனைக் காண
வில்லை.

தலைமுடியில் இடைவெளிகள் அதிகம் தெரிந்தது. நரை
கூட ஏகமாய் பரவிக் கிடந்தது. முப்பது வயதுக்குள்
முதுமையா?

இது முதுமையா? இல்லை. இது வெம்பல்!

'சொல்லுடாப்பா. எப்படி வாழ ஏலும்?'

என்னைப் பார்ப்பதை தவிர்க்க விரும்புகிறான்
போலும். கொட்டும் பனியை தொடர்ந்து வெறித்
தான்.

'ஏன் முடியாது? முடியும்! முடியிது! அந்த வகையான
கலாசாரம்- பண்பாடுகளைக் கொண்ட சனத்தால்
அப்படி வாழ முடியும். வாழுதுகள். அதுகளோட
வாழ்க்கை அப்படித்தான்!'

'எனக்கு பிடிக்கையில்லை... என்ன பண்பாடும் கலா
சாரமும்?'

'அதெப்படி; நீ அப்படிச் சொல்ல ஏலும்?' என் குரலை
இறுக்க, முகமும் இறுகிக் கொண்டது. என் ஆத்திரம்
அவனால் உணரப்பட்டது... திடீரென என்னை

நோக்கினான். என்னை பார்த்த வண்ணமே தரை
பார்த்து மௌனித்தான்.

'உன்ர அம்மா அப்பாவோ இல்லாட்டி சொந்தக்
காறங்களோ பார்த்துக் கட்டிவைச்ச கலியாணமா இது?
நீயாகக் கட்டிக் கொண்டது. எத்தின தரம் வேணாம்டா
வேணாம்டா எண்டு சொல்லியிருப்பன்... கேட்டியா?
உடம்புத் திமிர்! இப்ப அடங்கிட்டுத்தானே...'

என் கோபம் நியாயம் என்பதை சீதாராமன் ஏற்றுக்
கொள்கின்றான் என்பதை அவன் முகத்தை வைத்துக்
கணிப்பிட்டேன்.

பாவி... எப்படியெல்லாம் ஆடினான். இப்போது
இரத்தம் சுட்டுப்போக புத்தி தெளிகின்றது.

கடவுள் மனிதனுக்கு இரண்டு வழிகளை காட்டு
கின்றான் ஒன்று பூந்தோட்டம்! மற்றயது வாசல்
மட்டும் அழகாய் உள்ள குகைப் பொறி! பூந்தோட்டமா,
குகைப்பொறியா வேண்டும் என்பதை தீர்மானிப்பது
மனிதனின்புத்தி! இந்த சீதாராமனின் பாழாய்ப்போன
புத்தி குகைப் பொறியைத் தெரிந்தெடுத்து உள்ளே
நுழைந்துவிட்டது.

'தெரியல்ல மச்சான்... உண்மையில் உன்ர வாழ்க்கை
இப்படி நாசம் கெட்டுப் போகும் என்று நான் முதல்ல
தினைச்சுக்கூடப் பார்க்கவில்லை.'

சீதாராமன் வேதனைப்பட்டுக் கொண்டான்.

'நீ ஆசைப்பட்ட வாழ்க்கை இதுதானே?'

நான் கேட்க, கை இரண்டையும் உயரத் தூக்கி
தலைக்கு மேலாகப் பிடித்துக் கொண்டான். வியப்பாய்
இருந்தது அவன் செய்கை.

இரண்டு கைகளையும் மெல்ல மெல்ல பதித்துக்
கொண்டே வந்தான். வந்து, கன்னத்துக்கு அருகே

நிறுத்திக் கொண்டான். என் கண்களை நேராய் இமை சிமிட்டாது பார்த்தான். வளர்த்த நாயை விட்டுப் பிரியப் போகின்றோம் என்பதை மணந்து கொண்ட நாய் ஒரு வகையாய் பார்க்குமே... அதே மாதிரி ஈனம் கலந்த வெறிச்சென்ற பார்வை. கைகள் இரண்டும் அகல விரிந்தன. வேகமாய் ஒடுங்கி ஒரே நேரத்தில் அவன் கன்னத்தை படபடவென தாக்கின...! சீதாராமனின் செய்கைக்கு அர்த்தம் புரிந்தது!

இது உச்ச வலியின் செயற்பாடு! சுயதவறின் உண்மையை உணர்தல், சுயமாய் தன்னை தண்டிக்க, கேவலப்படுத்த எல்லாராலுமா முடிகின்றது? சீதாராமனைப்போல எல்லாராலும் முடியும்; இவனைப் போலவே எல்லோரும் உச்சவலியை உணர்கின்ற போது...!

அடித்துக் கொண்டே இருந்தான். நான் தடுக்க வில்லை. வெறுமனே அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அன்றைய அந்த முகம் எங்கே? அந்தப் பார்வை இப்போது எங்கே? அந்த பேச்சு எங்கே? அந்த திமிர், கர்வம் எல்லாம் எங்கே?

‘பயித்தியக்காரத்தனமான சுத்த பம்மாத்து கல்ச்சர், நம்மளோட கல்ச்சர்! இந்த தமிழிச்சிகள் தலையைக் குளியிறதும், ஒடுறதும், வெக்கப்படுறதும், வோஷ்டும் போகக்கூட அவையளுக்கு ஆம்புள வேணும். ச்சி சுத்த பம்மாத்து. கார்பேஜ்! சோஷ்டாப் பழகவேணும். வேறு பாடு பார்க்காமல் தோள்ள கைபோட்டு திரியவேணும். ஒண்டா இருந்து தண்ணியடிக்கவேணும். ஒரு சிகரட்ட புருஷனும் பொஞ்சாதியும் பாதி பாதியா பத்த வேணும்... பார்ட்டியில கட்டிப்புடிச்ச டான்ஸ் ஆட வேணும்...’

ஆசை ஆசையாய் கனவு கண்டு தேடிக் கண்டுபிடித்துக் கட்டிக் கொண்ட வாழ்க்கை! அத்தனையும் நான்கைந்து

ஆண்டுக்குள் வெறுத்துவிட்டது. உள்ளத்தை சுட்டு விட்டது.

தொடர்ந்து அறைவதற்கு கைகள் வலுவிழந்தன. அடியின் வேகம் குறைந்து மெது மெதுவாய் கன்னத்தை தாக்கிற்று. கைகள் முற்றாக வலுவிழந்தன.

கைகள் அசைவற்று, மூட்டெலும்பு கழன்றுவிட்ட மாதிரி சும்மா கிடந்தன...

‘சீதா...’

மெல்லிய வருடலாய் அழைத்தேன்.

உடலில் சிறு அசைவு மாத்திரம் தென்பட்டது. அவன் தலையை நிமிர்த்தினேன். நேராய் நிற்க மறுத்தது .. கண்கள் இறுக மூடிக்கிடந்தன.

‘ஏதாவது சாப்புடுறியா?’

‘...’

‘பியர்?’

‘தா’

அவசரமாய் விழி திறந்தான்.

ஒரு போத்தல் பியரை உடைத்துக் கொடுத்தேன். ஒரு முடர் குடித்துவிட்டு, போத்தலை எட்ட வைத்தான். இடப்பக்கக் கன்னமேடு மெல்ல மேல் எழுந்தது. கசப்பாய் இடப்பக்க உதடுமாத்திரம் புன்னகைத்தது.

‘ஹோட் ட்ரிங்க் இல்லையா?’

‘இல்ல... நான் ஹோட் ட்ரிங்க் பாவிக்கிறது இல்லை.’

‘க்ளவ்டியா இப்ப எங்க?’

‘அங்கதான், மொன்றியல்ல...’

‘வரேக்க சொல்லிட்டே வந்த நீ?’

‘இல்ல சொல்லயில்லை... சும்மா நிண்டவாக்கில் பஸ் எடுத்து வந்திட்டன். என்னத்துக்கச் சொல்லவேணும்? வேணாம் எண்டு போட்டு வந்தநான். ஏன் அவளிட்ட

சொல்ல வேணும்?' பியரை எடுத்து மடமடவென்று அரைப்போத்தல் காலியாகும் வரை குடித்தான்.

'பிழைதான் மச்சான். யோசிக்காமல் கல்யாணம் கட்டினது பிழைதான். ஒரு புருஷன் குடிச்சால் குடிக்காதாண்டு பொஞ்சாதி சொல்ல வேணும். பறிச்சிக் குடிக்கிற பொம்புளையோட எப்படிடா வாழறது? அசிங்கமான பழக்க வழக்கமுள்ள பொஞ்சாதியோட குடும்பம் நடத்திறது எவ்வளவு கொடுமை எண்டு எனக்கு இப்பத்தான் தெரியுது.'

சொல்லிவிட்டு மறுபடி முழு பியரையும் உறிஞ்சினான். உறிஞ்சி முடிய காலிப் போத்தலை என்னிடம் நீட்ட, வாங்கிக் கொண்டேன். இன்னும் ஒரு முழுப்போத்தலைக் கொடுக்க, வாங்கி ஓரமாய் வைத்துவிட்டுக் கன்னத்தைத் தடவினான்.

அறையின் தாக்கம் கன்னத்தில் வலியை உண்டாக்குகின்றது போலும்.

'வலிக்கிறதா?'

'ம்..! நீ பியர் குடிக்கயில்லையா?'

'வேணாம் நீ குடி!'

'எனக்கொரு முடிவு சொல்லன்'

'நீதான் முடிவு எடுக்கவேணும்'

'நான் ஊருக்கு போகட்டா?'

'போய்...?'

'தெரியல்ல... ஆனா போகவேணும் போல இருக்கு'

'உன்ர பிள்ளை?'

'வெள்ளைக்காறிக்குப் பிறந்தது. எப்பிடியும் அது பிழைச்சுக் கொள்ளும்!'

'தப்பி ஓடப் போறாய். அப்பிடித்தானே...'

'உயிரியல் வீதி! என்னால எதிர்த்தாக்குதல் நடத்த ஏலாது பலயீனமா இருக்கு. தப்பி ஓடத்தான் வேணும்.'

'ஓடு!'

மறுப்பேன் என்று எதிர்பார்த்தானோ என்னவோ தெரியவில்லை, அதிர்ந்து என்னைப் பார்த்தான். பார்த்துக் கொண்டே ஜக்கட் பையுள் எதையோ தேடினான். ஒவ்வொரு பையாய் துழாவினான். கிடைக்கவில்லை போலும்...

'சிகரட் இருந்தால் தா!'

பெட்டியுடன் கொடுத்தேன். லைட்டர் வைத்திருந்தான். ஒன்றை உருவி பற்றவைத்துக்கொண்டான். புகையை வெளியே விட்டுக் கொண்டே சிரித்தான்.

என்னட்ட சிகரட் இல்லாட்டி க்ளவ்டியாட்ட கேட்டால் தருவான். ஆனா திரும்பக் குடுத்திட வேணும். இல்லாட்டித் திட்டுவான். வாழ்க்கை பண்ட மாற்று என்றது என்ற வாழ்க்கை தான். கட்டில் ஒண்டைத் தவிர மற்ற எல்லாமே வேற வேறதான்! பிள்ளையைக் கூட அவன் ஒரு நாள்-நான் ஒரு நாள் பாத்துக்கொள்ள வேணும். என்ற ரேண்டி பிள்ளைக்குச் சுகம் இல்லெண்டால்கூட கிட்ட வரமாட்டான். அவலக்ஷணமாகப் படுத்துக் கிடப்பான். என்ன வாழ்க்கை சொல்லு... தனியா சம்பாதிச்சு, தனியாச் சாப்பிட ஒரு குடும்பம் வேணுமா? நித்திரையைக் கூட தனித்தனியாக் கொள்ளலாம். ஆனால் ஒரு தேவைக்காக மட்டும் ஒரே கட்டில்ல படுக்கவேண்டி இருக்கு. அது மட்டுந்தான் வாழ்க்கையா? அதுக்கு மட்டும்தானா குடும்பம்? எனக்கு வெறுத்துப் போச்சு.'

ரொம்பவும் அடிபட்டு நொந்துவிட்டான்.

குறைப் பொறிக்குள் இருந்த சகல ஜந்துகளும் இவனைத் தீண்டிவிட்டன. விஷம் முழுதாய் பரவி விட்டது. இப்பொழுது மீட்சி தேவைப்படுகின்றது.

பலமாய், இறுக்கமாய் என்னில் கேள்வி எழுகின்றது-
இவன் பிரச்சனைக்கு ஒரே தீர்வு! இவன் சொல்வது
போல, தப்பித்து ஓடலே தீர்வு!

ஸ்நேகிதன் என்கின்ற நெருக்கம். ஒரு பக்க சார்பாய்-
நான் நினைத்துக் கொள்ளலில் ஏதேனும் பிழை இருப்ப
தாய் தெரியவில்லை.

இது மனித இயல்பு. வேண்டப்பட்டவர்களுக்கு சார்பாய்
இருத்தல் இயல்பு!

அப்படியாயின் சீதாராமனின் பிள்ளை? எனக்கு
இன்னும் கொஞ்சம் வேண்டப்பட்ட உயிர். ஸ்நேகிதன்
பிள்ளை என்கின்ற சின்ன நெருக்கம். மடியில் தூக்கி
வைத்து, முத்தமிட்டு நடைபழக்கிய சில மணிநேர
நெருக்கம்.

‘இவன் அப்பன் அம்மாவை விட்டுட்டு ஓடிட்டான்’
என்று அந்த பிள்ளையை பார்த்து எந்தப் பிள்ளையும்
பள்ளியில் கிண்டல்போவதில்லை. ஆனால்-

‘என்னுடைய அப்பா இவர். உன்னுடைய அப்பா
யார்?’ என்று கேட்கக் கூடும்.

பிள்ளை விழிக்கும். அம்மாவிடம் கேட்கும். அந்த நேரம்
அம்மா போதையில் கிடக்கக்கூடும். இல்லையேல் வேறு
பிற புருஷனுடன் சல்லாபித்துக் கொண்டிருக்கக் கூடும்.
பிள்ளை தன்னிடம் கேட்கும். விடை தெரியாது திகைக்
கும். நாள் ஆக ஆக மனது வக்கிரம் கொள்ளும். கேட்க,
பார்க்க நாதி அற்று அலையும். அக்கிரமம் பண்ணும்.
குற்றம் புரியும்.

ஆக மொத்தம், என் ஸ்நேகிதன் மூலமாய் இந்தச்
சமூகம் ஒரு விரோதியை பெற்றுக் கொள்ளப்
போகின்றது.

வேண்டாமே இது! இதை தவிர்க்க முடியாதா? வேண்
டும். தடுத்தாக வேண்டும்!

நிமிர்ந்து பார்த்தேன். சீதாராமன் கண்களை மூடி
இருந்தான்.

“சீதா...”

“...”

“சீதாராமா”

“...”

“நித்திரையா? உள்ள வந்து கட்டில்ல படன்.”

சரிந்து சோபாவுக்குள் முடங்கிக் கொண்டான்.

‘பாவம் சீதாராமன்’

தவறுவது மனித இயல்பு. ஆசைப்படுவது பாவம்
இல்லை. இவைகளால் அழிந்துபோவது கொடுமை.
மகா கொடுமை!

தூக்கம் வரமறுத்தது. எண்ணங்கள், கவலைகள்,
ஆர்ப்பரித்துக் கொண்டே இருந்தன.

சீதாராமன், க்ளவடியா, இவர்கள் பிள்ளை மாறிமாறி
வந்தார்கள். ஒன்றாகச் சேர்ந்தும் வந்தார்கள்.

நேரம் எப்படியும் ஒரு மணியை கடந்திருக்கலாம். இனி
தூக்கம் வருமா?

“மச்சான் டேய்!”

கால் மாட்டில் சத்தம் மெல்லிதாய் கேட்டது.

கண்களைத் திறந்து பார்த்தேன். கால் மாட்டில், கட்டில்
விளிம்பில் சீதாராமன் இருப்பது இருளில் தெரிந்தது.

“என்ன நித்திரை வரவில்லையா? பசிக்கிதா? என்னமும்
சாப்பாடு செய்து தரட்டா?”

எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டேன்.

“மொன்றியலுக்கு இப்ப பஸ் கிடைக்குமா?” ஒரு வகை
அயர்ச்சி அவன் வார்த்தைகளில் காணப்பட்டது. அதன்
அர்த்தம் புரிந்து கொள்ள சிரமமாய் இருந்தது.

330 □ பனியும் பனையும்.

“ஏன் கேட்கிறாய்?”

“நான் மொன்றியலுக்குப் போக வேணும்.”

“ஏன்?”

“ப்ளீஸ், கோ ஸ்ரேஷன்ல என்னைக் கொண்டு போய் விடு. நான் மொன்றியலுக்கு போக வேணும்.”

“ஏன்?”

“.....”

மௌனமாய் தலை குனிந்தான். அது இயல்பாய் இருந்தது. சீதாராமன் கூட இயல்பாய் இருந்தான். □

க. குழம்பும் க. முரண்பாடும்

க. நவம்

நான் கனடாவுக்கு வந்த புதுசு.

அவரும் நானும் தற்செயலாகவே அறைஞர்கள் ஆனோம்.

அவர் என்னைவிட ஒரு வருடம் முந்திக் கனடாவுக்குள் வந்து தரை தட்டியவர். அந்தத் தராதரம் மிக்க தகுதியின் அடிப்படையில்—அவரது பரிபாஷையில்—அவர் ஒரு பழையகாய்.

கனடா பற்றிய கற்கை நெறியில், அவரோடு தங்கி வாழ்ந்த ஆரம்பகால வாழ்க்கை எனக்கு ஒரு வகையில் குருகுலவாசம்தான்! கண்ணைக் கட்டிக் கனடாவுள் விடப்பட்டது போன்ற எனது பரிதாபகரமான அந்த நாட்களில் அவரது ஆலோசனைகளும் புத்திமதிகளும்—என் குயுத்திகளும்—எனது காதுக்குள் வேதமாய் ஒதப்பட்டன.

கொஞ்ச நேரம் பேசக்கிடைத்தால் போதும்—ஐஸே—என்ற முகமனுடன் உபநியாசம் ஆரம்பமாகும். கனேடிய அரசு, மக்கள், கலை கலாசாரம், வாழ்க்கை முறை இத்தியாதிகளுடன் இந்த நாட்டு இயிகிறேஷன், வெல்ஃபெயர் சட்டதிட்ட, வளைவு சுழிவுகள் யாவும் அந்த மனிதருக்கு அத்துப்படி! உலக நடப்புகளையெல்லாம் உப்புப் புளியிட்டுச் சொல்லுவார்.

உலகம் ஒரு பல்கலைக்கழகம். உலக அனுபவம் தான் ஐஸே, பட்டப்படிப்பு. இதை ஒரு நாளில் குறைந்தது ஐந்து தடவையாவது அடித்துச் சொல்லி, அடிக்கடி என்னை பயமுறுத்துவார்.

பேசப்படாத வார்த்தைகளின் பெறுமதி கருதி பொதுவாக நான் கடைப்பிடிக்கும் மௌனத்தை, பெருமான் கோவில் கால்நடையாரின் குணாம்சமாக அவர் கணித்துக் கொண்டாரோ என்னவோ, இரண்டொரு தினங்களில் அவருக்கு என்னை வெகுவாகப் பிடித்துக் கொண்டதாம்!

தனக்கு உகந்த சுகதோழனாக என்னை அங்கீகரித்து அந்த அறையை நான் தொடர்ந்தும் தன்னோடு பகிர்ந்துகொள்வதில் தனக்குப் பூரண சம்மதம் என்று

திடீரென ஒருநாள் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். தோழமை என்றவர் சொல்லிய சொல் என் நெஞ்சை நிறைத்திருந்தது!

அறையில் பாவனைப் பொருட்கள் எனது—அவரது என்ற பாகுபாட்டை இழந்து பொதுவுடைமை ஆயின. பூட்டுத்திறப்புக் கட்டுப்பாடுகள் எதுவுமின்றி, எந்நேரமும் திறந்தபடியே இருந்த ஒருவரது பெட்டிக்குள் மற்றவர் கேட்டுக் கேள்வி இல்லாமல் கைவைக்கவும் வேண்டிய நேரங்களில் காசு பணங்களைக்கூட எடுக்கவும் பின்னர் திருப்பிக் கொடுக்கவும் பழகிக் கொண்டோம். செலவு சித்தாயங்கள் சமமாகப் பகிர்ந்து கொள்ளப்பட்டன. சமையல் சாப்பாடு, கூட்டித் துடைப்பு யாவுமே அந்தச் சமறி வாழ்க்கையில் சம கட்டப்பாடுகளாயின.

ஒய்வு நேரங்களில் வீட்டுக் காரியங்களை இருவரும் சேர்ந்து செய்தெடுத்துக் கொள்ளும் சந்தர்ப்பங்களில் கூட்டுவாழ்க்கை, ஒற்றுமை, ஒருமைப்பாடு, புரிந்துணர்வு, பரஸ்பர விட்டுக்கொடுப்பு... இன்னோரன்ன, தலையைச்சுற்றும் 'இன்ரலெக்சவல்' தலைப்புகளில் எனக்கு இடையறாத பிரசங்கங்கள்.

இவைபற்றிய 'பிரக்ஞை' இல்லாமல் போனதால் தான் எங்களுக்கு இந்த இழிநிலை என்று ஏகப்பட்ட உயிருள்ள-உயிரிழந்த உதாரணங்கள் எனது உச்சந் தலையில் அடித்து இறுக்கப்படும்.

சுவாரஸ்யம் வேண்டி, சிலவேளைகளில் வாதப் பிரதிவாதங்களை நானும் மெதுவாகக் கிளறிவிடுவதும் உண்டு. ஆனாலும் உலகானுபவங்களில் ஊறித் திளைத்துப் பதப்படுத்தப்பட்ட அவருடனான எல்லாவித பொதுவிவகாரக் கருத்துப் பரிமாறல்களும் - கருத்துமோதல்களும் ஈற்றில் 'சுபம்' என்ற சுலோகத்துடன் இனிதே நிறைவுறுதல்தான் வழக்கம்.

ஒரு சில மாதங்களின் பின்னர் ஒருநாள் இது நடந்தது. அன்று மதிய உணவு தயாரிப்பில் இருவரும் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த வேளை கத்தரிக்காயைக் கழுவி எடுத்து, நீளக்கமாக நான்காகப் பிளந்து, பின்னர் குறுக்காக சுமார் இரண்டங்குல நீளத்துண்டுகளாக வெட்டிக் கொண்டிருந்தேன். வழமையான தனி ஆவர்த்தன வாசிப்புடன் பருப்பைக் கழுவிப் பாத்திரத்தில் போட்டு அடுப்பில் வைக்கப் போனவர், நான் கத்தரிக்காய் வெட்டிய விதத்தைப் பார்த்துவிட்டார்.

கத்தரிக்காயை அந்த விதமாக வெட்டக் கூடாதென்றும் கனேடிய டொலர் நாணயக் குற்றியாட்டம் வட்டம் வட்டமாக வெட்டவேண்டும் என்றும் நெறிப்படுத்தினார்.

‘பாதிக்கு மேல் வெட்டியாயிற்று- இன்றைக்கு இந்த மாதிரி வெட்டிக் கறி வைப்போம்’ என்று முதன் முறையாக மறுதலித்த நான், ‘நீளக் கீலங்களாக வெட்டிக் கறி வைத்தாலும் நன்றாக இருக்குமே’ என்று சொல்லிக் கொண்டே கத்தரிக்காயைக் கத்திக்கு இரையாக்கினேன்.

‘ஐஸே, அது சாவகச்சேரியாற்றை முறை-குழம்புக்கு நல்லாயில்லை, பண்டத்தரிப்பு முறைதான் குழம்புக்கு மணியாயிருக்கும்...’ என்று ஆரம்பித்தவர் ஒரு நீண்ட விலாசமான நிரவலை முழங்கி முடிக்கவும் நான் முழுக் கத்தரிக்காயையும் வெட்டிச் சட்டியிலிட்டு அடுப்பில் ஏற்றவும் நேரம் சரியாக இருந்தது. என் எண்ணப்படி கத்தரி அடுப்பேறி, ஒருபடி சமையலும் முடிந்தது.

ஸ்நானம், போசனம், சயனம் என்ற வரிசைக்கிரமத்திலான அந்நாளைய முக்கிருத்திய வாழ்க்கையில் ஸ்நானம் அவ்வப்போது ஓரவஞ்சனைக்குட்படுவதுண்டு. அன்றும் ஸ்நானத்துக்கு அதே கதிதான்.

இருவரும் மதிய உணவைக் கோப்பையில் போட்டு எடுத்துக்கொண்டு சாப்பாட்டு மேசைக்கு வந்து சாப்பிட ஆரம்பித்தபோதுதான் அவதானித்தேன். அவரது கோப்பையில் கத்தரிக் குழம்பைக் காணவில்லை!

சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டு ஒரு முக்கிய அலுவலாக வெளியே போய் இரவு எட்டு மணியளவில் நான் அறைக்குத் திரும்பியபோது, அவர் இராச் சாப்பாட்டுக்குத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தார்.

அவருடன் சேர்ந்து கொள்ளவென அவசர அவசரமாக உடைகளை மாற்றிக் கொண்டிருந்த எனது கண்களுக்குள் அகஸ்மாத்தாய் அவரது சூட்கேசுப்பெட்டி சிக்கியது.

பெட்டி ஒரு பெரிய மாங்காய்ப் பூட்டினால் பூட்டப்பட்டிருந்தது! □

பிரசவம்

நிலா குகநாசன்

அந்தச் சூழல் அவனுக்குப் புதிதாயிருந்தது. அடிக்கடி அவளிடமிருந்து எழும் முக்கலையும், முன்கலையும் தவிர, அந்த அறை நிசப்தமாயிருந்தது. அவளின் ஒரு

கையில் 'சேலேன்' செலுத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்க, அடுத்த கையில் இணைக்கப்பட்ட கருவிகள் மூலமாக நாடித்துடிப்பிலிருந்து, இரத்த அழுக்கம் வரை முன்னாலுள்ள சிறிய திரை காட்டிக்கொண்டிருந்தது.

அடிக்கடி டொக்டர்மாரும், நர்சும் வந்து பார்த்துப் போனார்கள். "அம்மா...!" திடீரென அவள் அலறினாள்.

பிரசவ வேதனையென்பது உண்மையிலேயே தாங்க முடியாததுதான். ஒவ்வொரு பிரசவத்தின்போதும் பெண்கள் இறப்பின் எல்லைவரை போய் வருகிறார்கள் என்ற உண்மை பலருக்குத் தெரியாது. ஏனோ அவனுக்கு அம்மாவின் நினைவு வந்தது: 'அம்மா எப்பிடித்தான் பத்துப் பேரைப் பெற்றெடுத்தாளோ...?'

"ஐயோ! அம்மா...!" அவள் ஓலமிட்டாள். "டொக்டரிட்டச் சொல்லி ஒப்புரேசன் பண்ணச் சொல்லுங்கோ! என்னால தாங்க ஏலாமக் கிடக்குது...!" அவன் கையை இறுக்கிப்பிடித்தபடி அவள் அழுதாள். அவள் பிடித்த இடம் கன்றிச் சிவந்து எரிந்தது.

அவன் போய் நர்சைக் கூட்டிவரும்போது உறவினர்கள் சிலரும், அவனது தங்கையும் வந்திருந்தனர். நர்ஸ் ஒவ்வொன்றாகப் பரிசோதித்தாள்.

"இப்ப ஒவ்வொரு அரை மணித்தியாலத்துக்கும் தான் குத்து வருகுதாம்... அது ஒவ்வொரு அஞ்ச நிமிசத்துக்கும் வரவேணுமாம்."

நர்ஸ் சொன்னதை அவன் அவர்களிடம் சொன்னான்... "இஞ்ச பிள்ளை பிறக்கக் குடுத்துவச்சிருக்க வேணும்... டொக்டர்மார்... நேர்ஸ்மாரெல்லாம் எவ்வளவு ஆதரவாகக் கதைக்கினம்... ஊலியெண்டா சிலவேளை அடியும் கிடைக்கும்..." அன்றி தான் சொன்னா.

“...இது தலைப்பிரசவம்தானே!...அதால்தான்இப்பிடி. எப்படியும் இண்டைக்கிரவு பிறக்கும்” இது பெரியம்மா. அவள் மெல்லக் கண்ணயர்ந்து போனாள்... “அவள் படுக்கட்டும். நாங்கள் வெளியிலபோய் நிண்டுகதைப்பம்...” அவன் சொல்லியவாறே அவர்களைக் கூட்டிப் போனான்...

இரவு ஒரு மணி தாண்டிவிட்டது. ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்து எட்டு மணித்தியாலம் முடிந்துவிட்டது. உறவினர்களெல்லாம் வந்து பார்த்துவிட்டுப் போனார்கள்...இன்னும் குழந்தை பிறப்பதாக இல்லை. தானும் நிற்பதாகச் சொன்ன தங்கையை அவன் மறுத்துவிட்டுத் திருப்பி அனுப்பியிருந்தான். அவள் அடிக்கடி வீரிட்டு அழுவதும் பின்னர் அயர்ச்சியுடன் படுப்பதுமாயிருந்தாள்...

குழந்தைக்கு ஆசைப்படாமலேயே இருந்திருக்கலாமென்ற எண்ணம் ஏனோ அடிக்கடி அவனுக்கு வந்தது. பக்கத்து அறைகளிலிருந்தும் அவ்வப்பொது அழுகைச் சத்தங்கள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன.

அவன் எழும்பி வெளியே வந்தான். யாரோ ஒரு கறுப்பினப் பெண்ணை ‘ஸ்ரெச்சரில்’ வைத்துத் தள்ளியபடி வந்தார்கள். அவள் அந்த ஆஸ்பத்திரியே உடைந்து விழுமாப்போல அலறினாள்...!

அவன் அலறிக்கொண்டிருந்தான். நிர்வாணமாக அவனைக் குப்புறக்கிடத்தி ஒருவன் தலைமயிரைப் பிடித்து அழுத்தியபடி இருக்க, ஒருவன் கால் பாதங்களை அசையாமல் பிடித்திருந்தான். மூன்றாமவன் அவன் முதுகில் இருந்தபடி அவனது பிருட்ட பாகத்தின் சதைப்பகுதியில் ஒரு கதிரைக்காலினால் ஒங்கி அடித்துக்கொண்டிருந்தான்.

ஒரிரு அடிகளுள் அந்த சதைப்பகுதி கிழிந்து, ரத்தமும் தோலும் கதிரைக்காலுடன் ஒட்டியபடி பிய்ந்து கொண்டு போவதை அவனால் உணர முடிந்தது.

வாய்க்குள் உப்புக்கரித்தது. அலறிய அலறல் தொண்டை வரண்டு சாவின் விளிம்பிலே அவன் இருந்தான். கண்கள் இருண்டு மெல்ல மேலே பறப்பது போலிருந்தது.

திடீரென அடி நின்றது. தலைமயிரில் பிடித்து ஒருவன் தூக்கியபடி கேட்டான் “உம்பளர ஊரில நீ கொட்டியா லீடர்தானே?”

கேள்விபுரியவே கொஞ்ச நேரமெடுத்தது.பதில் சொல்ல முடியாமல் உடம்பு நடுங்கியது.

“...அடே! நம்பள் கேக்கிறான்! நீ சும்மா இருக்குறது தானே...!”

“... இல்ல; எனக்கு... எனக்கு ஒண்டுமே தெரியாது...” அவன் ஒவ்வொரு சொல்லாகச் சொல்லப் பிரயத்தனப்பட்டான். ஆனால் எந்தச் சத்தமும் வெளியே வரவில்லை.

கிழிந்த நாராக அவன் கட்டிலில் கிடந்தான். ஒருநாள் பூரணமாக முடிந்துவிட்டது. ஆனால் பிரசவத்துக்கான எந்த அறிகுறியுமில்லை. அடிக்கடி வலியுண்டாகி அவன் அலறுவதுடன் சரி.

நேற்றிரவு கொண்டுவந்த கறிப்பினப் பெண்ணுக்குக் குழந்தை பிறந்து விட்டது. அதுவரை அவன் செய்த அட்டகாசம்...

நாஸ் வந்து ‘சேலேனை’ மாற்றிவிட்டுப் போனாள். இது எட்டாவது போத்தல். இன்னும் சிலநேரத்தில் டொக்டர் வருவாரென்று சொல்லிவிட்டுப் போனாள். பல உறவினர், நண்பர்கள் வந்து பார்த்துவிட்டுப் போனார்கள். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமாகச் சொல்லிவிட்டுப் போனார்கள். மொத்தத்தில் அவனைக் குழப்பிவிட்டுப் போனார்கள். ஒவ்வொரு கணமும்,

ஒவ்வொரு யுகமாகக் கழிந்தது. நேற்றிரவு முழுவதும் தூக்கமில்லாமல் கண்கள் எரிந்தன.

“Hi...Honey!” என்றபடியே டொக்டர் வந்தார். ஐம்பது வயதிருக்கும். அவரது பேச்சிலே பாரம் கொஞ்சம் குறைந்தது போலிருந்தது.

“பிளீஸ் டொக்டர்! என்னால தாங்க ஏலாது... ஒப்பு ரேசன்செய்யுங்க...” அவள் அழுதாள்.

அவளைப் பரிசோதித்தபடியே... No Darling Don't worry You'll be O.K... என்றவர்,

“கமோன்! இன்னும் கொஞ்சநேரத்தில் சுகப்பிரசவம். நோமல் டெலிவரி. ஒப்புரேசனுக்கான தேவையே மில்லை...” சொல்லியபடியே டொக்டர் அடுத்த அறைக்குள் போனார்.

“ஐயோ... அம்மா! என்னால தாங்க ஏலாமக் கிடக்கப்பா... இதில ஒருக்காத் தடவி விடுங்கப்பா...” அவள் அழுதாள்.

ஒரு நீளமான வாங்கில் அவனைக் குப்புறக் கிடத்தி யிருந்தார்கள். இருநாட்களுக்கு முன்பு பிறுட்டபாகத்தில் அடித்த அடியில் சதை சிதைந்து ரணமாகி அது சாறத் துடன் ஒட்டியிருந்தது. சாறம் முழுதும் ரத்தவாடை...! மீண்டும் இன்று தாக்குதலுக்குத் தயாரிப்பு நடந்து கொண்டிருந்தது. பக்கத்து அறைகளிலிருந்து கேட்கும் கதறல் சத்தங்கள் காதுகளைச் செவிடாக்கிக் கொண்டிருந்தன.

ஒருவன் வந்து சிங்களத்தில் கெட்ட வார்த்தையில் ஏசிய படி அவனது தலையைத் தூக்கிப் பலமாக வாங்கில் மோதினான். எதிர்பாராத இந்தத் தாக்குதலால் நெற்றியில் பட்ட அடியைவிட மூக்கில்பட்ட அடி நொந்தது. மூக்கிலிருந்து ரத்தம் வந்து வாயில்பட்டு உப்புக்கரித் தது.

“அடே! வீணா சாவப்போற... உங்களுக்கு என்ன கொற இருக்குது!... எண்டா ஈலம் கேக்கிற...”

அடித்தவன் நன்றாகத் தமிழ் பேசினான். தான் ஆறு வரிசம் சுன்னாகம் பொலிஸ்ரேசனில் வேலை செய்த தாகச் சொன்னான்.

மூக்கில்பட்ட அடியால் தலை சுற்றியது.

“ஈழம்கூட ஒரு பிரசவம்தான்! ஆனால் அது சுகப்பிரசவ மல்ல! அறுவைச் சிகிச்சைதான்! அதற்கு விலையாக எத்தனையோ கொலைகள் நடக்கலாம். ஏராளமான உயிர்ப்பலிகள் நடக்கலாம். உயிரின் ஒவ்வொரு அணுவுமே சிதைந்து போகலாம்; ஆனால் நம்பிக்கை! அதுமட்டும் சிதைந்து போகக் கூடாது. நம்பிக்கை, உள்ளத்தின் உறுதி, இவை இருந்தால் போதும்! எந்தச் சித்திரவதைகளையும் தாங்கலாம்...”

அரசியலை அவனக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர் சொன்ன தெல்லாம் நினைவிற்கு வந்தது.

“அடே! எண்டா இப்படி அடி வாங்குற... உம்மைய சொல்றதுதான்...இல்லாட்டி போனா இனி ‘லெக்வே’ தான்.”

குப்புறப்படுக்க வைத்து குதிக்காலில் கதிரைக்காலால் அல்லது மரச்சட்டத்தினால் அடிப்பதுதான் ‘லெக்வே’.

முதல் அடியிலேயே மண்டைக்குள் முளை சிதறியது போலிருந்தது. “ஐயோ...!” அவன் திமிறியபடி தலையைத் தூக்கினான்.

அது ஒரு சிறிய அறை... அறையினுள் அவனுக்கு முன்னே மூலையில் ஒரு புத்தர் படம். படத்தின் முன்னே சில தாமரை மொட்டுக்கள். புத்தர் மோன நிலையில் அமர்ந்திருந்தார்.

தலையை மீண்டும் கீழே அமத்தியபடி அடி தொடர்ந்தது. அடிக்குமேல் அடி. அவன் கதறினான். முளை

கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சிதறுவது போலிருந்தது. திடீரென் அடி நின்றது.

ஒருவன் அவனது தலையைத் தூக்க, இன்னொருவன் புத்தர் படத்தின் முன்னாலிருந்த தாமரை மொட்டொன்றை எடுத்து அவனது வாயினுள் திணித்தான். மூச்செடுக்க முடியாதபடி அவன் திமிற அடி தொடர்ந்தது.

முளை சிதறிப் பறக்க கண்களினுள் கலர் கலராக வந்து போனது.

வலி குறைவதற்காகப் போட்ட ஊசியினால் அவன் அயர்ந்து தூங்கினான். நர்ஸ் வந்து எல்லாம் சரியாயிருக்கிறதா என்று பார்த்துப் போனான்... 'இந்த ஊசி இருமணித்தியாலங்களுக்கு வலியைக் கட்டுப்படுத்தும்.'

அவனுக்கு ஒவ்வொரு கணமும் கழிவதே சிரமமாகத் தோன்றியது. அவன் கீழே போய் ஒரு கோப்பி வாங்கிக் குடித்துவிட்டு வந்தான். போய் வரும்போது பல இலங்கையரைச் சந்தித்தான். கனடாவில் தமிழர் தொகை உண்மையிலேயே கூடித்தானுள்ளது.

அவன் திரும்பி வந்தபோது அன்றியும், அவனது தங்கையும் வந்திருந்தனர். அவள் அலறிக் கொண்டிருந்தாள். ஊசியின் சக்தி குறைந்துவிட்டது போலும். இங்கு வந்து நாற்பதுமணி நேரங்கள் கடந்துவிட்டன.

இப்போது அவளுக்கு வலி அதிகமாயிருந்தது. வெயிலில் போட்ட மண்புழுவைப்போலத் துடித்தான்.

“ஐயோ அம்மா! என்னால தாங்க ஏலாது... டொக்டரிடம் போய், வெட்டி எடுக்கச் சொல்லுங்க” அவள் அவனது சேட்டைப் பிடித்து இழுத்தபடி சொன்னாள். இழுத்த இழுப்பில் ஒரு பொத்தான் அறுந்து விழுந்தது. “எப்பிடியும் இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் பிறந்திடும்...” அன்றிதான் சொன்னா.

அவனுக்கு நினைவு வந்தபோது அவன் படுத்திருந்தான். பின்பக்கம் சாறத்துடன் ஒட்டிப்பிடித்து அவன் எழும்ப முயற்சித்தபோது அது கழன்று பிய்ந்த அந்த இடம் மிளகாய்த்தூள் பட்ட புண்ணாக எரிந்தது.

காலைத் தூக்க முயன்றான். ஆனால் கால் என்று ஒன்று இருப்பதாகவே தெரியவில்லை. இனி நடக்கவே முடியாதா என எண்ணியபோது அழவேண்டும் போலிருந்தது.

அந்த அறையில் அவனுடன் சேர்த்து எட்டுப்பேர். எல்லாருமே தோல் உரித்த ஆடாகக் கிடந்தார்கள்...

பக்கவாட்டில் திரும்பிக் காலைப் பார்த்தான். குதிக் காலில் அடித்த அடியில் கால் விறைத்துப் பூனைக்குட்டி போல் வீங்கியிருந்தது. பக்கத்தில் படுத்திருந்தவர்களில் பாதிப்பேர்க்கு உயிர் இருப்பதாகவே தெரியவில்லை.

அந்த வயதானவர் மட்டும் முனகியவாறு கிடந்தார். அவனுக்குத் தண்ணீர் குடிக்க வேணும் போலிருந்தது. கேட்டால் மீண்டும் அடிவிழலாம் என்று மனம் எச்சரித்தது. தலைசுற்றுவது போலிருந்தது. மீண்டும் நினைவு தவறியது.

முதுகில் விழுந்த அடியினால் திடுக்கிட்டு எழும்ப முயற்சித்தபோது உடம்பில் பாக்கியில்லாமல் எல்லா இடமும் எரிந்தது...! பக்கத்தில் கிடந்தவர்களில் பாதிப்பேரின் முகம் அடிபட்ட காரின் முற்பகுதி போல் அலங்கோலமாகக் கிடந்தது.

“...எலும்பங்கடா நாயனே!... இன்னைக்கி உங்களை வேற இடத்துக்கு எடுத்துக் கொண்டு போறதுதானே! அங்கினி வச்சத்தான் இனி வெசாரணை நடத்துறது...”

டொக்டர் வந்து பரிசோதித்து விட்டுச் சொன்னார்..

“O.K. Sweetly! Time to go to the labour room”

அவனுக்கும் ஒரு வெளிர் நீல ஆடை தரப்பட்டது. பிரசவமாகும் போது கணவன் கூடவே நிற்கலாம். வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளில் வரவேற்கத்தக்க அம்சங்களில் ஒன்று. அவளைத்தூக்கி ஸ்ரெச்சில் கிடத்தினார்கள். அவனது தங்கையும், மற்றவர்களும் அந்த அறையிலேயே நின்றனர். அவன் அவளுடன் அந்த புதிய அறைக்குள் போனான்.

சுற்றிலும் ஏகப்பட்ட சாதனங்கள். பளபளவென்று கத்திகள். கத்திரிக்கோல்கள். இன்னும் பெயர் தெரியாத கருவிகள். நான்கு பக்கமும் பெரிய பெரிய சுவர்மணிக்கூடுகள். அவள் அதைப் பார்த்து மிரள மிரள விழித்தாள். இப்போது அழுகை நின்றிருந்தது.

கால்களை அகட்டியபடி அவளைக் கிடத்தினார்கள். டொக்டர், அவன், இரண்டு நர்ஸ்மார், அவன்— மொத்தம் ஐந்து பேர் மட்டுமே அந்த அறையில்.

மூச்சைப்பிடித்து எப்படி முக்கித் தள்ளவேண்டுமென்று அவளுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தாள் ஒரு நர்ஸ். அவள் அவனது கையைப் பிடித்தபடி, அதுபோலவே செய்து கொண்டிருந்தாள்.

ஓர் அலறலுடன் தலை வெளியே வந்தது!

‘இன்னும் கொஞ்சம்...இன்னும் பலமாக...இன்னும்... ஆ...அப்படித்தான்...’

அழுகையுடன் வெளியே வந்த அந்தப் புதிய ஜீவனை நர்ஸ் ஏந்திப்பிடித்தாள்.

“Congratulations! It's a baby girl...” சொல்லிய படியே அவளிடம் தொப்புள் கொடியைத் துண்டிக்கு மாறு கத்திரிக்கோலைக் கொடுத்தார் டாக்டர்.

அவன் கண்ணீர் நிறைந்த கண்களுடன் சிரித்தான்.

தாய்மை! அது எவ்வளவு உன்னதமானது! என்னதான் செய்தாலும் ஒரு ஆனால் முடியாத செயல்!

அவன் அழுதான்...!

‘ஏனப்பா அழுறியள்...? பொட்டையெண்டா,...?’

‘...இல்லயம்மா!... இத்தின நோவுக்குப்பிறகும்... நீ சுகமாகப் பெத்திட்டாய்!... ஆனா...ஆனா நான்... எனக்கு... என்ற பிரசவம்தான்...’

பதிலைச் சொல்லாமல் மனதுக்குள் அடக்கியபடி அழுதான்...!

அவளுக்கு அவனது அழுகை புரியவேயில்லை...! □

முகமிழந்த மனிதர்கள்

பவான்

நீலை குத்திய இரும்புப் பறவை வயிற்றிலிருந்து
சிறகுக்குக் கீழாய் என்னை வெளித்தள்ளிய போது,
உள்ளே கண்ணால் சிரித்த சீரான உடையணிந்த

அழகிய இளம் பெண் பரிமாறிய மேலைத்தேய உணவு
தொண்டைக்கு மேலாய் ஏறித் தொக்கி நின்றது. பணிப்
புகைக்குள் புதைந்து கிடந்த கட்டிடத் தொடர்களை
நோக்கி ஓடுபாதையில் வெள்ளையர்களை முன்னே
விட்டு நடந்து கொண்டிருந்தேன். புறக்கோட்டை
பேமனரில் வாங்கிய ஜக்கற்றுக்குள் உடலெங்கும் ஊசி
களாய்க் குளிர் குத்துகிறது. ஒறிஜினலாய் வந்ததால்
பயமோ அவஸ்தையோ இல்லைத்தான். ஆனாலும் ஒரு
படப்படப்பு. அந்தா அண்ணா நிக்கிறான். சவண்டிக்
கொண்டு நிக்கிறதவச்சே அவன் தானெண்டு தெரியுது.
அண்ணா! நான் தம்பியெண்டு வேகமெடுத்தேன்.
வாசலில் நின்றவன் கையிலிருந்த சிறு பொல்லால்
தடுத்து நிறுத்தினான். அண்ணா வலுங்கஸ்ரப்பட்டு
ஏதோ சொல்லி எதையோ எல்லாம் வேண்டிப் பார்த்து
விட்டு போய்த்தொலை என்பது போல் கழுத்திலிருந்து
பொல்லை எடுத்தான். மீசையும் ஆளும் என்னால்
மட்டுக்கட்ட முடியேல என்றான் அண்ணா. நின்ட
திலையில் சிலர் சிலர் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.
கூடச்சூடக் கோப்பி வேண்டிக் கொண்டுவரும்போதே
கேட்டான், 'ஞாபகமிருக்கா நான் வெளிநாடு வரேக்க
நீ வளையம் உருட்டிக்கொண்டு வந்து வழியனுப்பினது'
எண்டு. 'அப்ப நீ கூட தலையிருக்கு கெயாபின்
குத்தியிருந்தாய். இப்ப மொட்டையை மறைக்க
தொப்பி போட்டிருக்கிறாய்' என்றேன். இருவரும்
சிரித்தோம். காரில் நின்ற அவன் நண்பர்களுடன்
அவன் சொன்னபடியே கையைக் குலுக்கிவிட்டு ஏறி
யமர்ந்தேன். எல்லோர் கைகளும் சொரசொரப்பாக
இருந்தது. இப்படித்தான் நான் வெளிநாடு போகிறேன்
என்று விடைபெற்றபோது 'விஷ யூ ஓல்த பெஸ்ற்'
என்று எதிர்பாராத வகையில் கையை நீட்டினான்
அவன். நான் தடுமாறிக் குலுக்குவதற்குள் அவன்
காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது. அந்தக் கையின்

மென்மையை முதன் முதலில் ஸ்பரிஸ்தித்த போதும், அவள் முகத்தில் படர்ந்த சோகத்தை பார்த்த போதும் பயணத்தை ஒத்திவைத்துவிட்டு இன்னும் கொஞ்ச நாளாவது லௌஸ் பண்ணவேண்டும் போல் இருந்தது. நெடுங் கோடாய்க் கறுப்புத் தெருக்கள் பின்னோக்கி ஓடிக் கொண்டிருக்க மேகத்திலிருந்து பஞ்ச வெடித்துப் பறந்து கொண்டிருந்தது. முடிவிலியாய் முன்னும் பின்னும் வாகனங்கள் கண்ணுக் கெட்டியவரை கண் கூசும் படியாய் ஒளியை உமிழ்ந்தபடி இயங்கிக் கொண்டிருந்தன. இரு மருங்கிலும் மினுங்கும் பனிப்பாறைப் படிமங்கள் எம்மைக் கடந்தபடி, மரங்களிலெல்லாம் பனி பூத்திருந்தது. எம்மை வரவேற்பதற்காய் அண்ணனின் நண்பர்கள் வாசலில் வந்து நின்றார்கள். தெருவாலே போனவர்கள் மொறக்கீனோ என்று கத்தவே எங்களில் ஒருவன் நாம் மொறக்கீனோ இல்லை என திருப்பிக் கத்தினான். சிறுகுசினி, ரொய்லற், றூம் எல்லாமே ஒன்றுக்குள் ஒன்றாய் இருந்த பேஸ்மன்ரில் இருந்து வந்த கோழிக்கறி மணம் என்னைத் தூக்கி நிறுத்தியது. எல்லோரும் பரபரப்பாய் சாப்பிட்டு தட்டைக் கழுவி வைத்துவிட்டு சாவோ (BYE) சொல்லிக் கொண்டே பறந்து கொண்டிருந்தார்கள். ஒருவனை சற்று தாமதிக் கச் சொல்லவே, மேடம் கொண்டு போடுவாள் நான் போறன் என்று பறந்தான். சிறிது வீடு ஊர் நண்பர்கள் என கதைத்துக் கொண்டிருந்து விட்டு “வெளிக்கிடு என்ற வீட்ட போவம்” என்றான். “அப்ப இது?” “இது லீவு நாட்களில் பொடியன் ஒண்டாய்ச் சேர்ந்து சமச்சுச் சாப்பிட. நான் வேல செய்யிற வீட்டிலேயே நீயும் கொஞ்ச நாள் தங்கலாம்” என்றான். பஸ்ஸில் போகும் போது தெரு, விளக்குகள், மனிதர்கள் எல்லாமே புதுமையாக தெரிந்தது. உள்ளே ஹோலிலே உணவுண்டு கொண்டிருந்த பொஸ் மேடம், அவர்கள் மகள்

எழுந்து அட்டகாசமாய் கைய குலுக்க கூச்சம் மறுபுறம் சந்தோசம் ஒருபுறம் அதுவும் பொம்ம போல இருந்த மேடத்தினர் பொட்ட குலுக்கேக்க உடம்பு கூச வேறு செய்தது. மாடியிலே அண்ணா அறையாக பாவித்த பழைய சாமான்கள் போட்டு வைத்திருந்த ஸ்ரோர் றூமில் எனக்கும் ஒரு கட்டில் போட்டான் உறக்கத்தில். ஏர்போட் வெள்ளைக்காற இளம்பெண்கள், வண்ண வண்ண வாகனங்கள், உயர்ந்துயர்ந்த கட்டிடங்கள் மத்தியில் பஞ்சப் பொதிகளிடை நான் மிதந்து கொண்டிருந்தேன். கட்டிலில் அண்ணாவைக் காணவில்லை. கீழே எட்டிப் பார்த்தேன். வீடு கூட்டிக் கொண்டிருந்தான். சோம்பல் முறித்துவிட்டு பல்லுத் தீட்டியபடியே ரொய்லற் ஜன்னலை மெதுவாய் திறந்தேன். நாய்க் கூட்டிற்குள் நுளைந்து யாரோ அது செய்து வைத்திருந்த அசிங்கத்தை சுத்தம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்தா வெளியால வருகிது அது...அது அண்ணா தான்.

கீழே இறங்கி வந்தேன். அண்ணா கழிவு நீர்க் கால் வாயை சுத்தம் செய்து கொண்டு நின்றான். அவனைப் பார்க்கவே குமட்டிக் கொண்டு வந்தது. எனக்கு பாட்டி அடிக்கடி சொல்லிற் ‘உடையார் பரம்பரை’ என்பது ஏனோ ஞாபகம் வந்தது. நல்ல வேளை அவள் இறந்து விட்டாள். வீட்டிலே சாப்பிட்ட கோப்பை கழுவாத அண்ணா அவர்கள் சாப்பிட்ட கோப்பையை கழுவிக்கொண்டிருந்தான். கழுவி முடிந்ததும் அவர்கள் சாப்பிட்ட மிச்சத்தை காவல் நின்று எடுத்து வந்து எனக்கும் போட்டு தானும் சாப்பிட்டான். சில நாள் விருந்தாளி போல இருந்து கொண்டிருந்தேன். அண்ணா ஒரு நாள் காய்ச்சலில் படுத்தான். வீடு கூட்டினேன். அப்புறம் ஒரு நாள் மேடம் நாய்ப்பீ அள்ளச் சொன்னாள். அப்புறம் அண்ணா அடிக்கடி காணாமல் போனான். ரொய்லற் கழுவினேன். கொஞ்சம் சமைக்கவும் கற்றுக் கொண்

டேன். ஞாயிறு விடுமுறையில் நண்பர்களைச் சந்திக்கும் போது சொல்வார்கள் 'இங்க கறுவல் மொறக்கீனோ ஒருவனையும் வீட்டு வேலைக்கு எடுக்கிறேல. சிறீலங்கனமாத்திரம் தான். எங்களில அவ்வளவு நம்பிக்கை, நல்லெண்ணம் அவங்களுக்கென்று' எனக்கு சிரிப்பொருபக்கம், ஒரு பக்கம் பரிதாபமாக இருந்தது. தோட்டக் காட்டிலே இருந்து வீட்டு வேலை செய்ய வந்த ஆக்கள நாங்க நடத்தின மாதிரிக்கு, நாங்க குடுத்து வச்ச நாங்க, குறஞ்சது மனுசன் மாதிரியாவது நடத்தினான் என்று ஆசாவசப்படுவோரும் உண்டு. நான் வீட்டு வேலையில் இசைவாக்கம் அடைவதை கண்ட அண்ணா எனக்குமொரு வீட்டு வேலை கதைக்க கூட்டிச் சென்றான். மேடம் பூனையோடு கொஞ்சிக் கொண்டிருந்தான். ஒவ்வொரு நாளும் கூட்டோணும் ரொய்லற்குழுவோணும் நாய் பூனையிட அசிங்கம் எல்லாம் சுத்தம் செய்து, உடுப்புத் தோச்ச... அடுக்கிக் கொண்டு போனாள். அண்ணாவுக்குச் சந்தோசம், ஒரு இடமும் இந்தச் சம்பளம் கிடைக்காதெண்டு வளிவளியாச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தான். இரவு உறக்கம் வரமறுத்தது, யோசித்தேன்.

இந்த வேலைக்குப் போனால் நானும் இவனைப் போல இந்த அடிமை வாழ்வுக்கு என்னை பழக்கப்படுத்தி விடுவேன். ஏற்கனவே என்னையறியாமல் கொஞ்சம் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டு விட்டேன் என்று தெரிந்தது. உள்ளே தூங்கிக்கிடந்த ஏதோ ஒன்று சுறுசுறுப்பானது. எழுந்து பெட்டியை எடுத்து உடுப்பை அடுக்கி வைத்தேன்.

பொஸ் விடிந்ததும் விடியாததுமாய் அண்ணாவை ஏனோ திட்டிக் கொண்டிருந்தான். இரவு சைனிஸ் ஹோட்டலில் சாப்பாடு வேண்டித் தந்து ரெயினேத்தி விட்டான் அண்ணா. ரெயின் வந்து நின்றது. ஒடிச் சென்று சீற்றுக்குக் கீழே படுத்துக் கொண்டேன்.

சீற்றில் வந்து இருந்த வெள்ளை மனிதன் என் முஞ்சியில் சப்பாத்துக் காலால் மிதித்துக் கொண்டு, காலை ஆட்டிய படி இருந்தான். முகம் எரிந்தது. ஆறு மணி நேரமாய் மூச்சை அடக்கிக் கொண்டும், சிறுநீரை அடக்கிக் கொண்டும், சப்பாத்துக் கால்களுக்குக் கீழ் முகமிழந்து படுத்திருந்தேன், புதியதோர் வாழ்வுக்காய்! □

வெறுமை

என்.கே. மஹாலிங்கம்

வெள்ளிக் குச்சிகள் இருள் திரையை மேகத்துடன் சேர்த்துக் குத்தி வைத்திருந்தன. இருள் படிய மரங்கள் பயத்தை உருட்டிச் சேர்த்து வைத்திருந்தன. தொட்.

டால் பொட்டு வைக்கலாம் போன்ற குழம்பு இருட்டு சில மரங்களில் தேங்கி இருந்தது. வழக்கத்தைவிட வெறுமை, விரக்தி, பயங்கரம், வெறுப்பு ஆகியவை ஊன்றி மனதைக் குடைந்தன.

சாவைப் பற்றிய பயமோ துன்பமோ இருப்பதாகத் துளி கூட நினைவில்லை. மாறாக, அப்படி இருந்தால் சந்தோஷமான நினைவுகள்தான் வரும் போல இருந்தன. விடியும் மட்டும் விழித்திருந்து எதையும் ஊன்றி நினைக்காமல், சிந்திக்காமல் இருந்தால் சுகமாக இருக்கும் என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

சிந்தனைகள் வெறுப்பையும் பல வேளை அலுப்பையும் ஊட்டின. அது சிந்தனைக்கு எதிரான, அறிவுக்கு எதிரான கட்சியைச் சார்ந்ததல்ல. சோம்பலுமல்ல. ஆனால் எதிலும் தேவை தேவையற்ற என்ற பாகுபாடற்ற நிலை. அது முக்தி நிலையுமல்ல துறவுமல்ல. வெறுமையின் மையம், விளக்கங்களை வெறுக்கும் நிலை. அந்த நிலையில் காலத்தின் பிரக்ஞை இல்லாமல் காலத்தை ஓட்டிவிடலாம் என்ற நினைவு இருப்பினும் காலம் என்ற கட்டுப்பாட்டிற்குள் வளர்ந்த காரணத்தால் காலத்தின் நினைவுகள் இடைக்கிடை உதைத்து உலகத்தின் இருப்பை உணர்த்தும். எந்த நினைவுகளுமற்ற வெறுமையில் தியானம் செய்வது அசாத்தியமானதோ?

கட்டுப்பாடுகளற்ற, கட்டற்ற நிலை. குறைந்தது மனத்தின் தளத்தில் கூட ஏற்படுவது, எட்டிவிடுவது இயலாத ஒன்றோ! ஞானிகளின் ஞானத்தின் நிலைகள். ஒளி போட்டுக் காட்டிவிட்டு மறைந்து தோன்றும் மின்மினிகளின் தோற்றங்களா? நிலையான நிழல் படத்தின் தெளிவான இருப்பா? அல்லது அவனின் இயலாமையின் அழுங்குப் பிடியான மனமில்லாமையின் வெளிப்பாடா? அப்படியானால் அந்த நிலை எட்டாத கனியா? ப.ப—23

அந்தக் கனிக்குத்தான் ஏன் ஏங்க வேண்டும். அவற்றைக்கூட அவாவும் நிலை வரக்கூடாது என்பது தான் அதன் அர்த்தமா?

எங்கோ நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளுக்கான தாக்கம் அடிமனத்தில் நோவாக் குடைகின்றதே! அதற்கான காரண காரியங்களை நிகழ்ச்சிகளின் படங்கள் விழித்திரையில் விழுகின்றனவே! அவையின் உண்மைகள் பல ஊடகங்கள் வாயிலாக வந்து தாக்குகின்றனவே! நினைவுகளின் ஏற்கனவே உள்ள அனுபவங்களின் தாக்கமும் விளைவும் வெளிப்பாடுமா அவை? வாழ்க்கை இன்றுள்ளதா அல்லது ஆரம்பம் தொட்டு வந்துள்ள அனுபவங்களினதும் இன்றுள்ளனதும். நாளை நடக்கப்போகும் என்பவற்றின் கற்பனைகளின் கூட்டுக் கலப்பா? எவ்வளவு தான் தூர இருந்தாலும் பலவற்றின் தாக்கம் பல அனுபவங்களுக்கு வழி சமைத்துக் கொடுத்து விழிப்படையச் செய்கின்றனவே.

வெறுமையான இல்லாத ஒன்றை (?)தேடி அலைகின்றது மனம். அதற்குச் சாந்தியை எது கொடுக்கும்; எதுவுமே அற்ற அலைச்சலா? மனத்தின் அலைச்சலே அதற்குரிய மருந்தையும் இதமாகத் தடவி விடுகிறதா? வெறுமையின் வெறுமையைத் தேடும் மனத்தின் இறுதியில் சாந்தியைப் போன்றதொரு சுகமான தென்றல்-இலைகளின் அசைவுகளற்ற தன்மைத்தான வெளிப்பாடான சுகத்தைத் தருகின்றதே.

காலத்தின் இடைவெளிக்குள் இவை கட்டுப்படும் போது சுகத்தின் வசந்தம் குறைந்து விடுகிறது. வீணான கவலைகள் குறுக்கிட்டு விடுகின்றன. காலம்தான் இவற்றுக்கெல்லாம் இடையூறாக நின்று வெறுமையின் விளக்கத்தை வீணடித்து விடுகின்றதோ? காலத்தை வென்ற.

வெறுமையை அடையும் உரித்தாக்கும் நிலையும் எண்ணமும் வீணானதோ?

காற்றின் அசைவோ உயிரின் பிரிவோ இலை ஒன்றை உதிர்த்தது. அது அவன் முன்னே விழுந்து, சருகாக அசைந்தது.

அது ஏதோ ஒன்றின் இருப்பை வெறுமையின் எதை?-காட்டியது.

உயிரற்ற உடல்களின் இருப்பையா? அல்லது சடத்தின் பரிணாமத்தின் வளர்ச்சியையா?

எது எப்படி இருப்பினும் அது வேறொன்றின் அனுபவத்தின் வருகையையும் இருப்பையும் உணர்த்தியது. □

EX-அலைகளில்

ஜோர்ஜ் குருசேவ்

முதன் முதலாக காதலர்கள் தினமான Valentiane's day அன்று தான் எனக்கு அவன் ரொம்பவும் நெருக்கமானான். முன்னரேயே அவனுடைய சில பாட்டுக்

களைக் கேட்டிருக்கிறேன். அவனைப் பற்றி நிறைய வாசித்துமிருக்கிறேன். (இவன் மெக்சிக்கோவில் பாடப் போனபோது அங்கு பெற்றோல் தட்டுப்பாடு வந்ததும், இவனது முன்னாள் மனைவியரை விட்டு எக்கச்சக்கமான வயது குறைந்த தற்போதைய மனைவிக்காக அவன் பிளேனில் அலைந்ததும், தனது larger than life image ஐ விட்டு லொஸ் ஏன்ஜல்ஸில் நண்பர்களுடன் down to earth guy மாதிரி உதைபந்தாட்டம் ஆடுவது பற்றியும்...பல விடயங்கள் எனக்கு அத்துபடி) ஆனாலும் எனக்கு அவன் பரிச்சயமானது என்னோடு வேலை செய்யும் பிலிப்பினோ நண்பன் அலுஜோ மூலமாகத் தான். அவன்தான் ஆங்கிலப் பாடல்களுக்கு எனக்கு ஆசான். அவன் Oh uh oh ye yei என்று இழுத்தால், நான் அப்பாலிருந்து I love you more than I can say என்று பாட, ஆச்சரிபத்தால் கண்கள் விரிய Hey Man! You know that song என்பான்... Hm... it s from Lee Sayer என்று தன்னடக்கமாகச் சொல்ல... You have the cassette?... Oa Ja. I'll bring it 'morrow என்பேன்... எனக்கு தெரியாத ஆங்கிலப் பாடல்கள் ரேடியோவில் ஒலிபரப்பானால் யார் பாடியது என்று அவனைத் தான் கேட்க முடியும். குரல் அந்த இந்த மாதிரித்தான் என்றாலும் தானும் சேர்ந்து பாடுவான்...

அப்படி ஒரு நாள் வேலை வெட்டி இல்லாமல் நாங்கள் அரசியல், செக்ஸ் என்று முக்கியமான விடயங்கள் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டிருந்தபோது காதலர்கள் தினத்தை ஒட்டி யாரோ ஒருத்தி தன் காதலனுக்காய் விரும்பிக் கேட்ட பாடல் ஒலிபரப்பானது.

You are in my heart ... should I grow old

You are my love... You are in my soul

என் இதயத்திலும் நீ தான். என் ஆன்மாவிலும் நீ தான். நான் வயதானாலும் நீ தான் என் முச்சு. நீயே என் காதலி. நீயே என் நல்ல நண்பி. நீ என் ஆன்மா

வில் இருக்கிறாய்...சமீப காலத்தில் என் வாழ்வில் ஏற்பட்ட சில நிகழ்வுகள் காரணமாக மிகவும் நொந்து போயிருந்தேன். அதனால்தானோ என்னவோ அந்தப் பாடல் என் மனதைத் தொட்டது.

Hey man. Who is it? அலுஜோ என்னை கேலியாகப் பார்த்தான். You don't know him? No... Its Rod Stewart. அந்த கணம் முதலே எனக்கு றொட் ஸ்டீவர்டைப் பிடித்துக் போயிற்று. அவனது குரல் கொஞ்சம் வித்தியாசமான குரல்...வீட்டில் ஆச்சிக்கு பட்டுக் குழைக்க மா குத்துவ தற்கு பேணி வேண்டுமென்பதற்காக ரின்போல் பேணியை மதில் சுவர்களில் உரஞ்சும் போது பற்களைக் கூசப் பண்ணி வருமே ஒரு சத்தம். அதற்கும்...மாரி காலத்தில் நூறு தவளைகள் சேர்ந்து கிணற்றுக்குள் இருந்து கத்துமே அதற்கும் இடையில் ஒரு வகையான குரல்...எங்கள் தமிழ் பாடகர்களின் குரலோடு ஒப்பிடும் போது மோசமானதுதான்...ஆனாலும் அதிலும் ஒரு இனிமை இருக்கும்...

வேலை முடிந்து வரும் போதெல்லாம் என்னைத் தன் காரிலே கொண்டு வந்து விடுவான் அலுஜோ...அப்போ தெல்லாம் Best Of Rod Stewart கசெற்றைப் போட்டு கேட்டதில் றொட்டை எனக்கு நிரம்பவும் பிடித்துப் போயிற்று.

மாலை மம்மலுக்குள் வெட்டிய வாழைக்குலைகளை மாட்டுவண்டியில் கட்டிக் கொண்டு, கனகம்மான் சுன்னாகச் சந்தைக்குப் போகும் போது பனிக்குளிரையும் ஊடறுத்து ஜல் என்று சலங்கை கலகலத்து வந்து நெஞ்சை நிறைக்குமே, அதைப்போல் ஜல் ஜல் என்று கிட்டார் ஒலி வர, றொட் பாடுவான்...

I dont wanna talk ... my heart

நீ என் இதயத்தை எப்படி உடைத்தாய் என்பதைப் பற்றி நான் கதைக்க விரும்பவில்லை...என் கண்களில்

நிறைக்கும்... என் இதயமும் எப்படி உடைந்து போனது?

I can tell by your eyes... they are mirrors

உன் கண்களைப் பார்த்து நான் சொல்ல முடியும், நீ எப்போதுமே அழுது கொண்டிருக்கக் கூடும் என்று. வானத்து நட்சத்திரங்கள் உனக்கு ஒன்றுமேயில்லை, வெறும் கண்ணாடிகள் தான்.

I dont wanna talk ...broke my heart

நீ என் இதயத்தை எப்படி உடைத்தாய் என்பதைப் பற்றி நான் பேசவிரும்பவில்லை.

If I stay here just a little bit longer...my heart oh my heart

நீ இன்னும் கொஞ்ச நேரம் இங்கே நின்றால், நான் இங்கே நின்றால் நீ என் இதயத்தில் ஒலியைக் கேட்க மாட்டாயா?

If I stand all alone ... they are mirrors

நான் தனியே நின்றால் நிழல் என் இதயத்தின் நிறத்தை மறைக்கும், கண்ணீருக்கு நீலமும் இரவுக்கு கறுப்பும், வானத்து நட்சத்திரங்களைப் பார்த்துப் பயப்படும். அவை உனக்கு ஒன்றுமேயில்லை, வெறும் கண்ணாடிகள் தான்.

மென்மையாய், பிரிவுத் துயரினால் வாடுகின்ற ஒருவனின் இதய துடிப்பாய் அந்தப் பாடல் என்னை நெகிழ்ச்சியும். எங்காவது மலையடிவாரத்தில், மனித நடமாட்டமேயில்லாத புல்வெளியில் உட்கார்ந்து, மலைகளில் எதிரொலிக்க, 'ஓ'வென்று கதறி அழ வேண்டும் போலிருக்கும். என் இதயத்தை ரணமாக்கி, என் அன்பை உதாசீனம் செய்து அக்கரைப் பச்சையைத் தேடியலைந்த அவளை நினைத்து, அந்தப் புல்வெளியில்... கைகளைத் தலையணையாக்கி... மேகங்கள் இல்

லாத தெளிந்த வானத்தைப் பார்த்தபடி, என் கண் களில் இருந்து வழியும் கண்ணீர் கரையோரங்களால் வழிந்து ஓட விம்மி விம்மி அழத் தோன்றும்.

காதலில் தோல்வி அடைந்தவன் எல்லாம் பாடுவது போல் 'அவன் பறந்து போனானே, என்னை மறந்து, போனானே' என்று பாட முடியவில்லை. பள்ளிக்கூடக் காதல் என்றால் 'அவன் பறந்து போனானே' என்று பாட பக்கத்தில் இருப்பவன் 'போனால் போகட்டும் போடா' என்று ஒரு moral support தருவான்.

இந்த கோடை காலத்தில் அவன் ரொறன்ரோவுக்கு இசை நிகழ்ச்சி நடத்த வருகிறான் என்று அறிவிப்பு வந்தது. அலுஜோவைக் கேட்டேன். தனக்கு வேலை இருக்கிறது என்று மறுத்தான். எனக்கு றொட் ஸ்ருவாட்டைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற பிரச்சனை இல்லை. அவனது நிகழ்ச்சிக்குப் போய் அவன் பாட்டைக்கேட்டு அழவேண்டும் போல் தோன்றியது. விபரீதமான ஆசை தான். எனக்கு வேறென்ன ஆறுதல் தான் கிடைக்கும்?

டிக்கட் எடுப்பதற்காக போன் பண்ணினேன். மூன்று நாட்களாக எடுக்கவே முடியவில்லை. அவ்வளவு லைன் பிளரி. மூன்றாம் நாள் ஒரு மாதிரி துரத்திப் பிடித்தேன். விற்றுத் தீரும் தறுவாயில் சில டிக்கட்டுகளே இருந்தன. மைதானத்திற்கு நடுவில் இருக்க வேண்டி வரும் என்று டிக்கட் விற்பவன் பயமுறுத்தினான். எனக்கு றொட் டைப் பார்ப்பதில் ஆர்வமில்லையே... அவன் பாட்டு மட்டும்தானே கேட்க வேண்டும். கிறிடிட் காட் உபயத் துடன் மறுகிழமை டிக்கட் தபாலில் வந்தது. ஒரு மாதம் இருந்தது.

ஆகஸ்ட் 28ம் திகதி, வியாழக்கிழமை...CNE எனப்படும் Canadian National Exhibition அல்லது Ex என்று செல்லமாக அழைக்கப்படுகிற ஸ்ரேடியத்தில் Concert. எட்டு

மணிக்கு நிகழ்ச்சி... ஆறே காலுக்கு அங்கே நின்றேன். மனிதர்கள் எல்லாம் துயரங்களை விட்டெறிந்து கவலை மறந்து, இந்த நரக உலகை மறந்து சந்தோசமாய் இருக்க வந்திருக்கிறார்கள். நான் ஒருவன் தான் என் துயரங்களையும் சேர்த்துக் கொண்டு இங்கே வந்திருக்கிறேன். அழுவதற்கு காசு கொடுத்து வந்திருக்கிறேன். ஜோடிகளாய், மனது நிறைந்தவனோடும் நிறைந்தவனோடும் உல்லாசமாய், யதார்த்தத்தின் கொடுமையை விரட்டி, சொற்ப நேர சந்தோசத்துக்காய் வந்த மனிதர்கள்... எங்கு பார்த்தாலும் முகங்கள். முகங்கள்.. சந்தோசமான, குழந்தைத்தனமான முகங்கள்... எந்த முகங்களிலும் சோகம் படரவில்லை... நான் மட்டும் தான் மனதிலும் முகத்திலும் வேதனையை வரித்துக் கொண்ட ஒரு பரிதாபமான ஜீவனாக...

துரத்தே Crane ஒன்றில் ஏறி கால்களில் றப்பர் கயிறு ஹைக்கட்டிக் கொண்டு தலைகீழாய் குதிக்கும் Bungee Jumping சர்க்கஸ் கூடு மாதிரி ஒன்றில் ஏறி உயரே போய் காலில் கட்டிய கயிறுடன் குதித்து மேலே போய் மகா பயங்கரமாக ஆட... கீழே இருந்த கூட்டம் Wow என்று மோசமாய் அலறும்... No pain No gain, No guts No glory என்பது போல் பாய்கின்ற dare devilகள் பலத்த கரகோஷத்துடன் வீரபுருஷர்களாக றிறங்கி வருவார்கள் எனக்கும் பாயவேண்டும் போல் தோன்றியது... தலை கீழாக, வயிறு ஜிவ் என்று உள்ளே இழுத்துக் கொள்ள, இதயம் தொண்டைக்குள்ளால் வரும் பிரமையோடு இரத்தம் வேகமாய் முகத்தில் பாய்ந்துசிவக்க, கைகளும் தலைமயிரும் கீழே தொங்க... பாயும்போது அந்தக் கணப்பொழுதில் ஏற்படும் வேதனையோடும் மகிழ்ச்சியோடும் பயத்தோடும் - என் துயரங்களும் அவளின் நினைவுகளும் வெடித்துச் சிதறி என் இதயத்தில் இருந்து எந்தத் தடயமும் இல்லாமல் அழிந்து போய் விடாதோ என்ற எண்ணம்..

ஏக்கம்... வேண்டாம்... இன்றைக்கு பாட்டுக் கேட்டு அழவேண்டும்... சுமையைக் குறைத்துக் கொள்வோம்... ஏன்? சோகத்திலும் எனக்கு சுகம் உண்டோ? அந்தப் பிரிவுத் துயரிலும் ஒரு இன்பம் உண்டோ? நாடிப் பிடித்த வைத்தியன் 'வேண்டியவர்களுக்கு சொல்லி அனுப்புங்கள்' என்ற பின்னும் மனதிலே ஒரு நம்பிக்கைக் கீற்றை வைத்துக் கொண்டு உயிர் வாழ எத்தனிக்கும் மனிதன் போல், எனக்குள்ளும் ஒரு நம்பிக்கைக் கீற்று உண்டோ? ஏன் அந்த தடயங்களை அழிக்க விரும்பாமல், வெறுமனே சுமையைக் குறைக்க நினைக்கிறேன்... ஏன் மனதுக்குள் அவள் மீது நான் வைத்திருந்த அன்பு இன்னமும் எங்கோ மறைந்திருந்து உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறதோ? ஏன்? ஏன் என்னால் மறக்க முடியவில்லை... அவள் மீது கொண்ட நேசம் உண்மையானது என்பதாலா? எனக்கு காதலியாக இல்லாமல், மகளாக அவளை நேசித்ததாலா?

ஸ்ரேடியத்தின் உள்ளே நுழைந்தேன்... சுற்றி வளைத்த பவிலியனில் மனிதர்கள் நிறைந்து கொண்டார்கள். விதம் விதமாய், சிறுககளும், தியாகராஜர் பாட்டுக் கேட்கும் வயதில் உள்ள முதியவர்களும்... இவர்கள் ஐம்பதாயிரம் பேரும் என்னைப் போல் அழுவதற்குத்தான் வந்திருப்பார்களோ? ஒவ்வொருவரும் இதயத்தில் ஒவ்வொருவரைச் சுமந்து கொண்டு அந்தத் தழும்புகளைத் தடவிப் பார்க்கும்போது ஏற்படும் சுகத்திற்காக வந்திருக்கிறார்களோ? நடுவில் மைதானத்தில் கைகளைடைசியாக இருந்தவரிசையில் எனக்காக ஒதுக்கப்பட்ட கதிரையில் உட்கார்ந்தேன்... கலியாண வீடுகளில் இருந்தது போல்... எனக்குப் பிடித்தமான இடம்... எல்லோரையும் அவதானிக்க முடியும்... ஆனால் மேடையைச் சரியாகப் பார்க்க முடியாது...

எட்டு மணிக்கு ஆரம்பம்... நான் ஏற்கனவே ஏழே காலுக்கு நிற்கிறேன்... மேடையின் அருகே இரண்டு

பெரிய தொலைக்காட்சித் திரைகள்... Rod Stewart, Vagabond Tour என்று எழுதி ஒரு இதயத்தை ஒரு கோடி ஊடுருவிச் செல்லும் படத்துடன் மேடையின் அருகே ஒரு திரை... ஏன் இதயத்தையும் எத்தனை ஈட்டிகள் ஊடுருவி யிருக்கும்?

இறைச்சியை அலங்கோலமாய் வெட்டி சிற்பம் செய்த மனிதராய், செக்கியூரிட்டி காட்கள்... எழுந்து நின்றவர் களை இருக்கச் சொன்னார்கள்... எட்டு மணிக்கு சரியாக ஆரம்பம்... பொப் மார்லியின் மகன் லிக்கி மார்லியின் குழு களத்தில் இறங்கியது... பெரும்பாலான பாட்டுக் கள் எனக்குத் தெரிந்திருக்காதவை... தகப்பனின் பாடல் கள் சில பாடினான்... Get up. Stand up stand up for your rights. Dont give up the fight... முக்கால் மணி நேரத்தில் முடித்துக் கொண்டார்கள்...

மீண்டும் ஒளி வெள்ளம் மைதானத்தை பகலாக் கியது... ஏன் wallet ஐ எடுத்தேன்... திறக்க உள்ளே அவள் சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள்... அவள்... ஏன் மாஜிக் காதலி.. Ex-girlfriend. உள்ளேகசங்கி, அழுக்குப் படிந்து மடிப்புகளில் கிழிந்து tape இனால் ஒட்டப்பட்ட கடிதம்... வந்ததில் இருந்து எத்தனை தடவை வாசித்திருப்பேன்? சில தடவைகளில் விழுந்த என் கண்ணீர் எழுத்துக்களை அழித்திருந்தது... ஒவ்வொரு வரியும் எனக்கு மனப்பாடம்... ஆனாலும் ஒவ்வொரு தடவை வாசிக்கும் போதும் புதிய புதிய கருத்துக்கள் தென்படும்... 'நீ பொய் சொல்லி என்னை ஏமாத்திப் போட்டாய்' 'நீ நல்ல வடிவாயிருக்கிறாயடி' என்றதை விட அப்படி நான் என்ன பொய் சொன்னேன்? கண்களில் திரையிட்ட கண்ணீரையும் மீறிச் சிரிப்பு வந்தது. உள்ளே என் நெஞ்சோடு இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக அவள் தந்த இதயவடிவிலான அவளது முதல் எழுத்துப் பொறித்த ஒரு பதக்கம்...

“எல்லாம் என்னுடைய பிழை தான். உன்னை காதலித்ததை விட, என் அப்பா அம்மா பார்த்து வைக்கும் ஒருத்தனுக்கு கழுத்தை நீட்டுவது மேலானது” கையை வெட்டி தன் காதலை நிரூபிப்பதற்காக ‘உன்னோடு என் வாழ்க்கை அமையாவிட்டால் நான்செத்துப் போய் விடுவேன்’ என்று இரத்தத்தால் எழுதிய அவளா இப்படி எழுதினாள்?

இப்போது என்ன செய்து கொண்டிருப்பாளோ?

தந்தையின் கடை இருக்கும் இடத்தில் இருந்து தொட்டாட்டு வேலைக்காக கொண்டு வரப்பட்ட பையனோடு இவளுடைய அக்கா ‘தொட்டாட்டு’ வேலைகளில் ஈடுபட்டதால் வீங்கிய வயிற்றைக் கண்டு, அந்தத் தோட்டக்காட்டுப் பெடியனை fire பண்ணி (அதாவது நெருப்பால் சுட்டு, வேலையில் இருந்து நீக்கி) ‘பிள்ளைக்கு வயித்திலை கட்டி வளருது’ என்று ஊர்வாயை மூட முயற்சித்து, யாரோ ஒரு பரியாரியைப் பிடித்து அவளுடைய கற்பை Full reconditioning செய்து இவளுடைய அத்தாருக்கு ‘கன்னிகாதானம்’ செய்து கொடுத்தது போல்... மூன்றாம் வகுப்புடன் உயர்கல்வியை முடித்துக் கொண்டு, சீமெந்துப் பையில் சுற்றிய உடைமைகளுடன் on the job trainingக்காக சிங்கள நாட்டுக்கு யாரோ ஒரு முதலாளியுடன் அனுப்பப்பட்டு, தொழிலைக் கற்றுக் கொண்டு, minding his own business செய்யும் ஐந்து விரல்களிலும் மோதிரம் போட்ட யாராவது ஒரு முதலாளிக்கு, திருவிழாக் காலங்களில் இரவுகளில் கோயிலுக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் பள்ளிக்கூடத்திற்குள் என்னோடு ஒதுங்கியும் தன் கற்பைத் தவிர மற்ற எல்லாவற்றையும் இழந்த இவளை, குடும்ப பாரம்பரியத்தை மீறாமல் கட்டிக் கொடுத்திருக்கக் கூடும். அவனும் பொங்கல், தீபாவளி, வருஷம் போன்ற நாட்களில் மட்டும் அன்னாசிப்பழம், நம்புட்டான் பழத்துடன் வந்து, வசியம் செய்து, யாவா

ரத்தைக் கவனிக்க நம்பிக்கையான ஒரு heir apparent (வாரிசு) வேண்டும் என்பதற்காகவும், அதையும் விட வீட்டுக்கு வருகின்ற யாராவது தன்னுடைய பிள்ளைக்கு biological தந்தையாகி விடக்கூடாது என்பதற்காகவும் இவளது வயிற்றை நிறைத்துச் செல்ல... இடுப்பிலும் வயிற்றிலும் குஞ்சுருமான்களை அணைத்துக் கொண்டு, பறந்து வரும் பொம்பர்களில் இருந்து தப்ப, பங்கர்களை நோக்கி ‘குறுக்காலை போவாரைத்’ திட்டிக்கொண்டு ஓடிக் கொண்டிருக்கக் கூடும்.

இல்லாவிட்டால்...

“உவனை உனக்கு செய்து தர நாங்கள் ஒன்றும் தரங்கெட்டுக் கிடக்கவில்லை” என்று கூறிய அவளது அண்ணன் நாளும் கோளும் பார்த்து, சீதனத்தை ஊரில் உள்ள மாப்பிள்ளைப் பெடியனின் அம்மா, அப்பாவுக்கு கொடுத்து, யாராவது ஒரு வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளையை கட்டி வைத்து, குடும்ப கௌரவத்தைக் காத்துக் கொள்ள.. ஏதாவது மேற்கு ஐரோப்பிய நாடொன்றில் அவளையும் கற்பையும் ஒன்றாக வைத்து பூட்டிச் செல்லும் ‘என்றை அவரைப்’ பற்றி அன்பான அப்பா அம்மாவுக்கு கடிதம் எழுதிக் கொண்டிருக்கக் கூடும். அல்லது ஏதாவது வீடியோவுக்குள் தலையை அழுக்கி, தமிழ் திரையுலகம் சம்பந்தப்பட்ட தன் I.Q.வை வளர்த்துக் கொண்டிருக்கக் கூடும்.

இல்லாவிட்டால்...

‘பிரபல கனடிய நிறுவனம் ஒன்றில், பொறுப்பான பதவி வகிப்பவரும் (என்ன, செக்கியுரிட்டி காட் தான்) சொந்த வீடு, கார் என்பவற்றைக் கொண்டிருப்பவருமான சைவ வேளாண்குல உயர்குடிப்பிறந்த குலதிலக, கனடியப் பிரஜையான’ 39 வயதான தமிழ் வாலிபருக்கு (மனிதருக்கு?) ‘அழகும் இளமையும் கல்வி அறிவும் (அறிவைப் பற்றி எனக்கல்லவோ தெரியும்) நிரம்பிய’ இவளுடைய ‘தமிழ் பண்பாட்டுடன் கூடிய’ படத்தை அனுப்பி, எச்

சிலை கோடாவாக்கி விற்ற சுருட்டினால் சம்பாதித்த பணத்தில் கலவரங்களில் எரிந்த, பறிக்கப்பட்ட சொத்துக்கள் போக மீதிப் பணத்தைக் கொண்டு சீதனம் கொடுத்து, கனடாவுக்கு அனுப்பி ஏதாவது ஒரு 'நிகழும் பிரம்மஹத்தி வருட'த்தில் பெரியோர்களால் நிச்சயித்து திருமாங்கல்யதாரணம் செய்து வைத்திருக்கக் கூடும். அவளும் இங்கு வந்து மோட்கேஜ் கட்டுவதற்காக இரண்டு வேலை செய்யும் 'இஞ்சேருங்கோ'வுடன் தானும் வேலை செய்து, பிள்ளைகள் பிறக்க பிந்து கோஷ் மாதிரி வீங்கி முட்டிப்போய் அடிக்கடி ஏதாவது கோயிலுக்குப் போய் வந்து கொண்டிருக்கக் கூடும்.

எதுவுமே சாத்தியம் தான். என்னைத் திருமணம் செய்ய யாவிட்டால் தற்கொலை செய்வேன் என்றவள் எனக்கு இப்படி கடிதம் எழுத முடியும் என்றால் எதுவுமே இங்கு சாத்தியம் தான்.

என் நான் negative ஆன விடயங்கள் பற்றி மட்டும் யோசிக்கின்றேன். அவள் உண்மையிலேயே யாராவது ஒருத்தனைக் கலியாணம் செய்து, சந்தோசமாய் வங்கா வது ஒரு மூலையில் என் நினைவே இல்லாமல் வாழக் கூடுமோ? எப்படி முடியும்? அப்படி என்றால் எனக்குச் சொன்னதெல்லாம்.. நீ தான் என் உயிர், நீ இல்லா விட்டால் வாழ்வே இல்லை என்றதெல்லாம் வெறும் பொய் தானா?

சனம் பொறுமையிழக்கத் தொடங்கியது.. முக்கால் மணி நேரமாக எதுவுமே இல்லை.. இடையில் மனதை நெருடும் ஒரு கிட்டார் இசை இதயத்தைக் கிழித்தது. நிச்சயம் Jimi Hendrix, Santana அல்லது Eric Clapton வாசித்ததாக இருக்க வேண்டும்... கண்ணை மூடிக் கொண்டே இதயத்தைத் தொட அதில் லயித்துப் போனேன்.

மழைக்கால இரவுகளில் கிளுவைகளில் இருந்து வழியும், மழைத்துளிகளின் ஒலியைத் தவிர வேறும் கேட்காத.

நிலையில், தூரத்தே இருந்து சோவென்ற இரைச்சலுடன் ஓடி வருமே மழை, அதைப் போல் ஒலி ஒன்று மைதானத்தைச் சூழ ஓடி வந்தது... திரும்பிப் பார்த்தேன். பனிலியனின் ஒரு மூலையில் இருப்பவர்கள் எழுந்து கைகளை உயர்த்தி ஒவென்று அலற.. கைகள் உயர்ந்து அலைபோல் உயர்ந்து இறங்கிச் செல்ல அதோடு அந்த சோ என்ற இரைச்சலுடன் ஓடிச் செல்ல அதில் கூட ஒரு Rhythm ஒன்று இருந்தது. நடுவில் இருந்தவர்கள் எழுந்து கூச்சலிட்டு தங்கள் ஆதரவைத் தெரிவித்துக் கொண்டார்கள். மனிதர்கள் கவலைமறந்து குழந்தைகளாக மாறிவிட்டார்கள் ஒவ்வொரு மனிதனுக்குள்ளும் ஒரு குழந்தை இருக்கிறது. அந்தக் குழந்தை இந்த நேரங்களில் உறக்கம் கலைந்து வந்து வளர்ந்து போன மனிதனை விரட்டி விட்டு செல்லமாய் துள்ளி விளையாடும்...இதமாக இருந்தது. சூழ வர எழுந்து அடங்கும் ஓசையும் உயர்த்திய கைகளும் அட்டகாசம் செய்தன. மீண்டும் விளக்குகள் அணைய, பெரும் கூச்சல் எழுந்தது. ...அதே சோ... பனிக்கால இரவுகளில் கும்மிருட்டில், பாடியபடியே சைக்கிளில் ஓடி வரும் போது வேலியோரங்களில் நியோன் விளக்குகளாய் மின்மினிகள் குருத்துப் பச்சை நிறத்தில் மின்னுமே, அதைப் போல் ஏதோ ஒரு நீண்ட குச்சிகளை வாங்கிய கும்பல் ஆங்காங்கே வைத்துக் கொண்டிருந்தது. புற்களுக்கு நடுவில் மின்மினிகளை அந்த ஒளி ரூபகப்படுத்தியது.

ஒரு கும்பலுக்கும் அதன் நாடித்துடிப்பைக்கட்டுப்படுத்த ஏதோ ஒரு இதயம் இருக்கிறது. A mob doesn't have a mind on its own என்று எந்தமுட்டான் சொன்னான்? இந்த கூட்டத்துக்கும் ஒரு இதயம் இருப்பதால் தானே தன்னை அறியாமல் இந்த குழந்தைத் தனங்களில் மகிழ்ந்து கொள்கிறது.

திடீரென்ற ஒவென்ற கூச்சல்...எழுந்து பார்த்தேன்...
தூரத்தே மரவள்ளித் தோட்டங்களில் காவலுக்கு
லாம்பை வைத்து விட்டு இருக்கும் கொட்டிகளில்
இருந்து வரும் வெளிச்சம் போல்...தூரத்தே மேடையில்
ஹெட் வந்திருந்தான். கூட்டம் ஆனந்தப் பரவசத்தில்
கூச்சல் போட்டது...எனக்கு முன்னால் இருந்த
எல்லாருமே கதிரைகளில் ஏறி விட்டார்கள்...காதலர்
களுடன் வந்திருந்த பெண்களில் பலர் காதலர்களின்
தோள்களில் ஏறிக் கொண்டார்கள்...

எனக்கு கதிரையில் ஏறியும் எதுவுமே தெரியவில்லை.
பின்னால் எக்கச்சக்கமான தூரத்தில் பவிலியனில்
வெறுமையாய் கிடந்த இடங்களை, நடுவில் இருந்த
கூட்டம் நிறைக்கத் தொடங்கியது. நானும் பாய்ந்து
போய் வசதியான இடத்தில் அமர்ந்து கொண்டேன்.
ஆளைத் தெரியாவிட்டாலும் என்ன நடக்கிறது என்பது
தெரிந்தது. அருகில் இருந்த ராட்சச திரைகள் அவன்
நளினங்களை காட்டி மகிழ்ந்தது. இருபதே வயதான
Maggi e May என்ற பாட்டுடன் ஆரம்பித்தான். வினோத
மான தலைவாரலும், உடையலங்காரமும் வித்தியாச
மாய் இருக்க...மைக் ஸ்ராண்டைத் தூக்கியபடி மேடை
யில் அங்குமிங்குமாய் துள்ளினான்...கூச்சல் வாணைப்
பிளக்க...ஸ்பீக்கர் ஒலி காதைப் பிளக்க...அவன் துள்ள,
முன்னால் இருந்த கூட்டம் கைகளை உயர்த்தி தட்டிய
படி...கதிர் வந்த குரக்கன் போல் ஆடிக் கொண்டிருந்
தது. மேடையிலே கடுமையாய் இல்லாமல் மேக நீலத்தி
லும் மெல்லிய குங்குமத்திலும் ஒரு வெண்பச்சையிலும்
ஒளி மேடையை ஆக்கிரமித்தது. அடுத்து Down Town
Train... பலத்த ஹிட்டுகள் பாடப்பட கூட்டம் உருக்
கொண்டு எழுந்தது.

அடுத்து Some Guys Have All The Luck என்று தொடங்க
ஒவென்று கூட்டம் அலற...தமிழ் படப்பாடல் போல்
அவன் அடிக்கடி உடைகள் மாறினான்...காட்டுன்

படங்களில் வரும் தாயும் பூனையும் ஒலி கேட்காமல்
மெதுவாய் நீண்ட அடி எடுத்து வைக்குமே அதைப்
போல்... நீண்ட அடிகளுடன் எடுத்து... வைத்து...
இடைக்கிடை வாத்துப் போல் நடந்தும்... மைக்
ஸ்ராண்டைத் தூக்கி கம்பு வீசியும் மேடையை ஆக்கிர
மித்தான். ரசிகர் கூட்டம் நுனிக்கதிரையில் இருந்தது.

'Some guys have all the luck...do nothing but
complain'

சிலருக்கு எப்போதும் அதிஷ்டம், சிலருக்கு எப்போதுமே
வேதனை, சிலருக்கு முழுவதுமே புத்திசாலித்தனம்.
சிலர் குறைகூறுவதைத் தவிர வேறு எதுவும் செய்வ
தில்லை.

உண்மை. எனக்கு எங்கே அதிர்ஷ்டம் இருக்கிறது?
எப்போதுமே வேதனைதானே...அதிர்ஷ்டம் இருந்திருந்
தால் அவள் என்னோடு இப்போது இருந்திருப்பாளே...
அருகே இருந்த நடுத்தர வயதான ஒரு தம்பதி; அந்தப்
பெண் கணவனின் முகத்தில் கிடந்த மயிரைத்தட்டி
விட்டு, அவன் முகத்தைத் துடைத்து ஆதங்கத்தோடு
கணவனின் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.
எனக்கு உள்ளே ஏதோ நெருடியது?

அவள் இன்று என்னோடு இருந்திருந்தாள் என்ன
செய்திருப்பாள்?

என் கைகளை தன் நெஞ்சோடு அணைத்தபடி வந்து
'எனக்கு ஒண்டும் விளங்கேலையுங்கோ, இவங்கள்
என்ன கத்துறாங்கள்' என்றிருக்கக் கூடுமோ? அல்லது
அந்தப் பெண்ணைப் போல் என் தோள்களின் முன்
னால் என் நெஞ்சோடு சாய்ந்து கொண்டு சினுங்கிக்
கொண்டிருக்கக் கூடுமோ? அவள் வந்திருந்தாலும் என்
தோள்களில் ஏறி நின்றிருப்பாளோ.. 'சும்மா
இருங்கோ, எனக்கு வெக்கமாயிருக்கு' என்று தான்
'தமிழ்'ப் பெண் என்பதைக் காட்டியிருப்பாளோ?

இல்லை, 'சும்மா இருங்கோ, நான் வரேலை, அங்க வந்தால் அவளவை ஆடிக் கொண்டிருப்பாளவை, எனக் குப்பிடிக்காது' என்று சொல்லியிருப்பாளோ? அல்லது 'உங்களுக்குத் தேவை இல்லாத வேலை, வீணாகா.. தமிழ் படம், தமிழ் பாட்டு மாதிரி அர்த்தமுள்ள விசயம் இங்கிலிஷில இருக்கோ' என்று என்னோடு விவாதத்துக்கு தயாராய் சண்டை செய்திருப்பாளோ? இல்லை, தனியே போகும் என்னை கட்டியணைத்து முத்தம் தந்து 'அங்க வடிவான பெட்டையனைக் கண்டிட்டுப் பல்லைக் காட்டிதேலை' என்று கண்ணைச் சிமிட்டியபடி எச்சரித்திருப்பாளோ? எத்தனை கற்பனைகளை இத்தனை வருடங்களில் கொண்டிருப்பேன்? என் கற்பனை வாழ்வில் எந்தத் துன்பம் தான் இருந்தது? காலையில் எழுந்து வந்து போர்வையை இழுத்து தூக்கம் கலைத்து வேலைக்கு தூரத்தி, வேலையால் வரும் வரை எனக் காக காத்திருந்து, எனக்காகவே வாழ்ந்து, தன்னைப் பற்றிய கவலை இல்லாமல், சதா 'அத்தானைப்' பற்றியே கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்திருப்பான்... எல்லாம் வெறும் கற்பனை மட்டும் தான்.. என் வாழ்வே முழுவதும் கற்பனை தான்... இலட்சியங்கள், காதல், அன்பு எல்லாம் வெறும் கனவுகளாகத் தானே இறுதி வரை இருந்திருக்கின்றன. வாழ்வில் வேதனை தானே மிஞ்சியது... Some guys have all the luck அவன் பாடிப் போட்டுவிட்ட பகுதிகளில் கூட்டம் கோரஸ் போட்டது. அவனது ஒவ்வொரு beatக்கும் சனவெள்ளம் துடித்தது... Sweet little Rock 'n' Roller, Da Ya Think I'm Sexy. Passion, Motown Song என்று தொடர்ந்தான்.. கூட்டம் ஆனந்தப் பரவசத்தில் முழுகித் திளைத்தது. இடையில் Tonight is the night, its gonna be alright என்று பாடினான். இது 'செங்கனியில் தலைவன் பசியாற, சென்ற இடம் தேனின் சுவை ஊற' என்ற மாதிரியான ஒரு கருத்து 'ஆழம்' மிக்க ஒரு பாடல்... துள்ளித் துள்ளி ஆடிய அவன் எல்லாவற்றையும்.

நிறுத்தி, கதிரைகள் கொண்டு வரச் செய்து, பியானோவும் கொண்டு வந்து, இந்தப் பாடலைப் பாடும்போது என் மனைவிக்கு எட்டு வயது என்று நகைச்சுவையாகக் கூறிக் கொண்டு பாடத் தொடங்கினான்.

I didnt know what day it was ... The attraction was purely physical, Oh

அந்த நாள் எது என்று எனக்குத் தெரியாது, நீ அந்த அறைக்குள் நுழைந்தபோது, நான் ஹிலோ என்று கூப்பிட்டேன், கவனிக்கப்படாமல், நீ விரைவாக குட்பை சொன்னாய்,..... நான் உனக்குச் சொல்லி மன்னிப்புப் பெற வேண்டும், அந்தக் கவர்ச்சி வெறும் உடல் ரீதியானது தான்...

I took all those habits of yours ... But my heart cried out for you

உன்னுடைய பழக்கங்களை எல்லாம் நான் எடுத்துக் கொண்டேன். ஆரம்பத்தில் உன் பாஷன் உணர்வுகளை ஏற்றுக் கொள்ளக் கஷ்டமாய் இருந்தது... நான் அனுபவத்துக்காக வைத்துக் கொண்டேன்..... ஆனாலும் என் இதயம் உனக்காக அழுதது.

அடுத்த வரிகளைப் பாடத் தொடங்க, நான் குழந்தைப் பிள்ளைபோல் குமுறிக் குமுறி அழ ஆரம்பித்தேன்.. இருளானதால் அருகில் உள்ளவர்களுக்கு தெரிந்திருக்காது. அவர்கள் இருந்து கொண்ட வேகத்தில் என்னைச் சட்டை செய்திருக்கவும் முடியாது. முழங்கையால் கதிரையின் கரையில் முணுமுணுத்துக் கொண்டு கையால் முகத்தை மறைத்துக் கொண்டு, நான் விம்மி அழுதேன். my heart cried out for you உனக்காக என் இதயம் அழுதது. திருவிழாக்களில் தொலைந்து போன குழந்தைபோல் என்ன செய்வது என்றே தெரியாமல்.. கண்ணீர் ஓரங்களில் வழிய, 'நான் உனக்கு என்ன செய்தேன், ஏன் என்னை இவ்வளவு சுலபமாக மறந்து போனாய்...'

You are in my heart ... You are in my soul

என் இதயத்திலும் நீ தான். என் ஆன்மாவிலும் நீ தான். நான் வயதானாலும் நீதான் என் மூச்சு. நீயே என் காதலி. நீயே என் நல்ல நண்பி. நீ என் ஆன்மாவில் இருக்கிறாய்...

கூட்டம் அவனோடு சேர்ந்து கோரஸ் போட்டது.. அவன் பாடலை நிறுத்த, இந்த ஐம்பதாயிரம் சனமும் இரவுகளில் மெதுவாக இரையும் மழை போல் பாடிக் கொண்டிருந்தது. இங்கு வந்த எல்லாருமே என்னைப் போல் நொந்து போன இதயத்தில் ஒருவரைச் சுமந்து கொண்டு, என்னைப் போல் அழுது கொண்டிருப்பார்களோ... எனக்கு விக்கல் எடுத்தது... விக்கலை நிறுத்த, அழுகை வெடித்தது... ஏன் நான் குழந்தை போல் அழுது கொண்டிருக்கிறேன்?

My love for you is immeasurable ... But Honey, What do you see in me?

உன் மீது நான் கொண்ட காதல் அளவிட முடியாதது, மதிப்பு அதிகமானது. நீ முதுமையடையாதவன், காலத்தால் அழியாதவன், நீ முடிவில்லாதவன், அழகுபடுத்தப்பட்டவன், அற்புதமானவன், அழகானவன், நேர்த்தியானவன், நீ வீரப் பாடல், நகைச்சுவைப் படைப்பு, சங்கீதம், நாடகம் போன்றவன், எழுதப்பட்ட காதல் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றுமே நீ தான்... ஆனால் தேனே, நீ என்னில் என்ன காண்கிறாய்?...

'You are an essay in glamour ... 'Cause you're the warmest thing I've ever found'

வசீகரத்தில் நீ ஒரு கட்டுரை போன்றவன், என்னுடைய இலக்கணத்தை மன்னித்துக் கொள், ஆனால் நீ தான் ஒவ்வொரு பாடசாலை மாணவனின் கனவு..., ஆனால் குழந்தையே நான் முடிவு செய்து விட்டேன், நீ தான்

நான் கண்ட சிறந்த குழு, எனக்கு பல தொடர்புகள் இருந்தன, பல தடவைகள் நான் விலக நினைத்தேன். நான் என் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு திரும்பினேன். ஏனென்றால் நான் கண்ட மிகவும் கதகதப்பான பொருள் நீ தான்.

எனக்கு எந்த விதமான வேறு தொடர்புகளும் இல்லை என்பதைத் தவிர எனக்காகவே எல்லாம் எழுதப்பட்டது போல் தோன்றியது... என் வாழ்வில் நான் கண்ட மிகவும் கதகதப்பான பொருள் அவள் தானே... என் நினைவுகளில் அவள் தந்த கதகதப்புகள்தான் என்னை இப்போதும் அவளையே நினைத்துக் கொண்டிருக்க வைத்தது.

கூட்டம் உணர்ச்சி மேலீட்டால் ஆரவாரம் செய்தது... அவன் விட்ட இடங்களில் கோரஸ் பாடியது. நானோ அழுது கொண்டிருந்தேன்.

பாடி முடிந்தவுடன் அடுத்த பாட்டு... The first cut is the deepest ... பழைய காதலி தந்த வேதனையை மனதில் சுமந்து கொண்டே, தனது புதிய காதலிக்காக பாடும் பாட்டு...

I would have given you all of my heart ... Baby I'll try to love again, But I know

நான் உனக்கு என் முழு இதயத்தையுமே தந்திருக்கக் கூடும். ஆனால் என் இதயத்தை ஒருத்தி கிழித்து விட்டாள். நான் கொண்டிருந்த எல்லாவற்றையும் எடுத்து விட்டாள். ஆனால் நீ விரும்பினால் நான் திரும்பவும் காதல் செய்ய முயற்றிக்கிறேன். ஆனால் எனக்குத் தெரியும்...

The first cut is the deepest... to lovin me, she is worse.

முதலாவது காயம்தான் ஆழமானது, என்னைக் காதலிப்பது என்பதில் அவள் மோசமானவள்...

I still want you by my side ... but I know

இப்போதும் நீ என் பக்கத்தில் இருக்க வேண்டும் என்று தான் விரும்புகிறேன்... என் கண்ணீரை காய வைக்க நீ உதவ வேண்டும் என்று, உண்மையில் நான் முயற்சி செய்வேன். ஏனென்றால் நீ விரும்பினால் நான் திரும்பவும் காதல் செய்ய முயற்சிப்பேன்..

என்னால் ஏன் இன்னொருத்தியை நினைக்க முடியவில்லை. என் காயம் என் இதயத்தை துண்டாடி விட்டதாலா? என்னை நானாக ஏற்றுக் கொண்டு, என்னை மீண்டும் கைவிடாத ஒருத்தி எனக்கு கிடைப்பாளா?

“உன் இதயம்தானே புண்ணாக உள்ளது, உன் பாதங்கள் அல்லவே, நடந்து வா அந்த நதிக்கரைக்கு... வெந்துபோன உன் இதயத்தில் எத்தனை வடுக்கள் என்று எண்ணிப் பார்க்கப் போகிறேன்... நொந்து போன உன் இதயத்தை நான் எடுத்துக் கொண்டு என் இதயத்தை உனக்குத் தருகின்றேன்” என்று ஒருத்தி வருவாளா?

என்னை தன் மடியில் உறங்க வைத்து, மிருதுவாய் என் நெற்றியை முத்தமிட்டு, என் கேசத்தைக்கலைத்து வருடி... தன் மகன் போல் பாசத்துடன் வளர்க்கக் கூடிய ஒருத்தி எனக்கு கிடைப்பாளா?

நான் அவளைப் பற்றிப் பேசும் போதெல்லாம், ‘இப்போதும் அவளைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாயே’ என்று முகம் கோணாமல், குழந்தை போல் கன்னத்தில் கை வைத்தபடி ஆர்வத்துடன் கேட்டுக் கொண்டிருப்பாளா?

என் இதயத்தின் காயங்களைத் தடவி மருந்து போட்டு, அந்த நினைவுகளை ஏற்றுக் கொண்டு, அவளைப் போலல்ல நான் என்று நிரூபிக்கும் ஒருத்தி எனக்கு கிடைப்பாளா? தன் நெஞ்சோடு என்னை அணைத்துக் கொண்டு, ஒவென்று விம்மியழும் என்னை, கட்டி

யணைத்து “என்றை செல்லமல்லோ” என்று குழந்தை போல் ஆறுதல் சொல்வாளா? ஏன் என்னால் இன்னொருத்தியைத் தேடிக் கொள்ள முடியவில்லை? நான் இன்னொரு காயத்தை வாங்கிக் கொள்ள பயப்படுகிறேனா? இல்லை, இவளைப் போல் இன்னொருத்தி, இவளைவிட மேலான இன்னொருத்தி எனக்கு கிடைக்க மாட்டாள் என்று நினைக்கிறேனே? ஏன்? அழுகை தாள முடியவில்லை. மீண்டும் விக் கல்வர, அழத் தொடங்கினேன்...

சோகம் முடிந்த கூட்டம் Rock ‘n’ Rollக்கு திரும்பி துள்ளியது. நான் பேசாமல் கண்ணீர் வழிய பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

பாடி முடிய கூச்சல் போட்ட சனம் அவன் மீண்டும் வருவான் என்ற எதிர்பார்ப்பிலோ என்னவோ காத் திருந்தது. நிரம்பி வழியும் தொட்டி போல் மெதுவாக சனம் வழிந்தது... வெளியே வந்தேன். ஒரு மரத்தின் கீழ் இருட்டாக இருந்த பகுதியில் விழுந்தேன்... கைகளை தலையணையாக்கி, மேலே பார்த்தேன்... C.N கோபுரத்தின் மேலால் சந்திரன் பாதியாய் வந்து கொண்டிருந்தான்.

கூட்டம் கூட்டமாய் செல்லும் கும்பலில் சிறுவயதுக் கும்பல் ஒன்று சத்தமாய் You’re in my heart என்று பாடிக் கொண்டே சென்றது. கண்களால் வழிந்த கண்ணீர் கரையோரங்களால் வழிய, நான் அவளை நினைத்து அழுது கொண்டிருந்தேன்.. இவள் நினைவுகள் ஆக்கிரமித்த என் இதயத்தில் தற்போதைக்கு இன்னொருத்திக்கும் இடம் இல்லை... விக்கி அழுது கொண்டிருக்க, தொண்டைக்குள் நொந்தது... ஏனடி என்னை விட்டுப் போனாய்...

தூரத்தே Bungee jumping crane தலை நீட்டிக்கொண்டிருந்தது...

376 □ பனியும் பனையும்

தலைகீழாக, வயிறு ஜிவ் என்று உள்ளே இழுத்துக் கொள்ள, இதயம் தொண்டைக்குள்ளால் வரும் பிரமையோடு இரத்தம் வேகமாய் முகத்தில் பாய்ந்து சிவக்க, கைகளும் தலைமயிரும் கீழே தொங்க... பாயும் போது அந்தக் கணப்பொழுதில் ஏற்படும் வேதனையோடும் மகிழ்ச்சியோடும் பயத்தோடும் என் துயரங்களும் அவளின் நினைவுகளும் வெடித்துச் சிதறி என் இதயத்தில் இருந்து எந்தத் தடயமும் இல்லாமல் அழிந்து போய் விடவேண்டும்.

Once and for all, I don't want to talk about it, How she broke my heart

சனிக்கிழமை வந்து நான் Bungee Jumping செய்ய வேண்டும்...

□

பின்னினைப்பு :

மேலும் ஓர் ஐரோப்பியக் கதை
நோர்வே :

செக்குமாடு

ஜெயபாலன், வ.ஐ.ச

தினக்குத் தொல்லை தருகிற பேய் ஒளிந்திருக்கிற இடத்தை இன்னமும் குமரனால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. அன்றைக்கு பொழுது சாய்வதற்கு முன்னமே

அந்தக் கொடிய பேயைக் கண்டு பிடித்து நொருக்கிப் போடுவதாகச் சங்கற்பம் செய்திருந்தான் அவன். நோர்வே போன்ற துருவத்து நாடுகளில் கோடை நாள்களில் பொழுது சாய்வதில்லை யென்பது வேறு விடயம்.

அந்தப் பேயை யார் ஏவி விட்டிருப்பார்கள் என்பது பிடிபடவில்லை. அவனைச் சந்திப்பதற்காகச் சென்னைக்கு வந்து இரண்டு வருடங்களுக்கு மேலாகத் தவமிருக்கும் அவனது தாய் கனகம்மாவுக்கும் காதலியும் தூரத்து உறவுக்காரியுமான கமலிக்கும் கூட இது பற்றிக் கடிதம் எழுதியிருந்தான். பதறிப் போன அவர்கள் மறு கடிதத்துக்குள்ளேயே மந்திரித்த தூலும் சென்னை வடபழனி முருகன் கோவில் விபூதி பிரசாதமும் வைத்து அனுப்பினார்கள். இது அவசர முதல்தவி.

இதைவிட அவனது நலத்துக்காகத் தமிழகத்துக் கோவில்களுக்கு யாத்திரை போய் பிரார்த்தனை செய்யப் போவதாகவும் அவர்கள் கடிதம் எழுதியிருந்தார்கள். தங்கள் சேமிப்பில் கொஞ்சம் பணமிருப்பதாகவும் தங்களது யாத்திரைக்காக பணம் அனுப்புவது அவசியம் இல்லையென்றும் வேறு எழுதியிருந்தார்கள். ராசன்தான் குமரனுக்குச் செய்வினை செய்து பேயை ஏவி விட்டிருக்கிறான் என்ற விடயத்தையும் கண்டு பிடித்து எழுதியிருந்தான் கனகம்மா. மந்திரவாதிகளின் ஊரான மட்டக்களப்பிற்கு அண்மையில் ராசன் போய் வந்திருப்பதாக அவளுக்கு துப்புக் கிடைத்திருக்கிற தாம்.

தன்னை நேசிக்க இரண்டு பேராவது உலகத்தில் இருக்கிறார்களே என்கிற விடயம் பாறாங்கல்லாக உறைந்து போயிருந்த அவன் மனதை நெகிழ வைத்திருக்க வேண்டும். கடிதம் வந்த அன்று அந்தக் கடிதத்தை

முத்தமிட்டுக் கொண்டு நெடு நேரமாக அழுது கொண்டிருந்தான் குமரன்.

பல்வேறு சமூக விடயங்களில் தாங்களே உயர்ந்தவர்கள் என்று கருதிய போதும் இந்து சமய, தமிழ் கலை கலாசார விடயங்களில் மட்டும் தமிழகம் சம்பந்தப் பட்டவை எல்லாம் மகத்தானவை என்றும் கருதுகிற சராசரி இலங்கைத் தமிழன்தான் அவனும். அம்மா வினதும் கமலியினதும் கடிதம் அவனுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. மந்திரித்த நூலைக் கையிற் கட்டிக் கொண்டு 'இனி ஏலுமென்றால் ஆட்டிப்பார்' எனத் தனக்குத் தொல்லை தருகிற பேய்க்குச் சவாலும் விட்டான் அவன்.

கொஞ்ச நாளைக்குப் பேய் தென்படவில்லை. பேய்க்கு நேர்ந்த கதியைப்பற்றி அம்மாவுக்கும் கமலிக்கும் மகிழ்ச்சியோடு கடிதமெழுதிய அன்று இரவே மீண்டும் பேயின் சேட்டைகள் ஆரம்பித்து விட்டன. பாத்திரங்களை உருட்டி ஒலி எழுப்புகிற வழமையான சேட்டைகளோடு பேய் இப்போது ரகசியத் தொனியில் பேசவும் செய்தது. நச்சுக்கொல்லி மருந்துகளுக்கு பழக்கப்பட்டு விடுகிற கொசுக்களைப் போல அந்தப் பேயும் விபூதிக்கும் மந்திரித்த நூலுக்கும் பழக்கப்பட்டு விட்டது என்பதைப் புரிந்து கொண்டபோது அச்சத்தில் குமரனின் உடல் நடுக்கமெடுத்தது.

இரண்டு வருடங்களுக்கு மேலாக குமரன் ஒஸ்லோவின் மத்தியில் இருக்கும் உணவு விடுதி ஒன்றில் பாத்திரம் கழுவுகிற மெசினுக்கு எடுபிடி ஆளாக இருந்து வருகிறான். வந்து குவிகிற எச்சில் தட்டுக்களையும் அழுக்குச் சமையல் பாத்திரங்களையும் அந்த இரும்புப் பூதத்தின் வாயினுள் திணிக்கிறதும் அது நக்கித் துடைத்துத் தருகிறவற்றை மீண்டும் வெளியில் எடுத்து அடுக்கி வைக்கிறதும் மட்டும் தான் அந்த உணவு

விடுதியில் அவன் செய்து வருகிற வேலை. பயிற்றுவித்தால் ஒரு குரங்கு கூட இதைச் செய்துவிடும் என்பது புரிகிற போதெல்லாம் குமரனுக்கு வாழ்க்கையே வெறுத்து விடும்.

மழைநாள்களில் எச்சில் தட்டுக்கள் அவ்வளவாகப் பெருகாது. கழுவுகிற மெசினும் அவனும் சற்று ஒய்ந்திருப்பார்கள். அப்போதெல்லாம் தான் ஒரு பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரி என்கிற விசயத்தை அந்த மெசினுக்குப் புரிய வைக்க முயற்சி செய்வான். வீட்டுச் சொந்தக்காரி 'பேரித்', அந்த உணவு விடுதி நிர்வாகி 'ஆரில்ட்' என அவனோடு சம்பந்தப்படுகிற நோர்வேஜியர்களைப் போலவே அந்த மெசினும் அவனுடைய சிறப்பியல்புகளைப் புரிந்து கொள்வதில் எந்த ஆர்வமும் காட்டவில்லை. இது தான் அந்த மெசின் மீது அவனுக்கிருந்த மனத்தாங்கலுக்குக் காரணம்.

வாட்ட சாட்டமான தேகத்துடன் வேலை தேடி வந்திருக்கிறவன் இலங்கைத் தமிழினென்று தெரிந்ததுமே அந்த உணவு விடுதியின் நிர்வாகி ஆரில்ட் பாத்திரம் கழுவுகிற வேலைக்கு குமரனே மிகவும் பொருத்தமான நபர் என புரிந்து கொண்டு குமரனுக்கு வேலை வழங்கினான். அந்த மெசினுக்குக் கூட நெடுங்காலமாக இலங்கைத் தமிழர்களது சகவாசம் இருந்ததில் தமிழைப் புரிந்து கொண்டது. குமரனும் அந்த மெசினுக்கு உண்மையுடன் குறிப்பறிந்து பணி புரிந்தான். முறைப்படி அதனைப் பராமரிப்பது வேலை முடிந்தபின் குளிப்பாட்டி ஈரம் துவட்டிவிடுவது என அவன் அந்த மெசினுக்கு எந்த ஒரு குறையும் வைத்ததில்லை.

தன்னை அழிப்பதற்குச் சதி செய்கிற பேயுடன் அந்த மெசின் தொடர்பு வைத்திருக்கிற விடயம் தெரிந்த போது அவன் ஆடிப்போய் விட்டான். இந்தக் குழப்பத்தில் அந்த மெசினை அவன் உதைத்தது என்னவோ

உண்மைதான். இதைப் போய் அந்த உணவுவிடுதியின் நிர்வாகி பெரிது படுத்தியிருக்க வேண்டாம். நிர்வாகி பக்கத்தில் எங்கோ நிக்கிற நேரம் பார்த்து அந்தப் பாத்திரம் கழுவும் மெசின் 'சிகக் கொலைகாரன், சிகக் கொலைக்காரன்' என அவனைக் கிண்டல் செய்தது.

அதுவரை பேய் மட்டும்தான் அவன்மீது இப்படி ஒரு பழியைச் சுமத்தி வந்தது. ஆத்திரத்துடன் 'நீயுமா புருட்டஸ்' என்று கத்தியபடி பாத்திரம் கழுவுகிற மெசினுக்கு உதைத்து விட்டான் குமரன்.

இன்றைய நாள் முடிவதற்குள்ளேயே அந்தப் பேயைத் தேடிப்பிடித்து நொருக்கிப் போட வேண்டுமென்று குமரனுக்கு வெறியேற்பட்டதற்கு போதிய காரணங்கள் இருந்தன. குமரன் எப்போது வீட்டுக்குப் போனாலும் அவனது அறை மூலையில் இருந்த மின்சார அடுப்பங்கரையில் நாற்றமெடுக்கும் எச்சில் கோப்பைகளை பேய் குவித்து வைத்திருக்கும். அந்தப் பேய் இதனோடு திருப்திப்படாமல் இரவிரவாக அந்த எச்சில் பாத்திரங்களை நிலத்தில் எறிந்து உருட்டி ஒலி எழுப்பி அவனது தூக்கத்தையும் கூட கெடுத்தது. காலையில் போய்ப் பார்த்தால் பாத்திரங்கள் எதுவும் நிலத்தில் உருண்டிருக்காது.

ஒருமுறை எதிர்பாராத விதமாக அவனது வீட்டுக்கும் ஒரு விருந்தாளி வந்திருந்தான். பல்கலைக்கழக நண்பனான அந்த விருந்தாளி வீட்டுக்கு வந்தவுடனேயே பேயின் ஆதரவாளனாக மாறிவிட்டதில் குமரனது கோபத்துக்கு ஆளாக வேண்டியிருந்தது.

அடுப்பங்கரையில் எச்சில் கோப்பைகளைக் குவித்து வைப்பது பேயல்ல குமரன் தான் என்பது அவனது வாதம். 'ஒஸ்லோ நகரம் முழுவதற்குமே எச்சில் கோப்பை கழுவித்தாறவன் தான், என்னைப் பார்த்து சாப்பிட்ட கோப்பை கழுவ வக்கில்லாதவன் என்று

சொல்ல நீயாரடா' என்று பேசி அவனைத் துரத்தி விட்டான் குமரன்.

அந்த இரவு எச்சில் பாத்திரங்களைப் போட்டு உடைத்துக் கொண்டிருந்தது பேய். அவனுக்கு கோபம் தான் வில்லை. 'சொல், நான் யாருக்கு என்ன பாவம் செய்தேன்' எனக் கத்தினான் அவன். மின்சார அடுப்பங்கரைப் பக்கமாகப் பேய் சிரிக்கும் சத்தம் கேட்டது. 'உனது அக்கா குந்தவையின் சிசுவைக் கொலை செய்தது பாவமில்லாமல் என்னவாம்' என்று பேய் முணுமுணுத்தபோது அவன் உண்மையிலேயே தடுமாறிப் போனான். அவனது முகம் வெளிறிப் போனது. உடல் நடுங்கியது. 'குந்தவை அக்காவின் பிள்ளையை நானா கொன்றேன்' என்று தன்னைத் தானே விசாரித்துத் துக்கித்தான்.

அவனுக்கு மூன்று சகோதரர்கள். அக்காவின் பெயர் குந்தவை. தங்கையின் பெயர் செல்வி. தம்பி சுரேஷ். நாட்டு நிலைமையால் மரணத்தைத் தழுவினவன்.

குமரனின் அக்கா பிறந்த தசாப்தத்தில் பிறந்த பலருக்கு குந்தவை என்ற பெயர் வாய்த்திருந்தது. கல்கி பின் பொன்னியின் செல்வன் என்ற சரித்திர நாவலை வாசித்து விட்டு யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழர்கள் சிலர் சோழ அரசர்களாகவும் இளவரசிகளாகவும் தங்களை வரித்துக் கொண்டு பகல் கனவுகளில் புலிக் கொடியுடன் பவனி வந்த நான்கள் அது. புலிக்கொடி தாங்கியபடி குதிரைகளிலும் கப்பல்களிலும் திரிந்த அவர்கள் தமது கனவுலகச் சுப்பர்மான்களான சோழ அரசர்களது பெயர்களை தமது பிள்ளைகளுக்கும் சூட்டினர். அவனது அக்காவும் பொன்னியின் செல்வன் சரித்திர நாவல் வெளிவந்த காலத்தில் பிறந்தவன்தான். அவளுக்குச் சோழ இளவரசி குந்தவைப் பிராட்டியின் பெயர் இப்படித்தான் வாய்த்தது.

பெயரின் பின்னணி எதுவாயிருந்த போதும் குந்தவை சராசரியான யாழ்ப்பாணத்துப் பெண்தான். சின்ன வயதிலிருந்தே படிப்பில் அவளுக்கு ஈடுபாடிருக்க வில்லை. வீட்டுப் பணிகளை ஒரு ஈடுபாட்டோடு செய்கிறது, ஊர் ஊராக ஆள் அனுப்பி நல்ல பூக்கன்று நூற்றுக்களைச் சேகரித்து வீட்டு வளவையும் முற்றத்தையும் பூஞ்சோலையாக்குவது, இலங்கை வானொலி 'பூவும் பொட்டும்-மங்கையர் மஞ்சரி' நிகழ்ச்சிக்கு கடிதங்கள் சிறுகதைகள் எழுதி அனுப்பி வானொலியில் அவை வாசிக்கப்படுகிற போது உச்சி குளிர்ந்து போவது, இப்படி அவளது உலகம் யாழ்ப்பாணத்து சராசரி இளம் பெண்களின் உலகம் தான். இலங்கை வானொலியில் வாசிக்கப்பட்ட குந்தவையின் மிக சாதாரண கவிதை ஒன்றை பெண் பெயரில் 'ஓகோ ஓகோ' என புகழ்ந்து பாராட்டிக்கடிதமெழுதி குந்தவையின் சினேகிதனாகியவன்தான் ராசன். இதனை மோப்பம் பிடித்தது, ராசனின் ஊர், பெயர். சாதிசனங்களைப் பற்றி தகவல்களை விசாரித்து அறிந்தது, பின்னர் குந்தவையை விசாரித்து எச்சரித்தது இவை எல்லாமே யாருக்கும் தெரியாமல் நான்கு கவருக்குள் கனகம்மாவே நடத்தி முடித்திருந்த நாடகம். முதலில் காதல் ஒன்றும் இல்லை வானொலிக் கவிதைகள் தொடர்பாக பாராட்டி ராசன் கடிதம் எழுதியது மட்டும் தான் நடந்தது என்று வாதிட்ட குந்தவைக்கு தான்கைப்பற்றி வைத்திருந்த கடிதங்களைக் காட்டினான் கனகம்மா. பின்னர் பழி முழுவதையும் ராசனில் போட்டான் குந்தவை. இனி ராசனோடு தொடர்பு வைக்கிற தில்லை எனச் சத்தியம் வாங்கிக் கொண்டு கதையை தங்கள் இருவருக்குள்ளும் அழுக்கி விட்டாள் கனகம்மாள்.

இது நடந்து நான்கைந்து வருடங்களுக்குப் பின்மீண்டும் ராசனும் குந்தவையும் தொடர்ந்தும்.

தொடர்புகளை பராமரிக்கும் விசயம் கனகம்மாவுக்கு தெரிய வந்தது. அப்பாவுக்குக்கூட இதனைச் சொல்ல வேண்டாம் என்றநிபந்தனையில் அப்போது பல்கலைக் கழக மாணவனாக இருந்த குமரனிடம் குந்தவையின் காதல் விபரம் சொன்னாள் கனகம்மா. குமரனே அப்பாவாக அவதாரம் எடுத்து குந்தவையை அக்கா என்றும் பாராமல் கன்னத்தில் அறைந்து அட்டகாசம் செய்து விட்டான். 'எங்கள் அந்தஸ்தென்ன கேவலம் ஒரு சிறு சாப்பாட்டுக்கடை நடத்திற நாயை கலியாணம் கட்டப் போறியா' என்று கத்தினான் குமரன். 'தம்பி நீ பேசுகிற கொம்பூனிசம் இதுதானா' என்று கிளர்ந்த குந்தவை பின் பணிந்து போய் இனி ராசனிடம் தொடர்பு கொள்வதில்லை என்று மீண்டும் சத்தியம் செய்து கொடுத்தாள். இத்தடவை கனகம்மா அவளை நம்பவில்லை. பின்னர் குந்தவைக்கு திருமணப் பேச்சுக்கள் ஆரம்பித்த போதும் சாதகத்தில் செவ்வாய் ஏழாவது வீட்டில் குந்தியிருந்து கொண்டு திருமண முயற்சிகளைத் தோற்கடித்துக் கொண்டிருந்தது.

இதுதான் அவர்கள் வாழ்வை தலைகீழாக மாற்றிப் போட்ட சம்பவங்கள் பல வேகமாக இடம் பெற்ற கால கட்டம். 'சுரேஷ் காணாமல் போனது, தங்கை செல்வி பூப்படைந்தது, குமரன் பட்டதாரியாகியது, நாகலிங்கம் பணியில் இருந்து ஓய்வூதியம் பெற்று வீட்டில் சாய் மனை நாற்காலிவாசியானது, குமரன் நோர்வேக்கு அகதியாக வந்து சேர்ந்து வீட்டாரின் சுமைதாங்கியானது எல்லாம் அடுத்தடுத்து இடம் பெற்ற சம்பவங்கள்.

குமரன் அகதியாக நோர்வே வந்து சிதைய யாழ்ப்பாணத்தில் அவனது குடும்பம் சமூக பொருளாதார ரீதியாக பலப்படத் தொடங்கியது. புதுப்பவிசு வந்ததில் நாகலிங்கம் தன்னையும் பணக்காரர் வரிசையில் தூக்கி இருத்திக் கொண்டார். கடந்த சில வருடங்களாகக்

குந்தவைக்கு பள்ளி ஆரிசியர் மட்டத்தில் கூட ஒரு மாப்பிள்ளை தேட முடியாமல் கஷ்டப்பட்ட நாகலிங்கம் திடீரென்று டாக்டர், என்ஜினியர், பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர் என்ற மட்டத்தில் மாப்பிள்ளை தேட ஆரம்பித்தார். குந்தவைக்கு கொழும்பு பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளரான பேரின்பத்தை திருமணம் பேசப் பட்டது. மாப்பிள்ளை வீட்டார் மூன்று லட்சம் சீதனம் கேட்பதாக முதலில் கடிதம் வந்தது. குமரனும் சரி பணம் அனுப்புகிறேன் என்று வழி மொழிந்து பதில் எழுதினான்.

இதற்குள் பேரின்பத்தின் தாயார் மகனுக்கு பல பணக் கார வீடுகளில் இருந்து திருமணம் பேசி வருகிறார்கள் என்றும் ஐந்து ஆறுலட்சம் என்று அவர்கள் சீதனம் தருகிறதாகச் சொல்கிறார்கள் என்றும் கூறி தங்களது பெருமை பேசத் தொடங்கினாள்.

'நாங்கள் மட்டும் என்ன சின்னப் பணக்காரரா? எனது மகன் குமரன் நோர்வேயில் கோடஸ்வரனாக இருக்கிறான். பட்டதாரி, பெரிய அறிஞன், நோர்வே அரசாங்கமே அவனை இலங்கைக்குத் திரும்பிச் செல்ல விடாமல் வேலை வீடு எல்லாம் கொடுத்து தங்கள் நாட்டோடு வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் சிலகாலத்தில் அவனுக்குக் குடியுரிமை கூடக் கொடுத்து விடுவார்கள். நாங்களும் பணக்காரர்தான் எங்களாலும் ஐந்து லட்சம் சீதனமாகக் கொடுக்க முடியும்!'

என்று ஆத்திரப்பட்டு பொரிந்து தள்ளிய நாகலிங்கம் வாக்குறுதியும் வேறு கொடுத்து விட்டார். வீட்டில் கனகம்மா, செல்வி, குந்தவை எல்லோருமே இதைக் கேட்டு அதிர்ந்து போய் விட்டார்கள். இதை அறிந்ததும் குமரனுக்கு ஐந்தாறு நாளாகக் கைகால் ஓடவில்லை. ஒருநாள் முழுவதும் அறையைப் பூட்டிக் கொண்டு கண்ணீர் விட்டு அழுதான். தனது தந்தையா

ரான நாகலிங்கத்தை ஏகவசனத்தில் திட்டித் தீர்த்து நீண்ட கடிதமொன்றும் எழுதினான். சம்பிரதாய பூர்வமாக 'உங்கள் அன்பு மகன் குமரன்' என்று வீட்டுக்கு எழுதும் கடிதங்களை கையொப்பமிட்டு முடிப்பது அவனது வழக்கம். ஆனால் அந்தக் கடிதத்தில் அவன் வெறுமனே குமரன் என்று மட்டுமே கையொப்பம் இட்டிருந்தான், நாகலிங்கம் அதைப்பற்றி ஒன்றுமே அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. உனது பெருமையை நிலைநாட்டத்தான் அப்படிச் சொன்னேன். அந்த லெக்சரர் மாப்பிள்ளை ஐந்து என்ன பத்து லட்சமே பெறுவான்.

சீதனப் பணத்தைக் கூடிய விரைவில் அனுப்பி வையென்று நான்கு வரியில் அவர் கடிதம் எழுதியிருந்தார்.

ஒருவாறு பாரமிழுக்கிற மிருகம் போலாகி உறக்கத்தையும் ஓய்வையும் மறந்து இரண்டு மூன்று உணவு விடுதிகளில் ஓடி ஓடிக் கழுவி ஐந்து லட்சம் ரூபா திரட்டி அனுப்பியபோது, கனகம்மா குந்தவையும் கையுமாகக் கொழும்புக்கு வந்து தொலைபேசியில் விக்கி விக்கி அழுதாள். குந்தவை கர்ப்பமாயிருக்கிறாள். அந்தப் படுபாவி ராசன்தான் அவளை ஏமாற்றிக் கெடுத்துப் போட்டான் என்று அழுத அம்மாவைச் சமாதானம் செய்த குமரன் ரகசியமாகக் கருச்சிதைவு செய்துவிட்டு பேசி ஒழுங்காய் இருக்கிற மாதிரி குந்தவையை பேரின்பத்துக்கு திருமணம் செய்து வைத்து விடுங்கள் என்று தொலைபேசி மூலமே தீர்ப்பு வழங்கினான்.

'நீ மட்டும் கமலியைக் காதலிக்கலாம். நான் ராசனை விரும்பினால் மட்டும் பிழையா,' என்று வாதாட முற்பட்ட குந்தவையை 'பொத்தடி வாய்' என்ற நெத்தியடியில் வாயை அடைத்தவன் கருச்சிதைவுக்கு

முன் அவளோடு எதுவும் பேசமுடியாது என்றும் மறுத்து விட்டான்.

செப்புச் சல்லியும் சீதனமாகத் தனக்கு வேண்டாம் என்று ராசன் கடிதம் எழுதியிருக்கிறான். மகனே குந்தவையை ராசனுக்கும் செல்வியைப் பேரின்பத்துக்கும் கலியாணம் செய்து வைப்போமா என்று தொலைபேசியில் தயங்கித் தயங்கி கோரிக்கை விடுத்த தாய் மீதும் வெறுப்பைக் கக்கினான். நாகலிங்கமும் குமரனும் ராசனை நிராகரித்ததற்கு ஒரு சிறு உணவு விடுதியின் சொந்தக்காரனான ராசனது தாழ்ந்த சமூக அந்தஸ்துதான் காரணம். மற்றும்படி ராசனும் அவர்களும் ஒரே சாதிசனம்தான். குந்தவையின் திருமணம் நடந்தது. அதற்குள் இரண்டு வருடமாகி விட்டது. அவள் இப்போது தனது கணவன் பேரின்பத்துடன் லண்டனுக்கு வரவிருக்கிறாள். 'அத்தானுக்கு மேற்படிப்புக்காக புலமைப்பரிசில் கிடைத்திருக்கிறது. வருகிற யூன் மாதமளவில் லண்டன் செல்கிறோம். நான் தாயாகி இருக்கிறேன். நீ கட்டாயம் என்னை வந்து பார்க்கவேண்டும்.' எனக் குந்தவை மகிழ்ச்சியோடு கடிதம் எழுதியிருந்தாள். லண்டனில்தான் குழந்தை பிறக்குமாம்.

இரவும் பேய், 'சிசுக் கொலைகாரன்' என்று குற்றம் சாட்டியதில் குமரனுக்கு நித்திரை கொள்ள முடியவில்லை. குந்தவையின் கருச்சிதைவுக்கு ஒருவகையில் தான் தான் காரணமென அவனது மனம் அடித்துக் கொண்டது. கருச்சிதைவைச் 'சிசுக்கொலை' என்று பேய் சொல்லுகிறது. பேயின் கூற்றில் அவனுக்கு சம்மதமில்லை.

காலையில் எழுந்தவன் நேரே அடுப்பங்கரைக்கு போய் பார்த்தான். பாத்திரங்கள் எதுவும் நிலத்தில் உருண்டிருக்கவில்லை. எனினும் மின் அடுப்பிலும் கழுவும் தொட்டியிலும் எச்சில் கோப்பைகளையும் உணவு அடிப்பிடித்த

பாத்திரங்களையும் பேய் குனித்து வைத்திருந்தது. பேயின் தொல்லையால் அவன் இளைத்துப் போனான். தூக்கமின்மையால் நிரந்தரமாகவே கண்களும் சிவந்து போனது. தலைவலியும் குடிகொண்டது. தலைவலி தாங்க முடியாத ஒரு பொழுதில் சென்ற மாதமே அவன் வைத்தியர் ஒருவரைப் போய்ப் பார்த்திருந்தான். துக்கமும் தூக்கமின்மையும் காரணமாக குமரனது மனநிலை பாதிப்படைந்திருப்பதாக அந்த வைத்தியர் கூறினார்.

வைத்தியருக்கு விசயம் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. தன்னுடைய வீட்டில் பேய்த் தொல்லை இருப்பதையும் தூக்கமின்மைக்கு அதுதான் காரணமென்பதையும் அந்த டாக்டருக்கு எடுத்துச் சொல்ல முயன்றான் குமரன். அவனது அரைவேக்காட்டு நோர்வேஜிய மொழி அறிவு அதற்கு ஒத்துவரவில்லை. மூன்றாம் பேர்வழிக்கு இந்தவிடயம் தெரியவேண்டாம் என்பதால் மொழிபெயர்ப்பாளர் ஏற்பாடுக்கு குமரன் ஒருப்பட வில்லை. அவனது கதைகளையெல்லாம் கேட்ட அந்த வைத்தியர் “இரண்டு வருடங்களாக இந்தியாவுக்கு சென்று அம்மாவைப் பார்க்கவும் கமலியைத் திருமணம் செய்யவும் ஏன் என்னால் முடியாமலிருக்கிறது” என்று ஆச்சரியத்தோடு வினவினார். ‘எனக்கு முதலில் இந்திய விசா கிடைத்தது. அப்போ எனது தங்கை செல்விக்கு சீதனம் உழைத்து அனுப்ப வேண்டியிருந்த தால் இந்தியாவுக்குப் போக முடியவில்லை. இப்போ இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு இந்தியா விசா தருகிறார்கள் இல்லை’ என்று தனக்குத் தெரிந்த நோர்வேஜியமொழி யில் சிரமத்துடன் எடுத்துச் சொன்ன போதும் அவன் மனமுடைந்து அழுதான். இலங்கைத் தமிழன் என்ப தால் இந்திய விசா கிடைக்கவில்லையா என்று அந்த வைத்தியர் ஆச்சரியப்பட்டார்.

டாக்டர் இரண்டு சீட்டுக்கள் எழுதித் தந்தார். ஒன்று மருந்துக்கடைக்கு. மற்றது இந்தியத் தூதுவருக்கு. குமர்

னின் மனநிலையை கருத்திற்கொண்டு அவனுக்கு இந்தியா விசா வழங்கி உதவிட வேண்டும் என கோரும் இந்திய தூதுவருக்கான சிறு கடிதம் அது.

டாக்டர் நல்லவர் போலத்தான் தோன்றினார். அவரு டைய மாத்திரைகளுக்கு பேயை விரட்டுகிற சக்தி இருக் கிறதாகவே பட்டது. முன்பு மந்திரித்த விழுதிக்கும் நூலுக்கும் பழக்கப்பட்டது போல இந்த மருந்துக்கும் பேய் பழக்கப்பட்டு விடுமோ என குமரன் அஞ்சினான். வைத்தியரின் கடிதத்தை பார்த்து விட்டு இந்திய விசா தந்துவிடுவார்கள் என்றும் நம்பத் தலைப்பட்டதில் அவன் மீண்டும் உயிர்க்கத் தொடங்கியிருந்தான். வைத்தியரை சந்தித்த இரவு முழுக்க அவன் முசி முசி தூங்கினான். நெடுநாளைக்குப் பிறகு கனவுகள் கண்டான்.

காலையில் வேலைக்கு வருகிறபோதும் பேயின் சேட்டை இருந்தது. இரண்டொரு தடவை, ஓடிக் கடந்து செல் கிற மோட்டார் வண்டிகளுக்குள் பாய்ந்து அந்தப் பேயை வண்டிச் சக்கரங்களுக்குள் நசித்துப் போட வேண்டும் என்ற வெறி ஏற்பட்டது. வருகிற வழியில் நெடுநேரம் ஆற்றுப்பாலத்தில் நின்றான். ஆற்றில் பாய்ந்தால் பேயை ஆற்றில் முழுகடித்து விட்டு தான் மட்டும் தப்பித்து கரைசேர முடியுமா என்பது பற்றி அவனால் ஓர் இறுதி முடிவு எடுக்க முடியவில்லை.

எனினும் நின்று முடிவு எடுத்து ஆறுதல் அடைகிறது சாத்தியமில்லை. குனிகிற எச்சில் தட்டுகளும் கழுவி ஓய்கிற மெசினும் அவனை வா, வா என அதட்டிக் கொண்டிருந்தன.

நோர்வே நாட்டுக்கு வருகிற வரைக்கும் எச்சில் தட்டு களற்ற ஒரு உலகத்தில் வாழ்ந்தவன் குமரன். படிக்கிற போதும் சரி பட்டதாரி ஆசிரியராக பணியாற்றிய போதும் சரி அவனது உலகத்தில் எச்சில் தட்டுக்களும்

அழுக்குச் சமையல் பாத்திரங்களும் இருக்கவில்லை. எப்போதாவது அதிகாலைப் பொழுதில் எழுந்து வெளியில் வந்தால் புழைக்கடையில் வாழைமரக் கூட்டத்தின் அடியில் லாம்பு வெளிச்சம் தெரியும். கொட்டும் பனியில் எச்சில் தட்டுக்களையும் சமையல் பாத்திரங்களையும் குவித்து வைத்து பல்லுத் தேய்த்த படி கனகம்மாவும் குந்தவையும் பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள். மெசினில் இருந்து கழுவின பாத்திரங்களை வெளியே எடுத்து வைத்த குமரன், புதிதாக அழுக்குப் பாத்திரங்களை அதன் வாயுள் திணித்து ஓடவிட்டு விட்டு, மீண்டும் சன்னல் அருகே வந்தான். இப்போதும் கனவுச்சூரியன் மலைமேல் சிரித்துக் கொண்டிருந்தது. சூரியனுக்குக் கீழே மலையில் புதிதாக ஒரு இந்துக் கோவில் இருந்தது. 'ஐயோ எனக்குத் தீர்ப்புநாள் வந்து விட்டது' என்று பரபரப்படைந்தான் குமரன். வீட்டில் இருந்து உணவு விடுதிக்கு வரும் வழியில் ஒரு கிறிஸ்தவ தேவாலயம் உள்ளது. ஓரிருசமயம் அந்தத் தேவாலயத்துக்குப் போன அவன் கடவுளுடன் கூட பேசியிருக்கிறான். "என்னை விசாரித்து தண்டனை வழங்கிவிடு" என்று முழங்காலில் இருந்து வேண்டுகல் செய்திருக்கிறான். ஆனால் அப்பொதெல்லாம் என்னை சிலுவையால் இறக்கி விடு என்று கடவுள் அவனைக் கேட்டுக் கொள்வார். ஒருமுறை கடவுளுக்கு உதவப் போனவனை கோவிலின் காவல்காரன் பிடித்துக் கொண்டான். கடவுளைச் சிலுவையில் இருந்து இறக்கினால் சேச்சின் வருமானம் போய்விடுமென காவல்காரன் கவலைப்பட்டிருக்க வேண்டும். காவல்காரனின் பிடியில் இருந்தபோதே "கடவுளே எனது பேயைத் துரத்தி விடு" என்று கத்தினான். "நீ என்னைக் காப்பாற்று உன்னை நான் காப்பாற்றுகிறேன்" என்பதுதான் குமரனின் நிலைப்பாடு. "குந்தவையின் சிதைந்த கருவும் நாகலிங்கத்தின் பேராசையும்தான் உன்னைப் பிடித்த பேய்கள்" என்று கடவுள் சொல்லி

முடிக்க முன்னமே கோவில் காவல்காரன் குமரனை முற்றத்துக்கு இழுத்து வந்துவிட்டான்.

மலையில் தெரிந்தது இந்துக்கோவில். இந்துக்கடவுளர்களுக்கு தன்னை பிடித்த பேய்களை துரத்துகிற கெட்டித்தனம் இருக்குமென குமரனுக்குத்தோன்றியது. மீண்டும் திரும்பிப் போய் பாத்திரம் கழுவும் மெசினுக்கு வழமையான பணிவிடைகள் செய்து விட்டு சன்னலண்டை வந்தபோது சூரியனும் இந்துக் கோவிலும் மறைந்து விட்டிருந்தது. உணவு விடுதியில் ஆட்களும் சந்தடியும் குறைந்து காணப்பட்டது.

பல்கலைக்கழக தேர்வு எழுதி முடித்த வசந்த கால நாள்கள் குமரனுக்கு ஞாபகம் வந்தது. அது அவனைச் சுற்றி தேவ தூதர்களும் தேவதைகளும் இறகு கட்டிப் பறந்து திரிந்த காலம். பரீட்சை முடிவு எப்படி அமையுமோ என்கிற விசாரம் இருந்தது. கமலியைப் பிரிந்து வெளிநாடு செல்வது இனியும் தவிர்க்க இயலாதது என்கிறதை அவன் உணர்ந்தான். பிரிவின் தவிர்க்க இயலாமையை கமலியும் உணர்ந்தாள். அவளது நெஞ்சு துணுக்குற்று நார் நாராக உடைந்தது. எதற்கும் துணிந்தவளாக திடீரென்று கமலி ஒத்துழைக்க தொடங்கியதில் இருவருமே கவலை மேகங்களுக்கு மேலே சுடர்ந்த இன்பத்துள் சிறுகுட்டிப் பறந்தார்கள். காலம் தனது திசையில் மட்டுமே நகர்ந்து சென்றது.

குமரனது மனப் பதற்றங்களுக்கு பல காரணங்கள் இருந்தன. பரீட்சைப் பெறுபேறுகள் எப்படி அமையுமோ. வெளிநாட்டுக்கு ஆட்களை அகதிகளாக அனுப்புகிற பயண முகவர்கள் காசை வாங்கிக் கொண்டு ஏமாற்றி விடுவார்களோ என்பன போன்ற வழமையான ஏக்கங்களையிட வெளிநாட்டுப் பயணத்துக்கு முன் ஒரு தடவையாவது கமலியுடன் நிறை

கலவிச் சுகம் தேடிய மனதில் துக்கம் பெரிதாக இருந்தது. ஒருநாள் அதுவும் கைகூடியது.

உணவு விடுதி மூடப்பட்டதும் தெருவில் இறங்கிய குமரன் பஸ் தரிப்பை நோக்கி விரைந்தான். இரண்டு பக்கமும் கட்டிடங்களில் வண்ண வண்ண கீற்றுக்களாய் குறிஒளிகள். தெருவெல்லாம் வசந்த காலத்து இரவை அனுபவிக்கிற இளைய தலைமுறையின் சும்மாளம். இவற்றையெல்லாம் அனுபவிக்கிற மனித ரசனையை ஏற்கனவே அவன் இழந்து விட்டிருந்தான். சகோதரிகளது சீதனம், பெற்றோரின் பேராசை, வயசு வந்தும் காதலும் காமமும் இன்மை என்பவற்றுள் நசிந்து சிதைகிற யாழ்ப்பாணத்து அகதி இளைஞர்கள் தருகிற முதல் பரி மனித ரசனை தானே.

பஸ் தரிப்பில் யாருமில்லை. வெளியே மெல்லிய இருளும் குளிரும் தலையெடுத்திருந்தது. நான்கு குமரிகளும் மூன்று இளைஞர்களும் பியர்ப் போத்தல்களுடன் அவனைக் கடந்து சென்றார்கள். அவர்களில் ஒருத்தி தன்னைப் போலவே கபிலநிறமாக இருந்ததில் அவனுக்கு சிடு சிடுப்பு ஏற்பட்டது. அந்தப் பெண் தமிழ்ச்சியாக இருக்கமாட்டாள் என்று தன்னைத் தானே தேற்றிக்கொண்டான். வானம் மேலும் இருண்டது. ஏன் இன்னமும் பஸ் வண்டி வரவில்லை என்பது அவனுக்குப் புரியவில்லை. மீண்டும் அவன் தனது பாவப் பட்ட வாழ்வின் நினைவுக் குளிக்குள் இடறி வீழ்ந்தான். குந்தவைக்கு சீதனமாக ஐந்து லட்சம் ரூபாய் அனுப்பியதுமே கமலியைத் திருமணம் செய்து கொள்வதற்கு சம்மதம் தெரிவித்திருந்தார் நாகலிங்கம். பின்னர் அவர், உனக்கு நல்ல சீதனத்தில் திருமணம் பேசி வருகிறார்கள். சீதனத்தை வாங்கி செல்விக்கு கொடுத்துவிட்டு அவர்களில் ஒருத்தியைத் திருமணம் செய்து கொள் என வலியுறுத்தத் தொடங்கினார்.

நாகலிங்கத்தை முதல் முதலாக எடுத்தெறிந்து அவன் கடிதம் எழுதியதே கமலியின் விடயத்தில்தான். “உங்களுக்கு காதலைப்பற்றி ஒன்றுமே தெரியாது. இதற்கு மேலும் எங்கள் காதலுக்கு குறுக்கே நின்றால் தொடர்புகளைத் துண்டித்துக் கொள்வேன்” என்று கோபமும் துணிச்சலும் மிகுந்திருந்த ஒரு தருணத்தில் கடிதமெழுதி அஞ்சல் செய்தான். அதன் பின் நாகலிங்கம் வாய்மூடி மௌனமாக ஒதுங்கிக் கொண்டார். குந்தவையின் திருமணம் முடிந்த கையோடு கனகம்மா கமலியை அழைத்துக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று சேர்ந்தாள்.

எல்லாம் களவு போல இனித்தது. ஒரு கனவில் பசிய சோலைகளின் ஊடாக அவன் சிறகசைத்துப் பறந்தான். திடீரென்று விபத்தில் அகப்பட்டது வாழ்வு. செல்வியின் கடிதம் அவனது இதயத்தை ஊனப்படுத்தியது. சுகமனிதர்கள் மீதான நம்பிக்கை அதிர்ந்தது. “அண்ணா எனது பெயருக்கு ஐந்து லட்சம் ரூபாய் வங்கியில் போட்டு விட்டு நீ கமலியைத் திருமணம் செய்து கொள்ளலாம்” என செல்வி எழுதியிருந்தான். நாகலிங்கமும் தனது நெடு நாளை மௌனத்தைக் கலைத்து செல்வியின் கடிதத்துக்குக் கீழே “அவன் மூர்க்கத்தோடு இருக்கிறான். எனக்குப் பயமாகவிருக்கிறது. எதுவும் செய்துவிடுவான்.” என்று கிறுக்கியிருந்தார்.

எதுவும் செய்வதென்பது, தற்கொலை செய்தல், போராளியாக இயக்கத்துக்கு ஓடுதல், குடும்பத்துக்கு அவமானம் விளைவிக்கக் கூடிய மாதிரியான சாதி தாழ்ந்த காதல் திருமணம் செய்து கொள்ளுதல் என பல்வீறு அர்த்தங்களாக முடிச்சு அவிழ்ந்ததில் குமரன் பதறிப் போனான்.

செல்விக்கு ஏற்கனவே தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பையனோடு கடிதத் தொடர்பு இருந்தமை

வீட்டில் கண்டு பிடிக்கப்பட்டதும் கட்டுக்காவல் அதிகரிக்கப்பட்டதும் குமரனுக்கு ரூபகத்தில் வந்தது. அதன்பின் செல்வி இயக்கத்துக்கு ஓடிவிடவும் எத்தனித்திருக்கிறான். தன்மீது அனுதாபம் இல்லாத ஒருவனாகவும், காதலைப் பற்றிய மனிதப் புரிந்துணர்வில்லாத ஒருவனாகவும், அவள் குமரனை பார்த்தான். “வாழ்தல் என்பது வாழ்வைப் பணயம் வைத்து அந்தஸ்துக்காக ஆடும் சூதல்ல. அண்ணாவோடு நீ வாழ்வை அனுபவிக்க முடியும் என்று வீண்கனவு காணாதே” என்று கமலிக்குக் கூட புத்திமதி கூறி எழுதியிருக்கிறான் செல்வி.

செல்வியின் கடிதம் குமரனை மட்டுமல்ல கமலியையும் கனகம்மாவையும் கூட கிழித்துப்போட்டது. இது செல்வியின் வேலையல்ல. அந்த சுயநலம் பிடித்த கிழவனின் சதியென நாகலிங்கத்தைத் திட்டி கடிதம் எழுதியிருந்தான் கனகம்மா.

கமலியை உனது கையில் பிடித்துத் தராமல் நான் வீடு திரும்பமாட்டேன். உனக்காக சென்னையில் கமலியுடன் காத்திருப்பேன் என எழுதி சிவப்புமையில் அடிக்கோடு வேறு போட்டிருந்தான் அவன். அடிக்கோடு கமலியின் வேலையென்பதை குமரனும் புரிந்து கொண்டான். கமலியைத் திருமணம் முடித்தபின் இருவருமாக வேலை செய்து ஒருவருடத்துக்குள்ளேயே செல்வியின் சீதனம் ஐந்து லட்சம் ரூபாவும் அனுப்பி வைப்பதாக குமரன் எழுதிய கடிதத்துக்கு வீட்டில் இருந்து ஒரு பதிலும் வரவில்லை.

தனது மனிதக் கனவுகளை புதைத்துவிட்டு இரவும் பகலும் வேலை வேலையென்று சிதைந்து போகிற அவலம் அவனது இருப்பில் இப்படித்தான் தொற்றிக் கொண்டது. “எனக்கென்று இந்த உலகத்தில் இருப்பதெல்லாம் அம்மாவும் கமலியும்தான்” என அவன்

தனது நீர்ட் குறிப்பில் எழுதினான். “மற்ற எல்லோருமே போனபிறவியில் எனக்கு வட்டிக்கு பணம் தந்தவர்கள். இந்தப் பிறவியில் வெனிஸ் நகரத்து சைலொக் போல உறவுகளாகப் பிறந்து வந்திருக்கிறார்கள்.”

சம்பந்தப் படுகிறவர்களால் சகமானுடமாக அடையாளப் படுத்தப் படுகிறதுதான் பாக்கியம். இதனால் வேயே மனித இருப்பு வாழ்வாகச் செழித்து அர்த்தப் படுகிறது. நோர்வே வந்து சேர்ந்ததிலிருந்தே குமரன் இந்த வரப்பிரசாதத்தை இழந்து போனான். இதுதான் துர் அதிர்ஷ்டம்.

தன்னை தனது மனித முகத்தை சிதை சிதையென்று சிதைத்து ஐந்து லட்சம் ரூபாய் திரட்டி ஊருக்கு அனுப்பிய போது குமரனின் தலையில் புதிய இடியொன்று விழுந்தது.

அதிர்ச்சி தருகிற சென்னைச் செய்திகளும் அதைத் தொடர்ந்து தூதரகம் தமிழர்களுக்கு விசா வழங்குவதை திடீரென்று நிறுத்தி வைத்ததும் அவனது கனவுகளை நிர்மூலமாக்கியது.

“ஐயோ நான் என்ன பாவம் செய்தேன்” என பஸ்தரிப்பில் நின்றபடி வாய்திறந்து அழத் தொடங்கினான் குமரன்.

நாளைக்கே மீண்டும் தூதரகத்துக்கு செல்ல வேண்டும் என்றும் அவன் தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

விசா கிடைத்தால் சிதம்பரம் கோவில் உண்டியலில் இந்தியப் பணம் பத்தாயிரம் போடுவதாகவும் கதிர்காமத்துக்கு ஆயிரம் ரூபாய் தபாலில் அனுப்புவதாகவும் பஸ்சில் இருந்து கொண்டே அவன் தாராளமாக நேர்த்தி வைத்தான். இத்தொகை இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னம் சிதம்பரத்துக்கு ஐயாயிரமும் கதிர்காமத்துக்கு ஐநூறும் என்றிருந்தது. பணம் தேடுகிற

சக்தியைத் தவிர ஏனையவற்றை எல்லாம் ஏற்கனவே இழந்து போயிருந்தவனுக்கு முடிந்தது எல்லாம் அவ் வளவுதான்.

கமலியை நோர்வேக்குக் கூப்பிட்டுவிட்டால் தனது துயரங்கள் எல்லாம் தீர்ந்துவிடும் என அவன் மனப்பூர்வமாக நம்பினான். வேலை முடிந்து வீடு திரும்புகிற போது கமலினி வீட்டில் இருப்பாள். எச்சில் பாத்திரங்கள் எல்லாம் கழுவி அடுக்கி இருக்கும். உணவு விடுதிக்கு வருகிற நோர்வேயர்களைப்போல சாப்பாட்டு மேசையில் போய் உட்கார வேண்டியதுதான். கமலினி செல்லம் கொஞ்சிக் கொஞ்சி அவனுக்கு உணவு பரிமாறுவாள். “பெண்கள் குந்தியிருந்து அரட்டை அடிக்கிறது எனக்குப் பிடிக்காது” கமலி வந்த உடனேயே ஒரு நல்ல தொலைக்காட்சிப் பெட்டியும் வி.சி.ஆரும் வாங்க வேண்டும் என்று அவன் மீண்டும் உறுதி செய்து கொண்டான்.

அவன் தனது கனவுகளிலிருந்து மீண்டு பஸ்ஸில் இருந்து கீழே இறங்க சற்று நேரம் எடுத்தது.

நள்ளிரவிலும் சூரியன் மறையாது நிற்கிறகாலமது. எனினும் வானில் பரவியிருந்தது அதிகாலை வெளிச்சம் தான் என்பதை அவன் உணர்ந்து கொண்டான்.

ஒற்றையடிப் பாதையில் இறங்கி வீட்டை நோக்கி நடந்தபோது பிசாசு பின் தொடர்ந்து வருவதை குமரன் உணர்ந்தான்.

திரும்பிப் பாராமலே தன்னைத் தொடர்வது ஒரு பெண் பிசாசு என்பதை அவன் ஊகித்து அறிந்து கொண்டான்.

எதிரில் பூத்துக்கிடந்த அப்பிள் தோட்டம் இன்னமும் இருண்டு கிடந்தது.

திருக்கடைக் காப்பு

கதைக் களஞ்சியத்துக்கு முன்னோட்டமாக, புலம் பெயர்ந்த நாடுகளின் படைப்பாளிகளுடைய கதைத் தொகுதி ஒன்றினை வெளியிடும் தீர்மானம், என் இந்தத் தமிழ்நாட்டுப் பயணத்தின்போது சடுதியாக எடுக்கப்பட்டது. சம்பந்தப்பட்டவர்களுடன் தொடர்பு கொள்ளும் பணி என்மீது சுமத்தப்பட்டது. கதைக் களஞ்சிய முயற்சிகளிலே என்னுடன் இணைந்திருக்கும் நண்பர் லெ. முருகபூபதியுடன் முதலியே தொடர்பு கொண்டேன். அவர் திரட்டித் தம் வசம் வைத்திருந்த சுமார் பத்துக் கதைகளை உடன் அனுப்பி உதவினார். என் இலக்கிய நண்பர்களாக இனிமை பாராட்டும் மு. நித்தியானந்தன், கலாமோகன், ‘காலம்’ ஆசிரியர் செல்வம், ‘தாயகம்’ ஆசிரியர் ஜோர்ஜ், ‘நான்காவது பரிமாணம்’ ஆசிரியர் நவம் ஆகியோருடன் தமிழ்நாட்டிலிருந்தே தொடர்பு கொண்டேன். இந்த ஐவரும் என் உதவிக்கு வந்தனர். அனைவருக்கும் என் நன்றிகள். இவர்களுள் நித்தியின் உதவியை விசேடமாகக் குறிப்பிட்டே ஆகவேண்டும். ஐரோப்பியக் கதைகள் என்னும் பகுதி ஏழு நாடுகளைத் தக்கவாறு பிரதிநிதித்துவப் படுத்துதல் வேண்டும் என்பதிலே அவர் ஊன்றிய அக்கறை அசாதாரணமானது. இதற்காகவே அவர் பல பயணங்களை மேற்கொண்டார். இங்கு இடம்பெறும் பாதிப் படைப்புகள் அவர் மூலம் கிடைத்தவையே. ஐரோப்பாவின் முக்கிய படைப்புகளும் படைப்பாளிகளும் விடுபட்டுவிடலாகாது என்பதிலே அவர் ஊன்றிய அக்கறை, தமிழ் இலக்கியத்தில் அவர் கொண்டுள்ள ஆத்மார்த்த ஈடுபாட்டினைக் காட்டுவதாக விளங்கி, மகிழ்கின்றேன்.

இத்தொகுதியிலே மூன்று கண்டங்களைச் சேர்ந்த, ஒன்பது நாடுகளில் வாழும் முப்பத்தொன்பது கதைஞர்களின் படைப்புகள் இடம் பெற்றுள்ளன. அருண் விஜயராணி, ஆதவன், கலாமோகன், மஹாலிங்கம், மாத்தளை

சோமு, முருகபூபதி, ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம், ஜெயபாலன் ஆகியோருடைய எழுத்தாற்றல், அவர்கள் புலம் பெயர்ந்து செல்வதற்கு முன்னரே அங்கீகரிக்கப்பட்டவை. ஆனந்த் பிரசாத், க. நவம், புலனன், மாவை நித்தியானந்தன், முருகபூபதி, யாழ் பாஸ்கர், ஜோர்ஜ் ஆகிய பலரும் சிறுசஞ்சிகைகள் வெளியிடும் இயக்கங்களுடன் தொடர்புடையவர்கள். ஜீவமுரளி, ஜெயபாலன் போன்றவர்கள் கவிதைத் துறையிலே வெற்றிபெற்ற பின்னர் கதைத்துறைக்கு வந்தவர்கள். தமயந்தி, ஜெயக்கொடி, ஜெயந்தன் சிவசாமி ஆகியோருடைய நல்ல கதைகள் 'சக்தி', 'சுமைகள்' ஆகிய சஞ்சிகைகளிலே வெளி வந்ததாக நினைவு. பிரான்ஸில் வாழும் வாசுதேவனின் 'ஊஞ்சல்' என்னும் கதையும் நல்லது. இவர்களுடைய ஆக்கங்களை இற்றைவரை பெற முடியவில்லை. 'நந்தி', 'வசந்தன்' ஆகிய அவுஸ்ரேலியக் கதைஞர்கள் களுடைய கதைகள் உரிய காலத்திலே கிடைக்கவில்லை. கனடாவில் வாழும் மூத்த தலைமுறை எழுத்தாளர் குறமகள். இளந் தலைமுறை எழுத்தாளர் மொனிக்கா ஆகியோருடைய புலம்பெயர்ந்த வாழ்க்கை நிலையைச் சித்திரிக்கும் கதைகளும் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. இதில் இடம்பெறும் கதைஞர்களுடைய வேறு படைப்புகள், இவற்றைப் பார்க்கிலும் தரமான வையாகவும் இருக்கலாம். ஒப்புக் கொள்கிறேன். இவை எனக்குத் தெரிந்த சங்கதிகள். என் பார்வைக்குக் கிட்டாத படைப்புகளும், என் கவனத்திலே படாத கதைஞர்களும் இருத்தல் சாத்தியமே. எனவே, இத்தொகுதியிலே அனைத்து ஆற்றல்களும் முழுமையாக இணைக்கப்பட்டுள்ளன என்று நான் உரிமை பாராட்டவில்லை. இனிவரும் தொகுதிகளிலாவது அவர்களுடைய ஆக்கங்களையும் இணைத்துக் கொள்வதற்கான வாய்ப்புகள் குதிரும் என்று நம்புகின்றேன்.

நம்பிக்கைதான் முழுத்துவம் நோக்கிய பயணத்தின் ஆதார சுருதி.

ஒவ்வொரு கதையின் ஆரம்பத்திலும், எழுத்தாளர் களுடைய புகைப்படங்களும், அவர்கள் பற்றிய ஆதாரக் குறிப்புகளும் வெளியிட வேண்டும் என்கிற ஆசை நமக்கு இருந்தது. சிலரைப் பற்றிய தகவல்களைத் திரட்டுவதே மகாசிரமமாக அமைந்தது. உதாரணமாக, 'கலாசாரங்கள்' எழுதிய சந்திராதேவி, ஆணா பெண்ணா, சொந்தப் பெயரா புனைபெயரா, 'சக்தி' யில் இக்கதை வெளிவந்த போதிலும் அவர் நோர்வே வாசியா என்கிற விபரங்களைத் தொலைபேசித் தொடர்புகள் கொண்டும் அறிய முடியவில்லை. சிலருடைய படங்களையும், பலர் பற்றிய குறிப்புகளையும் வெளியிட்டிருக்கலாம். சிலர் பற்றிய விபரங்களையேனும் நம் அஞ்ஞானம் காரணமாக வெளியிடாது விடுதல் தர்மமாகாது. வீக்க தாக்கங்களுக்கு இடமளித்த கோலமும் காட்டும். எனவே, இந்த ஆசையை இத்தொகுதியில் துறந்தோம். எதிர்காலத்தில், படைப்பாளிகளுடைய ஒத்துழைப்புடன், கதைஞர் பற்றிய விபரங்களுடன் படங்களையும், பிரசுரித்து முழுமைப்படுத்த முயல்வோம்.

இத்தொகுதியிலுள்ள கதைகளைத் தேர்ந்தெடுப்பதிலும், அதன் குறை நிறைகளைப் பாராட்டுவதிலும், ஒரு சில கதைகளிலே குறைந்தபட்ச, அவசியமான, திருத்தங்களைச் செய்வதிலும் நண்பர் இந்திரா பார்த்தசாரதி மிகவும் உற்சாகத்துடன் உதவினார். இத்தொகுதியிலே ஒரு நிதான அணுகுமுறையைச் சமைப்பதில் அவர் பங்களிப்பு மகத்தானது.

இந்தத் தொகுதிக்கு முன்னுரை தந்த 'குமுதம்' ஆசிரியர் சுஜாதாவுக்கும், அழகிய அட்டை அமைத்துத் தந்த ஓவிய நண்பர் மருதுவுக்கும், இந்நூலுக்குக்

கோலாகலமான வெளியீட்டு விழா ஏற்பாடு செய்து தந்த என் மாணவனும் மதுரா டிராவல் சர்வீஸ் தலைவருமான வி.கே.டி.பாலனுக்கும், பிறவழிகளில் ஊக்கத் தந்த நண்பர் தியாகேசனுக்கும் என் மனசார்ந்த நன்றிகள்.

இத்தொகுதியின் பொலிவுக்கும் சிறப்புக்கும் படைப்பாளிகளும், இதில் பலவகைகளிலும் உதவிய அனைவருமே பொறுப்பு. ஆனால் குறைபாடுகள் அனைத்துக்கும் கூட்டுத் தொகுப்பாசிரியருள் ஒருவன் என்ற முறையில் நான் மட்டுமேபொறுப்பேற்றுகொள்ளுகின்றேன். இதன் அனைத்துக் குறைபாடுகளையும் தயவு கூர்ந்து என் கவனத்துக்குக் கொண்டு வாருங்கள். தயவு தாட்சண்யம் பாராட்டாமல் உங்கள் விமர்சனங்களை எழுதுங்கள். அவை இப்பணியைமேலும் சீராக்க உதவும். உங்கள் ஆலோசனைகள், ஆதரவுகள், அக்கறைகள் அனைத்தும் புலம்பெயர்ந்த ஈழத்துப் படைப்பாளிகளுடைய தமிழ் ஓர்மத்திற்கு ஓர் அங்கீகாரத்தினையும் மரியாதையையும் வென்றெடுக்கும் என்று சத்தியமாகவே நம்புகின்றேன்.

எஸ். பொன்னுத்துரை

‘வேரும் வாழ்வும்’ என்ற மகுடத்தில், புலம் பெயர்ந்த தமிழ்ப்படைப்பாளிகளின் சிறுகதைகள் அடங்கிய அடுத்த தொகுதியின் பணிகள் துவங்கியுள்ளதை அறியத் தருவதில் மகிழ்கின்றேன். என் தொடர்பு முகவரி: -

mithra publications

1/23, Munro Street
Eastwood 2122
AUSTRALIA

☎ (02) 868-2567

